

СОФИ
КІНСЕЛДА

ШОПОГОЛІК
НА МАНГЕТТЕНІ

СОНЯШНИЙ ДЕНЬ
У ПАРКУ
У МАНГЕТТЕНІ

СОФІ
КІНСЕЛЛА

ШОПОГОЛІК НА МАНГЕТТЕНІ

ГОЛОВНЕ — НЕ ВТРАТИТИ
ГОЛОВУ ВІД РОЗПРОДАЖУ
І НЕ ВТРАТИТИ СЕБЕ.

SOPHIE
KINSELLA

**SHOPAHOLIC
ABROAD**

A NOVEL

СОФІ
КІНСЕЛЛА

ШОПОГОЛІК НА МАНГЕТТЕНІ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2019

ISBN 978-617-12-6143-3 (epub)

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або
відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:

Kinsella S. Shopaholic Abroad : A Novel / Sophie Kinsella. —
London : Black Swan, 2012. — 352 p.

Переклад з англійської Наталії Третякової

Дизайнер обкладинки Аліна Ачкасова

Електронна версія створена за виданням:

Кінселла С.

К41 Шопоголік на Мангеттені : роман / Софі Кінселла ; перекл. з
англ. Н. Третякової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2019. — 384 с.

ISBN 978-617-12-5437-4

ISBN 978-0-552-77833-6 (англ.)

Ребекка Блумвуд тепер спустошує нью-йоркські магазини. Вона так і не позбулася залежності від покупок, а вітрини бутиків такі яскраві й привабливі, скільки всього ховається за ними! Шовкові шалики й чарівні сукенки, сотні пар елегантного взуття, яке так і чекає, коли ж його витягнуть із коробок, вишукані пальта й шубки — як же можна пройти повз цей райський сад? І от пальці самі тягнуться по кредитку, а в руках уже громадяться пакети з обновками... Та цього разу через згубну шопозалежність Ребекка не просто втрачає величезні гроші — вона руйнує особисте життя, кар'єру і навіть зазнає публічної ганьби. Дівчина розуміє, що жодна брендова кофтинка не варта цього... Час оголошувати магазинам війну!

УДК 821.111

© Sophie Kinsella, 2001

© Depositphotos.com / svtlana10, oханatravel, обкладинка, 2019

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2019

Присвячується Джеммі, що завжди розуміла, наскільки важливий для дівчини шалик від «Денні та Джордж»

Подяка

Я шалено вдячна Лінді Еванс, Патрикові Плонкінгтону-Сміту та всій незрівнянній команді «Transworld» і, як завжди, Арамінті Уїтлі, Селії Гейлі, Маркові Лукасу, Нікі Кеннеді, Кімові Уїзерспуну й Девідові Форреру.

Особлива подяка Сьюзен Каміл, Ніті Таубліб та всім у «The Dial Press», хто так палко привітав мене в Нью-Йорку, особливо Зої Райс за незабутній день досліджень (шопінгу та куштування шоколаду). А також Девідові Стефану за «свердлик», Шарін Солеймані з «Барніз», що була така добра до мене, і всім, хто дарував мені ідеї, поради й натхнення на цьому шляху, зокрема Афіні Мальпас, Лолі Буббош, Маркові Маллі, Анні-Марії Мослі, Гаррі Евансу та всій моїй родині. І, звичайно, Генрі, в якого завжди найкращі ідеї.

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем-роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні-роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякую за Ваш лист від 15 липня. Я радий чути, що Ви вже майже п'ять років залишаєтеся клієнткою «Ендвіч-Банку».

На жаль, ми не пропонуємо своїм клієнтам ані «бонусів на п'ять років», як Ви нам радите, ані програми списання боргів «Нова п'ятирічка — з чистої сторінки». Хоч я згоден, що обидві ідеї справді хороші.

Натомість я готовий підвищити Ваш кредитний ліміт ще на 500 фунтів стерлінгів, тобто до 4000 фунтів стерлінгів, і пропоную Вам найближчим часом зустрітися зі мною, щоб обговорити Ваші поточні фінансові потреби.

З найкращими побажаннями

Дерек Сміт

Менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«Ендвіч-Банк»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем-роуд, 3
Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні-роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Я радий, що мій лист від 18 липня був для Вас корисним.

Утім, я був би Вам вдячний, якби ви утримувалися від того, щоб згадувати мене особисто у Вашому телевізійному шоу як «найкращого Сміті у світі» і «найкращого банківського менеджера всіх часів та народів».

Хоч я, звісно, радий, що викликаю у Вас саме такі почуття; моє керівництво дещо стурбоване тим, як це може вплинути на публічний імідж «Ендвіч-Банку», тому мені доручили написати Вам цього листа.

З найкращими побажаннями
Дерек Сміт

Менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем-роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні-роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякую за Ваш лист від 18 серпня.

Мені шкода, що Вам так складно втриматися в межах нового кредитного ліміту. Я розумію, що літній розпродаж «П'ед-а-Терр» буває не щодня, і я, безперечно, можу збільшити Ваш ліміт на 63,50 фунти стерлінгів, коли, як Ви стверджуєте, «від цього залежить усе-усе».

Однак я також рекомендую Вам прийти до нашого відділення для детальнішого розгляду Вашого фінансового стану. Моя помічниця Еріка Парнелл буде рада призначити Вам зустріч.

З найкращими побажаннями

Дерек Сміт
Менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

Один

Гаразд, ніякої паніки. Ніякої паніки. Мова про звичайнісіньку організованість: слід заспокоїтись і вирішити, що саме мені треба взяти. А потім це все охайненько поскладати у валізу. Тобто... ну, що в цьому може бути важкого?

Я відступаю від захаращеного ліжка і заплющую очі, сподіваючись у глибині душі, що, коли я досить палко цього забажаю, мій одяг якимось дивом сам складеться в ряд охайних стосиків. Немов у тих журнальних статтях про пакування валіз, що навчають, як поїхати на відпочинок з одним дешевим парео і винахідливо перетворити його на шість різних одяганок (і це, як на мене, цілковите ошуканство, бо, хоч те парео й коштує десять фунтів, до нього додають цілі купи різних штук по кількасот фунтів кожна і сподіваються, що ніхто нічого не помітить).

Але, розплющивши очі, я бачу, що той безлад нікуди не подівся. Здається, він став ще більшим, наче мій одяг, коли я відверталася, тихцем вислизав із шухляд і збігався на моє ліжко. Хоч куди б я поглянула — вся моя кімната сповнена величезних безладних куп усякого... ну... всякого різного. Туфлі, чоботи, футболки, журнали... подарунковий кошик «Усе для тіла», придбаний зі знижкою... Лінгафонний курс італійської (треба таки почати вчити)... якась штука для обличчя «з ефектом сауни»... А на туалетному столику гордо вляглися маска для фехтування і рапіра, куплені вчора. Лише за сорок фунтів, у доброчинній крамничці!

Я здіймаю рапіру і вклоняюся власному віддзеркаленню, щоб спробувати, як воно — тримати її. Це просто дивовижний збіг, бо я вже

казна-скільки збираюся зайнятися фехтуванням — відколи прочитала ту статтю в «Дейлі Ворлд». Ви знали, що у фехтувальників найгарніші ноги з-поміж усіх спортсменів? А ще, як добре розумієшся на цьому, можна стати дублером у фільмі й заробити шалені гроші! Отож план такий: знайти, де тут неподалік викладають фехтування, і як слід відшліфувати власну майстерність — навряд чи мені знадобиться на це багато часу.

А тоді, — це моя найпотаємніша мета, — коли отримаю свій золотий значок абощо, я напишу до Кетрін Зети-Джонс. Їй же, либонь, потрібен дублер, хіба ні? То чому б мені ним не стати? Адже вона, мабуть, воліє, щоб це була британка. Може, вона зателефонує і розповість, що завжди дивиться мої виступи по кабельному телебаченню і давно хотіла зі мною побачитися! Господи, так. Хіба ж не чудово буде? Ми, певно, порозуміємося з півслова, у нас виявиться однакове почуття гумору та все таке. І я полечу до її розкішного будинку, познайомлюся з Майклом Дугласом і бавитимуся з їхньою дитиною. Нам усім буде так спокійно разом, мов старим друзям, і про нас напишуть у якомусь журналі, в статті «Найкращі друзі серед зірок», і, може, вони навіть запропонують мені...

— Привіт, Бекс!

Я здригаюся. Світлини, на яких ми радісно сміємося з Майклом і Кетрін, зникають з моєї уяви, і я повертаюся в реальність. До моєї кімнати заходить Сьюз — моя співмешканка, вдягнена у стару піжаму в огірках.

— Що ти робиш? — зацікавлено питає вона.

— Нічого! — відповідаю я, хутко відкладаючи рапіру. — Просто... ну, розумієш... Підтримую форму.

— А, так, — трохи розгублено промовляє Сьюз. — То як твоє пакування?

Вона чимчикує до камінної полицки, бере помаду і починає фарбувати губи. Сьюз завжди це робить у моїй кімнаті — просто ходить, щось бере, розглядає і кладе назад. Вона каже, що обожнює це, бо ніколи не уявляє, що ще їй трапиться — як у крамниці лахмітника. Я впевнена, у доброму розумінні.

— Поки що все чудово, — кажу я. — Саме вирішую, яку валізу обрати.

— О... — обертається Сьюз (губи в неї з одного боку яскраво-рожеві). — Може, ту маленьку кремову? Чи червоний портплед?

— Я думала про оцю, — кажу, витягаючи нову кислотно-зелену тверду валізу з-під ліжка. — Я її купила цими вихідними, і вона просто розкішна.

— Ого! — вигукує Сьюз, і очі в неї розширюються. — Бекс! Очманіти! Звідки це?

— «Фенвікс», — відповідаю я, широко всміхаючись. — Круто, правда?

— Це найкрутіша валіза, яку мені випадало бачити! — згоджується Сьюз, захоплено доторкаючись до неї пальцями. — То... скільки в тебе тепер дорожніх сумок?

Вона скидає очима на мою шафу, де вишикувалися коричнева шкіряна валіза, лакована дорожня сумка і три несесери.

— Ти ж бачиш, — кажу, трохи напружуючись. — Скільки треба.

Може, я останнім часом накупила й забагато сумок для багажу. Але річ у тому, що я їх давно не купувала, у мене була одна-єдина потерта полотняна торбинка. А відтак, кілька місяців тому, в самому серці «Гарродс» на мене зійшло неймовірне одкровення — таке, як ото на святого Павла дорогою в Мандалай. Сумки для багажу. І відтоді я відіграюся за всі згаяні роки.

До того ж кожному відомо, що хороша дорожня сумка — це інвестиція.

— В мене саме чай заварюється, — мовить Сьюз. — Хочеш?

— О так, будь ласка! — погоджуюсь я.

— З «Кіткатом»? — усміхається Сьюз.

— Звісно, з «Кіткатом».

У нас нещодавно гостював один товариш Сьюз, спав на нашій каналі, а поїхавши, залишив нам величезну коробку з сотнею «Кіткатів». Це просто чудесний подарунок на знак подяки, але через нього тепер увесь день ми їмо самі «Кіткати». Втім, як зазначила Сьюз учора ввечері, що швидше ми їх їмо, то швидше вони закінчуються — тож певною мірою це корисно для здоров'я — запихатися ними якнайбільше.

Сьюз виходить з кімнати, а я повертаюся до своєї валізи. Так. Зосередитись. Поскладати. Я справді маю впоратися швидко. Мені потрібен лише базовий, структурований, капсульний гардероб для короткого відпочинку в Сомерсеті. Я навіть склала перелік — з ним усе має бути зовсім легко й просто.

Джинси: двоє. Це легко. Потерті й не такі потерті.

Футболки:

Власне, треба троє джинсів. Я просто мушу взяти ті нові з «Дизель», вони крутезні, хоч і тіснуваті. Вдягатиму їх на кілька годин увечері абощо.

Футболки:

А, ще оті вкорочені з вишиваним візерунком з «Оазис», бо я їх жодного разу не вдягала. Але їх можна й не рахувати: це ж майже шорти. І взагалі, скільки того місця потрібно на джинси, правда ж?

Гаразд, джинсів, либонь, досить. Я завжди зможу взяти ще, коли захочу.

Футболки: на вибір. Так, подивимося. Звичайна біла, звісно ж. Ще сіра. Чорна вкорочена, чорна сорочка («Кельвін Кляйн»), ще одна

чорна сорочка («Варегауз», але на вигляд крутіша), рожева без рукавів, рожева з блискітками, рожева...

Я зупиняюся, поклавши половину згорнутих футболок до валізи. Це просто маячня. Чи ж можу я передбачити, які футболки я схочу вдягти? У футболках головне — обирати їх уранці відповідно до свого настрою, як годинник чи ароматичні олійки. А що, як я прокинуся з думкою про футболку «Елвіс крутий!», а її не буде поряд?

Ви знаєте, я думаю, що просто візьму їх усі. Скільки того місця потрібно на футболки, правда ж? Я їх узагалі навряд чи помічу.

Я скидаю їх усі до валізи і додаю ще двійко зовсім коротеньких топів — ану ж знадобляться?

Чудово. Цей капсульний метод справді дуже допомагає. Гарзд, що там далі?

За десять хвилин Сьюз повертається до кімнати з двома чашками чаю і трьома «Кіткатами» на двох (ми обидві згодилися, що чотирьох батончиків забагато).

— Бери, — каже вона, а тоді пильніше приглядається до мене. — Бекс, у тебе все гарзд?

— Усе добре, — відповідаю я, відчуюючи, як порожевіли мої щоки. — Просто намагаюся скласти жилет, щоб він займав трохи менше місця.

Я вже спакувала джинсівку й шкіряну куртку, але у вересні не можна покладатися на погоду, правда ж? Сьогодні, приміром, жарко й сонячно, а завтра може випасти сніг. І що, як ми з Люком підемо на справжню прогулянку сільською місцевістю? До того ж цей розкішний жилет «Патагонія» в мене вже так давно, а вдягала я його лише раз. Я намагаюся знову згорнути його, проте він вислизає з моїх рук на підлогу. Господи, це нагадує мені скаутські походи і намагання скласти спальний мішок так, щоб він умістився в торбинку.

— То на скільки, кажеш, ви їдете? — питає Сьюз.

— На три дні.

Я облишаю спроби втрамбувати жилет до розміру коробки сірників, і він радісно розгортається до попередньої форми. Злегка роздосадувана, опускаюся на ліжку і сьорбаю чаю. Ну, зовсім не второпаю, як іншим людям вдається пакуватися в такі маленькі сумки? Ці бізнесмени зі зверхнім обличчям, що прямують на літак з однією крихітною, мов коробка для взуття, валізкою на коліщатках... Як вони це роблять? У них чарівний стисливий одяг? Чи є якийсь таємний спосіб згорнути будь-що до розміру сірникової коробки?

— Чому б тобі не взяти ще й портплед? — пропонує Сьюз.

— Гадаєш, треба?

Я невпевнено розглядаю свою переповнену валізу. Якщо поміркувати, мені, може, й не потрібні три пари чобіт. Чи хутряна накидка.

А потім мені спадає на думку, що Сьюз майже завжди у вихідні кудись їздить і щоразу бере з собою одну маленьку дівчачу сумочку.

— Сьюз, а як ти пакуєшся? Маєш якусь систему?

— Ну не знаю, — вагається вона. — Мабуть, я й досі чиню так, як нас навчали в міс Бартон. Продумуєш убрання на кожен випадок — і дотримуєшся цього плану, — вона починає загинати пальці. — Наприклад... подорож, обід, посиденьки біля басейну, гра в теніс... — вона підводить очі. — Ага, а ще, кожен рік слід одягти щонайменше тричі.

Боже, ця Сьюз — просто геній. Вона знає багацько такого. Коли їй було вісімнадцять років, батьки послали її в Академію міс Бартон. Це таке розкішне місце в Лондоні, де навчають усяких потрібних штук, як-от говорити з єпископом чи виходити зі спортивного автомобіля в міні-спідниці. А ще вона вміє майструвати дротяних кроликів.

Я хутенько черкаю на папірці кілька заголовків. Це вже на щось схоже. Значно краще, ніж звалювати у валізу все підряд. Тепер я не тягтиму з собою зайвого одягу — лише найдоконечніший мінімум.

Вбрання 1: сидіти біля басейну (сонячно)

Вбрання 2: сидіти біля басейну (хмарно)

Вбрання 3: сидіти біля басейну (вранці, коли сідниці здаються величезними)

Вбрання 4: сидіти біля басейну (якщо хтось матиме такий самий купальник)

Вбрання 5:

У вітальні дзвонить телефон, але я навіть очей не підводжу. Чути, як Сьюз щось захоплено говорить. За мить з розпашілим радісним обличчям вона з'являється в дверях, скрикуючи:

— Нізащо не здогадаєшся! Нізащо!

— Що таке?

— У «Чарівній коробочці» розпродали всі мої рамки! Щойно телефонували, щоб замовити ще!

— Ой, Сьюз! Це прекрасно! — вигукую я.

— О так!

Сьюз підбігає до мене, ми міцно обіймаємось і трохи не танцюємо, аж тут вона помічає, що тримає сигарету і вже мало не підпалила моє волосся.

Це просто дивовижно: Сьюз почала робити ті рамки лише кілька місяців тому, однак вони вже продаються в чотирьох лондонських крамницях. І чудово продаються! Про неї писали в багатьох журналах і все таке. Воно й не дивно, бо її рамки просто крутезні. Її остання серія — з пурпурового твіду, їх продають завинутими в яскраво-бірюзовий обгортковий папір (між іншим, я допомагала добирати відтінок) і

складеними у вишукані сірі коробочки з блискітками. Вона така успішна, що вже навіть не сама їх робить, а надсилає свої ескізи до маленької майстерні в Кенті, звідки повертаються вже готові рамки.

— То ти розпланувала своє вбрання? — питає вона, затягаючись цигаркою.

— Так, — звітую я, махаючи перед нею папірцем. — Усе занотувала, до останньої пари шкарпеток.

— Молодчинка!

— І єдине, що мені треба докупити, — додаю я, ніби мимохіть, — бузкові сандалі.

— Бузкові сандалі?

— Гмм... — я дивлюся на неї невинними очима. — Так. Вони мені потрібні. Розумієш, просто гарненькі недорогі сандальки, на яких триматиметься кілька о`бразів.

— Он як, — каже Сьюз і замовкає, трохи нахмурившись. — Бекс... А хіба ти на тому тижні не говорила щось про бузкові сандалі? Дорогі, з «Ел-Кей Беннетт»?

— Я? Говорила? — я відчуваю, як трохи червонію. — Я... я не пам'ятаю. Можливо. Хай там як...

— Бекс, — Сьюз дивиться на мене з раптовою підозрою. — А тепер кажи правду. Тобі дійсно потрібні бузкові сандалі? Чи ти просто їх хочеш?

— Ні! — берусь я захищатися. — Вони мені справді потрібні! Ось поглянь!

Я вихоплюю свій одяговий план, розгортаю його і показую Сьюз. Маю визнати: я ним пишаюся. Це справжнісінька хитромудра блок-схема з рамочками, стрілочками та червоними зірочками.

— Ого! — вигукує Сьюз. — Де це ти навчилася таке робити?

— В університеті, — відповідаю скромно. — Я читала щось про бізнес і бухгалтерський облік, щоб написати диплом. Просто

дивовижно, як часто це стає мені в пригоді.

— А що це за рамочка? — питає вона, показуючи на сторінку.

— Це... — я схилиюся до папірця, намагаючись пригадати. — Здається, це на випадок, якщо ми підемо до дуже вишуканого ресторану, а сукню з «Віслз» я вже вдягала минулого вечора.

— А це?

— Це — якщо ми поліжемо в гори. А осьюди, — я показую на порожню рамку, — мені потрібні бузкові сандалі. Без них це вбрання буде бляклим, і оце також... усе розвалиться. Можна тоді взагалі нікуди не їхати.

Якусь мить Сьюз мовчить, розглядаючи моє креслення, а я нетерпляче кусаю губи і схрещую пальці за спиною.

Я розумію, що це може здатися трохи дивним. Розумію, що зазвичай люди не узгоджують кожне придбання зі своїми співмешканцями. Але річ у тому, що я недавно пообіцяла дещо Сьюз і дозволила їй контролювати мої закупи. Ну, ви ж знаєте. Просто стежити за цим.

Зрозумійте мене правильно. Не те щоб я була шопоголіком чи ще кимось. Просто кілька місяців тому в мене були... ну... невеличкі проблеми з грошима. Зовсім крихітні — взагалі нема про що турбуватися. Але Сьюз, довідавшись про це, страшенно сполохалась і сказала, що, задля моєї ж користі, віднині контролюватиме всі мої витрати.

І вона сумлінно додержує цієї обіцянки. Загалом, вона дуже сувора. Іноді я справді боюся, що вона може мені відмовити.

— Розумію, про що ти, — нарешті каже вона. — У тебе дійсно немає вибору, еге ж?

— Саме так, — кажу полегшено. Я забираю в неї свій план, згортаю його і кладу в сумку.

— О, Бекс, а це щось нове? — раптом питає Сьюз.

Вона відчиняє дверцята шафи, і я відчуваю, як у мене всередині з переляку все стискається. Вона, насумрившись, розглядає моє чудове нове пальто медового кольору, яке я нещодавно крадькома занесла до квартири, поки вона хлюпалась у ванні.

Ну, я, звісно, збиралася його показати їй. Просто не було нагоди.

«Будь ласка, не дивися на ціну, — думаю я гарячково. — Будь ласка, не дивися на ціну».

— Еммм, так, — белькочу я. — Так, нове. Але річ у тому, що... Мені потрібне гарне пальто — на випадок, якщо мені запропонують зніматися на вулиці для «Ранкової кави».

— А це можливо? — спантеличено питає Сьюз. — Мені чомусь здавалося, що твоя робота — просто сидіти в студії і роздавати поради про гроші.

— Ну... всяке буває. Треба бути готовою до всього.

— Воно-то так... — промовляє, завагавшись, Сьюз. — А що це за топ? — вона витягає вішак. — Він теж новий!

— Це — щоб одягнути на шоу, — швидко відповідаю я.

— А ця спідниця?

— Для шоу.

— А ці нові штани?

— Для...

— Бекс, — Сьюз, примружившись, дивиться на мене. — Скільки тобі одягу треба для шоу?

— Ну, ти ж розумієш, — виправдовуюсь я, — мені потрібні кілька запасних варіантів. Адже, Сьюз, ми говоримо про мою роботу. Про мою кар'єру.

— Так, — зрештою погоджується Сьюз. — Мабуть, так, — вона бере мій новий жакет із червоного шовку. — Оцей — бомбовий.

— Еге ж, — усміхаюсь я. — Купила для січневих спецвипусків!

— У тебе в січні будуть спецвипуски? — перепитує Сьюз. — О-о-о-о, і про що ж?

— Вони матимуть назву «Фундаментальні фінансові принципи від Бекі», — відповідаю я, тягнучись по блиск для губ. — Має бути дуже круто. П'ять десятихвилинних випусків, лише зі мною!

— То які ж ці твої фундаментальні фінансові принципи? — цікавиться Сьюз.

— Гм... ну, поки ще не знаю, — відповідаю я, старанно підфарбовуючи губи. — Ну, розумієш, я їх сформулюю ближче до зйомок, — я закриваю блиск для губ і хапаю куртку. — Побачимося!

— Гарзд, — каже Сьюз. — І пам'ятай: лише одна пара взуття!

— Гарзд! Обіцяю!

Дуже приємно, що Сьюз так дбає про мене. Але не варто. Чесне слово, вона просто не розуміє, як я змінилася. Гарзд, на початку року в мене справді була невеличка фінансова криза. Так, дійсно, у якийсь момент мій борг становив... Ну, взагалі, дуже багато.

А потім я потрапила на роботу в «Ранкову каву» — і все змінилося. Я геть-чисто переінакшила все своє життя, невтомно гарувала й позбулася всіх боргів. Так, я з усіма розрахувалася! Я виписувала чеки один по одному і сплатила борги на всіх кредитних та магазинних картках, повернула все, що завинила Сьюз (коли я простягла їй чек на кілька сотень фунтів, вона спершу не могла повірити, потім відмовлялася його брати, але зрештою таки взяла й купила на ті гроші бомбову дублянку зі смушку).

І, чесно вам скажу, повернення тих боргів подарувало мені найчудовіші, найзахопливіші почуття у світі. Це було кілька місяців тому, але й досі, коли я згадую про це, здається, ніби в мене крила виростають. Годі навіть уявити щось краще за цілковиту фінансову незалежність, правда ж?

Погляньте лишень на мене тепер. Я зовсім інша людина, геть не схожа на колишню Бекі. Я — оновлена особистість. І не маю жодного боргу!

Два

Ну гаразд. Невеличкий борг таки є. Але тільки через те, що я почала турбуватися про власне майбутнє і вкладати багато коштів у свою кар'єру. Мій хлопець Люк — успішний підприємець. У нього є власна піар-компанія, що співпрацює з фінансовими установами, і все таке. Кілька тижнів тому він сказав слова, що багато для мене значать: «Щоб заробити мільйон, спершу треба позичити мільйон».

І, чесне слово, у мене, либонь, з природи підприємницький хист, бо щойно він це промовив, як воно глибоко відгукнулося в моїй душі. Я навіть почула, що тихенько повторюю ті слова. Вони такі точні. Як можна сподіватися заробити грошей, не витративши нічого спочатку?

Тож я вклала кошти в кілька костюмів, у яких виступаю в телеєфірі, і ще в кілька хороших зачісок, і в кілька манікюрів та косметичних процедур. І масажів. Адже чудово розумію, що не можна добре виступати, коли ти вся напружена, правда ж?

Ще трохи я вклала у новий комп'ютер. Він коштував дві тисячі фунтів, але без нього мені годі впоратись, бо... нізащо не здогадаєтесь! Я пишу книжку порад для саморозвитку! Ледве ставши постійним експертом «Ранкової кави», я зустрілася з чудовими видавцями, вони запросили мене на обід і сказали, що я надихаю всіх людей, які зазнали фінансових труднощів. Хіба не чудово? Вони заплатили мені тисячу фунтів, а я ж іще ані слова не написала. Та коли моя праця вийде друком, я одержу набагато більше. Книжка матиме назву «Бекі Блумвуд — зрозуміло про гроші». Або, може, «Упорядкуйте ваші гроші, як Бекі Блумвуд».

Я поки ще не знайшла часу, щоб почати писати, але щиро переконана: найголовніше — правильно обрати заголовок, а далі все якось само вийде. І не те щоб я зовсім нічого ще не зробила. Я вже накидала цілу купу ідей про те, в чому сфотографуюся на обкладинку.

Отож зовсім не дивно, що в мене наразі є невеличкий борг. Однак головне — ці всі гроші на своєму місці, вони працюють на мене. І, на щастя, мій банківський менеджер Дерек Сміт мене тільки підтримує. Він узагалі такий любчик. Ми з ним довго не могли знайти спільної мови — мабуть, тому, що нам усе не таланило як слід поговорити. Але тепер я впевнена: він чудово мене розуміє. Ще, звичайно ж, і тому, що я стала значно розважливішою, ніж була.

Наприклад, я зовсім інакше почала ставитися до шопінгу. Мій новий девіз — «Купувати лише потрібне». Я розумію: це, може, й здається занадто простим, однак справді працює. Перед кожним придбанням я питаю себе: «Чи треба це мені?» І тільки якщо відповідаю ствердно — купую. Це все просто питання самодисципліни.

От, приміром, до «Ел-Кей Беннетт» я заходжу неймовірно зосереджена й цілеспрямована. Переступаю поріг, і мені впадає в око пара червоних чобітків на високих підборах, проте я швидко відвертаюсь і прямую до стелажа з босоніжками. Отак я тепер ходжу крамницями: не спиняючись, не розглядаючи нічого, взагалі не роззираючись. Навіть на ті чудові недавно завезені туфлі-човники з блискітками, що стоять отам. Я просто йду саме до тих сандалів, які намірилася купити, беру їх з полиці й прошу продавчиню:

— Отакі, шостого розміру, будь ласка.

Прямо й чітко. Просто купити те, що треба, і нічого більше. Ось таємниця контрольованого шопінгу. Я навіть не погляну на ці крутезні рожеві шпильки, хоч вони й просто створені, щоб носити їх з моїм новим кардиганом із «Джигсоу».

І на ті босоніжки на ремінці, з блискучими підборами.

А вони такі гарненькі, правда ж? Цікаво, як воно буде, коли їх узути.

О Боже! Це справді важко.

І чого воно так із цим взуттям? Я про те, що мені більшість одягу подобається, але від крутої пари черевичків я просто тану. Іноді, коли вдома нікого немає, я відчиняю шафу і просто дивлюся на все своє взуття, мов схибнута колекціонерка. А колись я вишикувала його на ліжку і сфотографувала. Це, може, й здається дивнуватим, але я так собі міркувала: «У мене є багато світлин людей, які мені зовсім не подобаються, то чому б не сфотографувати щось таке, що я справді люблю?»

— Ось, прошу!

Слава Всевишньому, продавчиня принесла коробку з моїми бузковими сандалями. Коли я їх бачу, серце в мене починає битися швидше. О, вони просто розкішні. Розкішні. Такі елегантні, з безліччю ремінців, з крихітною ожинкою біля великого пальця. Я полюбила їх з першого погляду. Вони дорогуваті, однак кожному відомо, що заощаджувати на взутті не можна, бо від цього й ноги можуть спотворитися.

Я з захопленим трепетом взуваю їх і... О Боже, вони пречудові! Пальці в мене раптом стають такими витонченими, а ноги здаються довшими... І... так, може, ходити в них складнувати, але це, мабуть, тому, що в магазині страшенно слизька підлога.

— Давайте мені їх, будь ласка, — кажу я, радісно всміхаючись до продавчині.

Розумієте, це і є нагорода за такий суворий контроль шопінгу. Коли щось купуєш, то справді відчуваєш, що заслуговуєш на це.

Ми йдемо до каси, і я старанно оминаю поглядом стелажі з аксесуарами. Я майже не помічаю пурпурової торбинки, обшитої

сяйливими чорними намистинками. І я саме дістаю з сумки гаманець, пишаючись тим, як я встояла перед усіма спокусами, коли продавчиня ніби мимохідь говорить:

— А знаєте, ми маємо такі самі сандалі кlementинового кольору. Кlementинового кольору?

— О... он як, — озиваюся, трохи помовчавши.

Мені не цікаво. Я купила те, по що прийшла. Крапка. Бузкові сандалі. Не кlementинові.

— Ми їх щойно отримали, — додає вона, кружляючи по підлозі й роздивляючись на всі боки. — Думаю, вони матимуть ще шаленіший попит, аніж бузкові.

— Справді? — я намагаюся говорити якнайбайдужливіше. — Ну, я, мабуть, просто візьму ці...

— Ось вони! — вигукує продавчиня. — Я знала, що вони десь тут, неподалік.

І я завмираю... Вона ставить на прилавок найвишуканішу сандалю, яку мені тільки доводилося бачити. Світлу, кремово-оранжеву, з такими самими ремінцями, що й бузкові, але замість ожинки біля пальця — крихітний кlementин.

Це любов з першого погляду. Я очей не можу відвести.

— Хочете приміряти? — пропонує дівчина, і я відчуваю, як бажання пульсує внизу живота.

Погляньте лишень на неї. Яка це спокуса! Це найжаданіше взуття з усього, що я бачила. О Боже!

Утім, мені не треба кlementинового взуття, правда ж? Мені його не треба.

Давай, Бекі. Просто. Скажи. «Ні».

— Узагалі... — я голосно ковтаю, силкуючись опанувати власний голос. — Узагалі... (О Боже, я ледь можу це вимовити!). Я сьогодні візьму тільки бузкові, — озиваюся зрештою я. — Дякую.

— Гарзд... — касирка набирає код. — Тоді з вас 89 фунтів. Як ви хотіли б заплатити?

— Ем... Карткою «Віза», будь ласка, — кажу я.

Ставлю підпис на чеку, беру свою сумку й виходжу з магазину, почувуючись трохи ошелешеною.

Я зробила це! Зробила! Стримала власне бажання! Мені потрібна була лише одна пара взуття — і я купила тільки одну. Зайшла в крамницю — вийшла з крамниці, все за планом. От бачите, я можу, коли справді хочу. Це нова Бекі Блумвуд.

Я поводитися дуже добре і заслужила на невеличку винагороду, тож я йду до кав'ярні й сідаю на осяяній сонцем терасі зі склянкою капучино.

«Я хочу ті клементинові сандалі», — лунає в моїй голові, коли я роблю перший ковток.

Припини. Припини. Подумай про... про щось інше. Люк. Вихідні. Наша перша спільна мандрівка. Боже, я не можу дочекатися.

Я хотіла запропонувати кудись поїхати, відколи ми почали зустрічатись, але він стільки працює, тож це було б те саме, що попросити прем'єр-міністра ненадовго припинити керувати країною. (От тільки, коли подумати, прем'єр-міністр відпочиває щоліта, правда ж? То чому ж Люк не може?)

Люк такий заклопотаний, що досі не познайомився з моїми батьками, і це мене трохи засмучує. Кілька тижнів тому вони запросили його в неділю на обід, і мама цілу вічність готувала — ну, принаймні купила в «Сейнсбері» свиняче філе, запечене з абрикосами, і просто розкішний шоколадний пудинг із безе. Але останньої миті Люк змушений був відмовитись, бо в недільних газетах щось там таке надрукували, і сталася прикрість з якимось його клієнтом. Отож довелося мені їхати самій — і це, чесно кажучи, досить жалюгідно.

Помітно було, що мама страшенно розчарована, хоч вона радісно повторювала: «Ну, це не так уже й важливо». Але ж то таки було дуже важливо. Наступного дня він надіслав їй величезний букет квітів, щоб вибачитися (принаймні його помічниця Мел надіслала), хоч це не те саме, правда ж?

А найгірше, що наші сусіди, Дженіс та Мартін, зазирнули випити скляночку хересу і, як вони сказали, познайомитися зі славнозвісним Люком, а з'ясувавши, що його немає, почали зиркати на мене такими зверхньо-співчутливими поглядами, бо їхній син Том наступного тижня одружується зі своєю дівчиною Люсі. І я підозрюю жахливе: вони вважають, ніби я в нього безнадійно закохана. (Хоч насправді все не так, ба навіть навпаки. Але коли вже людям щось таке придумалося, їх годі переконати, що це не так. Господи. Яке жахіття!)

Коли я висловила Люкові свій смуток, він зауважив, що я з його батьками також не знайома. Та це не зовсім правда. Одного разу я недовго гомоніла з його татом і мачухою в ресторані, хоч ту розмову й не можна назвати надто вдалою. І взагалі, вони живуть у Девоні, а рідна мати Люка — в Нью-Йорку. Тож із ними не так уже й легко побачитися, еге ж?

Хай там як, ми помирилися. Принаймні він докладає зусиль, щоб поїхати в цю невеличку подорож. Власне, це Мел запропонувала ідею з вихідними. Вона розповіла мені, що в Люка вже три роки не було справжньої відпустки і, може, його варто помалу підводити до думки про відпочинок. Тож говорити про відпустку я припинила й почала заводити розмови про те, щоб поїхати кудись на вихідні. І це спрацювало!

Раптом Люк попрохав мене нічого не планувати на уїк-енд. Сам забронював готель і все таке. Я з таким нетерпінням цього чекаю. Ми просто відпочиватимемо, ні про що не турбуючись, і нарешті залишимося тільки вдвох. Як добре.

Я хочу ті клементинові сандалі.

Припини. Не думай про них.

Я відпиваю ще кави, відхиляюся на спинку стільця і змушую себе розглядати галасливу вулицю. Люди кудись ідуть, тримають сумки, базікають, а он перетинає дорогу дівчина в таких гарних штанях (здається, від Ніколь Фаргі), а ще... О Боже!

Дорогою до мене йде чоловік середніх літ у темному костюмі, і я його впізнаю. Це Дерек Сміт, мій банківський менеджер.

Ой, схоже, й він мене помітив.

«Так, не панікуй!» — суворо наказую собі. Нема чого панікувати. Може, колись я б і злякалася, побачивши його. Намагалася б сховатись за меню або й узагалі втекти. Та це все вже в минулому. А тепер ми з «найкращим Сміті у світі» справжні друзі, чесні одне з одним.

Утім, я помічаю, що відсуваю свій стілець якнайдалі від сумки «Ел-Кей Беннетт», ніби вона чужа.

— Вітаю, містере Сміт! — кажу я радісно, коли він підходить. — Як справи?

— Дуже добре, — відповідає Дерек Сміт, осміхаючись. — А ваші?

— О, все гаразд, дякую. А ви... ви хочете кави? — ввічливо пропоную я, киваючи на порожній стілець навпроти.

Я не те щоб чекаю, що він погодиться, проте, на мій подив, він сідає і бере меню.

От що значить культурний рівень! Я п'ю каву зі своїм банківським менеджером на терасі кав'ярні! Знаєте, може, я коли-небудь додам це до своїх порад у «Ранковій каві». «Мені більше до вподоби неофіційний підхід до особистих фінансів, — скажу я, тепло всміхаючись у камеру. — Ми з моїм банківським менеджером часто сидимо за склянкою капучино, обговорюючи мій поточний фінансовий стан...»

— Як звичайно, Ребекко, я щойно написав вам листа, — каже Дерек Сміт, коли офіціант ставить перед ним еспресо.

Раптом його голос серйознішає, і я відчуваю, як мене злегка штрикає тривога. О Боже, що я цього разу накоїла?!

— Вам і всім моїм клієнтам, — провадить він далі. — Щоб повідомити вас, що я йду.

— Що? — я з грюкотом ставлю філіжанку з кавою на стіл. — Про що це ви? Куди йдете?

— Йду з «Ендвіч-Банку». Я вирішив, що час мені вже на пенсію, достроково.

— Але...

Нажахана, я витріщаюся на нього. Дерек Сміт не може піти з «Ендвіч-Банку». Він не може покинути мене напризволяще тепер, коли все так добре. Ну, я усвідомлюю, що ми не завжди досягали згоди, але ж останнім часом таки справді знайшли спільну мову. Він мене розуміє. Розуміє причини мого боргу. Що я без нього робитиму?

— Хіба ви не надто молодий, щоб іти на пенсію? — питаю я, відчуваючи, як у моєму голосі бринить відчай. — Ви не нудьгуватимете?

Дерек відхиляється на спинку стільця і відпиває ковток еспресо.

— Я не збираюся взагалі кидати роботу. Однак мені здається, що життя — це щось більше, ніж стежити за чиймись банківськими рахунками, згодні зі мною? Хоч іноді вони бувають справді захопливими.

— Ну... так. Так, звісно. Рада за вас, чесно, — я трохи ніяково знизую плечима. — Але я... сумуватиму за вами.

— Хочете вірте, хочете ні, — відповідає він з легкою усмішкою, — та я думаю, що теж за вами сумуватиму, Ребекко. Звісно, ваш рахунок був чи... не найцікавішим з усіх, які мені випадало обслуговувати.

Він проникливо дивиться на мене, і я відчуваю, як пашиє моє обличчя. Навіщо йому треба нагадувати мені про минуле? Головне, що все вже скінчилось. Я тепер інша людина. Адже кожному можна перегортати сторінку і починати життя наново.

— Ваша кар'єра на телебаченні, здається, складається вдало, — говорить Дерек Сміт.

— О так! Це чудово, правда ж? І там добре платять, — значуще додаю я.

— Ваш прибуток, безперечно, збільшився за останні місяці, — каже він, ставлячи свою каву на стіл, і в грудях мені трохи холоде. — Однак...

Я так і знала. Чому завжди має бути якесь «однак»? Чому б йому просто не порадіти за мене?

— Однак... — повторює Дерек Сміт, — ваші витрати також зросли. Істотно. І фактично, ваша заборгованість зараз вища, ніж на піку ваших... ну, скажімо, надлишкових витрат.

Надлишкових? Як в'їдливо.

— Вам дійсно слід докладати більше зусиль, щоб утримуватися в межах кредитного ліміту, — веде він далі. — А ще краще — сплатити борг.

— Я розумію, — кажу неухважно. — Саме так і збираюся вчинити.

Я щойно помітила на іншому боці вулиці дівчину з великою сумкою «Ел-Кей Беннетт». У ній — дві взуттєві коробки.

Якщо їй можна купити дві пари взуття, то чому ж мені не можна? За яким це правилом можна купити лише одну пару за раз? Ну це ж якийсь деспотизм.

— А що там з іншими вашими фінансами? — питає Дерек Сміт. — У вас є, приміром, неоплачені рахунки від магазинів?

— Ні, — відповідаю трохи гордовито. — Я оплатила їх кілька місяців тому.

— І відтоді нічого не витратили?

— Хіба дріб'язок якийсь. Майже нічого.

І взагалі, що таке ті дев'яносто фунтів? Якщо дивитися на речі масштабніше.

— Чому я, власне, про це допитуюся... — мовить Дерек Сміт. — Бо мені здається, що маю вас попередити. В банку тепер невеличка реструктуризація, і мій наступник, Джон Гейвін, навряд чи ставитиметься до вашого рахунку так само спокійно, як я. Не впевнений, що ви добре усвідомлюєте, наскільки поступливим я був з вами.

— Справді? — перепитую я, не надто дослухаючись.

Ну от, наприклад, якби я почала курити... Я б могла запросто витратити дев'яносто фунтів на цигарки, навіть не замислюючись про це, правда ж?

І взагалі, подумати лишень, скільки грошви я заощадила завдяки тому, що не курю. Запросто можна собі дозволити одну маленьку пару взуття.

— Він дуже вправний менеджер, — просторікує Дерек Сміт. — Але страшенно... суворий. Поступливість — не найяскравіша його риса.

— Еге ж, — неуважно киваю я.

— Я, безперечно, радив би вам негайно ліквідувати вашу заборгованість, — каже він, відпиваючи ковток кави. — А скажіть-но, ви вже щось зробили, щоб забезпечити себе на пенсії?

— Еммм... Я сходила до того незалежного консультанта, якого ви порекомендували.

— А документи заповнили?

Я неохоче зосереджуюся на розмові.

— Ну, я саме обмірковую свої варіанти, — пояснюю я, прибираючи мудре обличчя фінансового експерта. — Ви ж розумієте,

немає нічого гіршого, ніж у поспіху невдало інвестувати гроші.
Особливо коли мова йде про щось таке важливе, як пенсія.

— Цілком слушно, — відказує Дерек Сміт. — Утім, не надто довго розмірковуюйте, гаразд? Гроші самі себе не заощадять.

— Розумію! — озиваюсь я, ковтаючи капучино.

О Господи, тепер мені стає трохи ніяково. Може, він має рацію. Може, варто мені вкласти ті дев'яносто фунтів у пенсійний фонд, замість купувати ще одну пару взуття.

Одначе, з іншого боку, ну який зиск у пенсійному фонді від дев'яноста фунтів? Вони ж не зможуть забезпечити моєї старості, правда ж? Ті мізерні дев'яносто фунтів. І взагалі, доки я постарію, весь світ може згинуть від якогось апокаліптичного вибуху абощо.

А пара взуття — це щось таке реальне, що можна потримати в руці...

Ой, до біса все! Куплю.

— Містере Сміт, мені треба йти, — відрубую я, поставивши склянку. — Маю дещо... зробити.

Тепер, коли все вже вирішено, я мушу повернутися туди якомога скоріше. Хапаю свою фірмову сумку і кладу на стіл п'ятірку.

— Була рада побачитись. І щастя вам на пенсії.

— Вам також хай щастить, Ребекко, — ласкаво всміхається мені Дерек Сміт, — але пам'ятайте, що я сказав. Джон Гейвін не буде панькатися з вами так, як я. Тож просто... будьте обачні, гаразд?

— Неодмінно! — радісно обіцяю я.

І чимшвидше поспішаю вулицею назад до «Ел-Кей Беннетт», ледь стримуючись, щоб не побігти.

Гаразд, щиро кажучи, можливо, мені й не треба було купувати тієї клементинової пари. Її не зовсім можна назвати доконечною. Але коли

я її приміряла, мені спало на думку, що насправді я не порушую своїх нових правил. Річ у тому, що вони мені будуть потрібні.

Зрештою, в якийсь момент мені знадобиться нове взуття, правда ж? Взуття всім потрібне. І, звичайно, набагато розумніше купити зараз щось стильне — те, що мені справді подобається, ніж чекати, доки моя остання пара зітреться остаточно. А потім у жодній крамниці не знайдеш нічого доброго. Це справжня мудрість. Це ніби...

застрахуватися від ризиків на взуттєвому ринку.

Я виходжу з «Ел-Кей Беннетт», радісно обхопивши дві нові блискучі сумки, огорнута теплим, радісним сяйвом. Я не маю наміру йти додому, тож вирішую зазирнути в «Даруй радість» на другому боці вулиці. Це одна з тих крамниць, де продаються рамки Сьюз, і це вже стало моєю звичкою — зазирати сюди щоразу, як тут проходжу, просто щоб побачити, чи не купує їх хтось.

Я з дзенькотом розчиняю двері й усміхаюся продавчині, що скидає на мене очима. Це така чудова крамниця. Тепла, запашна і сповнена всіляких чудових штук: полицок із хромованого дроту, скляних таць з вирізьбленими візерунками... Я прослизаю повз стенди з записниками у світло-бузкових шкіряних обкладинках, заглядаю вгору — і ось вони! Три пурпурові твідові рамки, зроблені Сьюз! Мене й досі охоплює такий захват, як я їх бачу.

Боже мій! Мене накриває радісне збудження. Там стоїть покупчиня... і тримає одну з рамок. Вона справді її тримає!

Якщо вже говорити зовсім чесно, я ще жодного разу не бачила, щоб хтось купував бодай одну рамку від Сьюз. Тобто я розумію, що їх, либонь, купують, бо вони продаються, але ніколи цього не бачила. Господи, як же круто!

Я тихенько йду вперед, а покупчиня перевертає рамку і хмуриться, побачивши ціну, аж мені в грудях щось здригається.

— Просто прекрасна фоторамка, — кажу я мимохідь. — Дуже незвичайна.

— Так, — згоджується вона... і кладе її на полицю.

«Ні! — розпачливо думаю я. — Ану, візьми назад!»

— У наш час так складно знайти гарну рамку, — проваджу я далі.
— Ви так не думаєте? А коли вже знайшли, треба просто... хапати її!
Доки хтось інший не забрав.

— Еге, мабуть, — каже покупчиня, піднімає прес-пап'є і знову хмуриться, побачивши ціну.

А потім узагалі йде кудись. От що я можу вдіяти?

— Ну а я, мабуть, візьму собі, — голосно кажу я, беручи рамку. — Це буде просто чудовий подарунок. Хоч для чоловіка, хоч для жінки... Адже фоторамки потрібні кожному, правда ж?

Та покупчиня, здається, на мене зовсім не зважає. Але то нічого: коли вона побачить, як я купую рамку, може й передумати.

Я поспішаю до каси, і жінка за нею всміхається мені. Гадаю, вона власниця магазину, бо я бачила, як вона екзамєнувала працівників і домовлялася з постачальниками (не те щоб я часто сюди заходила, це просто збіг).

— І знову вітаю вас, — каже вона. — Вам ці рамки справді полюбилися, еге ж?

— Так, — голосно відповідаю я. — Ще й за таку дивовижну ціну!

— Але та покупчиня розглядає скляний графин і навіть не слухає.

— Скільки ви їх уже накупили? Штук, мабуть, із... двадцять?

Що? Моя увага повертається до власниці магазину. Що вона таке верзе?

— Чи навіть тридцять?

Я шоковано дивлюся на неї. Вона що, стежить за мною весь час, коли я сюди заходжу? Хіба це не заборонено законом?

— Ціла колекція! — люб'язно додає вона, загортаючи рамку в папір.

Я маю щось сказати, бо інакше вона вирішить, що всі рамки Сьюз купую я, а не клієнтура. Це ж просто смішно. Я вас благаю, три десятки! Я купила лише штуки... чотири. Ну, може, п'ять.

— У мене їх не так уже й багато! — хутко відповідаю. — Мабуть, ви мене плутаєте з... кимось іншим. І взагалі, я не лише по рамку прийшла! — весело сміюся, щоб показати, якою кумедною мені здається сама думка про це. — Мені, правду кажучи, треба ще трохи... оцього.

Я навмання хапаю кілька великих різьблених дерев'яних літер з найближчого кошика і простягаю їй. Вона осміхається й одну за одну розкладає літери на обгортковому папері.

— П... Т... Р... Р...

Продавчиня завмирає, спантеличено розглядаючи літери.

— Ви намагалися скласти слово «Пітер»?

О Боже правий! Хіба речі завжди купують навіщось?

— Емм... так, — відповідаю я. — Це для мого... мого хрещеника. Йому незабаром буде три.

— Як мило! Тоді отак. Додамо І та Е, відкладемо зайву Р...

Жіночка дивиться на мене турботливо, ніби на розумово відсталу. І, як на мене, має цілковиту рацію, бо я не можу скласти з букв слово «Пітер», а це ім'я мого хрещеника.

— З вас... 48 фунтів, — каже вона, і я дістаю гаманець. — Знаєте, коли купите щось на 50 фунтів, отримаєте в подарунок ароматизовану свічку.

— Справді?

Я зацікавлено дивлюся на жінку. Мені не завадила б свічка з приємним запахом. І лише за якихось два фунти...

— Напевне, я щось зможу знайти... — припускаю я, обводячи поглядом магазин.

— Складіть з дерев'яних літер повне ім'я свого хрещеника, — радить мені власниця магазину. — Яке в нього прізвище?

— Гм, Уїлсон, — ляпаю я, не замислюючись.

— Уїлсон, — на мій жах, вона починає порпатися в кошику. — У... Л... Ось О...

— Загалом... — кажу я хутко, — загалом, краще не треба. Бо... бо... його батьки розлучаються, і він може змінити прізвище.

— Справді? — перепитує власниця магазину й зі співчутливим обличчям кидає літери назад до кошика. — Як жахливо. То між ними тепер ворожнеча?

— Так, — відповідаю я і роззираюся по крамниці, шукаючи, чого б мені ще купити. — Страшенно. Його... його мати втекла з садівником.

— Ви серйозно? — власниця магазину витріщається на мене, і я раптом помічаю, що пара поблизу також мене слухає. — Вона втекла з садівником?

— Він був... надзвичайно спокусливий, — вигадую я далі, беру скриньку для прикрас і бачу, що вона коштує 75 фунтів. — Вона не могла стриматися. Чоловік застукав їх разом у сараї для інструментів. Хай там як...

— Господи милосердний! — говорить власниця магазину. — Це здається неймовірним!

— Це щира правда, — долинає з іншого кутка крамниці.

Що?

Я озираюся — жінка, що розглядала рамки Сьюз, іде до мене.

— Ви, здається, говорите про Джейн із Тімом? — каже вона. — Просто жахливий скандал, правда ж? А втім, мені здавалося, що їхнього малого звати Тобі.

Я витріщаюся на неї, не годна вимовити й слова.

— Можливо, Пітер — це його церковне ім'я, — припускає власниця магазину і киває на мене. — Ось його хрещена.

— О, то це ви та хрещена! — вигукує жінка. — Так, чула я про вас.

Це все неправда. Такого не може бути.

— То, може, ви мені скажете, — жінка ступає до мене й довірливо стишує голос. — Чи прийняв Тім пропозицію Мод?

Я оглядаю крамницю. Запала тиша, всі чекають на мою відповідь.

— Так, прийняв, — кажу я обачно. — Прийняв.

— І як, вийшло? — нетерпляче допитується вона.

— Гм... ні. Взагалі, вони з Мод... ну... розсварилися.

— Справді? — жінка підносить руку до рота. — Розсварилися?

Чому ж?

— О, ну розумієте... — белькочу я в розпачі. — Те та се... Мити посуд, усе таке... Гм... мабуть, заплачу готівкою, — я лізу в гаманець і кидаю на прилавок 50 фунтів. — Решти не треба.

— Вам свічку з яким ароматом? — питає власниця магазину. — На вибір є ваніль, сандал...

— Не треба нічого, — кажу я, поспішаючи до дверей.

— Стривайте! — відчайдушно кричить жінка. — Що сталося з Айваном?

— Він... емігрував до Австралії, — вигукую я, грюкаючи дверима.

Господи, заледве виплуталася. Мабуть, краще піду додому.

Діставшись рогу нашої вулиці, я спиняюсь і трохи перекладаю свої сумки. Точніше, складаю їх усі в одну фірмову від «Ел-Кей Беннетт» і втрамбовую, щоб не стирчали.

Не те щоб я їх ховала чи щось таке. Просто... мені більше подобається приходити додому лише з однією сумкою в руці.

Я неначе сподіваюся, що мені пощастить прослизнути у свою кімнату непомітно для Сьюз, але, коли відчиняю двері, бачу, як вона сидить на підлозі передпокою, щось пакуючи.

— Привіт! — вітається вона. — Купила взуття?

— Так, — радісно відповідаю я. — Те, що треба. Мій розмір і все таке.

— То погляньмо!

— Я піду... розпакую, — кидаю я ніби мимохідь і прямую до своєї кімнати, намагаючись здаватися спокійною.

Але я розумію, що на мені просто написано, що я винна. Навіть у кроках моїх відчувається провина.

— Бекс, — каже Сьюз раптом. — Що ще лежить у тебе в сумці? Там не лише пара взуття.

— У сумці? — я обертаюся, немов здивувавшись. — А, у цій сумці. Гмм... та так, кілька штукочок... Ну, розумієш, дрібнички всякі...

Я винувато замовкаю, а Сьюз, згорнувши руки на грудях, дивиться на мене якнайсуворіше.

— Показуй!

— Гарзд, послухай, — спішно кажу я. — Я розумію, що ми домовлялися тільки про одну пару. Та, перш ніж розгніватися, просто поглянь, — я дістаю другу сумку «Ел-Кей Беннетт», відкриваю коробку й повільно витягаю клементинову сандалю. — Просто... подивись на це.

— О Боже мій! — видихає Сьюз, розглядаючи її. — Це просто... приголомшливо, — вона бере в мене сандалю й ніжно гладить м'яку шкіру, а потім знову стає суворою. — Але чи потрібні вони тобі?

— Так! — палко відповідаю я. — Принаймні... я запаслася на майбутнє. Ну, знаєш, це ніби... інвестиції.

— Інвестиції?

— Так. А ще це заощадження грошей, бо тепер, коли є вони, мені не доведеться витратитися на взуття наступного року. Зовсім!

— Та невже? — підозріливо перепитує Сьюз. — Зовсім-зовсім?

— Абсолютно! Чесне слово, Сьюз, я житиму лише в цьому взутті. Мені більше нічого не доведеться купувати. Принаймні рік. А то й два роки!

Сьюз мовчить, і я кусаю губи, передчуваючи, що вона зараз накаже повернути їх до магазину. Проте вона все розглядає сандалі й торкається маленького клементинчика.

— Взуй-но їх, — просить вона раптом. — Я подивлюся!

З легким збудженням я витягаю другу сандалю, взуваю їх і... Вони просто бездоганні. Мої бездоганні клементинові черевички, просто як у Попелюшки.

— О, Бекс, — мовить Сьюз.

Можна більше нічого не говорити. Все написано в її подобрілих очах.

Чесне слово, іноді я шкодую, що не можу одружитися зі Сьюз.

Я кілька разів проходжуся передпокою туди-сюди, Сьюз захоплено зітхає, потім залазить у велику фірмову сумку «Даруй радість».

— Так... а це що ти купила? — зацікавлено питає вона.

Сиплються дерев'яні літери, і вона починає розкладати їх на килимі.

— П-І-Т-Е-Р. Хто такий Пітер?

— Хтозна, — вагаюсь я, хапаючи сумку з «Даруй радість», доки вона не помітила там своєї рамки (одного разу вона побачила, як я купую її фоторамку в «Красі для всіх», страшенно розлютилась і сказала, що завжди готова зробити для мене рамку, якщо я цього схочу). — Ти знаєш когось на ім'я Пітер?

— Ні, — відповідає Сьюз. — Не пригадую... Але, можна завести кота й назвати його Пітером!

— Так, — збентежено кажу. — Можна... Хай там як, я краще піду збиратися на завтра.

— Ой, ти мені нагадала, — мовить Сьюз, дістаючи якийсь папірець. — Тобі Люк телефонував.

— Справді? — перепитую я, силкуючись приховати радість.

Коли Люк телефонує — то завжди приємна несподіванка, бо, чесно кажучи, він робить це не так уже й часто. Ну, він дзвонить, щоб домовитися про зустріч і все таке, а не просто побазікати. Іноді ще надсилає мені електронні листи, однак вони теж не надто схожі на базікання, а, скоріше... Ну, скажу вам, що вперше, отримавши такого листа, я була дещо шокована (але тепер я, можна сказати, чекаю на них).

— Він сказав, що заїде по тебе на студію завтра о дванадцятій. І «Мерседес» у ремонті, тож поїдете на «Ем-Джі-Еф».

— Справді? — повторюю я. — О, як круто!

— Уявляю, — всміхається мені Сьюз. — Розкішно, правда ж? Ага, він ще просив, щоб ти не набирала багато речей, бо в багажнику обмаль місця.

Я дивлюся на неї, і моя усмішка згасає.

— Що ти сказала?

— Не набирай багато речей, — повторює Сьюз. — Ну, розумієш, не бери забагато — може, одну маленьку сумку чи портплед...

— Я розумію, що таке «небагато речей»! — відповідаю я стривоженим, тремтливим голосом. — Але... я не можу!..

— Звісно, можеш.

— Сьюз, ти бачила, скільки в мене всього? — питаю я, іду до дверей своєї кімнати і рвучко їх розчиняю. — Адже... ти просто подивись.

Сьюз розгублено стежить за моїм поглядом, і ми вдвох утуплюємося в моє ліжко. Велика кислотно-зелена валіза напхом напхана. Поряд з нею височіє ще одна купа одягу. А я ж навіть не бралася до косметики й усього іншого.

— Я так не можу, Сьюз, — скиглю я. — От що мені робити?

— Потелефонувати Люкові й сказати йому? — пропонує Сьюз. — Попросити, щоб він винайняв машину з більшим багажником?

Якусь мить я мовчу. Намагаюсь уявити собі обличчя Люка, коли я скажу, що йому треба винайняти великий автомобіль, щоб скласти мій одяг.

— Річ у тому, — нарешті озиваюсь я, — що я не впевнена, чи зрозуміє він мене правильно...

У двері дзвонять, і Сьюз підводиться.

— Це зі «Швидкої доставки» — по мій пакунок, — пояснює вона. — Слухай, Бекс, усе буде гаразд. Просто... відклади кілька речей.

Вона йде відчинити двері й залишає мене розглядати захарашчене ліжко.

Відкласти? Але що саме відкласти? Я ж не напакувала чогось непотрібного. Якщо прибрати випадкові речі, це зруйнує всю мою систему.

Ну ж бо. Мисли нестандартно. Рішення має знайтися.

Може, в мене вийде... крадькома приладнати причіп до машини, доки Люк відвернеться?

Або, може, вдягти всі мої речі, одна на одну, і пояснити, що мені трохи прохолодно...

О, це все безнадійно. Що мені робити?

Я, заглиблена в думки, йду з кімнати до передпокою, де Сьюз передає ретельно спакований згорток чоловікові у формі.

— Дуже добре, — каже він. — Будьте ласкаві, підпишіть отут... Здоровенькі були! — вітається він до мене, і я киваю у відповідь, тупо

розглядаючи причеплений до його форми бейдж із написом: «Що завгодно, куди завгодно, до завтрашнього ранку».

— Ось ваша квитанція, — каже чоловік до Сьюз і повертається, щоб іти.

Він уже на порозі, аж тут слова з його бейджа починають доходити до моєї свідомості.

Що завгодно.

Куди завгодно

До завтра...

— Гей, стривайте! — вигукую я, коли двері от-от зачиняться. — Чи не могли б ви затриматися на хвилинку...

ТОВ «Парадигма — книжки для розвитку»

Сого-сквер, 695

Лондон W1 5AS

Міс Ребекка Блумвуд

Берні-роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна Бекі!

Дякую за Ваше голосове повідомлення. Я дуже рада чути, що робота над книжкою йде добре!

Ви, мабуть, пам'ятаєте: коли ми розмовляли два тижні тому, Ви запевнили мене, що я отримаю перший чорновий рукопис за кілька днів. Я впевнена, що Ви його вже надіслали — схоже, він загубився на пошті. Чи могли б Ви надіслати мені ще один примірник?

Щодо авторської фотокартки, можете вдягти все, що вважаєте за потрібне. Топ від «Агнес Бі» цілком підійде, як і змальовані Вами сережки.

Я з нетерпінням чекаю на рукопис... і дозвольте мені ще раз нагадати, які ми раді й задоволені тим, що Ви пишете для нас.

З найкращими побажаннями

Піппа Брейді

Редактор

«ПАРАДИГМА: ДОПОМОЖЕМО ВАМ ДОПОМОГТИ СОБІ!

ГОТУЄТЬСЯ ДО ДРУКУ: «Як вижити в джунглях» — поради від
генерала Роджера Флінтвуда

Три

Наступного дня за п'ять хвилин до дванадцятої я все ще сиджу під яскравим світлом прожекторів у студії «Ранкової кави», питаючи себе, на скільки це ще може затягтися. Зазвичай моя рубрика з фінансовими порадами закінчується об 11:40, але сьогодні всі так захопилися психопаткою, яка вважає себе за реінкарновану королеву Марію Стюарт, що після її появи все йде з відставанням. Люк ось-ось буде тут, а мені ще треба перевдягтися з цього тісного костюма...

— Бекі? — гукає мене Емма, одна з ведучих «Ранкової кави», що сидить навпроти на синьому дивані. — Схоже, це таки чималенька проблема.

— Так, звісно, — погоджуюсь я, змушуючи себе повернутися думками до реальності, тоді зиркаю на аркуш паперу і співчутливо всміхаюся в камеру. — Отже, підсумуймо: Джуді, ви з вашим чоловіком Біллом успадкували трохи грошей. Ви хочете частину з них інвестувати у фондовий ринок, але він заперечує.

— З ним розмовляти — як горохом об стіну! — лунає обурений голос Джуді. — Він каже, що я все втрачу, а це ж і його гроші. Та коли б єдиним, чого я прагла, справді було все програти, я б просто пішла...

— Так, — чемно перепиняє її Емма. — Що ж, це дійсно складно, Бекі. Два партнери не можуть дійти згоди щодо того, як розпорядитися грошима.

— Я просто його не розумію! — вигукує Джуді. — Це наш єдиний шанс зробити серйозні інвестиції. Така дивовижна нагода! Чому до нього це не доходить?

Вона договориє, і в студії западає напружена тиша. Всі чекають на мою відповідь.

— Джуді... — я задумливо змовкаю. — Можна поставити вам одне питання? У що сьогодні вдягнутий Білл?

— У костюм, — здивовано каже Джуді, — У синій костюм для роботи.

— А краватка? Однотонна чи візерунчаста?

— Однотонна, — миттю відповідає Джуді. — У нього всі краватки однотонні.

— А чи міг би він одягти, скажімо... краватку з мультиплікаційною картинкою?

— Нізащо!

— Зрозуміло, — я зводжу брови вгору. — Джуді, чи правильно буде сказати, що Білл зазвичай не надто авантюрний? Що він не любить ризикувати?

— Ну... так, — відповідає Джуді. — Тепер, коли ви про це заговорили, я розумію, що так і є.

— А! — раптом вигукує Рорі з протилежного боку канапи (Рорі — ще один ведучий «Ранкової кави». Він схожий на бездоганну скульптуру, і йому чудово вдається фліртувати з кінозірками, але в нього не найвищий інтелект у Великій Британії). — Я, здається, второпав, до чого ти ведеш, Бекі.

— Так, дякую Рорі, — озивається Емма, і, поглянувши на мене, закриває очі. — Здається, ми всі розуміємо. Отож, Бекі, ти говориш, що, коли Біллові не подобається ризик, йому не варто зв'язуватися з фондовим ринком?

— Ні, — відповідаю я. — Я зовсім не про це кажу. Білл, мабуть, не усвідомлює, що є безліч ризиків. Так, якщо ви інвестуєте кошти у фондовий ринок, то ризикуєте їх досить швидко втратити. Але, якщо

ви просто покладете їх у банк на багато років, тут з'явиться ще більший ризик того, що з часом ці гроші знеціняться через інфляцію.

— Ага, — погоджується Рорі, прибравши тьмуцого виразу. — Інфляція...

— Цілком можливо, що за двадцять років ця сума стане мізерною — порівняно з тією, яку є ймовірність одержати на фондовому ринку. Отож, якщо Біллові тепер близько тридцяти років і він хоче мати довготермінові інвестиції, хоч це й здається ризикованим, є сила-силенна причин, чому безпечніше обрати збалансований портфель вкладень на фондовому ринку.

— Я зрозуміла, — каже Емма й захоплено дивиться на мене. — Мені ніколи не спало б на думку розглядати це під таким кутом.

— Часто, щоб успішно інвестувати гроші, треба мислити нестандартно, — відповідаю я, скромно всміхаючись.

Боже, я просто обожаю такі моменти, коли знаходжу правильну відповідь і всі нею просто вражені.

— Ми допомогли вам, Джуді? — питає Емма.

— Так, — відповідає Джуді. — Так, допомогли! Я записала цей дзвінок на відео, тож сьогодні покажу його Біллові.

— О, це слушно! — озиваюсь я. — Та спершу перевірте, яка на ньому краватка.

Усі сміються, і я, трохи помовчавши, приєднуюся до них — хоч, правду кажучи, я зовсім не жартувала.

— У нас залишається кілька хвилин на те, щоб швидко відповісти ще на один дзвінок, — говорить Емма. — І нам телефонує Енід з Нортгемптона, яка хоче дізнатися, чи досить у неї грошей, щоб вийти на пенсію. Правильно, Енід?

— Так, правильно, — долинає з телефона голос Енід. — Мій чоловік Тоні нещодавно вийшов на пенсію, а в мене минулого тижня була відпустка... Я просто лишилася з ним удома, готувала їсти й таке

інше. І він... ми подумали... а чому б мені теж достроково не піти з роботи? Але я не впевнена, що назбирала досить коштів, отож вирішила вам потелефонувати.

— А яке у вас фінансове забезпечення для пенсії, Енід? — запитую я.

— Я отримуватиму пенсійні виплати, у які вкладала гроші все своє життя, — непевно перелічує Енід, — і ще маю два ощадні рахунки... і недавно я дістала спадщину, що дасть змогу остаточно сплатити іпотечний кредит...

— Що ж! — радісно каже Емма. — Навіть я розумію, що ви чудово забезпечені, Енід. Я сказала б «щасливої вам пенсії»!

— Так, — погоджується Енід. — Я бачу. Отже, в мене немає жодної підстави не йти на пенсію. Точнісінько так і сказав Тоні.

Западає тиша; чути лише, як Енід уривчасто дихає в слухавку, і Емма мигцем зиркає на мене. Я здогадуюся, що продюсер Баррі, либонь, волає їй у навушник, щоб вона заповнювала цю паузу.

— Щастя вам, Енід! — радісно зичить Емма. — Бекі, щодо пенсійних планів...

— Ні... стривайте-но хвилинку, — втручаюсь я, трохи насумрившись. — Енід, у вас немає жодної очевидної фінансової перепони, щоб не йти на пенсію. Але... як щодо найважливішої з-поміж усіх причин? Ви справді хочете кинути працювати?

— Ну, — Енід трохи затинається. — Мені вже за п'ятдесят. Адже треба рухатися кудись, правда? І, як сказав Тоні, в нас з'явиться можливість проводити разом більше часу.

— Вам подобається ваша робота?

Знову западає тиша.

— Так. Авжеж, подобається. В мене гарний колектив. Звичайно, я старша за більшість колег. Але це, здається, нічого не важить, коли ми разом сміємося...

— Що ж, боюся, наш час спливає, — уважно дослухаючись до навушника, підсумовує Емма й усміхається в камеру. — Щастя вам на пенсії, Енід...

— Стривайте! — спішно кажу я. — Енід, будь ласка, залишайтеся на лінії, якщо хочете ще про це поговорити. Добре?

— Так, — каже Енід, помовчавши. — Так, я буду рада.

— А тепер перейдімо до погоди, — каже Рорі, що завжди жвавішає, коли фінансова рубрика добігає кінця. — Але яким буде твоє напутнє слово, Бекі?

— Таким, як завжди, — відповідаю я, всміхаючись у камеру. — Подбайте про ваші гроші...

— ...і ваші гроші подбають про вас! — приєднуються Рорі та Емма.

Всі завмирають на мить, потім розслабляються, і Зельда, помічниця продюсера, виходить на майданчик.

— Добре! — каже вона. — Круто відпрацювали. Бекі, Енід усе ще висить на четвертій лінії. Однак ми можемо позбутися її, якщо хочеш...

— Ні, — здивовано відповідаю я. — Я хочу поговорити з нею. Розумієте, як на мене, вона зовсім не поривається на пенсію!

— Та грець із нею, — каже Зельда, щось позначаючи на своєму планшеті. — Ага, і тебе на рецепції чекає Люк.

— Як, уже? — я зиркаю на годинник. — О Боже... Гарзд, можеш йому сказати, що я скоро?

Чесне слово, я не збиралася так довго висіти на телефоні. Але щойно почала розмову з Енід, усе сплигло на поверхню: як вона боїться тієї пенсії і як її чоловік просто хоче, щоб вона сиділа вдома та готувала для нього. Як вона насправді любить свою роботу і як хотіла піти на комп'ютерні курси, але її чоловік сказав, що то

марнотратство... Коли вона договорила, я була страшенно обурена. Я дуже чітко розтовкмачила, що я про це все думаю, повторила кілька разів і саме питала Енід, чи не вважає вона себе феміністкою, аж тут Зельда поплескала мене по плечу — і я раптом згадала, де я є.

Мені знадобилося ще п'ять хвилин, щоб перепросити Енід і пояснити, що я маю йти. Потім вона довго просила вибачення в мене, і ми разів із двадцять повторили «до побачення», «дякую!» та «не варто!»

Я кваплюся до своєї гардеробної і перевдягаюся з «убрання для “Ранкової кави”» в «убрання для поїздки».

Розглядаю себе в дзеркало... і відчуваю задоволення від того, що бачу. На мені — барвіста кофтинка з принтом у стилі Еміліо Пуччі, обрізані потерті джинсові шорти, нові сандалі, сонцезахисні окуляри від «Гуччі» (куплені на розпродажі в «Гарві Ніколз» за півціни!) і мій дорогоцінний світло-блакитний шалик «Денні та Джордж».

Люк просто схиблений на цьому шалику. Коли нас питають, як ми познайомилися, він завжди відповідає: «Наші погляди перетнулися на шалику від «Денні та Джордж». І це цілковита правда (ну, майже правда). Він позичив грошей, яких мені не вистачало, щоб його купити, і все доводить, що я йому їх не повернула, тож частина шалика належить йому. (І це просто безсоромна брехня. Я відразу ж надіслала їх йому.)

Хай там як, я дуже часто вдягаю той шалик, коли ми йдемо кудись удвох. І коли ми разом залишаємось удома. Власне, розкрию вам невеличку таємницю: іноді ми навіть...

Хоч ні. Не треба вам цього знати. Забудьте, що я взагалі про це згадувала.

Нарешті я мчу на рецепцію, позираю на годинник і — о Боже! — запізнююся на сорок хвилин. Люк сидить там, на м'якому стільці,

такий високий і розкішний, у сорочці-поло, що її я купила йому на розпродажі в «Ральф Лорен».

— Вибач, будь ласка, — кажу я. — Я просто...

— Знаю, — відповідає Люк, згортає свою газету й підводиться. — Ти розмовляла з Енід, — він цілує мене і стискає мою руку. — Я дивився останні кілька дзвінків. Ти молодчина.

— Ти просто не повіриш, який у неї чоловік, — кажу я, коли ми виходимо з дверей і прямуємо на стоянку. — Недарма вона не хоче кидати роботу!

— Уявляю собі!

— Він просто впевнений, що вона потрібна для того, щоб йому легше жилося, — розлючено сіпаю головою я. — Господи, ти ж розумієш, що я ніколи нізащо не сидітиму вдома, готуючи тобі вечерю. Хай мені хоч мільйон років буде.

На мить западає тиша, і я бачу легенький усміх на Люкових губах.

— Тобто... ну, ти розумієш, — мерщій додаю я, — готуючи комусь вечерю.

— Радий це чути, — м'яко каже Люк. — І особливо радий, що ти більше ніколи не намагатимешся мене вразити несподіваним марокканським кускусом.

— Ти ж утямив, про що я, — мовлю я, трохи зашарівшись. — І ти обіцяв більше ніколи про це не згадувати.

Мій славнозвісний марокканський вечір відбувся майже відразу після того, як ми почали зустрічатись. Я справді хотіла довести Люкові, що вмію готувати. Я подивилася програму про марокканську кухню, в якій усе було дуже просто й ефектно. До того ж у «Дебенгемз» був розпродаж просто розкішного марокканського посуду, тож усе мало бути бездоганим.

Але, о Господи!.. Той клятий розмоклий кускус... Це була найбридкіша штука, яку мені тільки доводилося бачити в житті. Навіть

коли я, за порадою Сьюз, спробувала просмажити його з манговим чатні. А він усе розбухав, і його було так багато, миски з ним стояли скрізь...

Хай там що... Грець із ним. Зрештою, ми замовили чудову піцу. Ми підходимо до Люкового кабріолета в кутку стоянки, і він з писком відчиняє його.

— Ти отримала моє повідомлення? — питає він. — Про багаж?

— Так. Ось він.

Я самовдоволено простягаю йому найменшу валізку в світі, яку купила в крамниці дитячих подарунків у Гільдфорді. Вона біла, полотняна, розмальована червоними серцями і править мені за косметичку.

— І це все? — вражено питає Люк, а я стримую смішок.

Ха! Тепер він знатиме, хто вміє не набирати багато речей.

Я така задоволена собою. У цій валізці лежить лише моя косметика й шампунь, але ж Люкові не конче про це знати, правда?

— Так, усе, — відповідаю я, злегка зводячи брови. — Ти ж сказав не набирати зайвого.

— Авжеж, сказав, — погоджується Люк. — Але щоб так... — він киває на валізу. — Я приголомшений.

Поки він відмикає багажник, я сідаю за кермо і приладную сидіння, щоб діставати до педалей. Завжди мріяла кермувати кабріолетом!

Багажник із грукотом зачиняється, з'являється Люк і спантеличено дивиться на мене.

— Ти кермуватимеш, чи що?

— Думаю, може, частину шляху, — відповідаю недбало. — Щоб не напружувати тебе. Ти ж розумієш, дуже небезпечно кермувати машиною надто довго.

— А ти точно впораєшся за кермом у цьому взутті?

Він дивиться на мої клементинові сандалі, і я мушу згодитись, що підбори трохи високі для педалей. Але вголос цього визнавати не збираюся.

— Вони нові? — додає він, уважніше приглядаючись.

Я мало не такаю, аж тут згадую, що, коли ми востаннє бачились, я була в новому взутті. І впередостаннє також. Якась дивна низка випадковостей.

Натомість відповідаю:

— Та ні! Сто років як купила. Правду кажучи... — відкашлююся я. — Це моє взуття для кермування.

— Взуття для кермування, — глузливо передражнює Люк.

— Так, — підтверджую я і заводжу машину, поки він не встиг більше нічого сказати. Боже, яке крутезне авто! Воно неперевершено реве й немов скрикує, коли я перемикаю передачу.

— Бекі...

— Все чудово! — запевняю я, повагом їдучи автостоянкою на вулицю.

О, це просто зоряна мить. Цікаво, чи бачить мене хтось. Може, Емма або Рорі визирають з вікна. І той хвацький хлопець, що вважає себе таким крутим на своєму байку. Ха! В нього ж немає кабріюлета, правда? Ніби випадково я натискаю на кнопку сигналу і, коли лунає гудок, помічаю щонайменше трьох людей, які озираються, щоб поглянути. Ха! Дивіться на мене! Ха-ха-ха...

— Квіточко моя, — каже Люк. — Ти спричинила затор.

Я дивлюся в дзеркало заднього огляду — за мною повзуть три автомобілі. Досить дивно, я не так уже й повільно їду.

— Спробуй-но прискоритися трохи, — радить Люк. — Хоч миль до десяти на годину, приміром.

— Я так і чиню, — ображено відповідаю я. — Ти ж не думаєш, ніби я зірвуся з місця й помчу зі швидкістю мільйон миль на годину!

Чув коли-небудь про обмеження швидкості?

Я наближаюся до виїзду, безжурно всміхаюся черговому біля воріт, що зчудовано витріщається на мене, і вивертаю на дорогу. Блимаю лівим поворотом, востаннє озираюся, видивляючись, чи не з'явився хто зі знайомих і чи не розглядає мене захоплено. Потім, коли машина позад мене починає сигналити, я обережно виїжджаю на тротуар.

— Ну от, — кажу. — Твоя черга.

— Моя черга? — Люк витріщається на мене. — Вже?

— Мені треба подбати про нігті, — пояснюю я. — І взагалі, я ж відчуваю, що ти думаєш, ніби я не вмію кермувати. Я не хочу, щоб ти кривився на мене аж до самого Сомерсету.

— Та не думаю я, що ти не вмієш кермувати, — заперечує Люк, стримуючи сміх. — Коли я таке казав?

— Тобі й казати нічого не треба, я й так бачу. В тебе просто на лобі написано: «Бекі Блумвуд не вміє кермувати».

— Ну, тут ти помиляєшся, — мовить Люк. — Узагалі, там написано «Бекі Блумвуд не може кермувати машиною у своїх нових оранжевих босоніжках, бо підбори занадто високі й тонкі».

Він підіймає брови, і я відчуваю, що злегка зашарілася.

— Це моє взуття для кермування, — бурмочу я, перелазячи на пасажирське сидіння. — І воно в мене вже давно.

Я лізу в сумочку по пилочку для нігтів, а Люк сідає за кермо, нахиляється й цілує мене.

— Хай там як, дякую, що трохи звільнила мене від клопоту, — каже він. — Упевнений, це зменшить ризик перевтоми на дорозі.

— Ну й чудово! — вигукую я, беручись до нігтів. — Тобі треба берегти силу для довгих прогулянок сільськими дорогами, які чекають на нас завтра.

Западає тиша, і за мить я підводжу очі.

— Так, — каже Люк і більше не всміхається. — Бекі... мені треба з тобою поговорити про завтра, — він замовкає, і я дивлюся на нього, відчуваючи, що й моя усмішка вже не така широка.

— Що сталося? — питаю я, стримуючи хвилювання.

Залягає мовчанка, потім Люк глибоко зітхає.

— Тут таке... З'явилася можливість для бізнесу, з якої я дуже хотів би... скористатися. Приїхав дехто з Америки, з ким мені треба переговорити. Терміново.

— Ой, — кажу я невпевнено. — Ну гаразд. Якщо ти телефоном...

— Не телефоном, — дивиться він мені в очі. — Я призначив на завтра зустріч.

— На завтра? — повторюю я і коротко гигаю. — Однак ти не можеш улаштувати зустріч. Ми ж будемо в готелі.

— Як і ті, з ким мені треба поговорити, — каже Люк. — Я їх туди запросив.

Я приголомшено дивлюся на нього.

— Ти запросив своїх бізнесменів у нашу відпустку?

— Тільки на зустріч, — пояснює Люк. — Решту часу ми будемо тільки вдвох.

— І довго триватиме ця зустріч? — вигукую я. — Можеш не відповідати! Увесь день.

Я просто повірити не можу. Після того, як я стільки чекала, раділа, складала речі...

— Бекі, усе не так вже й погано...

— Ти обіцяв знайти вільний час! Говорив, що ми чудово, романтично відпочинемо разом.

— Ми чудово, романтично відпочинемо разом.

— З усіма твоїми друзями-бізнесменами? З усіма твоїми жахливими партнерами? Налагоджуючи ділові стосунки, як... як схиблені психи?!

— Вони не будуть налагоджувати стосунків з нами, — мовить Люк з усмішкою. — Бекі...

Він тягнеться до моєї руки, але я її відсмикую.

— Чесно кажучи, я взагалі не розумію, навіщо мені туди їхати, якщо це все просто твоя ділова подорож, — випалюю я, почувуючись жалюгідно. — Я могла б з таким самим успіхом залишитися вдома. А проте... — я відчиняю дверцята автомобіля. — Я, мабуть, піду додому просто зараз. Викличу таксі зі студії.

Я грюкаю дверцятами і йду вулицею, підбори клементинових сандалів цокають по гарячому тротуару. Вже майже коло воріт студії я чую Люків голос — такий гучний, що кілька перехожих озирються на нас.

— Бекі! Почекай!

Я зупиняюсь, повільно обертаюся на місці й бачу, як він стоїть у машині, набираючи номер на своєму мобільному телефоні.

— Що ти робиш? — підозріливо питаю я.

— Телефоную своїм жахливим партнерам, — пояснює Люк. — Щоб усе відкласти. Скасувати.

Я згортаю руки на грудях і мружуся на нього.

— Алло! — мовить він. — Кімнату 301, будь ласка. Майкла Елліса. Дякую. Мабуть, мені доведеться летіти на зустріч у Вашингтон, — пояснює він мені байдужим голосом. — Або чекати іншого разу, коли він та його колеги зберуться всі гуртом у Великій Британії. А чекати, либонь, доведеться довгенько, бо в них усіх божевільні графіки. Та, зрештою, це ж лише бізнес. Просто якась угода. Просто можливість, на яку я чекав цілих...

— Ой... припини вже! — відчайдушно мовлю я. — Припини. Влаштовуй свою дурнувату зустріч.

— Ти впевнена? — перепитує Люк, затуляючи слухавку рукою. — Цілком упевнена?

— Звичайно, — відповідаю я, невдоволено стелувши плечима. — Якщо це так важливо...

— Це неймовірно важливо, — каже Люк і зазирає мені в очі, раптом стаючи дуже серйозним. — Повір мені, якби не це, я б так не вчинив.

Я повільно вертаюся назад до машини, і Люк відкладає свій телефон.

— Дякую, Бекі, — каже він, коли я сідаю в авто. — Справді, дякую.

Він лагідно торкається моєї щоки, відтак встромляє ключ і запускає двигун.

Коли ми наближаємося до світлофора, я дивлюся на нього, а потім на телефон, що й досі стирчить з його кишені.

— Ти справді дзвонив своїм партнерам? — питаю я.

— Ти справді збиралася додому? — відповідає він, не обертаючись.

Ось що дійсно дратує у взаєминах з Люком — від нього нічого не приховаєш.

Ми з годину їдемо селами, зупиняємося пообідати в сільському пабі, а потім на нас чекає ще півтори години дороги до Сомерсету. Діставшись-таки «Блеклі-Голлу», я вже почуваюся новою людиною. Так чудово вирватися з Лондона: враз помічаєш, як дивовижне замське повітря відсвіжує, сповнює енергією. Виходжу з машини, розминаю м'язи — і, чесне слово, вже чуюся підтягнутою, в тонусі. Мабуть, коли б я щотижня їздила в село, то схудла б кілограмів на три, як не більше.

— Хочеш іще? — питає Люк, підіймаючи майже порожній пакет хрустких кульок у шоколаді «Мальтесер», які я жувала дорогою. (Я

мушу щось їсти в машині, бо інакше мене нудить.) — А як же ці часописи?

Він підіймає глянсовий стос, що лежить біля моїх ніг, і намагається надійніше перехопити, коли той мало не вислизає в нього з рук.

— Я не читатиму тут журналів, — здивовано відповідаю я. — Це ж село!

Чесне слово, Люк що, взагалі нічого не знає про сільське життя?

Доки він дістає сумки з багажника, я підходжу до паркана й умиротворено розглядаю поле, вкрите жовто-коричневими плямами. Знаєте, я відчуваю, що з природи схильна до сільського життя. Ніби я завжди всотувала це в себе, оцей зв'язок із землею-матір'ю — помалу ці почуття сповнювали мене, а я того майже не помічала. Наприклад, якось я купила натуральний вовняний светр із жакардовим візерунком у «Френч Коннекшен». А нещодавно взагалі захопилася садівництвом! Ну, принаймні придбала в «Піер» такі гарненькі керамічні вазонки з написами «Васильки», «Коріандр» і таке інше. Я неодмінно накуплю ще тих паростків у супермаркеті й заставляю ними все підвіконня (бо коштують вони лише пенсів із п'ятдесят, ото ж, коли якийсь і пропаде, можна просто купити новий).

— Готова? — питає Люк.

— Цілком! — відповідаю я і нетвердо йду до нього, трохи дратуючись через багнуку навкруги.

Гравій рипить у нас під ногами, ми підходимо до готелю — і, маю визнати, я вражена. Це великий старовинний заміський будинок, з гарними садками, сучасними скульптурами в тих садках і з власним кінотеатром, — так написано у брошурі. Люк тут уже бував. Він каже, що це його улюблений готель. А ще сюди навідується багато хто з зірок! Мадонна, здається... (Чи Мелані Чизголл зі «Спайс Герлз»? Ну, хтось точно був.) Але вони, либонь, намагаються залишатися

непоміченими, живуть у якомусь окремому флігелі, а працівники готелю зайвого не патякають.

Утім, коли ми йдемо на рецепцію, я уважно роззираюся — про всяк випадок. Там повно крутьків у модних окулярах та джинсах, і якась білявка, схожа на відому зірку, і ще...

Боже мій! Із захоплення я вклякаю на місці. Це ж він, правда? Це Елтон Джон! Сам Елтон Джон стоїть просто тут, лише за кілька...

Аж тут він озирється і... виявляється непоказним хлопцем у куртці й окулярах. А хай йому!.. І все ж, це був майже Елтон Джон.

Ми підходимо до стійки рецепції, і нам усміхається консьєрж у модному піджаку «Неру».

— Добридень, містере Брендон, — каже він. — І міс Блумвуд. Ласкаво просимо до «Блеклі-Голлу»!

Він знає, хто ми! Нам навіть не довелося рекомендуватися! Недарма сюди всілякі зірки їздять.

— Я поселив вас у дев'ятому номері, — мовить він, коли Люк починає заповнювати папери. — Вікна виходять на трояндовий садок.

— Чудово, — каже Люк. — Бекі, яку газету ти хочеш отримувати вранці?

— «Файненшел Таймс», — упевнено відповідаю я.

— Авжеж, — кидає Люк, щось пишучи. — Тож одну «Файненшел Таймс» і «Дейлі Ворлд» для мене.

Я підозріливо зиркаю на нього, але його обличчя лишається незворушним.

— Вам уранці подати чай? — питає консьєрж, клацаючи комп'ютером. — Чи каву?

— Каву, будь ласка, — каже Люк. — Нам обом, думаю...

Він запитливо дивиться на мене, і я киваю.

— У вашому номері буде пляшка шампанського за рахунок закладу, — пояснює консьєрж. — Також можете цілу добу замовляти

їжу та напої в номер.

Це дійсно топове місце. Тут усіх упізнають на обличчя, дарують шампанське і ніхто досі не прохопився про мій пакунок від «Швидкої доставки». Звісно, тут усвідомлюють, що це конфіденційне питання. Розуміють, що дівчина не завжди хоче, щоб її хлопець знав про кожен пакунок, привезений для неї, і чекають, доки Люк зникне, перш ніж мене повідомити. Ось воно, клієнтоорієнтоване обслуговування! Ось чому варто зупинитися в хороших готелях.

— Коли вам ще щось буде потрібне, міс Блумвуд, — каже консьєрж, багатозначно дивлячись мені в очі, — будь ласка, не соромтеся звертатися до мене.

Бачите? Приховане інформування і все таке.

— Неодмінно, не хвилюйтеся, — відповідаю я, з розумінням усміхаючись йому. — Лише за мить.

Я показую очима на Люка, а консьєрж дивиться байдуже, неначе й гадки не має, про що це я. Господи, просто неперевершений сервіс!

Нарешті Люк закінчує писати й повертає всі документи. Консьєрж простягає йому великий старомодний ключ від кімнати й викликає носія.

— Не думаю, що нам потрібна допомога, — всміхається Люк, підіймаючи мою маленьку валізку. — Я не надто обтяжений.

— Ти йди, — кажу я йому. — А я хочу... дещо перепитати. Про завтра.

Я всміхаюся Люкові, і він, провагавшись якусь мить, на моє полегшення, рушає до сходів.

Ледве він зникає, я повертаюся до стійки.

— Я заберу зараз, — тихо кажу я консьєржеві, що відвернувся й заглядає в якусь шухляду. Він підводить голову і здивовано витріщається на мене.

— Даруйте, про що ви, міс Блумвуд?

— Усе гаразд, — мовлю я ще багатозначніше. — Можете тепер мені віддати. Доки Люка немає.

На обличчі консьєржа відбивається тривога.

— Що саме ви...

— Можете віддати мені мій пакунок, — стишую я голос. — І дякую, що не сказали нічого зайвого.

— Ваш... пакунок?

— «Швидка доставка».

— Яка «Швидка доставка»?

Я дивлюся на нього, і в мене виникає лихе передчуття.

— Пакунок з усім моїм одягом! Той, про який ви нічого не говорили... Той, що...

Я замовкаю, помітивши вираз обличчя консьєржа. Він і гадки не має, про що це я балакаю, так? Гаразд. Без паніки. Хтось точно має знати, де він.

— Для мене має бути пакунок, — пояснюю я. — Десь такого розміру... Його мали доставити сьогодні вранці...

Консьєрж хитає головою.

— Вибачте, міс Блумвуд. Для вас немає жодного пакунка.

Раптом я відчуваю глибоке спустошення.

— Але... пакунок має бути. Я надіслала його вчора «Швидкою доставкою». До «Блеклі-Голлу».

Консьєрж спохмурнів.

— Шарлотто! — гукає він у якусь службову кімнату. — Чи доставляли посилку для Ребекки Блумвуд?

— Ні, — з'являється Шарлотта. — Коли вона мала прийти?

— Сьогодні вранці, — пояснюю я, намагаючись стримати відчай.

Що завгодно, куди завгодно, до завтрашнього ранку! Адже вона має бути десь тут, правда ж?

— Вибачте, — каже Шарлотта, — але ми нічого не отримували.
Це було дуже важливо?

— Ребекко? — долинає голос зі сходів.

Обернувшись, я бачу Люка, що дивиться на мене.

— Щось не так?

О Боже!

— Ні! — радісно запевняю я. — Звісно, ні! Що, в біса, могло піти не так?

Я рвучко відвертаюся від стійки, і доки ні Шарлотта, ні консьєрж не встигли нічого сказати, поспішаю до сходів.

— Усе добре? — питає він, коли я до нього підходжу, і всміхається мені.

— Звісно! — відповідаю я голосом, на кілька тонів вищим, аніж зазвичай. — Усе чудово!

Це просто неможливо. У мене немає одягу.

Я у відпустці з Люком, в крутезному готелі, — і в мене немає одягу. Що мені робити?

Я не можу зізнатися йому в усьому. Я просто не можу зізнатися, що моя валізка — то лише вершечок одягового айсберга. Не можу, після того, як я страшенно цим хизувалася. «Доведеться... імпровізувати, — розпачливо думаю я, коли ми завертаємо і йдемо ще одним розкішним коридором. — Убратися в його одяг, як Енні Голл або... або обірвати фіранки, знайти швацьке приладдя... і швидко навчитися шити...»

— Усе добре? — питає Люк, і я ледь усміхаюсь у відповідь.

«Заспокойся, — твердо наказую я собі. — Просто... заспокойся». Пакунок неодмінно приїде завтра вранці, тож треба протриматися лише одну ніч. Принаймні косметика моя зі мною...»

— Прийшли, — каже Люк, зупиняється біля дверей і відмикає їх.
— Як тобі?

Ого! Доки я оглядаю величезну простору кімнату, моя тривога на якусь мить відступає. Тепер я розумію, чому Люкові так подобається цей готель. Він просто розкішний — точнісінько як його квартира, з безкраїм білим ліжком, накритим величезною вафельною ковдрою, з найсучаснішим музичним центром та двома замшевими диванами.

— Ти на ванну поглянь, — припрошує Люк.

Іду за ним і... Я просто приголомшена. Величезна заглиблена ванна-джакузі, оздоблена мозаїкою, а над нею — найбільший душ, який мені тільки доводилося бачити, і ціла поличка найвишуканіших ароматичних олійок.

Може, варто мені просто просидіти всі вихідні у ванні.

— Так, — мовить він, повертаючись до кімнати. — Не знаю, що ти хотіла б зробити... — він підходить до своєї валізи, клацає замком, відмикаючи її, — і я бачу щільні ряди сорочок, випрасуваних його домогосподинею. — Але, думаю, спершу варто розкласти одяг...

— Розкласти одяг! Звісно, — весело погоджуюсь я і йду до своєї маленької валізки, торкаюся застібки, однак не розстібаю її. — Та чи не краще... — раптом випаляю я, ніби це щойно спало мені на думку, — чи не краще нам піти чогось випити? А з речами розберемося потім!

Геніально. Спустимося вниз і добряче накидаємось, а завтра вранці я просто вдаватиму, що хочу спати, і пролежу в ліжку, доки мій одяг не доставлять. Дякувати Богу. Бо мені вже починало...

— Чудова думка, — згоджується Люк. — От тільки перевдягнуся. Він порпається у валізі, дістає штани і хрумтливу блакитну сорочку.

— Перевдягнешся? — перепитую я, помовчавши. — А там... суворий дрес-код?

— Не те щоб суворий... — відповідає Люк. — Однак не йти ж туди... ну, скажімо, в тому, що тепер на тобі.

Він з усмішкою зиркає на мої подерті джинсові шорти.

— Звісно, ні! — сміюсь я, ніби сама думка видається мені кумедною. — Гарзд. Добре. Тоді я зараз... підберу собі одяг.

Я знову обертаюся до валізки, розстібаю її, відкидаю кришку і розглядаю свою мачулку.

Що мені робити? Люк знімає сорочку. Спокійно бере іншу, блакитну. За хвилину він глипне на мене і питає: ти готова?

Так, мені терміново потрібен рішучий план дій.

— Люку, я передумала, — кажу я, клацнувши кришкою своєї валізи. — Не йдімо в той бар.

Люк здивовано зводить очі, і я всміхаюся йому найспокусливішою усмішкою, на яку лише здатна.

— Залишімось тут, замовмо вечерю в номер і... — я ступаю кілька кроків назустріч йому, послаблюючи зав'язки на своїй кофтинці, — і подивімося, куди покличе нас ця ніч.

Люк позирає на мене, стоячи у своїй напівзастебнутій блакитній сорочці.

— Знімай її, — велю я низьким голосом. — Навіщо вдягатися, коли все, чого ми хочемо — це роздягнути одне одного?

Губи Люка повільно розтягаються в усмішку, очі починають блищати.

— Ти так слушно говориш, — каже він, ідучи до мене, розстібає сорочку, і вона падає на підлогу. — Не розумію, що я собі думав.

«Дякувати Богу! — зринає в моїй голові, коли він простягає руки до моєї кофтинки і лагідно починає розв'язувати її. — Це просто прекрасно. Це саме те, чого я...»

О-о-о-о... Ммммм...

Насправді, це просто збіса знаменито.

Чотири

Наступного ранку о пів на дев'яту я ще не вставала. Зовсім не хочу ворухитись, анітрішечки. Хочу лежати в цьому чудовому, зручному ліжку, загорнувшись у розкішну білу вафельну ковдру.

— Ти на весь день там залишишся? — питає Люк, усміхаючись до мене.

Я пірнаю в подушки, вдаючи, ніби не чую його. Мені просто не хочеться вставати. Тут так затишно, так тепло, так добре.

До того ж — малесенька дрібничка! — у мене й досі немає одягу.

Я вже тричі потайки телефонувала на рецепцію, щоб спитати про свою «Швидку доставку» (вперше — коли Люк був у душі, вдруге — коли я сама була в душі, з того розкішного телефона у ванній, і ще раз — дуже швидко — коли Люк виходив у коридор, бо я сказала, що почула котяче нявчання).

Пакунка так і не отримали. У мене зовсім немає одягу. Ні одежиночки. Анічогісінько.

Досі це було не дуже й важливо, бо я просто валялася в ліжку. Та я вже не можу їсти круасани, і в мене не влізе ще більше кави, і в душ удруге поспіль я не піду, а Люк стоїть напіводягнений.

Господи, нічого не вдієш — мені просто доведеться знову вбиратись у вчорашній одяг. Це справді огидно, але чим я ще можу тут зарадити? Просто вдам, ніби в мене до нього особливі почуття, а можливо, — сподіваюсь! — я встигну в нього вскочити, і Люк цього навіть не завважить. Адже рідко коли хтось помічає, в чому ти...

Стривайте.

Стривайте-но хвилинку. Де мій учорашній одяг? Я точно кинула його просто на підлогу...

— Люку, — питаю я якнайбайдужливіше. — Ти не бачив одягу, в якому я вчора приїхала?

— Так, бачив, — відповідає він, відриваючи очі від своєї валізи. — Я його сьогодні віддав у пральню разом зі своїми речами.

Я витріщаюся на нього, не годна навіть дихати.

Мій єдиний на всім білим світі одяг забрали у пральню?

— Коли... коли його повернуть? — нарешті видушую з себе.

— Завтра вранці, — Люк обертається й дивиться на мене. — Вибач, я мав попередити. Але ж це не проблема, правда? Не думаю, що тобі варто непокоїтися. Вони працюють просто бездоганно.

— Ой, та ні! — запевняю я високим тремтливим голосом. — Ні, й я не турбуюся!

— Ну то гаразд, — каже він з усмішкою.

— Гаразд, — повторюю я і всміхаюсь у відповідь.

О Боже! Що мені робити?

— А, ще в шафі повно вільного місця, — каже Люк, — хочеш, я щось із твого повішу?

Він тягнеться до моєї валізки, і я, не встигнувши опанувати себе, чую власний панічний вереск:

— Ні-і-і-і-і! Все добре, — додаю я, коли він здивовано зиркає на мене. — Там усе... здебільше плетене.

О Боже! О Боже! Тепер він узувається. От що мені робити?

«Ну ж бо, Бекі, — гарячково думаю я. — Одяг. Щось натягти на себе. Байдуже що».

Щось із костюмів Люка? Ні. Він вирішить, що це надто вже дивно. До того ж кожен його костюм коштує близько тисячі фунтів, і я просто не наважуся закотити рукави.

Мій готельний халат? Вдати, ніби халат з вафельними капцями — останній крик моди? Ой, ну не можу ж я скрізь ходити в халаті, наче по спа-салону. Обернуся просто на посміховисько.

Ну ж бо, в готелі має бути одяг. А як щодо... уніформи покоївок! Так, це вже щось! У них десь має бути стійка з цими формами, правда ж? Гарненькі маленькі сукенки з капелюшками до комплекту. Я зможу сказати Люкові, ніби це з останньої колекції «Прада», і зостанеться лише сподіватися, що ніхто не попросить мене прибрати в номері...

— До речі, — каже Люк, шукаючи чогось у своїй валізі, — ти в мене забула оце.

Я здивовано витріщаюся на нього, і він кидає мені щось через усю кімнату. Щось м'яке, з тканини... і, зловивши це щось, я мало не плачу з полегкості. Це одяг! Точніше, одна-єдина завелика на мене футболка від «Кельвін Кляйн». Я ще ніколи в житті так не раділа простій заправній сірій футболці.

— Дякую! — кажу і змушую себе полічити до десяти, перш ніж додати ніби мимохідь: — Загалом, може, її я сьогодні й одягну.

— Одягнеш? — Люк зчудовано дивиться на мене. — Я думав, що це нічна сорочка.

— Так і є! Це нічна сорочка... і вона ж... сукня, — кажу я, натягаючи одержину через голову.

І, дякувати Богові, вона сягає середини стегон. Її за просто можна вважати за сукню. І... ха! У моїй косметичці є еластична чорна стрічка для волосся, з якої може вийти пояс...

— Гарненько вийшло, — каже Люк, насмішкувато спостерігаючи, як я натягаю її на себе. — Хоч трохи коротко...

— Це міні-сукня, — твердо кажу я і повертаюся, щоб поглянути на своє віддзеркалення.

І — о Боже! — таки дуже коротко. Але вже пізно щось із цим робити. Я взуваюсь у клементинові сандалі й відкидаю назад волосся,

намагаючись не думати про чудове вбрання, яке намірялася вдягти сьогодні вранці.

— Отак, — каже Люк, бере мій шалик «Денні та Джордж» і повільно закручує його навколо моєї шиї. — Цей шалик і жодних трусиків. Саме так, як мені подобається.

— Я вдягну трусики! — обурююся я.

І це правда. Я почекаю, доки Люк піде, а відтак позичу в нього труси-боксери.

— То що там у тебе за угода, — квапливо питаю я, воліючи змінити тему. — Про щось дуже круте?

— Вона... досить масштабна, — говорить Люк, тримаючи дві шовкові краватки. — Яка з них щаслива?

— Червона, — кажу я, трохи подумавши, і спостерігаю, як він швидко та рвучко зав'язує її в себе на шиї. — Ну ж бо, скажи мені. Це велика риба?

Люк осміхається й хитає головою.

— Це «Натуест»? А, знаю, «Ллойд-Банк»!

— Скажімо просто... це щось, чого я дуже-дуже хочу, — зрештою відповідає Люк. — Щось, чого я завжди хотів. От... А ти що збираєшся сьогодні робити? — питає він уже іншим тоном. — З тобою все добре?

Тепер він змінює тему. Гадки не маю, чому він аж таку таємницю робить зі своєї роботи. Тобто... він що, не довіряє мені?

— Ти чула, що басейн сьогодні вранці закритий? — питає він.

— Чула, — кажу я, беручи рум'яна. — Але то пусте. Я запросто знайду, чим розважитися.

Западає тиша, я підводжу очі... і бачу Люка, що з сумнівом розглядає мене.

— Хочеш, я викличу таксі, щоб ти доїхала до крамниць? Тут недалечко до Бату.

— Ні, — обурююсь я. — Не хочу ні на який шопінг!

І це правда. Сьюз, дізнавшись, скільки коштують ці клементинові сандалі, стривожилася, що недосить сувора до мене, тож змусила мене заприсягтися нічого не купувати цими вихідними. Мені довелося перехреститись і поклястися... ну, власне, клементиновими сандалями. І я щосили намагатимуся додержати тієї клятви.

Адже Сьюз має цілковиту рацію. Якщо вона може прожити цілий тиждень, не заходячи до крамниць, то я точно витримаю сорок вісім годин.

— Візьмуся до чудових справ, до яких годиться братися за містом, — відповідаю я, закриваючи рум'яна.

— Наприклад...

— Наприклад, милуватимуся природою... А може, піду на ферму подивитись, як доять корів, або ще щось...

— Уявляю, — його губи здригаються, розтягаючись в усмішку.

— Що? — підозріливо питаю я. — Ти про що?

— Ти просто припрешся на ферму й запитаєш, чи можна тобі подоїти корів, еге ж?

— Я не казала, що я збираюся доїти корів, — відповідаю з гідністю. — Я сказала, що хочу подивитись на корів. І взагалі, я можу й не ходити на ферму, а податися розглядати місцеві цікавинки, — я беру з туалетного столика стосик листівок. — Наприклад... оцю виставку тракторів. Або... монастир святої Вініфред зі знаменитим «Бевінгтонським триптихом».

— Монастир, — повторює Люк, помовчавши.

— Так, монастир! — обурено зиркаю я на нього. — Чому б мені не сходити в монастир? Загалом, я дуже високодуховна особистість.

— Ну звісно ж, високодуховна, люба моя, — каже Люк, дивлячись на мене зі сміхом в очах. — Але, може, варто вдягти ще щось, крім футболки, перш ніж іти туди?..

— Це сукня, — кажу я, натягаючи її на сідниці. — І взагалі, духовність не має нічогосінько спільного з одягом. «Погляньте на польові лілеї, як зростають вони».

Я зиркаю на Люка, задоволена собою.

— Що ж, маєш рацію, — всміхається Люк. — Добре, розважайся, — він цілує мене. — І мені справді шкода, що так вийшло.

— Та пусте, — відповідаю я, злегка штовхаючи його в груди. — Тільки зроби все, щоб твоя загадкова угода була цього варта.

Я чекаю від Люка сміху або принаймні усмішки, але він стримано мені киває, бере свій дипломат і прямує до дверей. Господи, як серйозно він іноді ставиться до справ.

Утім, я дійсно не проти провести ранок сама, бо давно вже таємно мрію поглянути на монастир зсередини. Тобто я знаю, що не ходжу до церкви кожного тижня, але мені здається очевидним, що є якась вища сила над нами, звичайними смертними, тому й читаю завжди свій гороскоп у «Дейлі Ворлд». А ще мені подобаються хорали, які лунають на заняттях з йоги, і всі ті гарненькі свічки та ладан. І Одрі Гепберн в «Історії черниці».

Узагалі, чесно кажучи, якусь частину моєї душі завжди вабила простота монастирського життя. Ніяких турбот, ніяких рішень, ніякої роботи. Лише співи та прогулянки. Весь день. Ну хіба ж не чудово?

Тож, нафарбувавшись і подивившись трохи індійський фільм із Трішею Крішнан, я спускаюся на рецепцію. Ще раз безрезультатно запитую про свій пакунок (чесне слово, я на них до суду подам) і викликаю таксі до монастиря святої Вініфред. Ми їдемо сільськими дорогами, я милуюся прекрасною природою і міркую, що ж за угода може бути в Люка. Що, в біса, за таємниче «щось, чого він завжди хотів»? Новий клієнт? Новий офіс? Може, розширення компанії?

Я морщу обличчя, намагаючись пригадати, чи останнім часом нічого такого до мене не долинали, й аж здригаюся, здумавши, як чула його телефонну розмову кілька тижнів тому. Він говорив про рекламну агенцію, і навіть тоді я здивувалася, чого б це.

Реклама. Може, річ саме в цьому. Можливо, він завжди таємно мріяв бути директором рекламної агенції чи чогось такого.

Господи, так. Це ж очевидно тепер, коли я міркую про це. Ось до чого ця вся угода. Він хоче зав'язати з піаром і почати робити рекламу.

І я можу теж бути в тих рекламах! Авжеж!

Ця думка мене так захоплює, що я мало не ковтаю жувальну гумку. Я можу з'явитися в рекламі! О, це буде так круто. Може, я знімусь у рекламі «Бакарді», де всі катаються на човні та водних лижах, сміються і чудово проводять час. Ну, я розумію, що там зазвичай показують моделей, але ж я запросто могла б потусуватися десь на задньому плані, хіба ні? Або стати за стерном човна. Боже, це ж надзвичайно. Ми полетимо на Барбадос чи ще кудись, а навколо буде спекотно, сонячно і гламурно... і скільки хочеш безплатного «Бакарді». Ми оселимось у якомусь пречудовому готелі... Звісно, мені треба буде купити нове бікіні... а краще два... і нові шльопанці...

— Монастир святої Вініфред, — каже таксист.

Здригнувшись, я повертаюся до реальності. Я не на Барбадосі, так? Я в якійсь довбаній дірі, серед Сомерсету.

Ми зупинилися поблизу будівлі медового кольору, і я зацікавлено дивлюсь у вікно. Отже, це і є монастир. На вигляд нічого особливого — скидається на школу чи великий замиський будинок. Я замислююся, чи варто взагалі завдавати собі клопоту виходити з машини, аж раптом бачу таке, що змушує мене трохи напружитися. Справжня жива черниця. Проходить повз нас, у чорній загортці, в хустині, з якої лише обличчя визирає, і в усьому такому! Справжня черниця, серед свого

природного оточення. І поводить ся цілком натурально. Навіть не глянула на таксі. Я неначе на сафарі!

Я виходжу, плачу́ водієві і, йдучи до важких дверей, відчуваю, як у мені збурюється цікавість. Усередину саме ступає літня жінка, що, здається, знає, куди йти, тож я прямую за нею — коридором до каплиці. Коли ми заходимо, я відчуваю, як мене оповиває надзвичайне, побожне, майже ейфорійне почуття. Може, це все той дивовижний аромат у повітрі чи органна музика, але щось мене точно проймає.

— Дякую, сестро, — каже літня жінка до черниці й заглиблюється в каплицю.

А я стою нерухомо, мов зачарована.

«Сестро». Ого.

Сестра Ребекка.

І таке чорне струмливе вбрання, і світле, піднесене, типово чернецьке обличчя.

Сестра Ребекка з монастиря святої...

— Ви, схоже, трохи заблукали, любя моя, — каже черниця позад мене, і я аж підстрибую. — Вам цікаво було б побачити «Бевінгтонський триптих»?

— Ой, — озиваюсь я. — Гмм... Так. Звичайно.

— Це отуди, — показує вона.

І я йду вперед, сподіваючись, що зараз уторопаю, що воно таке, той «Бевінгтонський триптих». Може, статуя яка? Або гобелен?

Та, наблизившись до літньої жінки, я помічаю, як вона розглядає вітражі на всю стіну. І маю визнати: вони просто дивовижні. Тобто... погляньте лишень на цей величезний синій — у центрі. Він пречудовий!

— «Бевінгтонський триптих», — промовляє літня жінка. — Щось подібне годі навіть уявити, правда ж?

— Ого, — видихаю я побожно, дивлячись угору разом з нею. —
Це прекрасно.

Це дійсно приголомшливо. Господи, справжній шедевр мистецтва завжди видно, еге ж? Коли натрапляєш на щось дійсно геніальне, воно само впадає в очі. А я ж навіть ніякий не знавець.

— Чудові кольори, — бурмочу я.

— А яка увага до дрібниць, — підхоплює жінка, стискаючи руки.
— Просто незрівнянно.

— Незрівнянно, — повторюю я.

Я саме хочу щось сказати про веселку, дуже вдалу, як на мене, коли раптом зауважую, що ми з літньою жінкою розглядаємо не те саме. Вона втупилася в розмальовану дерев'яну штукенцію, якої я навіть не постерегла.

Я щомога непомітніше переводжу погляд і відчуваю гірке розчарування. Оце «Бевінгтонський триптих»? Але ж він анітрохи не гарненький!

— А оцей вікторіанський мотлох, — раптом суворо додає жінка, — просто злочин! Веселочка! Вас від неї не нудить?

Вона махає рукою на мій великий синій вітраж, і я ковтаю.

— Еге ж, — кажу я. — Це просто шокує, правда? Страшенно...
Знаєте, я, мабуть, піду...

Я поспіхом задкую, доки вона нічого більше не встигла сказати. Пробираюся повз лавки, міркуючи, куди податися далі, аж тут подибую маленьку бічну капличку в кутку.

«Духовний прихисток, — написано на табличці. — Тут можна спокійно посидіти, помолитись і глибше пізнати католицьку віру».

Я зазираю до каплички і бачу там стареньку черницю, що сидить на стільці й вишиває. Вона осміхається мені, я нервово всміхаюсь у відповідь і ступаю всередину.

Сідаю на темну дерев'яну лаву, намагаючись не рипнути. Якусь хвилину я мовчу, бо надто приголомшена. Це просто дивовижно. Неймовірна атмосфера, цілковита тиша, непорушність... Я почуваюся надзвичайно очищеною і просвітленою просто тому, що опинилася тут. І знову трохи сором'язливо всміхаюся до черниці, а вона відкладає своє гаптування й дивиться на мене, ніби чекаючи, що я заговорю.

— Мені дуже подобаються ваші свічки, — кажу я приглушеним, шанобливим голосом. — Вони з «Габітат»?

— Ні, — відповідає черниця, трохи зчудовано. — Навряд.

— А, ну добре.

Я тихесенько позіхаю, бо мене й досі присипляє замиське повітря, і тут помічаю, що в мене надломився ніготь. Тож нечутно розстібаю сумку, виймаю пилочку й беруся його шліфувати. Черниця підводить очі, я засмучено всміхаюся, показуючи на свій ніготь (мовчки, бо не хочу порушувати цієї духовної атмосфери). Коли я закінчую, краєчок нігтя залишається облупленим, тож я беру швидкосохлий лак «Мейбеллін» і хутенько підфарбовую обпиляне.

Весь цей час черниця дивиться на мене з якимось незрозумілим виразом і, щойно я перестаю, питає:

— Люба моя, ви католичка?

— Ну, правду кажучи, ні, — зізнаюся я.

— Ви про щось хотіли б поговорити?

— Та... не те щоб... — захоплено проводжу я пальцями по лаві, на якій сиджу, і дружньо всміхаюся. — Чудове різьблення, правда ж? У вас всі меблі такі гарні?

— Це ж каплиця, — відповідає вона, знову якимось дивно зиркаючи на мене.

— Ой, я розумію! Але знаєте, тепер багато хто встановлює такі лавки у себе вдома. Загалом, вони в тренді. Я читала в «Гарперс» статтю...

— Дитя моє... — черниця підносить руку, перепиняючи мене. — Дитя моє, це місце духовного відпочинку. Місце тиші.

— Знаю! — зчудовано відповідаю я. — Я по неї сюди й прийшла. По тишу.

— Добре, — каже черниця, і ми знову замовкаємо.

Удалині починає бити дзвін, і я постерігаю, що черниця заходиться щось тихесенько, нечутно бурмотіти. Цікаво, що вона говорить. Це нагадує мені, як, плетучи, моя бабуся шепотіла, який робить візерунок. Можливо, вона заплуталась у гаптуванні.

— Ви дуже добре шите, — підбадьорливо мовлю я. — Що це буде?

Вона трохи здригається й відкладає вишивання.

— Люба моя... — озивається вона, глибоко зітхаючи, а тоді тепло всміхається до мене. — Люба моя, у нас дуже знамениті лавандові поля. Ви не хотіли б піти ними помилуватися?

— Ні, мені й тут добре, — радісно всміхаюсь я до неї. — Я дуже рада тут сидіти з вами.

Кутики губ у черниці трохи опускаються.

— А склеп? — питає вона. — Таке вас не цікавить?

— Не надто. Справді, не турбуйтеся. Мені не нудно! Тут просто так чудово. Так... спокійно. Неначе в «Звуках музики».

Вона витріщається на мене, ніби я кажу маячню, і мені спадає на думку, що вона, певно, пробула в монастирі дуже довго і не знає, що таке «Звуки музики».

— Це такий фільм... — берусь я пояснювати, а потім усвідомлюю, що вона може не знати навіть, що таке фільм. — Це ніби рухомі картинки, — обережно кажу я. — Їх показують на екрані. І там була така черниця Марія...

— У нас є крамниця, — палко уриває мене жінка. — Крамниця. Як вам таке?

Крамниця! На мить мене огортає захоплення, і я хочу спитати, що там продають. Аж тут згадую обіцянку, яку дала Сьюз.

— Не можу, — з жалем відповідаю я. — Я заприсяглася своїй співмешканці нічого сьогодні не купувати.

— Співмешканці? — перепитує черниця. — А вона тут до чого?

— Вона просто дуже хвилюється через те, що я забагато витрачаю грошей...

— Ваша співмешканка керує вашим життям?

— Ну, просто недавно я досить серйозно їй у цьому поклялася. Знаєте, це, мабуть, щось на взір обітницьі...

— Вона ні про що не дізнається! — запевняє черниця. — Якщо їй цього не розповідати.

Я дивлюся на неї, трохи спантеличено.

— Але ж я жахливо почуватимусь, якщо зламаю обіцянку! Ні, я краще побуду ще тут з вами, коли ви не проти, — я беру маленьку фігурку Марії, що навернулася мені на очі. — Гарненька. Де купили?

Черниця дивиться на мене, очі в неї звужуються.

— Не думайте про це, як про закупки, — озивається нарешті вона. — Вважайте, що офіруєте, — вона нахиляється вперед. — Ви жертвуєте нам гроші, а ми даємо вам якусь дещицю навзамін. Це взагалі можна не вважати за похід у крамницю. Скоріше... за акт милосердя.

З хвилину я мовчу, проймаючись цією думкою. Правду кажучи, я завжди прагну виявляти добротність — можливо, це саме вдала нагода.

— То... це буде щось подібне до... доброї справи? — перепитую я, щоб остаточно в цьому впевнитися.

— Саме так. Ісус і всі його янголи благословлять вас за це, — черниця міцно бере мене за руку. — Тож ідіть і оберіть собі щось. Ходімо, я покажу вам дорогу...

Коли ми виступаємо з каплички, черниця зачиняє двері й знімає табличку про «духовний прихисток».

— Ви не збираєтесь повертатися? — питаю я.

— Сьогодні вже ні, — відповідає вона, дивно поглядаючи на мене.
— Либонь, на сьогодні досить.

Знаєте, не дарма кажуть «роби добро — і буде добре». По обіді я їду до готелю, аж світяться від щастя після всього зробленого добра. Я, либонь, пожертвувала в тому магазині щонайменше 50 фунтів, а може, й більше! Загалом, я не хизуюся перед вами, нічого такого, але я з природи, очевидно, страшенна альтруїстка. Бо почала жертвувати гроші й просто не могла зупинитися! Щоразу, віддаючи ще трохи, я відчувала справжнє піднесення. І хоч це лише випадковість, я, зрештою, отримала за них справді гарні штуки. Багацько лавандового меду, і лавандових ефірних олійок, і лавандовий чай, — я впевнена, що він страшенно смачний, — і лавандову подушечку, з якою краще спиться.

Найдивовижніше те, що я досі недооцінювала лаванду. Я просто вважала її за звичайнісіньку траву, що росте іноді в садках. Але ця молода черниця за столом мала цілковиту рацію: у лаванди такі корисні, життєдайні властивості, що вона має увійти в життя кожної людини. До того ж лаванда від святої Вініфред абсолютно органічна, — як вона пояснила, — тож відчутно перевершує інші сорти, хоч коштує значно менше, ніж у тих численних конкурентів, у яких поштою можна замовляти всякі лавандові штуки. Власне, це саме вона намовила мене купити лавандову подушечку й додала моє ім'я до списку адресатів. Жіночка поводитися вельми настирливо, як на черницю.

Я повертаюся до «Блеклі-Голлу», і таксист пропонує мені пособити дотягти покупки: коробка з лавандовим медом досить важка.

Я зупиняюсь на рецепції і даю йому чималенькі чайові, міркуючи, що тепер можна піти й любенько викупатись у ванні з новою лавандовою пінкою... аж раптом вхідні двері відчиняються. В готель заходить білява дівчина з сумочкою «Луї Віттон» і довгими засмаглими ногами.

Я витріщаюся на неї, не вірячи власним очам. Це Алісія Біллінгтон. Або, як я її називаю, ногаста сучка Алісія. Що вона тут робить?

Алісія — одна з головних менеджерів компанії «Брендон Коммюнікейшенз» (це Люкова піар-компанія), і нам ніколи не вдавалося знайти спільної мови. Між нами кажучи, вона трохи підленька, і я таємно бажаю, щоб Люк її звільнив. Кілька місяців тому він її все ж мало не турнув з роботи — якоюсь мірою через мене (я тоді була фінансовою журналісткою і написала таку статтю... ой, це, мабуть, надто довга історія). Кінець кінцем, вона просто дістала суворе попередження і відтоді справді взялася за розум.

Я знаю про це все, бо час від часу теревеню з Люковою помічницею Мел — чудовою дівчиною, яка переповідає мені всі плітки. Вона зовсім недавно говорила, що, схоже, Алісія дійсно змінилася. Не стала кращою, але працює, безперечно, сумлінніше. Задовбує журналістів, доки ті не напишуть про її клієнтів, і часто допізна засиджується в офісі, щось друкуючи на комп'ютері. Днями вона сказала Мел, що їй потрібен для ознайомлення повний перелік усіх клієнтів компанії з контактними особами. Мел похмуро додала, що, на її думку, Алісія хоче підвищення, і, як на мене, вона може мати рацію. Проблема Люка в тому, що його турбує тільки те, наскільки старанно хтось працює і які результати має, а не те, який цей хтось страшенно падлючий. Тож цілком імовірно, вона таки те підвищення здобуде і стане ще нестерпнішою.

Я дивлюсь, як Алісія заходить, і одна частина мене хоче втекти, а друга — з'ясувати, що вона тут забула. Проте я не встигаю нічого

вирішити: вона помічає мене і злегка зводить брови. І — о Боже! — раптом я усвідомлюю, який, либонь, вигляд маю в цій пошарпаній сірій футболці, анітрохи, чесно кажучи, не схожій на сукню, зі скуйовдженим волоссям і розпашілим обличчям, тягнути сумки з лавандовим медом. А вона — в бездоганному білому костюмі.

— Ребекко! — каже Алісія і жартівливо прикриває рота рукою, ніби розгубившись. — Тобі не слід знати, що я тут! Удаймо, що ти мене не бачила.

— Це... це ти про що? — питаю я, намагаючись приховати своє збентеження. — Що ти тут робиш?

— Я просто зазирнула, щоб швиденько познайомитися з новими партнерами, — пояснює Алісія. — Ти ж знаєш, що мої батьки живуть лише за п'ять миль звідси? Тож у цьому є рація.

— Он як, — відповідаю я. — Ні, не знаю.

— Але Люк суворо попередив нас усіх, — провадить далі Алісія. — Нам заборонено тебе турбувати. Зрештою, це ж ваш відпочинок!

Вона говорить це так, що я мимоволі почуваюся маленькою дівчинкою.

— Ой, та мені байдуже, — переконано мовлю я. — Коли відбувається щось таке... таке важливе... Загалом, ми вже обговорювали це з Люком. За сніданком.

Так, я згадала про сніданок, лише щоб вона не забувала, що ми з Люком зустрічаємося. Розумію, це досить дешевий трюк.

Але, розмовляючи з Алісією, я завжди відчуваю, що між нами триває таке собі приховане змагання, тож, коли не показуватиму зубів, вона вважатиме себе за переможницю.

— Справді? — питає Алісія. — Як мило. — Вона злегка звужує очі. — То що ти собі міркуєш про весь цей задум? У тебе ж має бути власна думка.

— Як на мене, це круто, — кажу я, помовчавши. — Дуже круто.

— Ти не проти? — вона поглядом просто пронизує моє обличчя.

— Ну... не те щоб, — стенаю я плечима. — Тобто... це, звісно, мав бути відпочинок, але коли все так важливо...

— Я не про зустріч, — каже сміючись Алісія. — Я про сам замір. Про Нью-Йорк.

Я розтуляю рота, щоб відповісти, і безпорадно стуляю його. Який ще Нью-Йорк?

Немов хижак, що відчув слабкість жертви, вона нахилиється до мене з легенькою зловтішною посмішкою на губах.

— Ти ж знаєш, Ребекко, ти ж не можеш не знати, що Люк збирається переїжджати до Нью-Йорка?

Я не можу поворухнутися, геть шокована. Люк переїжджає до Нью-Йорка. То ось чим він так захоплений! Він переїжджає до Нью-Йорка. Але... але чому він і слова не сказав мені?

Обличчя в мене спалахує, і я відчуваю, як жахливо стискаються груди. Люк переїжджає до Нью-Йорка і навіть не розповів мені нічого.

— Ребекко...

Я підводжу голову і хутенько натягаю усмішку на обличчя. Я не можу дозволити Алісії зрозуміти, що це все для мене новина. Просто не можу.

— Ну звісно, я про це знаю, — хрипко кажу я, відкашлюючись. — Мені відомі всі подробиці. А проте... я ніколи прилюдно не обговорюю справ. Значно краще тримати таке при собі, чи не так?

— Ой, ну звісно ж, — відповідає вона, але з її погляду видно, що я її поки не переконала. — То ти теж туди поїдеш?

Я дивлюся на неї, губи в мене тремтять, я ніяк не втямлю, що їй відповісти, обличчя червоніє все дужче, аж раптом — дякувати Богу! — якийсь голос позад мене говорить:

— Ребекка Блумвуд. Посилка для міс Ребекки Блумвуд.

Я вражено обертаюсь і... просто повірити не можу. Чоловік у формі підходить до стійки, тримаючи мій величезний, напхот напханий пакунок від «Швидкої доставки», який я, щиро кажучи, вже й не сподівалася побачити. Весь мій одяг, нарешті. Моє ретельно дібране вбрання. Сьогодні ввечері я зможу вдягти все, що захочу!

Але якось... мене це більше не турбує. Я просто хочу кудись податися, побути наодинці й трохи подумати.

— Це я, — кажу, видушуючи з себе усміх. — Я Ребекка Блумвуд.

— О, чудово! — відповідає чоловік. — Як усе просто й легко.

Будьте ласкаві підписатись отут...

— Ну, не затримуватиму тебе! — вигукує Алісія, з веселим подивом розглядаючи мій пакунок. — Приємного вам залишку вихідних! Зичу добре відпочити.

— Дякую, — відказую я. — Так і буде.

І, ніби в тумані, йду звідти, міцно притискаючи до себе свій одяг.

«Ендвіч-Банк»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем-роуд, 3
Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні-роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякую за лист від 4 вересня, адресований «найкращому Сміті у світі», в якому Ви просите його якнайскоріше підвищити Ваш кредитний ліміт, «доки не з'явився той новий дядько».

Я той новий дядько.

Зараз я вивчаю всі особисті справи клієнтів і неодмінно зв'яжуся з Вами на Ваш запит.

З найкращими побажаннями
Джон Гейвін
Директор кредитного відділу

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

П'ять

Наступного дня ми повертаємося до Лондона, а Люк так і не сказав нічого ні про свою угоду, ні про Нью-Йорк — ані про що. Я розумію: слід би мені напрямки спитати його. Просто мимохідь кинути «а що це я таке чула про Нью-Йорк, Люку?», почекати й послухати, що він скаже. Але якось... не можу я змусити себе це зробити.

Бо... він — почнімо з того — чітко дав зрозуміти, що не хоче говорити про свою угоду. Коли я згадую про Нью-Йорк, він може вирішити, що я намагалася щось винюхати за його спиною. І ще Алісія могла щось не так зрозуміти або й узагалі все це вигадати. (Вона може, повірте. Коли я була фінансовою журналісткою, вона одного разу послала мене не до тієї кімнати на прес-конференції, і я впевнена: це було навмисно.) Тож, доки я стовідсотково не впевнюся в тому, питати про щось Люка немає рації.

Принаймні саме так я собі весь час повторюю. Утім, либонь, якщо говорити зовсім чесно, справжня причина полягає в тому, що мені нестерпна сама думка, ніби Люк повернеться до мене, погляне ласкавими очима і скаже: «Ребекко, нам було дуже добре разом, але...»

Тож, зрештою, я так нічого й не кажу і знай собі всміхаюсь, хоча в душі почуваюся дедалі напруженішою й жалюгіднішою. Коли ми дістаємося мого будинку, я хочу повернутися до нього й проскімлити: «Ти їдеш до Нью-Йорка? Їдеш?»

А натомість цілую його й весело кажу:

— У суботу в тебе все за планом, еге ж?

Виявляється, завтра Люкові треба летіти в Цюрих, у нього там буде багато зустрічей з різними фінансистами. Це, звичайно, дуже

важливо, і я чудово розумію. Проте в суботу в мене вдома одружуються Том та Люсі — і це ще важливіше. Він просто має бути там.

— Я буду, — мовить він. — Обіцяю.

Люк стискає мою руку, я виходжу з машини, він каже, що йому треба поспішати. І зникає.

Похнюпившись, я відмикаю двері квартири, і за мить Сьюз виходить зі своєї кімнати, тягнучи по підлозі великий, повний чорний сміттєвий пакет.

— Привіт! — озивається вона. — Ти повернулася?

— Так! — намагаюся відповісти веселим голосом. —

Повернулася!

Сьюз виходить із дверей, і я чую, як вона волочить чорний пакет сходами вниз і за двері під'їзду, а відтак підіймається назад до нашої квартири.

— То як з'їздили? — ледь видихає вона, зачиняючи за собою двері.

— Непогано, — відповідаю я, йдучи до своєї кімнати. —

Вийшло... нічогенько.

— Нічогенько? — очі в Сьюз звужуються, і вона рушає за мною.

— Просто нічогенько?

— Було... добре.

— Добре? Бекс, що не так? Хіба ви не відпадно відтяглися?

Я не хотіла нічого розповідати Сьюз, бо мені, зрештою, поки що нічого достеменно не відомо. До того ж я недавно прочитала в журналі, що парам слід намагатися самотійно розв'язувати свої проблеми, не вплутуючи інших. Але, дивлячись на її лагідне, приязне обличчя, я просто не можу стриматись. І чую власний голос:

— Люк переїздить до Нью-Йорка.

— Справді? — перепитує Сьюз, не втямивши головного. —
Фантастика! Господи, я обожаю Нью-Йорк. Я їздила туди три роки
тому і...

— Сьюз, він переїздить до Нью-Йорка, проте нічого мені не каже.

— Ой, — спантеличилася Сьюз. — Он як...

— І я не хочу порушувати цієї теми, бо взагалі нічого не мушу
знати, але я весь час думаю: «Чому він мені нічого не сказав?» Він що,
збирається просто... поїхати? — мовлю я знервовано, все вищим
голосом. — Я що, просто отримаю листівку з «Емпайр Стейт Білдінг»
із підписом «Привіт, я оселився в Нью-Йорку, цілую, Люк?»

— Ні! — відразу ж каже Сьюз. — Звісно, ні! Він так не вчинить.

— Не вчинить?

— Ні. Точно ні, — Сьюз згортає руки на грудях і на якусь мить
замислюється, а потім підводить очі. — А ти взагалі впевнена, що він
цього не казав? Коли ти засинала, чи замріялася, чи щось таке?

Вона чекально дивиться на мене, і я на хвильку поринаю в думки,
питаючи себе, чи може вона мати рацію. Можливо, він розповідав про
це в машині, а я просто не слухала. Або вчора ввечері, коли я
витріщалася на сумочку від Лулу Гіннесс у тієї дівчини в барі... Та
зрештою хитаю головою.

— Ні, я б точно пам'ятала, якби він згадував Нью-Йорк, —
жалюгідно опускаюся я на ліжку. — Він просто нічого не говорить, бо
збирається мене кинути.

— Та не збирається! — заперечує Сьюз. — Ну чесно, Бекс,
чоловіки ніколи нічого не розповідають. Вони просто такі і є, — вона
переступає купу компакт-дисків і, схрещуючи ноги, сідає на ліжку
поряд зі мною. — Мій брат не розповідав нічого, коли його зловили з
наркотиками. Довелося нам про все дізнаватися з газет! А мій батько
колись купив цілий острів, але мамі про це не сказав.

— Справді?

— О так! А потім і сам про нього забув. І згадав лише коли — як грім серед неба — отримав листа з запрошенням котити свиню в бочці.

— Що робити?

— Ой, це така прадавня церемоніальна штука, — туманно говорить Сьюз. — Мій тато мусить котити першу свиню, бо йому належить острів. — Очі в неї жвавішають. — Загалом, він завжди розшукує когось, хто зробить це замість нього. Навряд чи ти хотіла б таке вступити цього року? Чи хотіла б? Там треба вдягти такий кумедний капелюшок, а ще вивчити віршик гельською мовою, але він зовсім простенький...

— Сьюз...

— Хоч, мабуть, не варто, — хутко виправляється Сьюз. — Вибач, — вона спирається спиною на мою подушку й задумливо гризе ніготь, а тоді раптом підводить очі. — Стривай-но хвильку. А хто тобі сказав про Нью-Йорк? Якщо не Люк?

— Алісія, — похмуро відповідаю я. — Вона все про це знає.

— Алісія? — Сьюз витріщається на мене. — Ота ногаста сучка Алісія? О, я тебе благаю. Вона, либонь, усе вигадала. Ну чесне слово, Бекс, повірити не можу, що ти її взагалі слухала!

Вона говорить так упевнено, що я відчуваю, як у моєму серці розливається радість. Ну звісно. Так воно і є. Хіба я сама цього не підозрювала? Хіба я не розповідала вам, яка вона, та Алісія?

Єдине «але» — крихітна така дрібничка — я не впевнена, що Сьюз тут абсолютно, на всі сто відсотків неупереджена.

Між Сьюз та Алісією є один давній порахунок: вони разом почали працювати в «Брендон Коммюнікейшенз», але Сьюз звідти турнули через три тижні, а Алісія зробила карколомну кар'єру. Не те щоб Сьюз аж так жадала бути піарницею, та все ж.

— Ну не знаю, — з сумнівом тягну я. — Невже Алісія справді на таке здатна?

— Та, звісно ж, здатна! — переконує Сьюз. — Вона просто намагається тобі дошкулити. Ну ж бо, Бекс, кому ти більше віриш? Алісії чи Люкові?

— Люкові, — відповідаю я, помовчавши. — Звісно, Люкові.

— Ну от!

— Ти маєш рацію, — визнаю я, і мені відразу стає веселіше. — Так, маєш! Мені слід просто довіряти Люкові, еге ж? А не слухати всіляких пліток і теревенів.

— Саме так.

Сьюз дістає стосик конвертів.

— Ось, до речі, твої листи. І повідомлення.

— О-о-о-о, дякую!

Я приймаю той стосик, окрилена надією. Адже ніколи не знаєш, що могло статися, доки тебе не було, правда ж? Ану ж в одному з цих конвертів лист від давно зниклого друга, пропозиція про роботу твоєї мрії чи повідомлення, що ти виграла якусь подорож?!

Утім, звісно, нічого такого там немає. Суцільні старі нудні рахунки, один за одним. Я з огидою перебираю їх усі, а потім кидаю на підлогу весь стос, не розпечатавши жодного листа.

Знаєте, воно завжди так буває. Їдучи кудись, завжди думаєш, що, коли повернешся, на тебе чекатимуть купи захопливих конвертів: бандеролі, телеграми та листи, повні приголомшливих новин. І щоразу розчаровуєшся. Загалом, як на мене, давно варто створити якесь ТОВ «Пошта відпустки», що за помірну плату надсилатиме купу захопливих листів, щоб можна було хоч на щось сподіватися, повертаючись додому.

Я переходжу до своїх телефонних повідомлень. Сьюз їх записувала дуже ретельно:

Твоя мама: «Що ти вдягнеш на весілля Тома й Люсі?»

Твоя мама: «Не вдягай фіолетового: зливатиметься з її капелюшком».

Твоя мама: «Люк знає, що це ранковий прийом?»

Твоя мама: «Люк же точно буде, так?»

Девід Барроу: «Будь ласка, передзвоніть».

Твоя мама...

Стривайте-но. Девід Барроу. Хто це такий?

— Гей, Сьюз! — гукаю я. — Девід Барроу не пояснював, хто він?

— Ні, — відповідає Сьюз, з'являючись у вітальні. — Лише попросив, щоб ти йому потелефонувала.

— Ну добре, — я знову розглядаю повідомлення. — А як він говорив?

Сьюз морщить носа.

— Ну, так, знаєш... Досить упевнено. Досить... поставлено.

Заінтригована, я набираю номер. Девід Барроу. Здається, я про нього колись чула. Може, він кінопродюсер чи хтось такий!

— Девід Барроу, — лунає його голос, і Сьюз має рацію: говорить він справді впевнено.

— Добридень! — вітаюся я. — Це Ребекка Блумвуд. Мені переказали, щоб я вам зателефонувала.

— А, так, міс Блумвуд. Я менеджер з обслуговування поважних клієнтів «Ла Роза».

— О, — я збентежено морщу обличчя. — «Ла Роза»? Що це, в біса, таке?..

А, точно. Той модний бутик у Гемпстеді. Але я там була лише раз, сто років тому. То навіщо ж він мені телефонує?

— Передовсім хочу сказати, яка це честь — мати серед своїх клієнтів телеведучу такого рівня.

— О! Ну... дякую, — широко всміхаюсь я в телефон. — Мені теж це приємно.

Просто чудово. Тепер точно зрозуміло, навіщо він телефонує. Вони хочуть безплатно подарувати мені якийсь вбрання, правда ж? Або, може... Так!.. Вони хочуть, щоб я розробила для них нову колекцію! О Господи, так! Я стану дизайнером. Її називатимуть «колекцією Бекі Блумвуд». Простий, стильний, невибагливий одяг — можливо, одна-дві вечірні сукні...

— Це просто формальний дзвінок, — голос Девіда Барроу вривається в мої думки. — Я лише хочу переконатися, що ви цілком задоволені нашим обслуговуванням, і запитати, чи є у вас інші бажання, з якими ми могли б вам допомогти.

— О... дякую! — відказую я. — Я дуже задоволена, дякую. Ну, я не надто часто у вас буваю, але...

— І ще щоб нагадати про одну дрібничку — ваш неоплачений рахунок від «Ла Роза», — провадить далі Девід Барроу так, ніби я нічого й не говорила. — І попередити: якщо ви протягом сімох днів його не оплатите, нам доведеться вжити відповідних заходів.

Я витріщаюся на телефон, відчуваючи, як згасає моя усмішка. Це ніяка не формальність, еге ж? І він не хоче, щоб я розробила колекцію одягу. Він телефонує через гроші!

Я почуваюся трохи обуреною. Хіба можна, щоб хтось отак дзвонив вам просто додому й вимагав гроші без попередження? Тобто, ну звісно ж, я їм заплачу. І якщо я не надіслала чек тієї самої миті, коли рахунок опинився в моїй поштовій скриньці...

— Минуло вже три місяці, відколи ми надіслали вам перший рахунок, — каже Девід Барроу. — І я змушений вас попередити, що, за нашими правилами, після закінчення тримісячного періоду ми передаємо всі неоплачені рахунки до...

— Так, гаразд, — зверхньо уриваю я. — Мої... бухгалтери саме займаються всіма рахунками. Я з ними поговорю.

— Дуже радий це чути. І, звісно, ми сподіваємось якнайскоріше знову побачити вас у «Ла Роза»!

— Еге ж, — роздратовано кажу я. — Може, й зайду.

Я саме кладу слухавку, коли Сьюз тягне повз двері ще один чорний пакет для сміття.

— Сьюз, що ти робиш? — питаю я, дивлячись на неї.

— Я розмотлошуюся! — пояснює вона. — Це просто чудово. Позбавляюсь усього мотлоху, очищаюся! Тобі треба неодмінно спробувати. Ну, то хто такий Девід Барроу?

— Він нагадував про якийсь дурний неоплачений рахунок, — відповідаю я. — Ну чесне слово! Телефонувати мені просто додому!

— Ой, ти мені нагадала. Стривай-но.

Вона на мить зникає, потім знову з'являється зі стосом конвертів.

— Я знайшла це в себе під ліжком, коли прибирала, а оця купа лежала на моєму туалетному столику... Ти, мабуть, забула їх у моїй кімнаті, — кривиться вона. — І, мабуть, це все рахунки.

— О, дякую, — кажу я, жбурляючи конверти на ліжко.

— Можливо... — вагаючись, мовить, Сьюз, — можливо, варто тобі оплатити кілька з них? Ну, розумієш, один-два.

— Але ж я оплатила! — відповідаю здивовано. — Я їх усі оплатила в червні. Ти що, забула?

— Ні-ні! — заперечує Сьюз. — Ні, звісно, не забула, — вона кусає губи. — Але річ у тому, Бекс...

— У чому?

— Ну... відтоді вже збігло трохи часу, правда? І, можливо, за цей час у тебе з'явилося кілька нових боргів.

— Із червня? — я легенько всміхаюся. — Але ж він щойно минув! Чесне слово, Сьюз, не варто турбуватися. Адже... ну, візьмімо оцей, —

я беру випадковий конверт. — Адже... ну, що я останнім часом купувала у «Маркс і Спенсер»? Та нічого!

— А, он воно як, — відітхнувши, говорить Сьюз. — То це просто рахунок на... нуль фунтів, так?

— Ну звісно ж, — запевняю я, розриваючи конверт. — Нуль! Ну, може, там... фунтів десять. Розумієш, якісь випадково куплені трусики...

Я витягаю рахунок і дивлюся на нього. На мить мені відбирає мову.

— Ну, скільки там? — збентежено питає Сьюз.

— Тут... тут якась помилка, — мовлю я, силкуючись запхати аркуш назад у конверт. — Такого не може бути. Я їм напишу...

— Дай-но поглянути! — Сьюз хапає рахунок, і очі в неї лізуть на лоба. — Триста шістдесят п'ять фунтів? Бекс...

— Це, мабуть, помилка, — повторюю я, але вже не таким упевненим голосом.

Раптом згадую шкіряні штани, які я купила на розпродажі біля Мармурової арки. І халат. І ті часи, коли я щодня трощила суші від «Маркс і Спенсер».

З хвилину Сьюз пильно дивиться на мене, обличчя в неї перекошене від тривоги.

— Бекс, як гадаєш — інші рахунки такі самі великі?

Я мовчки беру конверт із «Селфріджес» і розриваю його. Ще не поглянувши на рахунок, пригадую хромовану соківницю, якої я просто не могла не купити... Я нею ще жодного разу навіть не користувалась. І ту сукню з хутряною обляміркою. Цікаво, де вона?

— Скільки там?

— Тут... тут достатньо, — відповідаю я, швидко запихаючи рахунок назад, доки вона не побачила, що там чотириста фунтів.

Я відвертаюся, намагаючись заспокоїтися. Однак бентежусь і трохи гніваюся. Це все неправильно. Річ у тому, що я сплатила всі борги. На всіх картках. То... яка взагалі користь із тих карток, коли вони зараз же починають обростати новими величезними боргами? Чому? Краще відразу ж скласти руки.

— Послухай, будь ласка. Не турбуйся, — мовить Сьюз. — Усе буде гаразд! Я нічого в цьому місяці з тебе не братиму за житло.

— Ні! — вигукую я. — Не роби дурниць. Ти вже й так задосить мені допомогла. Не хочу бути винною тобі. Ліпше вже буду винна тим Марксам зі Спенсерами, — озирнувшись, я бачу її стривожене обличчя. — Сьюз, не хвилюйся! Ці всі дурниці, — я ляскаю рахунок долонею, — запросто можуть почекати ще трохи. А я тим часом збільшу кредитний ліміт абощо. Загалом, я просила про це банк зовсім недавно, тож легко можу попросити додати трохи ще. От зараз же їм і потелефоную!

— Що, просто цієї миті?

— А чом би й ні?

Я знову знімаю слухавку, беру стару банківську виписку і скоренько набираю номер «Ендвіч-Банку».

— От бачиш, ніякісіньких проблем, — заспокійливо мовлю я. — Треба лише зробити один дзвіночок.

— Ваш виклик переадресовується до головного кол-центру «Ендвіч-банку», — долинає тоненький голосок зі слухавки. — Будь ласка, збережіть номер для подальших звернень: 0800...

— Що там коїться? — питає Сьюз.

— Мене переадресовують до головного кол-центру, — пояснюю я, коли зі слухавки лунають «Чотири сезони». — Там, мабуть, усе роблять швидко та ефективно. А круто, правда ж? Вирішувати всі питання телефоном.

— Вас вітає «Ендвіч-Банк»! — говорить мені у вухо новий жіночий голос. — Будь ласка, введіть номер свого рахунку.

Який у мене номер рахунку? А хай йому! Я й гадки не маю...

А, точно. На банківській виписці.

— Дякуємо! — каже голос, коли я натискаю останні цифри. — Тепер введіть свій особистий ідентифікаційний номер.

Що?

Особистий ідентифікаційний номер? Я навіть не знала, що в мене взагалі є той особистий номер. Чесне слово! Мені ніхто ніколи не казав.

Хоча... Може, в закутках пам'яті щось таке і спливе.

О Боже! Ну, який він може бути? 73-і-щось-там-іще? 37-і-щось-там-іще?

— Будь ласка, введіть свій особистий ідентифікаційний номер, — повторює люб'язний голос.

— Але я не знаю ніякого дурнуватою особистого ідентифікаційного номера! — кажу я. — Швидко, Сьюз, якби ти була мною, який би ти обрала ідентифікаційний номер?

— О-о-ой! — каже Сьюз. — Гмм... Я б обрала... ммм... 1234?

— Будь ласка, введіть свій особистий ідентифікаційний номер, — твердить голос, і, їй-богу, він стає якимось роздратованим.

Господи, оце справжній стрес.

— Спробуй код мого велосипедного замка, — пропонує Сьюз. — 435.

— Сьюз, мені потрібен мій номер. Не твій.

— Ти могла обрати такий самий. Усяке буває!

— Будь ласка, введіть...

— Гаразд! — верещу я і натискаю 435.

— На жаль, — відказує голос. — Цей пароль недійсний.

— Я знала, що він не підійде!

— А міг і підійти, — захищається Сьюз.

— І взагалі, він має бути з чотирьох цифр, — мовлю я, аж раптом у мене щось виринає з пам'яті. — Мені треба було подзвонити й зареєструвати його... я стояла на кухні... і... так! Так! Я саме купила нові туфлі «Карен Міллен» і дивилася на ціну... й оті цифри обрала!

— І скільки вони коштували? — збуджено питає Сьюз.

— Вони коштували... 120, а зі знижкою... 84,99!

— Набирай! 8499!

Я захоплено натискаю кнопки «8499» і просто вухам своїм не вірю, коли той голос промовляє:

— Дякуємо! Ви телефонуєте до «Ендвіч-Банку». «Ендвіч-Банк» — із турботою про вас. Щоб дістати інформацію про заборгованість, натисніть «1», про виплати іпотеки — натисніть «2», про кредитний ліміт та банківські витрати — натисніть «3», про...

— Правильно! Я додзвонилася, — глибоко зітхаю, почувуючись Джеймсом Бондом, який щойно зламав код, прагнучи врятувати всесвіт. — Куди далі — інформація щодо заборгованості? Чи кредитний ліміт і банківські витрати?

— Ліміт і витрати, — впевнено говорить Сьюз.

— Добре.

Я натискаю «3», і за мить лунає радісний ніжний голос.

— Добридень, вас вітає головний кол-центр «Ендвіч-Банку». Я Дона, чим можу допомогти вам, міс Блумвуд?

— Ой, добридень! — спантеличено вітаюсь я. — Ви жива?

— Так! — зі сміхом відповідає Дона. — Я жива. Чи можу я вам допомогти?

— Гм... так. Я телефоную, тому що мені треба підвищити кредитний ліміт. Ну, розумієте, на кілька сотень фунтів або й на більше, якщо це можливо...

— Зрозуміло, — люб'язно каже Дона. — На це є певна причина?
Чи просто загальні потреби?

Вона говорить так ласкаво й доброзичливо, що я відчуваю, як починаю заспокоюватись.

— Ну, річ у тому, що мені довелось останнім часом інвестувати певну суму в мою кар'єру, а потім надійшли кілька рахунків і... заскочили мене зненацька.

— Он як, — співчутливо каже Дона.

— Ну, не те щоб у мене якісь проблеми... Це просто тимчасово.

— Тимчасово, — повторює операторка, і я чую, як вона клацає клавішами.

— Правда, може, я й ставилася до своїх боргів абияк. Але головне, що я все сплатила. Я думала, що можна трохи розслабитись!

— Авжеж.

— То ви розумієте? — я широко всміхаюся до Сьюз, що показує мені два великі пальці. Боже, оце вже на щось схоже. Просто потелефонувати, легко й швидко, точнісінько як у рекламі. Ніяких бридких листів, складних питань...

— Чудово розумію, — каже Дона. — Таке з усіма буває, еге ж?

— То мені можна підвищити кредитний ліміт? — радісно перепитую я.

— У мене немає повноважень підвищити ваш кредитний ліміт на суму понад 50 фунтів стерлінгів, — відповідає Дона. — Вам слід звернутися до директора кредитного відділу вашого відділення. Хто це... зараз погляну... Фулгем... містер Джон Гейвін.

Я розчаровано зиркаю на телефон.

— Але я вже писала йому!

— Ну, то, значить, усе гаразд, правда ж? Чи можу я вам ще чимось допомогти?

— Ні, — кажу я. — Ні, навряд. Усе одно, дякую вам.

Я невдоволено кладу слухавку.

— Дурнувятий банк. Дурнувятий кол-центр.

— То вони дадуть тобі грошей? — питає Сьюз.

— Не знаю. Все залежить від того типа, Джона Гейвіна.

Підвівши очі, я бачу стривожене обличчя Сьюз.

— Але я впевнена, що він мені не відмовить, — спішно додаю я.

— Йому треба лише ознайомитися з моєю справою. Все буде гаразд!

— Думаю, коли ти якийсь час нічого не витратитимеш, то запросто все розрулиш, правда ж? — із надією питає подруга. — Адже ти купу грошей заробляєш на телебаченні, хіба ні?

— Так, — кажу я, помовчавши: не хочу пояснювати, що після оплати житла, таксі, обідів у кав'ярнях та одягу для шоу, залишається, власне, не так уже й багато.

— А ще ж твоя книжка...

— Моя книжка?

На мить я втуплююся в Сьюз, нічого не тямлячи. Аж раптом піднесено згадую. Ну звісно ж! Моя книжка про саморозвиток! Я ж саме збиралася щось із нею робити.

Ну слава Богу. Ось і вихід. Усе, що мені треба, — мерщій написати свою книжку, отримати багато-багато грошей, і тоді я сплачу борги на всіх цих картках, а життя знову стане прекрасним. Ха! Не потрібні мені ніякі дурні кредити. Відразу ж і почну. Просто сьогодні ввечері!

Насправді я нетерпляче чекаю, коли ж нарешті візьмуся до своєї книжки. Хочу торкнутися в ній багатьох важливих тем: бідності й багатства, порівняльного релігієзнавства... може, й філософії... Тобто я розумію, що видавці просто замовили звичайну книжку порад, але я не бачу жодної причини, чому б мені не копнути глибше.

Загалом, якщо мені це справді добре вдасться, я могла б читати лекції. Господи, ото б круто було, правда ж? Я б могла стати таким собі

гуру, навчала б усіх, як треба жити, подорожувала світом, і публіка б збігалася, щоб подивитися на мене й попросити моєї поради в будь-якому питанні...

— Ну як воно? — питає Сьюз, що з'являється у дверях, обгорнута рушником, і я винувато підстрибую.

Я вже довгенько сиджу за комп'ютером, але ще навіть не ввімкнула його.

— Міркую, — пояснюю я, хутко дотягаюся до задньої панелі комп'ютера і клацаю кнопкою. — Ну, розумієш, зосереджую думку... і вимальовую цілісне полотно з окремих творчих спалахів.

— Овва! — вигукує Сьюз, дивлячись на мене мало не з побожним захватом. — Просто дивовижно. Це складно?

— Та не дуже, — відповідаю я, трохи подумавши. — Загалом, доволі просто.

Комп'ютер вмикається з феєрверком звуків і кольорів, і ми вдвох зачаровано споглядаємо його.

— Ого! — знову захоплюється Сьюз. — Це ти так зробила?

— Ммм... так, — відповідаю я.

І це щирісінька правда. Ну, це ж я його ввімкнула.

— Боже, ти така розумничка, Бекс! — захоплено видихає Сьюз. — І як гадаєш, коли ти закінчиш?

— О, сподіваюся, скоро, — безжурно відповідаю я. — Ну, розумієш, головне — почати.

— То я піду, не буду заважати, — мовить Сьюз. — Я лише хотіла позичити в тебе сукню на вечір.

— Он як, — зацікавлено кажу я. — А куди ти йдеш?

— На вечірку до Венеції, — каже Сьюз. — Хочеш теж піти? Ну ходімо! Всі йдуть!

На мить я спокушаюсь. Я кілька разів бачилася з Венецією і знаю, що вона влаштовує приголомшливі вечірки в будинку своїх батьків у

Кенсінгтоні.

— Ні, — нарешті відповідаю я. — Краще залишуся вдома. Мені ж треба працювати.

— Ну от, — обличчя Сьюз на мить оповиває смуток. — Але ж сукню ти мені позичиш, правда?

— Ну звісно, — я на мить морщу обличчя, глибоко замислюючись. — Чому б тобі не вдягти мою нову сукню «Токка» з твоїми червоними туфлями та моїм палантином «Інгліш Ексентрик»?

— Те, що треба! — каже Сьюз і йде до моєї шафи. — Дякую, Бекс. І... можна я прихоплю ще трусики? — додає вона мимохідь. — І ще колготи, а також трохи косметики?

Я повертаюся у своєму кріслі й пильно до неї придивляюся.

— Сьюз, ти, коли розмотлошувала кімнату, хоч щось залишила?

— Звичайно ж, залишила! — відповідає вона злегка ображено. — Ну, розумієш. Дещо, — вона дивиться мені в очі. — Гаразд, може, я трохи й перестаралася.

— У тебе хоч якась білизна є?

— Ну... ні. Але ти знаєш, я почуваюся так добре, так позитивно дивлюся на своє життя, що це не має ніякого значення! Це феншуй. Тобі теж варто спробувати.

Я спостерігаю, як Сьюз забирає сукню, білизну й порпається в моїй косметичці. Потім вона виходить з кімнати, а я простягаю руки перед собою, розминаючи пальці. Так. Працювати. Книжка.

Я відкриваю новий файл, пишу «Розділ перший» і... горділиво дивлюся на ці слова. Розділ перший! Це так круто! Я справді почала! Тепер мені слід тільки вигадати приголомшливе, незабутнє перше речення.

Якийсь час я сиджу зовсім нерухомо, зосередившись на порожньому екрані перед собою, а потім швидко друкую:

Фінанси — це

Зупинившись, я відпиваю дієтичної коли. Ну звісно ж, над вартісним реченням треба добре посушити голову. Не слід сподіватися, що воно само спаде на думку.

Фінанси — це страшенно

Боже, от якби я писала книжку про одяг. Або про косметику. Довідник «Бекі Блумвуд про помади».

Та пишу я не про це. Тож треба зосередитися.

Фінанси — це щось, що

А знаєте, моє крісло не надто зручне. Певно, це для здоров'я шкідливо — годинами не вставати з такого м'якого сидіння. У мене буде якась травма від регулярного навантаження абощо. Справді, коли я стану письменницею, то маю вкласти гроші в ергономічне обертове крісло, в якому можна змінювати висоту сидіння.

Фінанси дуже

Може, такі крісла продаються в Інтернеті. Може, варто швиденько поглянути. Бо й комп'ютер уже ввімкнений, і таке інше.

Узагалі, з мого боку було б дуже безвідповідально не зробити цього. Адже кожному слід подбати про себе, чи не так? У здоровому тілі — здоровий глузд, чи як там воно.

Я кладу руку на мишку, швидко клацаю на значок Інтернету, вводжу в пошук «офісні крісла» — і от радісно гортаю список. Я вже примітила кілька хороших варіантів, аж раптом опиняюся на

бомбовому, ще не відомому мені сайті, повнісінькому канцелярських товарів. Не якісь нудні білі конверти, а справді крутезні, найсучасніші штуки. На кшталт «розумних» хромованих архівних шафок, ловкеньких підставок для ручок та гарнесеньких табличок з іменами, щоб вішати на двері.

Я гортаю всі фотографії, просто чаруючись. Тобто я знаю, що тепер не час витратити кошти, але ж це інша річ. Це інвестиції в мою кар'єру. Зрештою, це ж мій офіс, хіба не так? Він має бути обладнаний як слід. Його конче треба як слід обладнати.

Правду кажучи, не можу повірити, що я була така недалекоглядна. Як я, в біса, сподівалася написати книжку без незамінного обладнання? Це ж усе одно що попертися на Еверест без намету.

Я така ошелешена асортиментом усіляких штук, що не можу й вирішити, що ж узяти. Проте є серед них кілька особливих, і їх я просто мушу купити.

Тож я клацаю на ергономічному обертовому офісному кріслі, обтягнутому пурпуровою оббивкою, щоб підходило до мого «Аймака», а ще на диктофоні, який переводить записи просто на комп'ютер. А потім до них неначе самі додаються ловкенький сталевий затискач, що підтримує нотатки під час друку, набір ламінованих тек для презентаційних матеріалів, які мені точно знадобляться, і міні-шредер для паперу. Без нього — ніяк, бо хіба ж я хочу, щоб увесь світ побачив мої перші чернетки? Я саме обмірковую ідею купити складані меблі для рецепції (хоч місця для рецепції в моїй кімнаті таки малувато), коли до мене знову заходить Сьюз.

— Привіт! Ну як воно?

Я винувато підстрибую, швидко натискаю «НАДІСЛАТИ», навіть не потурбувавшись перевірити остаточну суму, закриваю Інтернет і підводжу очі саме тоді, коли на екрані знову з'являється моє «Розділ перший».

— Ти дуже тяжко працюєш, — каже Сьюз, похитуючи головою.
— Слід тобі зробити перерву. Скільки вже написала?

— Ой, та... чималенько.

— А можна мені почитати?

І, на мій жах, вона починає наближатися до мене.

— Ні! — вигукую я. — Адже це незавершена робота. Це... дуже вразлива субстанція, — я швидко закриваю документ і підхоплююся.

— Ти маєш неперевершений вигляд, Сьюз. Просто бомбовий!

— Дякую! — вона широко всміхається до мене, крутиться в моїй сукні, аж тут у двері дзвонять. — О! Це точно Фенні.

Фенелла — дивакувата двоюрідна сестра Сьюз із Шотландії. Втім, тепер уже на така й дивакувата. Вона була такою ж своєрідною, як її брат Таркін, і одно їздила на конях та стріляла рибу — чи що там з тією рибою роблять? Але недавно вона переїхала до Лондона, влаштувалася на роботу в художній галереї і тепер ходить собі по вечірках. Сьюз відчиняє двері, і я чую пронизливий Фенеллин голос, а з ним ще цілий гурт дівчачих голосів. Фенні й три метри не може пройти, щоб навколо неї не зібралася хмара верещак. Вона скидається на якийсь світський різновид богині дощу.

— Привіт! — вона вривається до моєї кімнати. Вдягнена в справді гарненьку оксамитову рожеву спідничку від «Віслз» (у мене теж така є), доповнену недоладним лискучим люрековим коричневим светром.
— Привіт, Бекі! Ти будеш сьогодні?

— Не сьогодні, — відповідаю я. — Мені треба працювати.

— Ну от, — обличчя Фенелли похмурнішає, так само, як у Сьюз, а потім звеселяється. — Тоді можна мені взяти твої «Джиммі Чу»? У нас же однаковий розмір ноги, правда?

— Добре, — кажу я, — вони в шафі, — я вагаюся, намагаючись бути якнайтактовнішою. — А топ не хочеш узяти? Просто так сталося,

що в мене саме є кофтинка, що чудово доповнить твою спідницю. Рожева, кашмірова, з маленькими намистинками. Дуже гарна.

— Справді? — тішиться Фенні. — О-о-о, так! Я цей светр натягла, взагалі не подумавши.

Доки вона його знімає, до мене підходить білявка з чорним корінням волосся.

— Привіт, емм... Мілло, — вітаюсь я, саме вчасно згадавши її ім'я. — Як справи?

— Просто чудово, — мовить вона, поглядаючи на мене з надією. — Фенні сказала, що в тебе можна позичити палантин «Інгліш Ексентрик».

— Я його вже позичила Сьюз, — пояснюю я з засмученим обличчям. — Але як щодо... пурпурової накидки з блискітками?

— Так, будь ласка! І Бінкі цікавиться, чи є ще в тебе ота чорна спідниця з захо`дом?

— Та є, — задумливо відповідаю я. — Загалом, у мене є ще одна спідничка, і вона, здається, личитиме їй більше...

Десь за півгодини вони позичили в мене все, що хотіли. Нарешті дівчата вивалюються з моєї кімнати, верескливо обіцяючи повернути речі зранку. Заходить Сьюз, просто приголомшливо прекрасна, волосся в неї зібране на маківці і звисає білявими виткими пасмами.

— Бекс, ти точно не хочеш піти? — питає вона. — Туди прийде Таркін, і я впевнена, що він радий був би тебе бачити.

— Справді? — я намагаюся не виказати свого жаху. — То він у Лондоні?

— Лише на кілька днів, — Сьюз із легким смутком дивиться на мене. — Знаєш, Бекс, якби не Люк... Здається мені, що Таркі й досі до тебе не байдужий.

— А я впевнена, що байдужий, — швидко мовлю я. — Відколи я йому подобалася, вічність минула. Вічність!

Моє єдине побачення з Таркіном — це подія, про яку я старанно намагаюся не згадувати взагалі. Ніколи.

— Ну гаразд, — Сьюз стенає плечима. — Бувай. І не надто вже запрацьовуйся!

— Добре, не буду, — відповідаю я, важко зітхаючи. — Ну, принаймні намагатимусь.

Я чекаю, доки за нею зачиняться двері й надворі заведеться таксі. А потім відпиваю чаю і повертаюся до свого першого розділу.

Розділ перший

Фінанси дуже

Загалом, я вже не маю на це настрою. Сьюз каже правду. Треба перепочити. Бо якщо я годинами тут сидітиму, то просто змучусь і випаду з творчого потоку. Головне, що я поклала вдалий початок.

Я встаю, потягаюсь, неспішно йду до вітальні й беру журнал «Татлер».

За хвилину почнуться «Жителі Іст-Енду», а потім буде «Обмін кімнатами» чи щось таке. Або та документалка про ветеринарів. Просто подивлюсь, а тоді — назад працювати. Адже в мене попереду ще цілий вечір, хіба ні? Треба діяти розважливо.

Я лінкувато розгортаю часопис і переглядаю зміст — чи є щось цікаве, аж раптом мій погляд здивовано зупиняється. Я бачу маленьке фото Люка з підписом «Найкраще, що є в Брендона» — сторінка 74! Якого біса він мені не розповідав, що про нього напишуть у «Татлері»?

Це його нове офіційне фото — те, для якого я допомагала йому вибрати одяг (блакитна сорочка, темно-синя краватка «Фенді»). Він дивиться в об'єктив, увесь такий діловий та серйозний, але, якщо уважно приглянутися до його очей, можна помітити легку усмішку. Я вдивляюся в це рідне обличчя, відчуваючи, як мене огортає ніжність, і

розумію, що Сьюз має цілковиту рацію. Я мушу просто довіряти йому, правда ж? Тобто... ну, що взагалі може знати та Алісія, сучка в гарних брючках?

Я розгортаю сімдесят четверту сторінку — там стаття про найвпливовіших і найуспішніших у Великій Британії. Я переглядаю все... і не можу не помітити, що дехто з успішних і впливових — зі своїми пасіями. Може, тут і моє фото з Люком є! Зрештою, хтось міг сфотографувати нас разом на вечірці чи на чомусь такому, правда ж? Якщо пригадати, нас колись клацнув фотограф «Івнінг Стандард» на врочистостях з нагоди заснування якогось нового журналу, хоч ту світлину так і не надрукували.

О-о-о! Ось він, номер 34! Зображений лише він, те саме офіційне фото, і ніяких ознак мене. Втім, мене охоплює гордість, коли я бачу його світлину (значно більшу, ніж у декого, ха-ха!) і підзаголовок: «Упевнено прямуючи до успіху, Брендон не залишив конкурентам жодного шансу вже на початку свого шляху». А далі починається: «Люк Брендон, діяльний власник і засновник компанії “Брендон Коммюнікейшенз”, бла-бла-бла...»

Я переглядаю текст і з радісним збудженням доходжу до розділу під назвою «Особиста інформація». Отут про мене має бути написано! «Наразі зустрічається з телезіркою Ребеккою Блумвуд». Або, може: «У стосунках із провідним фінансовим експертом Ребеккою Блумвуд». Або...

Люк Джеймс Брендон

Вік: 34 роки

Освіта: Кембриджський університет

Сімейний стан: вільний

Вільний?

Люк сказав їм, що він вільний?

У мені починає збурюватися пекучий гнів, коли я дивлюся в самовпевнені, зарозумілі Люкові очі. І раптом я усвідомлюю, що мене досить. Із мене досить цієї непевності й параної, я хочу знати, що відбувається. Тремтливими руками хапаю телефон і набираю Люків номер.

— Так, — кажу я, щойно повідомлення закінчується. — Так, добре. Якщо ти вільний, Люку, то і я теж вільна. Гаразд? І якщо ти їдеш до Нью-Йорка, то я їду до... до Зовнішньої Монголії. І якщо ти...

Раптом мені нічогісінько не спадає на думку. От паскудство, а все так добре починалося!

— ...якщо ти надто боязкий, щоб самому мені про це сказати, то, може, для нас обох буде краще, коли ми просто...

Це справді нелегко. Треба було заздалегідь записати.

— ...коли ми просто поставимо крапку. Чи, може, ти вважаєш, ніби вже це зробив, — закінчую я, важко дихаючи.

— Бекі? — промовляє раптом глибокий Люків голос просто мені у вухо, і я налякано підстрибую.

— Га? — озиваюсь я, силкуючись говорити з гідністю.

— Що це за нісенітниці ти верзеш на мій автовідповідач? — запитує він спокійно.

— Це не нісенітниці! — обурююсь я. — Це правда!

— «Якщо ти вільний, то і я вільна»? Що це по-твоєму? Текст для пісні?

— Я говорила про тебе! І те, що ти на весь світ розпатакав, що ти вільний...

— Що я зробив? — весело перепитує Люк. — І коли це?

— В «Татлері»! — розлючено відповідаю я. — Цього місяця! — я хапаю журнал і рвучко розгортаю його. — «Найвпливовіші й найуспішніші у Великій Британії. Номер 34, Люк Брендон».

— О Боже правий! — вигукує Люк. — Ти про оте.

— Так, про оте! — верещу я. — Про оте! І тут написано, що ти вільний. Уявляєш, як воно мені — дізнатися, що ти сказав, ніби ти вільний?

— І там наведено мої слова, так?

— Ну... ні, — кажу я, помовчавши. — Не зовсім твої слова. Але ж вони, либонь, зателефонували і спитали тебе.

— Вони зателефонували і спитали мене, — мовить він. — А я відповів: «Без коментарів».

— Ой...

На мить я замовкаю, намагаючись зібратися на думці. Гарзд, може, він і не казав, що вільний, але я не надто впевнена, що мені подобається те його «без коментарів». Хіба не так кажуть, коли все дуже погано?

— А чому ти сказав «без коментарів»? — нарешті питаю я. — Чому не відповів, що зустрічаєшся зі мною?

— Любонько моя, — відповідає Люк трохи втомленим голосом, — ну, сама поміркуй. Ти хочеш, щоб наше особисте життя обсмоктували всі журналісти?

— Ну звісно, ні, — я переплітаю і міцно стискаю пальці. — Звісно, ні. Але ж ти...

Я замовкаю.

— Що я?

— Ти розповідав журналістам, що зустрічався з Сашею, — ледь чутно видушую з себе я.

Саша — колишня Люкова дівчина.

Я повірити не можу, що про це заговорила.

Люк зітхає.

— Бекі, це Саша розповідала про нас журналістам. Вона могла б і у ванній попозувати для фото, аби підігріти цікавість до себе. Отака

вона була.

— Ой, — кажу я, накручуючи телефонний шнур на палець.

— Мене ці штуки не цікавлять. Мої клієнти можуть робити все, що їм заманеться, але особисто я просто уявити не можу нічого гіршого. Отже, без коментарів, — він замовкає. — Однак ти маєш рацію. Я мав би про це подумати. Треба було попередити тебе. Вибач.

— Та все добре, — зніяковіло мовлю я. — Мабуть, не треба мені було так поспішати з висновками.

— То в нас усе гаразд? — питає Люк, лагідно піддражнюючи мене. — Все за планом?

— А що ж із Нью-Йорком? — питаю я, вже ненавидячи себе за це. — Це все теж помилка?

Западає тривала страхітлива тиша.

— Що ти чула про Нью-Йорк? — нарешті озивається Люк жахливим діловим далеким голосом.

О Боже! Ну чому я не могла прикусити язика?

— Нічого такого, — белькочу я. — Я... не знаю. Я просто...

Я безпорадно замовкаю, і, здається, цілу вічність ніхто з нас не каже ані слова. Серце в мене шалено калатає, і я так притискаю слухавку до вуха, що воно починає боліти.

— Бекі, мені треба дещо з тобою обговорити, — мовить Люк. — Але тепер не час.

— Он як, — кажу я, відчуваючи, як мене охоплює страх. — Що це... за дещо?

— Не тепер. Поговоримо, коли повернуся, добре? В суботу. На весіллі.

— Он як, — повторюю я, може, й надто радісно, силкуючись приховати тривогу в голосі. — Гаразд! Ну то побачимось... Побачимось...

Проте більше я нічого не встигаю сказати — він уже не слухає.

УПОРЯДКУЙТЕ ВАШІ ГРОШІ

ДОКЛАДНИЙ ДОВІДНИК з КЕРУВАННЯ
ОСОБИСТИМИ ФІНАНСАМИ

АВТОР: РЕБЕККА БЛУМВУД

АВТОРСЬКІ ПРАВА НАЛЕЖАТЬ РЕБЕЦЦІ
БЛУМВУД

Увага: жодна частина цього рукопису не може
бути відтворена без офіційного дозволу автора

ПЕРШЕ ВИДАННЯ (ВЕЛИКА БРИТАНІЯ)

(ПЕРША ЧЕРНЕТКА)

ЧАСТИНА ПЕРША

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Фінанси дуже

«Ендвіч-Банк»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем-роуд, 3
Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні-роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

На додаток до мого листа від 8 вересня я ретельно розглянув стан Вашого рахунку. Ваш поточний кредитний ліміт значно перевищує допустимі банківські норми. Я не бачу ніякої потреби в такій надвисокій заборгованості, і не помітно, щоб Ви справді намагалися зменшити її. Ця ситуація просто загрозлива.

Хоч як особливо до Вас ставилися досі, далі так тривати не буде. Я, безумовно, не збільшу Вашого кредитного ліміту, як Ви прохали, а також прошу Вас терміново зустрітися зі мною, щоб обговорити Вашу проблему.

З найкращими побажаннями
Джон Гейвін

Директор кредитного відділу

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

Шість

Я дістаюся батьківського будинку в суботу о десятій і бачу, що вся вулиця святково вбрана. До кожного дерева прив'язано повітряні кульки, машин повно навіть у нашому дворі, а в сусідньому садку напнуто хиткий намет. Я виходжу з авто, хапаю сумку з усім, що знадобиться для ночівлі, і з хвилину стою нерухомо, дивлячись на будинок Вебстерів. Боже, як дивно! Том Вебстер одружується. Я ледь можу в це повірити. Чесно кажучи, — хоч, може, й не добре так думати, — мені взагалі не віриться, що хтось може схотіти заміж за Тома Вебстера. Одначе слід визнати, що останнім часом він таки стає привабливішим. Накупив трохи нового одягу і краще підстригся. Але руки так і залишилися величезними та незграбними, і, між нами, він далеко не Бред Пітт, правда ж?

«Утім, таке воно і є, справжнє кохання», — думаю я, хряскаючи дверцятами машини. Любити треба попри ганджі. Люсі, очевидно, не зважає на Томові недоладні руки, а він, либонь, не зважає на її нуднющу, безбарвну зачіску. Як на мене, це досить-таки романтично.

Доки я стою, розглядаючи будинок, у дверях Вебстерів з'являється дівчина в джинсах з квітковим вінком у волоссі. Вона зиркає на мене якимось дивно, майже розлючено і знову зникає всередині будинку. Мабуть, це одна з дружок Люсі. Здається, вона невдоволена тим, що я побачила її в джинсах.

«Певно, Люсі теж там», — спадає мені на думку, і я інстинктивно відвертаюсь. Розумію, що вона наречена і все таке, але, чесно кажучи, я не дуже хочу знову бачитися з тією Люсі. Ми перетиналися кілька разів, і нам не надто вдавалося знайти спільну мову. Либонь, тому, що

їй примарилося, ніби я закохана в Тома. О Боже! Що ж, принаймні, коли з'явиться Люк, я зможу нарешті довести, що вони всі помилялися.

Від згадки про Люка мене проймає хвилювання, і я глибоко та повільно вдихаю, щоб заспокоїтися. Сьогодні я твердо вирішила не поспішати поперед батька в пекло. Мислитиму розважливо, послухаю, що він мені скаже. І якщо вже повідомить, що переїжджає до Нью-Йорка, то просто... переживу це. Якось.

Хай там що. Не треба думати про це тепер. Я скоренько йду до дверей і заходжу в будинок. На кухні тато, вбраний у жилет, п'є каву, а мама в нейлоновій перукарській накидці, з бігуді у волоссі трудиться над тарілкою бутербродів.

— Я просто вважаю, що це неправильно, — доводить вона, коли я заходжу. — Так не має бути. Вони повинні керувати нашою країною, а поглянь лиш на них. Які нікчеми! Недолугі піджаки, потворні краватки...

— Ти справді вважаєш, ніби здатність керувати залежить від того, що на тобі вдягнуто? Та невже?

— Привіт, мамо, — вітаюся я, ставлячи сумку на підлогу. — Привіт, тату.

— Це принципово! — заперечує мама. — Коли вони навіть не готові докласти зусиль, щоб одягтися, то яких зусиль вони можуть докласти, щоб привести до пуття економіку?

— Це зовсім не те саме!

— Це якраз і є те саме. Бекі, як ти вважаєш, Гордонові Брауну варто вишуканіше вдягатися, правда ж? Увесь отой повсякденний стиль — це маячня.

— Ну не знаю, — ухильно мовлю я. — Може, й так.

— От бачиш? Бекі згодна зі мною. Ану, дай погляну на тебе, любамоя.

Мама відкладає ножа і пильно роздивляється мене, а я не можу стримати задоволеної усмішки, адже я знаю, що маю неперевершений вигляд. Я вбрана у приголомшливу рожеву сукню з жакетом, оздоблений пір'ям капелюшок від Філіпа Трісі, а на ногах у мене чарівливі чорні сатинові туфельки, прикрашені найвитонченішими метеликами.

— О, Бекі, — каже нарешті мама. — Маєш чудовий вигляд. Ти затьмариш наречену! — вона знімає з мене капелюшок і розглядає його. — Який незвичайний! Скільки заплатила?

— Емм... Та вже й не пам'ятаю, — відповідаю я розпливчасто. — Може, фунтів п'ятдесят.

Це не те щоб зовсім правда. Взагалі, скоріше... Ну, словом, чимало. Та принаймні він того вартий.

— А де Люк? — питає мама, повертаючи капелюшок на мою голову. — Паркує машину?

— Так, де Люк? — докидає тато, зиркає на мене і жартівливо сміється. — Нам давно вже кортить познайомитися з твоїм парубійком.

— Люк приїде сам, — кажу я, і мене аж трохи сіпає, коли бачу розчарування на їхніх обличчях.

— Сам? — по паузі перепитує мама. — Чому?

— Він прилітає з Цюриха сьогодні вранці, — пояснюю я. — Їздив туди у справах. Але він буде тут, обіцяю.

— Він знає, що служба починається о дванадцятій? — стривожено допитується мама. — А ти розповіла йому, де церква?

— Так! — запевняю я. — Чесно-пречесно, він приїде.

Я відчуваю, що говорю аж занадто жваво, але не можу цьому зарадити. Правду кажучи, мене й саму дещо тривожить, куди подівся Люк. Він мав потелефонувати мені з аеропорту відразу після приземлення, ще й півгодини тому. Та поки що від нього нічого не чути.

Ну, хай там як... Він обіцяв, що приїде.

— Вам допомогти? — питаю я, воліючи змінити тему.

— Будь ласкава, передай це нагору від мене, — мовить мама, швидко ріжучи бутерброди на трикутники. — Мені треба поскладати подушки для веранди.

— А хто там нагорі? — озиваюсь я, беручи тарілку.

— Морін приїхала, щоб укласти волосся Дженіс, — відповідає мама. — Вони не хочуть заважати Люсі. Ну, розумієш, доки вона готується.

— Ви вже з нею бачилися? — зацікавлено допитуюсь я. — В неї гарна сукня?

— Я ще не бачила, — каже мама і стишує голос. — Але сукня, виявляється, коштує три тисячі фунтів. І це коли не рахувати вуалі!

— Ого, — чудуюсь я.

На якусь мить я навіть відчуваю легенькі заздрощі. Тобто я навіть уявити не можу нічого гіршого, ніж вийти заміж за Тома Вебстера, та все ж. Сукня за три тисячі. Вечірка... і багато подарунків... Адже, ну погодьтеся, тим, хто одружується, завжди чимало класних речей перепадає.

Нагорі зі спальні мами й тата долинає шум фена. Зайшовши туди, я бачу Дженіс у халаті, що сидить на табуретці зі склянкою хересу і втирає очі носовичком. Морін, яка вже багато років укладає волосся мамі та Дженіс, чаклує над нею з феном, а ще одна жінка, якої я не впізнаю, — засмагла до червонуватого відтінку фарбована білявка з кучерявим волоссям у бузковому шовковому костюмі, — сидить на підвіконні з цигаркою.

— Добридень, Дженіс, — вітаюсь я, підходжу й обіймаю її. — Як ви?

— Все гаразд, любонько — каже вона, шморгаючи носом. — Хоч і хвилююся. Ну, розумієш. Подумати лишень — Том одружується!

— Уявляю, — співчутливо відповідаю я. — Ніби ще вчора ми були дітьми, разом ганяли на велосипедах!

— Випий ще хересу, Дженіс, — заспокійливо радить Морін, доливаючи їй у склянку темно-коричневого напою. — Він допоможе заспокоїтися.

— Ой, Бекі, — каже Дженіс, стискаючи мою руку. — Для тебе це теж нелегкий день.

Я так і знала. Вона досі думає, що я божеволію від Тома. Ну звісно ж! Чому всі мами вважають, що перед чарами їхніх синів неможливо встояти?

— Та не те щоб!.. — промовляю якомога радісніше. — Тобто... я просто рада за Тома. І за Люсі, звісно...

— Бекі? — жінка на підвіконні обертається до мене, очі в неї підозріливо звужуються. — То оце Бекі?

На її обличчі ані краплини дружності. О Боже, тільки не кажіть, що й вона думає, ніби я бігаю за Томом!

— Гм... еге, — усміхаюсь я їй. — Я Ребекка Блумвуд. А ви, мабуть, мама Люсі?

— Так, — відповідає жінка, не зводячи з мене очей. — Я Анжела Гаррісон. Мати нареченої, — додає вона, так наголошуючи «нареченої», ніби я не розумію англійської абощо.

— Ви, либонь, дуже хвилюєтеся, — ввічливо мовлю я. — Ваша дочка виходить заміж.

— О так, звичайно, Том щиро відданий Люсі, — говорить вона вороже. — Увесь їй відданий. Ніколи навіть не дивиться на інших.

Вона пронизливо зиркає на мене, і я ледь усміхаюсь у відповідь.

Ну чесне слово, от що мені робити? Обблювати того Тома, чи як? Сказати йому, що він найогидніший з усіх чоловіків, яких мені тільки

доводилося знати? Вони все одно хором торочитимуть, що це я з ревнощів, правда ж? Доводитимуть, ніби я заперечую очевидне.

— А... Люк тут, Бекі? — питає Дженіс, із надією всміхаючись мені.

І раптом — от дивачки! — усі в кімнаті нашорошують вуха, чекаючи на мою відповідь.

— Боюся, поки ні, — кажу я. — Гадаю, йому довелося затриматись.

Западає тиша, і я помічаю, як усі жінки ззираються поміж собою.

— Затриматись, — повторює Анжела, і мені не надто подобається її голос. — Он як? Оце так несподіванка!

Що це має означати?

— Він повертається з Цюриха, — пояснюю я. — Мабуть, його виліт затримали абощо. — Я дивлюся на Дженіс і, на мій подив, обличчя в неї червоніє.

— Цюрих, — каже вона, киваючи аж надто старанно. — Розумію. Звичайно. Цюрих.

Вона зиркає на мене збентежено, майже співчутливо.

Що з нею не так?

— Це ми говоримо про того Люка Брендона, — докидає Анжела, затаючись цигаркою. — Про славнозвісного підприємця.

— Ну... так — відповідаю дещо спантеличено. Я не знаю інших Люків.

— І це твій хлопець.

— Авжеж.

Залягає ніякова мовчанка, і навіть Морін, здається, дивиться на мене з цікавістю. Аж раптом я помічаю «Татлер» за цей місяць, що лежить на підлозі біля стільця Дженіс. О Боже!

— До речі, у тій статті в «Татлері» написано неправду, — мерщій мовлю я. — Він не казав, що вільний. Він просто відмовився давати

коментарі.

— У статті? — непереконливо перепитує Дженіс. — Не знаю, про що це ти, люба.

— Я... я не читаю журналів, — озивається Морін, червоніє і відвертається.

— Ми з нетерпінням чекаємо на його приїзд, — додає Анжела, видихаючи хмарку диму. — Правда ж, Дженіс?

Я геть спантеличено дивлюся на неї, а потім обертаюся до Дженіс, що уникає мого погляду, і до Морін, яка вдає, ніби шукає чогось у косметичці.

Стривайте-но хвилинку.

Не можуть же вони думати...

— Дженіс, — я намагаюся говорити спокійним голосом, — ви ж знаєте, що Люк приїде. Він вам навіть відповідь написав!

— Так, звісно, написав, Бекі! — Дженіс втуплюється в підлогу. — І, як сказала Анжела, ми всі з нетерпінням чекаємо на зустріч із ним.

О Господи! Вона мені не вірить.

Я відчуваю, як щоки в мене спалахують від сорому. Що вона собі думає? Що я просто вигадала, ніби зустрічаюся з Люком?

— Ну гаразд, смачних вам бутербродів, — я силкуюсь говорити не так знічено, як почуваюся. — Піду... дізнаюся, чи не потрібна я мамі.

Маму я знаходжу вгорі на сходах. Вона складає подушки в прозорі поліетиленові пакети, а відтак пилососом висмоктує з них повітря.

— Я й для тебе кілька таких замовила, до речі, — перекрикує вона пилосос. — У «Сільському житті». І ще фольгу для запікання індички, форму до печені, підставку, щоб смажити яйця в мікрохвильці...

— Мені не потрібна ніяка фольга для індички! — вигукую я.

— Та це не тобі! — пояснює мама, вимкнувши пилосос. — У них була особлива пропозиція — запросіть подругу й отримайте набір череп'яних горщиків. Тож я тебе підписала як подругу. А загалом, це справді дуже хороший каталог. Я тобі дам, поглянеш потім.

— Мамо...

— Там просто чудові підковдри. Упевнена, що тобі не завадить нова...

— Мамо, послухай! — кричу схвильовано. — Послухай! Ти ж віриш, що я зустрічаюся з Люком, правда ж?

Мовчанка трохи затягається.

— Ну звісно, вірю, — відповідає нарешті вона.

Я з жахом дивлюся на неї.

— Ти не віриш? Ви всі думаєте, ніби я це просто вигадала!

— Ні! — твердо говорить мама, відкладає пилосос і дивиться мені просто в очі. — Бекі, ти сказала нам, що зустрічаєшся з Люком Бренденом, і нам з татом цього досить.

— А Дженіс із Мартіном? Вони думають, що я це вигадала?

Мама дивиться на мене, а потім зітхає й бере іншу подушку.

— Ой, Бекі. Річ у тому, люба моя... ти ж, либонь, пам'ятаєш, вони колись вірили, що тебе переслідують. А це виявилася... ну... не зовсім правда. Так?

Мене огортає крижаний відчай. Гаразд, може, я колись і вдавала, буцім мене переслідують. Такого не слід було робити. Але ж не можна мене вважати за недоумкувату дурисвітку тільки через те, що я колись вигадала одне маленьке переслідування?

— І проблема в тому, що ми ніколи, правду кажучи... ну... не бачили його поряд з тобою, правда ж, люба моя? — провадить далі мама, запихаючи подушку в пакет. — Ну, тобто... живого. А потім та стаття в газеті, де написано, що він вільний...

— Він не казав, що вільний! — у моєму голосі бринить розпач. — Він відмовився давати коментарі! Мамо, Дженіс із Мартіном говорили тобі, що вони мені не вірять?

— Ні, — мама зухвало підіймає підборіддя. — Вони не наважилися б мені такого бовкнути.

— Але ти розумієш, що саме про це вони теревенять позаочі.

Ми презираємось, і я помічаю в маминому обличчі напругу, приховану за показною впевненістю. Раптом усвідомлюю, як вона чекала, що я приїду разом з Люком, у його крутезній машині. Як вона хотіла довести, що Дженіс помиляється. А натомість з'явилась я, знову сама-одна...

— Він приїде, — переконую я найперше саму себе. — Він може з'явитися кожної миті.

— Звісно, приїде! — радісно погоджується мама. — І, коли він буде тут, отоді вже їм доведеться постуляти пельки, правда ж?

У двері дзвонять, і ми вклякаємо, дивлячись одна на одну.

— Я відчиню, добре? — намагаюсь я говорити якомога спокійніше.

— Чом би й ні? — згоджується мама, і я бачу ледь помітний проблиск надії в її очах.

Стримуючись, щоб не бігти, я поспішаю сходами вниз і радісно відчиняю двері. Але це... не Люк.

Це чоловік, обвішаний квітами. Кошики квітів, букет квітів і кілька плоских коробок біля його ніг.

— Весільні квіти, — пояснює він. — Куди вам їх?

— Ой, — мовлю я, намагаючись приховати розчарування. — Боюсь, ви не туди зайшли. Їх чекають у сусідньому будинку. В сорок першому.

— Та невже? — хмуриться чоловік. — Дайте-но мені зазирнути в список... Потримаєте, будьте ласкаві?

Він пхає мені до рук весільний букет і починає нишпорити в кишенях.

— Чесне слово, вам у сусідній будинок. Почекайте, я зараз...

Я повертаюсь, обхопивши букет Люсі обіруч, бо він досить-таки важкий. І, на мій жах, біля сходів з'являється Анжела Гаррісон. Вона втуплюється в мене, і з хвилину мені здається, що вона мене вб'є.

— Що ти виробляєш? — гиркає вона. — Ану, віддай! — вона видає букет з моїх рук і сунеться своїм обличчям так близько до мого, що я чую запах джину в неї з рота. — Слухай, ти, малолітко, — сичить вона. — Мене ти своїми усмішками не надуриш. Я знаю, що ти замислила. Так от, можеш забути, второпала? Весілля моєї дочки не зіпсує якась схибнута жалюгідна психопатка.

— Я вам не недоумкувата якась! — розлючено верещу я. — І я не збираюся нічого псувати! Мені не подобається Том! У мене є хлопець!

— Ага, так, — згортає вона на грудях руки. — Твій славетний хлопець. То він уже тут?

— Ні, ще ні, — відповідаю я й аж сахаюся від виразу на її обличчі. — Але він... він щойно телефонував.

— «Він щойно телефонував», — повторює Анжела глумливо. — Сказав, що не зможе приїхати?

Ну чого цим людям не повірити, що Люк приїде?

— Загалом... він буде тут за півгодини, — чую я свій зухвалий голос.

— От і добре, — каже Анжела Гаррісон, гиденько посміхаючись мені. — То, значить, ми зовсім скоро його побачимо, еге ж?

От паскудство!

Дванадцята година, а Люк досі ще не приїхав, і я зовсім сама. Це просто жахіття. Де він? Я до останньої миті тиняюся понад церквою, з відчаєм набираю його номер і, попри здоровий глузд, сподіваюся, що

він от-от прибіжить сюди дорогою. Але прибули дружки і ще один «Роллс-Ройс», а його так і немає. Побачивши, як дверцята автомобіля відчиняються, а за ними миготить весільна сукня, я хутчіше вшиваюся в церкву, доки ніхто не вирішив, що я чекаю надворі, щоб зірвати весільну церемонію.

Тихенько заходжу, намагаючись нікому не завадити дослухатися до органної музики. Анжела Гаррісон з ненавистю зиркає на мене, а з того боку церкви, де сидять гості нареченої, долинають гомін і перешепти. Я вмощуюся в останньому ряду, силкуючись заспокоїтися й зібратися, але чудово помітно, як усі друзі й подруги Люсі крадькома поглядають на мене. Що, в біса, вона їм усім наговорила?

Якоїсь миті я наміряюся просто встати й піти. Тим паче, що я взагалі не хотіла на це дурнувате весілля. Прийняла запрошення, лише щоб не образити Дженіс та Мартіна. Та вже пізно, лунає весільний марш, і заходить Люсі. Слід віддати їй належне: вона вбрана в найприголомшливішу, найрозкішнішу сукню, яку мені коли-небудь випадало бачити. Я трохи заздрісно витріщаюся на неї, стараючись не думати про те, який вигляд таке вбрання мало б на мені.

Музика стихає, і священник починає говорити. Я відчуваю, що гості Люсі й далі зиркають на мене, але поправляю капелюшок, підіймаю підборіддя і не зважаю на них.

— ...поєднати цього чоловіка і цю жінку в священному шлюбі, — бубонить священник. — Ця честь...

Я помічаю, що дружки взуті у прекрасні туфельки. Цікаво, звідки вони?

Хоч сукні в них жалюгідні.

— Тож, якщо хтось знає вагому причину, чому вони не можуть поєднатися в законному шлюбі, хай скаже зараз або замовкне назавжди.

Обожнюю цю мить на весіллях. Усі мало не під себе запихають руки, наче бояться випадково купити втридорога на аукціоні полотно ван Гога. Я озираюсь навколо, видивляюся, чи ніхто нічого не хоче сказати — і, на мій жах, Анжела Гаррісон повернулася на своєму сидінні й уп'яла в мене сповнені ненависті очі. Що з нею не так?

Тепер на мене дивиться багацько людей з протилежного боку, ба навіть жінка переді мною, у велетенському синьому капелюсі, обертається, щоб добре розглянути мене!

— Що? — розлючено шепочу я їй. — Ну що?

— Що? — перепитує священник, прикладаючи руку до вуха. — Хтось щось казав?

— Так! — відповідає жінка в синьому капелюсі, вказуючи на мене. — Ось вона!

Що?

О Боже мій! Ні. Будь ласка, тільки не це. Усі в церкві поволі повертаються, щоб глянути на мене. Повірити не можу, що це відбувається насправді. Тепер і Том дивиться на мене з такою брідкою жалістю, хитаючи головою.

— Я... ні... Я не... — белькочу. — Я лише...

— Чи не були б ви ласкаві встати? — просить священник. — Я глухуватий, отож якщо маєте що сказати...

— Справді, я...

— Встань! — гаркає жінка поруч зі мною і боляче тицяє мене програмкою.

Дуже повільно я спинаюся на ноги, відчуваючи, як мене обпалюють позирки двохсот пар очей. Я не можу поглянути на Тома чи Люсі. Не можу дивитись і на маму з татом. Ще ніколи в житті мені не було так соромно.

— Мені нема чого сказати! Чесне слово! Я просто... — безпомічно знімаю свій телефон. — Це просто... мій мобільник. Мені

здалося... Вибачте. Продовжуйте.

З тремтливими колінами я знову сідаю — і западає тиша. Поступово люд розвертається вперед і влаштовується на сидіннях, а священник відкашлюється й переходить до обітниць.

Решта служби минає, немов у тумані. А після закінчення Люсі з Томом виходять з церкви, старанно уникаючи мене. Всі гуртуються навколо них у церковному дворі, обсипають їх конфеті та фотографують. Я вислизаю звідти непоміченою і прожогом мчу дорогою до будинку Вебстерів. Адже тепер Люк уже точно має бути там. Він мусить там бути. Либонь, він спізнився й вирішив не ходити до церкви, а прийти відразу на святкування. Якщо подумати, це ж очевидно. Гадаю, так учинила б будь-яка розважлива людина.

Я пробігаю будинком Вебстерів, повним кухарів та офіціантів, прямуючи до намету. Губи в мене вже розтягаються в радісну усмішку: я уявляю, як побачу його, розповім про ту ганьбу в церкві, і він нестримно зарегоче...

Але в наметі порожньо. Зовсім порожньо.

З хвилину я спантеличено стою біля намету, а потім швидко повертаюсь і поспішаю до будинку своїх батьків. Мені раптом спадає на думку, що Люк міг податися туди. Може, він час переплутав, а може, йому знадобилося перевдягтися. А може...

Проте його й там немає. Ані на кухні, ані нагорі. Коли я набираю його номер, мене зразу ж перемикає на голосову пошту.

Я повільно заходжу в свою спальню й опускаюся на ліжко, забороняючи собі перебирати ті всі погані думки, що заповзають у голову.

«Він з'явиться, — повторюю я собі знов і знов. — Він просто... ще не доїхав».

Крізь вікно я бачу Тома і Люсі, а також усіх гостей, що помалу збираються в сусідньому садку. Все заповнили капелюшки та ранкові костюми, і офіціантки розносять шампанське. Насправді, здається, їм досить весело. Я розумію, що теж маю бути там, з ними, однак просто цього не витримаю. Сама, без Люка — не витримаю.

Утім, посидівши так якийсь час, я усвідомлюю: якщо залишуся тут, то тільки піділлю оливи у вогонь. Усі вирішать, ніби я просто не можу бачити щасливого подружжя і десь сховалася, щоб порізати вени. Це вже остаточно підтвердить усі підозри. Треба мені піти, посвітитися там — бодай півгодинки.

Я змушую себе звестися, глибоко зітхаю і підфарбовую губи. А потім виходжу з будинку і прямую до Вебстерів. Непоміченою прослизаю до намету крізь бічний вхід і з хвилину стою, роззираючись. Люди кружляють, довкола страшенно метушливо й гамірно, і ніхто навіть не помічає мене. Біля входу врочисто приймають вітання Том з Люсі та їхні батьки, але туди я й близько не підійду. Плентаюся до порожнього столика, сідаю — і за мить офіціантка приносить мені келих шампанського.

Якийсь час я просто сиджу, попиваючи іскристе вино, розглядаю людей, аж поки нарешті відчуваю, що напруга потроху спадає. Потім здійсмається гомін. Я підводжу очі — і серце моє завмирає. Люсі стоїть просто переді мною у прекрасній весільній сукні, а поруч — товстезна дружка в мерзенному зеленому вбранні (що, як на мене, багато чого напрочуд красномовно говорить про Люсі).

— Привіт, Ребекко, — дружньо каже Люсі, і я чудово бачу, як вона пишається своїм люб'язним ставленням до дівчини без клепки в голові, що мало не зірвала їй весілля.

— Привіт, — відповідаю я. — Послухай, мені дуже шкода, що таке сталося на службі. Чесне слово, я й на думці не мала...

— Це байдуже, — запевняє Люсі й нещиро всміхається до мене.
— Зрештою, ми з Томом таки побралися. Це головне.

Вона задоволено зиркає на руку з обручкою.

— Ну звісно! — кажу я. — Вітаю. То ви тепер?..

— Ми хотіли лише спитати, — солодким голосом перериває мене Люсі. — Люк уже з'явився?

У мене всередині все опускається.

— Ой, — промовляю я, щоб потягти час. — Ну-у-у...

— Бо просто матуся говорила, що ти сказала, ніби він буде за півгодини. А його щось не видно ніде! Яюсь дивно, тобі так не здається?

Вона безневинно зводить брови, а її дружка рохкає, стримуючи сміх.

Я дивлюся за спину Люсі й бачу Анжелу Гаррісон, що стоїть разом з Томом за кілька ярдів від нас, витріщивши пронизливі, злораді очі. Господи, вони, либонь, страшенно з цього тішаться, еге ж?

— Зрештою, відтоді минуло аж дві години, — провадить далі Люсі. — Щонайменше! Тож те, що його тут немає, здається-таки трохи химерним, — вона глузливо-стурбовано зиркає на мене. — Ану ж він в аварію потрапив? Чи його затримали в... Цюриху, так?

Я дивлюся в її зверхнє, насмішкувате обличчя, і мене охоплює відчайдушна лють.

— Він тут, — кажу я, не годна стриматися.

Западає приголомшлива тиша. Люсі презирається зі своєю дружкою, а я тим часом відпиваю добрячий ковток шампанського

— Він тут? — спромагається нарешті вимовити Люсі. — Тобто... тут, на весіллі?

— Авжеж! — підтверджую я. — Він тут... давненько вже, загалом.

— Але де? Де ж він?

— Ну, кілька хвилин тому був просто отут... — киваю я на стілець поруч зі мною. — А ви не бачили?

— Ні! — каже Люсі, вибалушивши очі. — А де він тепер?

Вона починає роззиратися по намету.

— А отам, — відповідаю я, непевно махаючи рукою кудись у натовп. — У ранковому піджаку.

— І... ще в чому?

— І ще... з келихом шампанського в руці...

Дякувати Господу, всі чоловіки на весіллях однакові.

— То котрий же з них? — нетерпляче допитується Люсі.

— Отой чорнявий, — пояснюю я, відпиваючи ще шампанського.

— О, дивись, він мені махає. — Я підіймаю руку і легенько помахаю.

— Гей, Люку!

— Та де ж? — гукає Люсі, витріщаючись у натовп. — Кейт, ти його бачиш?

— Ні, — з відчаєм мовить дружка. — Який він на вигляд?

— Ну, він такий... Ой, щойно зник, — кажу я. — Мабуть, пішов узяти мені випити абощо.

Люсі знову повертається до мене, очі в неї примружуються.

— То як же так сталося, що він не прийшов на службу?

— Не хотів заважати, — відповідаю я, помовчавши, і змушую себе щиро всміхнутися. — Ну, не смію тебе затримувати. Ти ж, либонь, хочеш потусуватися з гостями.

— Авжеж, — каже Люсі, помовчавши. — Так і зроблю.

Ще раз підозріливо оглянувши мене, вона чеше до своєї матері, і всі вони починають теревенити в невеличкому гурті, раз по раз зиркаючи на мене. Одна з дружок поспішає до іншого гурту гостей. Ті й собі починають на мене витріщатися. І ще одна — до ще одного гурту. Ніби вогонь перекидається з гілки на гілку.

За кілька хвилин до мене наближається Дженіс, уся розпашіла, зі сльозами на очах. Її оздоблений квітами капелюшок збився набакир.

— Бекі! — мовить вона. — Бекі, ми щойно почули, що Люк тут!

Серце в мене пропускає один удар. О Боже! Осадити ту біснувату наречену — це одне. Проте в мене язик не повернеться сказати Дженіс, що Люк тут. Просто не повернеться. Тож я мерщій ковтаю шампанське і махаю рукою з келихом — непевний рух, який може означати будь-що.

— О, Бекі... — Дженіс стискає руки. — Бекі, я така... Твої батьки вже з ним бачилися? Уявляю, як твоя мама злетить на сьоме небо!

От трясця!

Раптом мене починає нудити. Мої батьки. Про них я не подумала.

— Дженіс, мені треба... носика припудрити, — кажу я, швидко зриваючись на ноги. — Побачимося.

— І з Люком теж! — додає вона.

— Ну звісно ж, і з Люком! — погоджуюсь я, коротко й верескливо гигаючи.

Я поспішаю до переносного туалету, уникаючи будь-чийх поглядів, замикаюся в кабінці, сідаю й допиваю тепле шампанське, яке зосталося на самому дні. Гарзд, слід припинити паніку. Слід просто... розважливо поміркувати, розглянути всі можливості.

Можливість перша: оголосити всім, що Люка насправді тут немає, мені лише здалося.

Ні, я не хочу, щоб мене закидали келихами з шампанським, та й в Оксшотт можна буде більше не потикати носа.

Можливість друга: пояснити потайки тільки мамі з татом, що Люка насправді тут немає.

Але вони так розчаруються. В них руки опадуть, і від цього свята їм не буде ніякої радості — і все через мене.

Можливість третя: блефувати до останнього, а надвечір розповісти мамі з татом правду.

Так. Це може мені вдатися. Має вдатися. Я запросто зможу якусь годинку вдавати перед усіма, що Люк тут, а тоді скажу, що в нього мігрень і він пішов полежати в тиші.

Так, саме це я і зроблю. Гаразд — час рушати.

І знаєте, це виявляється ще простіше, ніж мені здавалося. Вже невдовзі всім, схоже, стає очевидним, що Люк десь тут. Бабуся Тома навіть розповідає мені, що вже роздивилася його як слід і що він справжній красунчик, отож, либонь, далі моя черга? Я без упину пояснювала, що він був отут лише хвилину тому, взяла зі столу дві тарілки з їжею — для себе і для Люка (одну порцію висипала в клумбу), ба навіть запозичила в якогось незнайомця піджак і поклала його на стілець поруч із собою, ніби це Люків. Головне — ніхто не зможе довести, що його тут немає! Тут стільки людей сновигає сюди-туди, що годі простежити, хто тут є, а кого нема. Господи, давно вже слід було так учинити.

— Гуртове фото за хвилину, — оголошує Люсі, прямуючи до мене. — Треба всім вишикуватися. Де Люк?

— Обговорює з якимось хлопцем ціни на нерухомість, — не замислюючись, відповідаю я. — Вони щойно стояли біля столика з напоями.

— Ну, не забудь нас познайомити, — каже Люсі. — Я ще й досі з ним не бачилася!

— Гаразд, — обіцяю я, радісно всміхаючись. — Тільки-но він мені трапиться!

Я відпиваю шампанського, підводжу очі й бачу маму, яка поспішає до мене в лаймово-зеленому вбранні.

О Боже! Досі я мала щастя уникати її з татом, переважно тікаючи щоразу, як вони наближались. Так, я чиню дуже зле, але я точно не зможу збрехати мамі. Хутчіш вислизаю з намету в садок і ховаюся за кущами, оминаючи помічника фотографа, що згуртував навколо себе всіх дітей. Сідаю за деревом і допиваю келих шампанського, утупивши очі в блакитне надвечірнє небо.

Я, здається, просиділа так кілька годин. Ноги в мене затерпли, і я починаю тремтіти на вітрі. Тоді я плентаюся назад і непомітно прослизаю в намет. Побуду тут іще зовсім трохи. Щоб устигнути з'їсти шматочок весільного торта й хильнути ще шампанського...

— Он вона! — лунає позад мене.

Я на мить завмираю, а потім поволі повертаюся. На мій невимовний жах, усі гості стоять охайними шеренгами серед намету, а фотограф налаштовує штатив.

— Бекі, де Люк? — різко питає Люсі. — Ми намагаємося зібрати всіх.

Чорт. Чорт.

— Гмммм... — я ковтаю і намагаюся говорити невимушено. — Може, він у будинку?

— Нема його там, — каже дружка Кейт. — Я там щойно шукала.

— Ну, то він має бути... в садку.

— Але ж ти сама була в садку, — відповідає Люсі, примруживши очі. — Ти його не бачила?

— Еммм... Не знаю точно.

Я спішно роззираюся по намету, міркуючи, чи зможу вдати, ніби запримітила його десь на відстані. Але все зовсім інакше, коли довкола не сновигають юрби люду. Ну чому вони перестали сновигати?

— Має ж він десь бути! — весело каже якась жінка. — Хто його бачив останнім?

Западає могильна тиша. Двісті чоловік витріщаються на мене. Я зиркаю в стурбовані мамині очі й швидко відвертаюся.

— Загалом... — я відкашлююся. — Я тепер пригадую, як він казав, що в нього трохи болить голова! То, може, він пішов до...

— Хто його взагалі бачив? — уриває Люсі, оглядаючи гостей і геть не зважаючи на мене. — Хто з присутніх може сказати, що дійсно бачив Люка Брендона, справжнього? Бодай хтось може?

— Я його бачила! — долинає старечий голос із заднього ряду. — Ставний такий молодий чоловік...

— Хтось, крім Томової бабусі, — Люсі закриває очі. — Хто?

Знову западає лунка тиша.

— Я бачила його піджак, — нерішуче мовить Дженіс. — Але не його... самого, — пошепки додає вона.

— Я так і знала. Я знала! — голос Люсі лунає гучно й переможно. — Його тут узагалі не було, правда ж?

— Ну звісно ж, був, — намагаюсь я стверджувати якнайпереконливіше. — Думаю, він просто в...

— Ти ж не зустрічаєшся з Люком Бренденом, еге ж? — розлітається наметом її голос. — Ти просто це все собі нахимерила! Бо живеш у смутному маленькому світі власних вигадок!

— Та ні ж! — на мій жах, голос мені хрипне, і я відчуваю, як сльози підступають до очей. — Ні! Люк — мій хлопець!

Однаке, коли вдивляюся в усі обличчя, обернені до мене, ворожі, вражені, насмішкуваті, я навіть сама в цьому вже не впевнена. Якби він був моїм хлопцем, то стояв би тепер тут, правда ж? Він стояв би тут, поруч зі мною...

— Я, мабуть... — кажу тремтливим голосом. — Мабуть, погляну, чи він...

І, уникаючи всіх поглядів, я йду з намету.

— Таж вона не просто схибнута, а божевільна! — чую я голос Люсі. — Ну чесне слово, Томе, вона може бути небезпечною!

— Та це ти небезпечна, паняночко! — долинає у відповідь трохи тремтучий голос мами. — Дженіс, я просто не уявляю, як ти можеш допускати, щоб твоя невістка поводитися так грубо! Бекі багато років була вашою доброю подругою. А ти, Томе, стовбичиш там, ніби тебе це взагалі не обходить. Он як ви ставитеся до неї. Ходімо, Грегеме. Ходімо звідси.

За мить я бачу, як мама виходить з намету, а слідом і тато. Лаймово-зелений капелюшок аж підскакує в неї на голові. Батьки йдуть до воріт, і я розумію, що вони повертаються до нашого будинку, щоб заспокоїтися за чашечкою чаю.

Утім, я не піду з ними. Не можу бачити їх. Нікого не можу бачити. Тепер мені треба побути наодинці.

Я квапливо чимчикую в дальній кут садка. Відійшовши досить далеко, я сідаю на траву. Опускаю голову на руки й уперше за сьогодні відчуваю, як сльози струмують з моїх очей.

Це мав бути такий гарний день, сповнений див і щастя. Побачити, як Том одружується, відрекомендувати Люка своїм батькам і всім друзям, танцювати разом до пізньої ночі... Проте все зіпсовано — для всіх. Для мами, для тата, для Дженіс, для Мартіна... Мені шкода навіть Люсі з Томом. Адже вони навряд чи хотіли, щоб їхнє весілля пішло шкереберть.

Я сиджу нерухомо, втупившись у землю. З намету долинає музика (заграв оркестр) і голос Люсі, що когось знову напучує. Діти бавляться в садку полотняним м'ячиком, і він іноді прилітає до мене. Але я навіть голови не повертаю. Я хотіла б просидіти тут решту життя й ніколи більше ні з ким не бачитися.

Відтак я чую, як понад травною відлунює моє ім'я.

Спершу думаю, що Люсі мала рацію: це, либонь, уявні голоси. Але, коли я підводжу очі, у моїх грудях щось шалено тенькає. Я відчуваю, як щільно стискається горло. Я просто повірити в це не можу.

Це він.

Люк іде по траві до мене, неначе втілена мрія. Він у костюмі, тримає два келихи шампанського, і я ще ніколи не бачила його гарнішим, ніж тепер.

— Вибач мені, — каже він, підступивши. — Мені невимовно шкода. Спізнився на чотири години... Ох, цьому просто немає виправдання.

Він хитає головою.

Я вражено дивлюся на нього. Я вже майже повірила в те, що Люсі має рацію і він існує лише в моїй уяві.

— То тебе... затримали? — питаю нарешті я.

— В якогось хлопця стався серцевий напад. Літак посадили на іншому аеродромі... — він хмуриться. — Але я надіслав тобі повідомлення, щойно зміг. Ти його не отримала?

Я хапаюся за свій телефон, усвідомлюючи з нудотним жахом, що давненько вже не перевіряла його. І, звісно ж, на ньому радісно миготить позначка повідомлення.

— Ні, не отримала, — відповідаю я, байдуже дивлячись на неї. — Не отримала. Я думала...

Я замовкаю і хитаю головою. Я вже сама не розумію, що я думала. Невже я справді вирішила, що він сюди й не збирався?

— Усе гаразд? — питається Люк, сідаючи поруч і простягаючи мені келих шампанського.

Він ніжно поводить пальцем по моєму обличчю, і я сахаюся.

— Ні, — відповідаю я, потираючи щоку. — Коли вже ти питаєш, то не гаразд. Ти обіцяв приїхати. Обіцяв, Люку.

— Я приїхав.

— Ти чудово розумієш, про що я, — жалюгідно обхоплюю коліна руками. — Я хотіла, щоб ти був на вінчанні, а не з'явився, коли все вже майже скінчено. Хотіла познайомити всіх з тобою, хотіла, щоб нас побачили разом... — голос мій починає тремтіти. — Це було просто... жахливо! Всі думали, що я прагну відбити нареченого.

— Нареченого? — перепитує Люк, ніби не вірячи власним вухам.
— Себто оте бліде, як смерть, нещастя на ім'я Том?

— Еге ж, його, — я підводжу очі й нестримно гигаю, побачивши вираз на Люковому обличчі. — То ти з ним бачився?

— Так, щойно з ним познайомився. І з його недолугою дружиною. Яке їхало, таке й здибало, — він відпиває шампанського і прилягає, спершись на лікті. — До речі, вона, здається, була справді приголомшена, побачивши мене. Взагалі... можна сказати... отетеріла. Як і більшість гостей, — він запитливо поглядає на мене. — Нічого не хочеш розповісти, Бекі?

— Кхм... — я відкашлююся. — Ну... не те щоб... Нічого важливого.

— Я так і думав, — мовить Люк. — Отже, дружка, яка заверещала: «О Боже мій, він справді існує!» — коли я зайшов, либонь...

— Пришелепувата, — відповідаю я, не повертаючи голови.

— Авжеж, — киває він. — Хотів лише пересвідчитися.

Він тягнеться пальцями до моєї руки, і я дозволяю йому взятися за неї. З хвилину ми сидимо в тиші. Над нами кружляє пташина, а оркестр на віддалі грає «Леді в червоному».

— Бекі, пробач, будь ласка, що я спізнився, — його голос раптом стає серйозним. — Я справді не міг нічого вдіяти.

— Розумію, — різко видихаю я. — Розумію. Неможливо було нічого зробити. Таке трапляється.

Якийсь час ми вдвох мовчимо.

— Добре шампанське, — каже нарешті Люк, відпиваючи ковток.

— Так, — погоджуюсь я. — Дуже... дуже смачне. Смачне і...
сухе.

Я замовкаю і тру руками обличчя, намагаючись не показувати, як я нервуюся.

Одна частина мене хоче сидіти тут якнайдовше, недбало теревенячи ні про що. А друга думає: «Ну навіщо це відкладати?» Є лише одне, що я хочу знати. Я відчуваю тугий вузол нервів у животі, проте змушую себе глибоко вдихнути й обернутися до Люка.

— Ну, то як пройшла ваша зустріч у Цюриху? Як справи з тією... тією новою угодою?

Я намагаюся триматися спокійно, зосереджено, але відчуваю, що губи мої починають тремтіти, а руки стуляються в кулаки.

— Бекі... — мовить Люк, зазираючи до свого келиха, а потім ставить його і дивиться на мене. — Мені треба дещо тобі сказати. Я переїжджаю в Нью-Йорк.

Мене огортає крижаний холод. От він, доречний кінець цього прежахливого дня. Люк мене кидає. Край. Усе скінчено.

— Он як, — спромагаюсь я видушити з себе, недбало стенувши плечима. — Розумію. Ну... добре.

— І я дуже, дуже сподіваюся... — Люк бере мої руки й міцно стискає їх, — що ти поїдеш зі мною.

АВІАКОМПАНІЯ «REGAL AIRLINES»

Головний офіс

Престон-гаус

Кінісвей, 354

Лондон WC2 4TH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні-роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна Ребекка Блумвуд!

Дякуємо за Ваш лист від 15 вересня.

Я рада, що Ви з нетерпінням чекаєте на політ з нами і вже дуже рекомендуєте нас усім своїм друзям. Я згодна з тим, що сарафанне радіо просто неоціненне для такої компанії, як наша.

На жаль, це не дає Вам змоги, як Ви припускаєте, перевезти додатковий вантаж «на знак подяки». Компанія «Regal Airlines» не може збільшити Ваш багаж понад нормовані 20 кг. Будь-який надлишковий вантаж підлягає додатковій оплаті. До листа додаю брошуру з подробицями.

Бажаю Вам приємного польоту.

Мері Стівенс

Менеджер служби обслуговування клієнтів

Банк «PGNI First Bank VISA»
Кемел-сквер, 7
Ліверпуль L1 5NP
Міс Ребекка Блумвуд
Берні-роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

ЧУДОВІ НОВИНИ!
ВАШ НОВИЙ КРЕДИТНИЙ ЛІМІТ — 10 000 ФУНТІВ
СТЕРЛІНГІВ

Шановна міс Блумвуд!

Ми радо повідомляємо, що Ваш кредитний ліміт підвищено. Ваш новий кредитний ліміт у розмірі 10 000 фунтів стерлінгів уже доступний для користування і буде відображений у наступному рахунку.

Новий кредитний ліміт дає Вам безліч можливостей. Сплачуйте за відпочинок, автомобіль або навіть переказуйте кошти на інші картки!

Утім, ми розуміємо, що не всі клієнти бажають скористатися з підвищення кредитного ліміту. Якщо Ви вважаєте за доцільніше залишити кредитний ліміт на попередньому рівні, зателефонуйте, будь ласка, в нашу службу задоволення потреб клієнтів або заповніть і надішліть нам наведену нижче форму.

З найкращими побажаннями
Майкл Гант
Менеджер із задоволення потреб клієнтів

.....
Ім'я: РЕБЕККА БЛУМВУД Номер рахунку: 0003 4572 0990 2765

Я приймаю/не приймаю пропозицію щодо підвищення мого
кредитного ліміту до 10 000 фунтів стерлінгів.

Будь ласка, закресліть зайве

СІМ

Нью-Йорк! Я їду в Нью-Йорк! Нью-Йорк!

Усе змінилося. Все стало на своє місце. Ось чому Люк був такий потайливий. Ми довго й щиро розмовляли на весіллі, Люк усе мені розтлумачив, і раптом прояснилося. Виявляється, він відкриває новий відділ «Брендон Коммюнікейшенз» у Нью-Йорку спільно з якимось рекламистом з Вашингтона. І наміряється переїхати туди, щоб його очолити. Він сказав, що весь цей час збирався покликати мене з собою, але розумів, що я не схочу кинути свою кар'єру і просто так тягтися за ним. Отож — і це найкраща частина! — він поговорив де з ким на телебаченні, і, схоже, я можу влаштуватися фінансовим експертом на американське телешоу! Взагалі, він каже, що мене «на шматки розірвуть», бо американці обожнюють британську вимову. Виявилось, що один продюсер уже практично запропонував мені роботу, просто переглянувши стрічку, яку Люк показав йому. Ну хіба ж не чудово?

Він нічого не говорив про це раніше, бо не хотів давати мені надії, доки в нього самого не було певності. Але тепер, здається, всі інвестори вже погодилися, всі дуже позитивно настроєні і сподіваються укласти угоду якнайскоріше. До того ж Люк каже, що збіглося чимало потенційних клієнтів — а відділ же ще навіть не відкрито!

І — нізащо не здогадаєтеся! — ми їдемо туди вже через три дні! Ура! Люк буде зустрічатися з інвесторами, а я ходитиму на співбесіди з телевізійниками й вивчатиму місто. Господи, як це захопливо! Вже за сімдесят дві години я буду там. У Великому Яблуку. У Місті, що ніколи не спить. У...

— Бекі?

Хай йому грець. Я зосереджуюся й мерщій широко всміхаюся. Я сиджу на знімальному майданчику «Ранкової кави», відповідаючи, як завжди, на дзвінки, а Джейн з Лінкольна на тому кінці дроту скаржить, що хоче придбати нерухомість, однак не знає, які умови іпотеки обрати.

О Боже правий! Скільки разів я пояснювала відмінність між планами сплати кредитів та умовами страхування? Знаєте, іноді ця робота буває такою цікавою: слухати про людей з їхніми проблемами, намагатися допомогти. А подекуди це така ж нудьга, якою була писанина для «Вдалих вкладень». Тобто... іпотеки? Знову? Я хочу заверещати: «Ти що, минулого тижня шоу не дивилася?»

— Ну, Джейн, — починаю я, стримуючи позіхи. — Питання іпотек справді каверзне.

І, розповідаючи, подумки я знову відлітаю до Нью-Йорка. Уявіть лишень. Ми мешкатимемо на Мангеттені. Десь у хмарочосі у Верхньому Іст-Сайді або, може, у крутому будинку в Грінвіч-Вілладжі. Господи, о так! Це буде просто неперевершено.

Щиро кажучи, раніше я не замислювалася про те, щоб жити з Люком... ну... весь час. Думаю, якби ми залишалися в Лондоні, такого б, може, й не сталося. Тобто... це ж досить серйозний крок, правда? Але тепер інша річ. Як каже Люк, така можливість випадає тільки раз у житті — для нас обох. Це початок нової ери з чистої сторінки. Жовті таксі, хмарочоси, Вуді Аллен і «Сніданок у Тіффані».

Насправді дивовижно те, що я, хоч ніколи й не бувала в Нью-Йорку, вже відчуваю спорідненість із ним. От, наприклад, я обожною суші — а цю страву винайшли в Нью-Йорку, правда ж? І я завжди дивлюся «Друзів», коли проводжу вечір удома. І «Чирс». (Хоч це, якщо подумати, Бостон, здається? Втім, це практично те саме).

— Отож насправді, Джейн, хай що б ви купували, — мрійливо мовлю я, — хоч... дуплекс на П'ятій авеню... хоч квартирку в старому будинку без ліфта в Іст-Вілладжі... вам слід максимізувати потенціал долара. Тобто...

Я замовкаю, помітивши, як здивовано витріщаються на мене Емма з Рорі.

— Бекі, Джейн планує придбати половину приватного будинку в Скегнессі, — зауважує Емма.

— І, звісно, мова йде про фунти, — Рорі озирається, ніби шукаючи підтримки. — Хіба ні?

— Ну, певна річ, — спішно говорю я. — Звісно, то я казала просто до прикладу. Ці принципи варто застосовувати скрізь, хай де й що ви купуєте. Хоч у Лондоні, хоч у Нью-Йорку, хоч у Скегнессі...

— І на цій міжнародній ноті, боюся, пора нам завершувати, — мовить Емма. — Сподіваюся, ми допомогли вам, Джейн. Ще раз подякуймо Бекі Блумвуд, нашому фінансовому експертові... Чи знайдеш час, щоб сказати останнє слово, Бекі?

— Та сама порада, що й завжди, — озиваюсь я, тепло всміхаючись у камеру. — Подбайте про ваші гроші...

— ...і ваші гроші подбають про вас, — слухняно підхоплюють усі.

— На цьому наше шоу добігає кінця, — говорить Емма. — Дивіться нас завтра: в нас у гостях буде троє вчителів з Теддінгтона...

— А ще ми поспілкуємося з чоловіком, який став артистом цирку в шістдесят п'ять років... — додає Рорі.

— ...і розіграємо п'ять тисяч фунтів у «Вгадай-но!» Побачимося! Усі завмирають на мить, а потім розслабляються, коли з гучномовців лунає музична заставка.

— Бекі, то ти в Нью-Йорк зібралася, чи що? — питає Рорі.

— Так, — радісно всміхаюсь я йому. — На два тижні!

— О, круто! — каже Емма. — А як так вийшло?

— Ой, не знаю навіть... — я непевно поводжу плечима. — Просто схотілося раптом.

Доти я ще нікому з «Ранкової кави» не розповідала про переїзд до Нью-Йорка. Власне, це мені Люк порадив. Просто про всяк випадок.

— Бекі, мені треба з тобою перекинутися кількома словами, — на майданчик вибігає Зельда, помічниця продюсера, зі стосом паперів у руці. — Твоя нова угода готова до підписання, але нам треба її обговорити. До неї додано новий пункт, про підтримання іміджу телеканалу, — вона стишує голос. — Це після того галасу навколо професора Джеймі.

— А, розумію, — мовлю я зі співчутливим обличчям.

Професор Джеймі — експерт «Ранкової кави» у питаннях освіти. Точніше, був експертом, доки в «Дейлі Ворлд» минулого місяця не надрукували викриття в рубриці «Чи ті вони, ким здаються?» Виявилось, що він насправді ніякий не професор. Ба навіть вищої освіти не має — лише підроблений диплом, придбаний в «Оксбриджському університеті». Всі таблоїди підхопили цю історію і, знай, друкували його фото у недоладному капелюсі, в якому він торік вів телемарафон. Мені його було дуже шкода, бо він давав справді доречні поради.

І ще мене трохи здивував цей хижацький вибрик «Дейлі Ворлд». Узагалі, я й сама раз чи двічі писала для них, і мені завжди здавалося, що то цілком пристойне видання, як на таблоїд.

— Це лише якихось п'ять хвилин, — каже Зельда. — Можна зайти до мого кабінету.

— Ну... непевно кажу я, бо зовсім не хочу нічого підписувати. (Навіщо? Адже я намірилася змінити роботу). — Чесно кажучи, я трохи поспішаю...

І це щира правда, бо мені треба о дванадцятій зайти до Люка на роботу, а потім збиратися в Нью-Йорк. (Ха! Ха-ха!)

— Це може почекати до мого повернення?

— Звісно, — погоджується Зельда. — Без проблем. — Вона запихає угоду назад у коричневий конверт і всміхається до мене. — Гарної подорожі! І знаєш, коли ти вже будеш там, то просто мушиш пройтися крамницями.

— Крамницями? — перепитую я так, ніби мені це й на думку не спадало. — Так, мабуть.

— О-о-о, так! — вигукує Емма. — Не можна побувати в Нью-Йорку й не сходити на шопінг! Хоч Бекі, либонь, скаже нам, що краще вкласти гроші в якийсь накопичувальний фонд.

Вона весело сміється, і Зельда підхоплює сміх. Я теж усміхаюся, почуваячись трохи ніяково. Чомусь усім працівникам «Ранкової кави» здається, ніби я страшенно помірковано поводжуся з грошима... і мимохить я підтримую цю оману. Втім, хіба це важливо?

— Звісно, накопичувальний фонд — чудова думка... — чую я свій голос. — Але, як я завжди кажу, іноді пробігтися крамницями не завадить — якщо не перевищувати власного бюджету.

— Ти що, справді таке плануєш? — зацікавлено допитується Емма. — Встановлювати собі бюджет?

— Авжеж, — мудро промовляю я. — Тільки так і треба чинити.

І це цілковита правда. Ну звісно ж, я планую накреслити собі бюджет на шопінг у Нью-Йорку. Встановлю помірковане обмеження і дотримуватимуся його. Це насправді дуже просто.

Хоч, мабуть, варто зробити це обмеження досить вільним і гнучким.

Адже не зайвим буде забезпечити собі свободу дій для надзвичайних ситуацій та особливих випадків.

— Ой, яка ж ти правильна! — хитає головою Емма. — Ось тому ти й фінансовий експерт, а я ні, — вона підводить голову, бо до нас наближається чоловік з тацею бутербродів. — О, чудово, я мало з голоду не вмерла. Мені... з беконом і авокадо.

— А я буду з тунцем та кукурудзою, — каже Зельда. — А тобі що, Бекі?

— Житню грінку з бастурмою, — недбало кажу я. — Майонезу не треба.

— Навряд чи тут таке знайдеться, — Зельда зводить брови. — Зате є салат із шинкою.

— Тоді багель. Із м'яким сиром і філе лосося тузлучного засолу. І содову.

— Содова — це ти про напій? — перепитує Зельда.

— Тузлучного — це як? — спантеличено цікавиться Емма.

І я вдаю, ніби її не почула. Я сама точно не знаю, як це, але таких лососів їдять у Нью-Йорку, тож має бути смачно, еге ж?

— Хай там як, — каже чоловік з бутербродами, — в нас такого немає. Можете взяти з сиром і помідором, а ще пакуночок картопляних кілечок «Гула-гуп».

— Ну гаразд, — неохоче згоджуюсь я і лізу по гаманець.

Аж тут стосик листів, отриманих сьогодні вранці, випадає з моєї сумки. От дідько! Я похапцем згрібаю всі конверти й запихаю їх у сумочку «Конран Шоп», сподіваючись, що ніхто нічого не помітить. Але Рорі — хай йому всячина! — витріщається простісінько на мене.

— Ой, Бекі, — гигає він. — Що це в тебе там, рахунок на червоному бланку? Останнє попередження?

— Та ні! — відповідаю я. — Ні, звісно, ні. Це... така листівка на день народження. Жартівлива. Для мого бухгалтера. А загалом, мені час бігти. Чао!

Ну добре, це не зовсім правда. То був таки прострочений рахунок, на червоному бланку. Чесно кажучи, за останні кілька днів до мене надійшла ціла купа таких червоних рахунків, які я, звичайно ж, збираюся оплатити, щойно в мене з'явиться капітал. Але щось просто ніяк до них не візьмуся. Адже в моєму житті кояться речі, значно важливіші за якісь довбані «останні попередження». Через кілька місяців я житиму на іншому березі Атлантики! І буду американською телезіркою!

Люк каже, що у США я зароблятиму десь дві мої тутешні платні. А може, й більше! Тоді кілька мізерних рахунків точно нічого не означатимуть, правда ж? Моє ім'я знатиме кожен в Америці, а я житиму в пентхаусі на Парк-авеню. Невже я тоді не спатиму ночами через те, що винна комусь кілька жалюгідних фунтів?

І — о Боже, так! — це осадить того нестерпного Джона Гейвіна. Опустить його аж до підлоги. Уявіть лишень його пику, коли я з'явлюсь і оголошу йому, що стала новою дикторкою на «Сі-Ен-Ен» із платнею, вшестеро вищою за його заробіток. Тоді він знатиме, як воно — бути таким мерзотником. У мене сьогодні вранці нарешті руки добралися до того, щоб розпечатати його останній лист, і він, чесно кажучи, добряче мене засмутив. Яка ще «надвисока заборгованість»? Коли це до мене «особливо ставилися»? Знаєте, Дерек Сміт нізащо так грубо не повівся б зі мною. Нізащо.

Коли я приїжджаю, Люк саме проводить з кимось зустріч, але це байдуже, бо я не проти виснути під його кабінетом. Мені подобається в «Брендон Коммюнікейшенз», я часто сюди зазираю, щоб просто подихати тутешнім повітрям. Це таке крутезне місце: всі підлоги вимощено білим деревом, точкове освітлення й трендові канапи, і всі метушаться навколо, такі заклопотані й жваві. Увечері сидять там

допізна, хоч ніхто нікого не силує, і годинці о сьомій хтось обов'язково відкорковує пляшку вина й передає її по колу.

Я принесла подарунок для Мел, Люкової помічниці, на день народження, що був у неї вчора. Я страшенно задоволена: це дві розкішні подушки з «Конран Шоп». Коли я простягаю їй фірмову сумку, вона аж захлинається:

— Ой, Бекі! Не треба було!..

— Але ж мені хотілося! — широко всміхаюсь я.

Вона милується подарунком, а я тим часом опускаюся на стілець і довірчо питаю:

— То які останні новини?

О, що може бути краще, ніж добряче попліткувати! Мел ховає фірмову сумку, дістає пакуночок ірисок, і ми поринаємо в солодкі теревені. Я слухаю докладну розповідь про її жахливе побачення з мерзотним хлопцем, якого їй підсунула мама, а вона — про Томове весілля. Потім Мел стишує голос і починає переповідати мені всі офісні плітки.

Розказує про двох рецепціоністок, що не розмовляють поміж собою, відколи прийшли на роботу в однакових жакетах «Некст» (обидві відмовилися їх знімати), і про дівчину з бухгалтерії, яка щойно повернулася з декретної відпустки й блює щоранку, але вперто не визнає цього.

— А тепер тримайся, бо впадеш! — каже Мел, простягаючи мені пакетик ірисок. — Здається, в Алісії службовий роман.

— Не може бути! — здивовано позираю я на неї. — Справді? З ким?

— З Беном Бріджесом.

Я напружуюся, силкуючись збагнути, хто це такий.

— З отим новеньким, що колись працював у «Капланд Фостер Брайт».

— З ним? — витріщаюсь я на Мел. — Та невже?

Мушу визнати, я справді ошелешена. Він, може, й гарненький, але дуже низький, пронозливий і скидається на хлопчика. Ніколи б не подумала, що Алісії такі до смаку.

— Я все бачу їх поряд, і вони про щось шепочуться. А недавно Алісія сказала, що збирається до стоматолога, однак я саме пішла в «Речеттс», і вони там сиділи, обідали крадькома...

Вона замовкає, бо на порозі свого кабінету з'являється Люк, що проводить чоловіка в пурпуровій сорочці.

— Мел, викличте, будь ласка, таксі для містера Меллорі.

— Звичайно, Люку, — відповідає Мел діловим секретарським голосом.

Вона хапає слухавку, ми усміхаємось одна одній, а тоді я йду до Люкового кабінету.

Господи, той кабінет просто розкішний. Я все забуваю, який він великий. Тут стоїть широченний кленовий стіл від якогось страшенно уславленого данського дизайнера, а за ним на полицях розкладено численні нагороди в галузі піару, здобуті Люком за багато років.

— Тримай, — він простягає мені стос паперів.

Верхній з них — лист від когось, хто називає себе «Говскі та Форлано, юристи з питань імміграції до США», в око впадають слова «Ваш запланований переїзд до Сполучених Штатів Америки», і мене облягає збудження.

— Це все насправді відбувається, еге ж? — питаю я, підійшовши до вікна на цілу стіну й розглядаючи залюднену вулицю. — Ми дійсно їдемо до Нью-Йорка?

— Квитки вже куплено, — усміхається мені Люк.

— Ти ж розумієш, про що я.

— Розумію, — погоджується він, обіймаючи мене. — І це справді круто.

З хвилину ми просто стоїмо вдвох, розглядаючи метушливу лондонську вулицю вниз. Повірити не можу, що я збираюся покинути все й жити в іншій країні. Це круто, це чудово — але страшно.

— Ти впевнений, що я там влаштуюся на роботу? — питаю я Люка (як, зрештою, й весь останній тиждень на кожній нашій зустрічі).
— Чесно, впевнений?

— Ну звісно, влаштуєшся, — Люк говорить так переконано, що я відчуваю, як розслаблююся в його руках. — Ти їх просто закохав у себе. Годі питати про це.

Він цілує мене і на мить дуже міцно обіймає. Потім іде до свого робочого столу, сумриться і, ніби забувши, де він і з ким, розкриває велетенську теку з написом «НЬЮ-ЙОРК». Недарма вона така здоровезна. Він недавно сказав мені, що готувався до цієї нью-йоркської угоди три роки. Три роки!

— Повірити не можу, що ти так довго це планував, а мені й словом не прохопився, — кажу я, дивлячись, як він щось пише на папірці для нотаток.

— Ммм... — мимрить Люк.

Я трохи міцніше стискаю документи в руці, глибоко вдихаючи, бо останнім часом хочу в нього дещо запитати — і тепер, здається, цілком слушний момент.

— Люку, що б ти робив, якби я не схотіла їхати до Нью-Йорка?
Мовчанка, лише комп'ютер гуде.

— Я знав, що ти схочеш, — каже нарешті Люк. — Цілком очевидно, що тобі варто рухатися в цьому напрямку.

— Але... що, якби я все ж не схотіла? — я кусаю губу. — Ти все одно поїхав би?

Люк зітхає.

— Бекі, ти ж хочеш оселитися в Нью-Йорку, хіба ні?

— Так! Ти ж знаєш, що хочу!

— Тоді навіщо питати про те, «що б було, якби...»? Головне, що ти хочеш поїхати, я хочу поїхати... все просто чудово склалося, — він осміхається мені й кладе ручку. — Як справи у твоїх батьків?

— Ну, в них... усе гаразд, — невпевнено відповідаю я. — Вони, здається, звикають до цієї думки.

Десь так воно і є. Мушу визнати, що вони були просто шоковані, коли я їх про це повідомила. Тепер я розумію, що, можливо, варто було говорити якимось спокійніше, поміркованіше. Приміром, перш ніж оголосити їм це, треба було познайомити їх з Люком. Але сталося так, що я примчала в дім, коли вони сиділи, ще не отямившись після того весілля, пили чай і дивилися «Зворотний відлік», вимкнула телевізор і радісно вигукнула:

— Мамо, тату, я переїжджаю з Люком до Нью-Йорка!

Мама просто глянула на тата й промовила:

— Ой, Грегеме, вона... теє.

Згодом мама запевняла, що нічого такого не мала на увазі, однак я й досі не зовсім їй вірю.

А потім вони таки познайомилися з Люком, він розповів їм про свої плани, пояснивши, які можливості відкриє переді мною американське телебачення, і я постерегла, як згасає мамина усмішка. Її обличчя, здавалося, все меншає, начебто загортається всередину. Мама подалася на кухню зробити чаю, я пішла за нею, бо бачила, що вона засмучена. Але вона не хотіла цього показувати. Просто приготувала чай, злегка тремтючими руками дістала печиво, а тоді повернулася до мене, радісно всміхнулась і сказала:

— Я завжди думала, що ти чудово влаштувалася б у Нью-Йорку, Бекі. Це найкраще місце для тебе.

Я дивилася на неї, раптом збагнувши, про що саме говорю. Поїхати жити за сотні миль від дому, від своїх батьків і... від свого життя — від усього, крім Люка.

— Ви ж будете... будете часто до мене приїжджати на гостину? — спитала я, і мій голос трохи задеренчав.

— Ну звісно, будемо, люба моя! Весь час!

Вона стисла мою руку й відвернулася, а потім ми пішли назад до вітальні й більше про це майже не говорили.

Та вже наступного ранку, коли ми спустилися на сніданок, вони з татом сиділи, заглиблені в рекламні оголошення в «Сандей Таймс» про продаж літніх будиночків у Флориді, а тоді доводили, що все одно давненько вже над цим думали. А коли ми з Люком надвечір виїжджали, батьки палко сперечалися, чи кращий «Діснейворлд» у Флориді, ніж «Діснейленд» у Каліфорнії, хоч мені чудово відомо, що ніхто з них ніколи й близько не бував у тих місцях.

— Бекі, мені треба повертатися до справ, — вривається в мої думки Люк, знімає слухавку і набирає номер. — Увечері побачимося, добре?

— Гаразд, — відповідаю я, досі стовбичачи біля вікна, а потім, раптово згадавши, обертаюся: — Гей, ти чув про Алісію?

— А що з нею? — Люк хмуриться й відкладає слухавку.

— Мел здається, що в неї стосунки з Беном Бріджесом! Ти можеш у це повірити?

— Щиро кажучи, ні, — зізнається Люк, клацаючи клавіатурою. — Не можу.

— То як думаєш, що діється?

Я спираюся на його стіл і схвильовано дивлюся на нього.

— Солоденька моя, — терпляче каже Люк. — Мені справді треба працювати.

— Тобі не цікаво?

— Ні. Доки вони як слід виконують свою роботу.

— Люди — це не лише робота, — докірливо кажу я.

Одначе Люк навіть не слухає. Він здається таким далеким, неприступним, як завжди, коли зосереджується.

— Ну що ж, — мовлю я, закотивши очі. — Побачимось.

Коли я виходжу, Мел за столом немає. Біля нього стоїть Алісія у вишуканому чорному костюмі, переглядаючи якісь папери. Обличчя в неї рожевіше, ніж зазвичай, і я подумки хихикаю, гадаючи, чи не обіймалася вона щойно з Беном.

— Привіт, Алісіє, — чемно вітаюсь я. — Як справи?

Алісія підскакує і швидко згрібає те, що читала, а потім дивиться на мене ошелешеним поглядом, ніби ніколи мене не бачила.

— Бекі, — повільно говорить вона. — Нізащо б не подумала. Сам фінансовий експерт. Грошовий гуру!

Що це таке з Алісією? Чому вона промовляє все так, ніби грає в якусь дурнувату гру?

— Так, — погоджуюся. — Це я. А куди Мел поділася?

Підходячи до столу Мел, я точно пригадую, що щось на ньому залишила. Але ніяк не можу збагнути що. Шалик? Чи в мене була парасолька?

— Пішла на обід, — пояснює Алісія.

— Вона показала мені подарунок, який ти їй купила. Дуже стильно.

— Дякую, — коротко кидаю я.

— Тож, — вона злегка мені усміхається, — я так розумію, ти потягнешся за Люком до Нью-Йорка. Добре, либонь, мати такого багатого хлопця.

Боже, ну й падлюка! При ньому вона б нізащо такого не сказала.

— Правду кажучи, я не «за ним тягнуся», — люб'язно пояснюю я. — В мене призначено численні зустрічі з продюсерами на телебаченні. Це цілком незалежна подорож.

— Але ж... — Алісія задумливо хмуриться, — квитки тобі придбала компанія, хіба ні?

— Ні! Я сама за них заплатила!

— Я просто поцікавилась, — Алісія здимає руки, ніби вибачаючись. — Ну, то гарної вам подорожі! — Вона збирає кілька тек, кидає їх у портфель і застібає його. — Бувай!

— До зустрічі, — відповідаю я, спостерігаючи, як вона швидко йде до ліфта.

Ще якусь мить я стою перед столом Мел, розмірковуючи, що, в біса, я туди поклала. Але так нічого й не згадую. Ой, навряд чи це могло бути щось важливе.

Повернувшись додому, я бачу в передпокої Сьюз, яка розмовляє по телефону. Обличчя в неї розпашіле й блищить, голос деренчить, і мене зразу ж охоплює жах: здається, сталося щось непоправне. Я стурбовано підймаю брови — і вона шалено киває у відповідь, торочачи у слухавку «так», і «розумію», і «коли це буде?»

Я опускаюся на стілець: мені аж ноги від хвилювання підломилися. Про що вона розмовляє? Про похорон? Про операцію на мозку? О Боже! Досить мені зібратися в поїздку, як трапляється отаке.

— Вгадай, що сталося? — тремтливим голосом каже вона, поклавши слухавку.

Я зриваюся на рівні.

— Сьюз, я не поїду в Нью-Йорк, — кажу я, в якомусь пориві хапаючи її за руки. — Я залишуся тут і допоможу тобі це пережити, хай що там скоїлося. Хтось... помер?

— Ні, — спантеличено каже Сьюз, і я ковтаю клубок у горлі.

— Ти хвора?

— Ні. Ні, Бекс, це гарна новина! Я просто... ніяк не можу в це повірити.

— Та що ж таке? Сьюз, що трапилося?

— Мені запропонували розробити свою лінію інтер'єрних оздоб для «Гедлі». Ну, знаєш, універмаг? — вона, ніби не вірячи, хитає головою. — Щоб я попрацювала над широким асортиментом! Рамки, вази, канцтовари... власне, все що я захочу.

— О Боже правий! — я підношу руку до рота. — Це ж дивовижно!

— Цей хлопець просто несподівано зателефонував, сказав, що його агенти стежили за тим, як продаються мої рамки. Виявляється, вони ще такого не бачили.

— О, Сьюз!

— Я й гадки не мала, що все так круто, — мовить Сьюз, украй ошелешена. — Той хлопець каже, що це просто феноменально! Що про це теревенять усі в галузі. Єдина крамниця, де продажі не надто високі — за багато кілометрів звідси. У Фінчлі, здається.

— Он як, — туманно відповідаю я. — Здається, я там узагалі не бувала.

— Але він каже, що це, либонь, тимчасово, бо в усіх інших магазинах — у Фулгемі, Ноттінг-Гіллі й Челсі — продажі зросли мало не до небес, — вона трохи соромливо всміхається. — А в «Даруй радість», отут за рогом, мої рамки — головний бестселер!

— Ну воно й не дивно! — вигукую я, обіймаючи її. — Твої рамки просто найкращі в тій крамниці. Просто найкращі. Як я тобою пишаюся, Сьюз! Я завжди знала, що ти будеш справжньою зіркою.

— Ну, я ніколи б такого не досягла, якби не ти! Адже саме завдяки тобі я зробила свою першу фоторамку...

Мені раптом видається, що Сьюз от-от заплаче.

— Ой, Бекс, я страшенно сумуватиму за тобою.

— Розумію, — кажу я, кусаючи губу. — Я теж.

З хвилину ми вдвох мовчимо, і, чесне слово, мені здається, що я от-от заплачу. А втім, я глибоко зітхаю й підводжу очі.

— Ну що ж, нема ради. Доведеться тобі відкрити філію в Нью-Йорку.

— Так! — обличчя в Сьюз яснішає. — Так, я б могла, а чом би й ні?

— Звісно, ти зможеш. Ти зовсім скоро на весь світ уславишся, — я обіймаю її. — Гей, ходімо сьогодні ввечері відсвяткувати це.

— О, Бекс, я б з радістю, — мовить Сьюз, — але не можу. Я їду до Шотландії. Взагалі... — вона дивиться на годинник, і обличчя в неї витягається. — О Боже, я й не уявляла, що вже так пізно! Таркін буде з хвилини на хвилину.

— Таркін буде тут? — шоковано перепитую я. — Зараз?

Після того жахливого вечора, що його ми провели разом, мені якось щастило уникати Таркіна — двоюрідного брата Сьюз. Від самих лише спогадів про це мені стає незатишно. Загалом, побачення йшло як слід (принаймні все було гаразд, коли взяти до уваги, що він мені не подобається і в нас немає анічогісінько спільного), доки Таркін не застукав мене, коли я зазірала в його чекову книжку. Мені здається, що він це помітив. Я досі достеменно не знаю, що саме він бачив, і щиро кажучи, не палаю бажанням про це дізнатися.

— Ми поїдемо з ним до моєї тітки на нуднезну родинну вечірку, — пояснює Сьюз. — Будемо там єдиними, молодшими за дев'яносто років.

Сьюз поспішає до своєї кімнати. У двері дзвонять, і вона гукає через плече:

— Можеш відчинити, Бекс? Це має бути він.

О Боже! О Боже! Я справді зовсім до цього не готова.

Намагаюся прибрати впевнено-байдужого вигляду, відчиняю двері й радісно вигукую:

— Таркіне!

— Бекі, — мовить він, дивлячись на мене, як на загублений скарб Тутанхамона.

О Господи, він здається таким же кістлявим і дивакуватим, як завжди! У безглуздому светрі ручного плетіння й натягнутому поверх нього твідовому жилеті, з кишені якого теліпається величезний старий кишеньковий годинник. Даруйте, але, здається, п'ятнадцятий серед найбагатших чоловіків Англії, чи який він там у тому рейтингу, міг би дозволити собі гарний новий «Таймекс»?

— Ну що ж, заходь, — запрошую я аж надто сердечно, змахуючи рукою, наче власник італійського ресторану.

— Круто, — каже Таркін і йде за мною до вітальні.

Западає ніякова мовчанка. Я чекаю, коли він сяде, і, загалом, мені вже терпець починає уриватися, а він усе розгублено стирчить серед кімнати. Потім я раптом усвідомлюю, що він чекає, поки я сяду, тож квапливо опускаюся на канапу.

— Хочеш хильку? — люб'язно пропоную я.

— Ранувато, — мовить Таркін, нервово гигаючи.

(До речі, «хилькою» Таркін називає напої, а «брюквами» — брюки, і... ну, уявляєте собі, так?)

Знову западає жахлива тиша. Я ніяк не можу припинити згадувати мерзенні подробиці нашого побачення — приміром, як він хотів мене поцілувати, а я різко відсахнулася. О Боже! Забути! Забути!

— Я... я чув, що ти оселишся в Нью-Йорку, — каже Таркін, втупившись у підлогу. — Це правда?

— Так, — відповідаю я, не годна стримати усмішки. — Так, збираюся.

— Я й сам колись їздив до Нью-Йорка, — мовить Таркін. — Щось не дуже мені там було.

— Еге ж, — погоджуюсь я, — цілком можливо. Він не схожий на Шотландію, правда ж? Значно... шаленіший.

— Саме так! — вигукує він, ніби я сказала щось дуже глибокодумне. — Точнісінько так. Занадто шалений. І люди вкрай дивакуваті. Божевільні, як на мене.

«Порівняно з ким?» — кортить мені спитати. Принаймні вони не називають воду «буль» і не співають прилюдно Вагнера.

Утім, це було б якимось грубо. Тож я нічого не говорю, він нічого не говорить — і коли відчиняються двері, ми вдвох обертаємося з удячністю.

— Привіт! — вітається Сьюз. — Таркі, ти вже тут! Послухай, мені треба забрати машину, бо вчора ввечері довелося лишити її за кілька вулиць звідси. Я під'їду, посигналю тобі — і вирушимо. Добре?

— Гаразд, — киває Таркін, — я тоді почекаю тут, з Бекі.

— Чудово! — погоджуюсь я, намагаючись вичавити з себе радісну усмішку.

Сьюз зникає, я ніяково соваюся на своєму місці, а Таркін простягає ноги і втуплюється в них. Ой, це просто нестерпно. Дивлячись на нього, я відчуваю, як мене хтось ніби гризе зсередини, аж раптом усвідомлюю, що просто мушу зараз щось сказати, бо інакше зникну, поїду в Нью-Йорк, і нагода буде втрачена.

— Таркіне, — озиваюсь я і глибоко зітхаю. — Я дещо... дуже хочу тобі сказати. Взагалі, вже давненько хочу.

— Так? — мовить він, скинувши голову. — Що... що таке?

Він стривожено дивиться мені в очі, і я відчуваю, що теж трохи напружуюсь. Але тепер, коли вже почала, треба говорити далі. Я маю сказати йому правду. Відкидаю волосся назад і ще раз глибоко зітхаю.

— Цей светр, — кажу я. — Він зовсім не пасує до твого жилета.

— Ой, — Таркін здається дійсно спантеличеним. — Невже?

— Так! — відповідаю я, відчуваючи величезне полегшення від того, що скинула цей камінь з душі. — І взагалі... він просто жахливий.

— То мені його зняти?

— Так. І знаєш, жилет теж зніми.

Він слухняно стягає жилет і светр. Це просто диво, наскільки кращий він має вигляд у звичайнісінькій блакитній сорочці. Майже... нормальний! І тут мене охоплює раптове натхнення.

— Стривай-но!

Я поспішаю до своєї кімнати й хапаю зі стільця одну з фірмових сумок. У ній — светр, який я купила кілька днів тому на день народження Люка, але потім з'ясувалося, що в нього вже є точнісінько такий, отож я збиралася повернути його до крамниці.

— Ось! — кажу я, заходячи назад у вітальню. — Вдягни-бо. Це «Пол Сміт».

Таркін натягає чорний джемпер без візерунка через голову і... Яке перевтілення! Він насправді має тепер пристойніший вигляд.

— Зачіска, — мовлю я, прискіпливо озирваючи його. — Треба нам щось із нею зробити.

За десять хвилин я змочую йому волосся й укладаю феном, додаючи трохи пінки. І... я навіть сказати не можу — це цілковите перетворення.

— Таркіне, ти маєш неперевершений вигляд! — озиваюсь я, дійсно так думаючи.

Він досі миршавий та кістлявий, але більше не здається схибнутим. Скоріше... цікавим.

— Справді? — питає Таркін, витріщившись на себе.

Він, схоже, трохи ошелешений, і, можливо, я злегка натисла на нього. Одначе головне, що згодом він мені за це подякує.

Знадвору долинає автомобільний сигнал, і ми вдвох підстрибуємо.

— Ну, добре вам розважитися, — зичу я, сама собі нагадуючи його матусю. — Завтра вранці просто змочиш волосся і проведеш по ньому пальцями, має вийти гарно.

— Гаразд, — каже Таркін з таким виглядом, ніби я щойно доручила йому запам'ятати якусь складну математичну формулу. — Постараюсь не забути. А зі светром що? Повернути його тобі поштою?

— Ні, не треба! — нажахано відповідаю я. — Залиш собі й носи. Це подарунок.

— Спасибі, — мовить Таркін. — Я... я дуже вдячний, Бекі.

Він підходить, цьомає мене в шоку, і я ніяково плескаю його по руці. А коли він виходить з дверей, усвідомлюю: я сподіваюся, що на тій вечірці йому пощастить когось собі знайти. Адже він справді на це заслуговує.

Машина Сьюз від'їжджає, і я плентаюся на кухню заварити чаю, міркуючи, на що мені витратити решту дня. Я ж наче збиралася трохи попрацювати над своєю книжкою порад. А ще можна подивитися «Мангеттен»: Сьюз записала його минулого вечора. Це корисний матеріал на тему моєї подорожі. Треба мені, зрештою, добре підготуватися до неї, правда ж?

А над книжкою я ще встигну попрацювати, коли повернуся з Нью-Йорка. Точно.

Тож я саме радісно вставляю касету в відеомагнітофон, коли дзвонить телефон.

— Добридень, — вітається дівочий голос. — Вибачте, що турбую вас. Я розмовляю з Бекі Блумвуд?

— Так, — відповідаю я, беручи пульт дистанційного керування.

— Це ваш, гм, турагент, — каже дівчина, відкашлюючись. — Ми просто хотіли ще раз підтвердити, в якому готелі ви зупинитесь у Нью-

Йорку.

— Емм... «Чотири сезони».

— Разом з містером... Люком Брендонем?

— Так, слушно.

— І на скільки днів?

— Емм... тринадцять? Чи чотирнадцять? Не пам'ятаю точно.

Я поглядаю на екран, намагаючись зрозуміти, чи не надто далеко відмотала назад. Адже цю рекламу чипсів «Вокерз» уже не показують?

— А в звичайному номері чи в люксі?

— Здається, в люксі.

— І яка вартість проживання за день?

— Правду кажучи... я не знаю, — відповідаю я. — Можу

подивитися...

— Ні, не турбуйтеся, — люб'язно мовить дівчина. — Ну, не буду більше вам заважати. Приємної подорожі.

— Дякую! — кажу я, саме натрапивши на початок фільму. — Так і буде.

У слухавці западає тиша, і я, трохи нахмурившись, чимчикую до канапи. Адже турагентка мала б знати, скільки коштує мій номер? Тобто... хіба це не її робота?

Я сідаю і сьорбаю чаю, чекаючи, доки розпочнеться фільм. Загалом, якщо подумати, це був досить-таки дивний дзвінок. Чого б оце комусь телефонувати й ставити купу загальних питань? Хіба тільки, може, вона новенька? Чи просто перевіряє інформацію абощо...

Аж тут усе це вилітає мені з голови, бо в кімнаті врочисто лунає «Рапсодія в стилі блюз» Гершвіна і на екрані починають миготіти кадри з Мангеттена. Я вся аж поринаю в телевізор, тріпочучи від захвату. Ось куди ми їдемо! За три дні будемо там! Я просто не можу, не можу чекати!

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем-роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні-роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякую за Ваш лист від 19 вересня.

Не ламали Ви ніяку ногу. Будь ласка, невідкладно зв'яжіться з моїм відділом, щоб призначити зустріч щодо ситуації з Вашою заборгованістю.

За цей лист із Вас утримано 20 фунтів стерлінгів.

З найкращими побажаннями
Джон Гейвін
Директор кредитного відділу

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

АВІАКОМПАНІЯ «REGAL AIRLINES»

Головний офіс

Престон-гаус

Кінгсвей, 354

Лондон WC2 4TH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні-роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна Ребекко Блумвуд!

Дякую за Ваш лист від 18 вересня. Мені шкода, що через нашу політику щодо вантажу Ви не спите вночі й у Вас почалися панічні напади.

Я цілком згодна, що Ви маєте значно меншу вагу, ніж, як Ви пишете, «товстун-бізнесмен з Антверпена, що напхав повну піку пундиків». На жаль, компанія «Regal Airlines» усе одно не може дозволити Вам перевезти вантаж понад нормовані 20 кг.

Ви можете скласти петицію і написати Шері Блер. Однак наша політика залишиться незмінною.

Бажаю Вам приємного польоту.

Мері Стівенс

Менеджер служби обслуговування клієнтів

ВІСІМ

О так, це воно. Це місце — саме для мене. Я народжена, щоб жити в Америці.

Ми приїхали лише вчора ввечері, але я вже встигла закохатися в нього. Почну з того, що наш готель просто потрясний — самий вапняк з мармуром і напрочуд високі стелі. Ми оселились у просторому номері з вікнами на Центральний парк, з обшитою панелями вбиральнею і неймовірною ванною, що заповнюється по вінця секунд за п'ять. Усе таке величезне, розкішне і якесь... глобальне. От, приміром, коли ми приїхали, Люк запропонував спуститися випити чогось на ніч — і, чесне слово, келих з мартіні, який мені принесли, був найздоровезнішим з усіх, що мені тільки доводилось бачити. Власне, я боялася, що він у мене взагалі не влізе. (Проте, зрештою, таки вліз. А тоді ще один, бо відмовлятися було якось незручно).

А ще тут усі завжди такі люб'язні. Працівники готелю всміхаються, щойно побачать тебе, а коли їм дякуєш, неодмінно відповідають «будь ласка». У Британії такого просто не буває — там хіба пробурмочуть щось незрозуміле. На мій подив, я вже отримала чудовий букет квітів та запрошення на обід від Елінор, Люкової матері, що живе в Нью-Йорку, і ще один букет від телевізійників, з якими побачуся в середу, а також кошик фруктів від того, про кого я взагалі ніколи не чула, але хто «страшенно» чекає на зустріч зі мною!

Адже... от коли Зельда з «Ранкової кави» востаннє надсилала мені кошик фруктів? Отож!

Я відпиваю ковток кави і блаженно всміхаюся до Люка. Ми сидимо в ресторані, доїдаємо сніданок. Потім він помчить на зустріч, а

я саме вирішую, куди б нині податися. В мене на перші кілька днів не призначено жодної співбесіди, тому я вільна і можу зазирнути в кілька музеїв, або прогулятися Центральним парком, або... пройтися в якусь крамничку, або... в кілька крамничок...

— Вам оновити напій? — долинає до моїх вух.

Я підводжу голову і бачу офіціанта з широкою усмішкою й кавником у руках. От розумієте, про що я? Нам безперестанку пропонують каву ще відтоді, як ми сіли, а коли я попрохала апельсинового соку, принесли просто величезну склянку, оздоблену замороженою цедрою. А ці смачнючі млинці, які я просто змела з тарілки!.. Адже млинці на сніданок — це ж просто геніально, хіба ні?

— То, я так розумію, ти зараз ідеш у тренажерну залу? — питає Люк, згортаючи свій «Дейлі Телеграф».

Він щодня переглядає всі газети — американські та британські. І це добре, бо завдяки йому я й тепер можу читати гороскоп у «Дейлі Ворлд».

— Тренажерна зала? — перепитую я здивовано.

— Мені здалося, що це стане твоєю новою звичкою, — каже він, беручи «Файненшел Таймс». — Тренування щоранку.

Я мало не ляпаю «ти що, смієшся?!», аж раптом усвідомлюю, що могла, не замислюючись, бовкнути таке минулого вечора. Після того другого мартіні.

Ну гаразд. Я ж можу піти до тренажерної зали. Взагалі, це було б навіть добре — сходити потренуватись. А потім можна... наприклад, помилуватися якимись визначними місцями. Чи оглянути відомі споруди.

Знаєте, я точно читала десь, що будівля «Блумінгдейлз» славиться своєю архітектурою.

— А потім що робитимеш?

— Хтозна, — туманно відповідаю я, спостерігаючи, як офіціант ставить тарілку з французькими тостами на сусідній столик. (Боже, на вигляд — справжня смакота! Ну чому в нас у Європі такого немає?) — Мабуть, піду вивчати Нью-Йорк.

— Я цікавився на рецепції — тут проводять пішохідні екскурсії з гідом. Вихід з готелю об одинадцятій. Консьерж дуже рекомендував.

— О, добре, — озиваюсь я, відпивши ще кави. — Ну, либонь, це мені годиться...

— Хоч, може, ти волієш відразу розібратися з шопінгом? — припускає Люк, беручи «Таймс», і я витріщаюся на нього, не вірячи власним вухам.

З шопінгом ніхто не розбирається. Розбираються з усім іншим, що могло б завадити йому.

Отут я замислююся. Може, мені варто піти на екскурсію, і перегляд пам'яток можна буде викреслити зі списку?

— Екскурсія мене вабить, — кажу я. — Це взагалі чудовий спосіб ознайомитися зі своїм новим рідним містом, — я роззираюся по ресторану: стільки успішних бізнесменів та доглянутих жінок, а між них невпинно й непомітно ширяють офіціанти. — Господи, подумати лишень, через кілька тижнів ми будемо тут жити. Ми будемо справжніми ньюйорквцями!

— Бекі, — каже Люк, відкладаючи газету й миттю прибираючи страшенно серйозного вигляду. — Я тобі збирався дещо сказати. Все сталося так раптово, що я не знайшов на це часу, але, впевнений, тобі треба це усвідомити.

— Добре, — насторожуюсь я. — Що таке?

— Це серйозний крок — переїзд до іншого міста. Особливо до такого шаленого, як Нью-Йорк. Я тут бував чимало разів, однак навіть мені іноді здається, що це все просто занадто.

— Розумію. То що ти хочеш сказати?

— Я хочу сказати, що тобі варто сповільнитись. Не чекай, що ти просто так відразу сюди вступишся. Адже насправді рівень стресу й темп життя тут зовсім не такі, як у Лондоні.

Я ображено дивлюся на нього.

— То, ти думаєш, я не витримаю цього темпу?

— Я не казав такого, — пояснює Люк. — Я кажу про те, що пізнавати це місто слід потроху. Відчуй його. Подумай, чи можеш ти уявити себе його мешканкою. Можливо, ти його зненавидиш! Можливо, сама думка про переїзд сюди здасться тобі нестерпною. Звісно, я дуже сподіваюся, що такого не станеться, але варто бути готовою до всього.

— Гаразд, — повільно відповідаю я. — Зрозуміла.

— Тож подивимось, як мине твоє сьогодні, а ввечері повернемося до цієї розмови. Добре?

— Добре, — погоджуюсь я і замислено допиваю каву.

Я покажу Люкові, як можу вписатися в це місто. Я доведу йому, що можу стати справжньою ньюйорківкою. Піду в тренажерну залу, потім вип'ю чогось рослинного і страшенно корисного, а потім... ну, може, когось застрелю?..

Хоч, либонь, досить і тренажерної зали.

Загалом, я нетерпляче чекаю на тренування, адже ще торік купила на розпродажі чудовий спортивний костюм від «Донни Каран», і це перша моя нагода його вдягти! Я справді думала записатися до спортивного клубу, навіть ходила по реєстраційний пакет в «Голмс-Плейс» у Фулгемі. А потім прочитала надзвичайно цікаву статтю про те, що можна неабияк схуднути, коли просто більше рухатися. Ну, там згинати пальці, і всяке таке! Отож я вирішила віддати перевагу цьому методові, а на заощаджені гроші купила нову сукню.

Не те щоб мені не подобалося тренуватись абощо — мені подобається. Я це просто обожаю. І коли вже я намірилася жити в Нью-Йорку, мені доведеться ходити до тренажерної зали щодня, правда ж? Бо тут такий закон. І це посприяє моїй акліматизації.

Простуючи до входу у фітнес-центр, я зиркаю на своє віддзеркалення і... подумки захоплююся. Кажуть, що в Нью-Йорку всі худесенькі й натреновані, так? Але я б сказала, що вигляд маю значно спортивніший, ніж деякі місцеві жителі. Погляньте лишень на того лисуватого чоловіка — отам стоїть, у сірій футболці. Здається, він ніколи в житті навіть близько не підходив до тренажерної зали!

— Вітаю, — лунає голос, і я, підвівши очі, бачу, що до мене наближається м'язистий хлопець у стильному чорному вбранні від «Лайкра». — Я Тоні. Як ваші справи?

— Дякую, добре, — відповідаю я, розтягаючи мимохідь підколінне сухожилля. (Принаймні я думаю, що це воно. Ну, там, у носі.) — Ось, зайшла потренуватися.

Незворушно підстрибую, виставляючи вперед то праву, то ліву ногу, складаю руки в замók і витягаю перед собою. Я бачу своє віддзеркалення на протилежному боці кімнати — і, хоч це й моя власна думка, маю неймовірно крутий вигляд.

— Ви регулярно тренуєтеся? — питає Тоні.

— В тренажерній залі — ні, — відповідаю я, нахилиючись, щоб пальцями дістатися підлоги, але на півдорозі передумую і кладу руки на коліна. — Проте я багато ходжу пішки.

— Супер! — мовить Тоні. — На біговій доріжці? Чи на свіжому повітрі?

— Найчастіше від крамниці до крамниці.

— Он як... — спантеличено каже він.

— А ще я часто ношу важкі речі, — проваджу я. — Ну, розумієте, сумки з крамниць і всяке таке.

— Добре, — мовить Тоні, хоч не схоже, що мені вдалося його переконати. — Ну, то... хочете, щоб я вам пояснив, як працюють оці тренажери?

— Не варто, — впевнено відмовляюсь я. — Я з усім розберуся.

Ну чесне слово, навіщо мені ця морока — слухати, як він розповідає, для чого потрібен кожен тренажер і скільки в ньому режимів. Я ж начебто не така вже бовдурка, правда? Беру зі стосу рушник, накидаю його на шию і йду до бігової доріжки — з нею все має бути дуже просто. Стаю на доріжку, розглядаю кнопки перед собою. На панелі миготить напис «Час», і я, подумавши, вводжу «40 хвилин», — здається, саме те, що треба. Адже це вона запитувала, скільки саме я збираюся йти, правда ж? Спалахує слово «Програма», — і я, погортавши варіанти, обираю «Еверест», — це здається значно цікавіше, ніж «Прогулянка пагорбом». Потім миготить «Рівень». Гмм. Рівень. Отут би мені знадобилася порада, я озираюсь, але Тоні ніде не видно.

Лисуватий чолов'яга стає на бігову доріжку поряд з моєю, і я нахиляюсь до нього.

— Даруйте, — ввічливо кажу я. — Як ви гадаєте, який рівень мені варто обрати?

— Ну, це багато від чого залежить, — відповідає той. — Наскільки ви треновані?

— Ну, — скромно всміхаюся. — Розумієте...

— Я вправляюся на п'ятому рівні, якщо це вам допоможе, — мовить чолов'яга, швидко клацаючи кнопками свого тренажера.

— Добре, — відповідаю я. — Дякую!

Ну, якщо він на п'ятому рівні, то я маю бути принаймні на сьомому. Адже, ну чесне слово, погляньте лишень на нього — і погляньте на мене.

Я тягнуся до панелі й натискаю «7», а потім «СТАРТ». Доріжка рушає, і я починаю йти. Це справді приємно! Господи, мені справді варто частіше навідуватися до зали. Ну, власне, взагалі почати туди навідуватися.

Але тепер стає очевидно, що, навіть не тренуючись, можна однаково бути в добрій формі, просто з природи. Бо для мене це все зовсім не складно. Навіть занадто просто. Треба було мені обирати...

Стривайте-но. Доріжка нахиляється, так що тепер я йду вгору. І прискорюється. Мені доводиться бігти, щоб устигати за нею.

То й добре. Адже саме в цьому весь сенс тренувань, хіба ні? Пробігтися з задоволенням — це ж корисно для здоров'я. З легкою задишкою, яка означає, що серце працює. Просто чудово. Якщо тільки нічого більше не...

Вона знову нахиляється. Боже мій! І прискорюється. І ще прискорюється!

Я так не витримаю. Обличчя в мене червоніє. У грудях болить. Страшенно хекаючи, я хапаюся за боки тренажера. Я не можу бігти так прудко. Мені треба сповільнитися.

Я гарячково клацаю щось на панелі, але доріжка мчить і мчить, аж раптом підіймається ще вище. О ні. Будь ласка, ні!

На панелі переді мною яскраво спалахує напис: «Залишилося часу: 38.00». Ще 38 хвилин?

Я зиркаю праворуч — лисуватий чолов'яга легко йде, ніби спускаючись з пагорба. Я хочу звернутися до нього, але навіть рота не можу розтулити. Я не можу зробити нічогосінько — лише переставляю ноги якомога швидше.

Раптом він зиркає на мене і міниться на обличчі.

— Міс? У вас усе добре?

Він хутко щось клацає на своєму тренажері і, коли той зупиняється, зіскакує й натискає кнопки на моїй панелі.

Бігова доріжка сповільнюється й зовсім зупиняється, а я повисаю на бічному поручні, намагаючись віддихатися.

— Випийте води, — чолові'яга простягає мені плястанку.

— Дя... дякую, — ледь мовлю я і спускаюся з тренажера, все ще важко дихаючи.

Здається, легені в мене зараз розірвуться. Глянувши на своє відзеркалення, я бачу, що обличчя моє побуряковіло.

— Либонь, вам уже досить на сьогодні, — каже чоловік, пильно й стривожено придивляючись до мене.

— Так, — погоджуюсь я. — Так, мабуть, досить, — я знов ковтаю води, намагаючись відсапнути. — Певно, це все через те, що я не звикла до американських тренажерів.

— Можливо, — киває чоловік. — з ними буває нелегко. Хоч оцей, — він весело ляскає рукою по доріжці, — зроблено в Німеччині.

— Еге, — кажу я, помовчавши. — Так. Ну, хай там як... Дякую за допомогу.

— На здоров'я, — відповідає чоловік, повертається на свою бігову доріжку і, як я бачу, осміхається.

О Господи, оце так осоромилась! Викупана й перевдягнена, я спускаюся у фойє готелю, щоб іти на пішохідну екскурсію, а проте почуваюся дещо пригніченою. Може, Люк і правду каже. Може, мені не витримати нью-йоркських швидкостей. Може, це дурна ідея — переїжджати сюди разом з ним.

Гурт екскурсантів — більшість з них значно старші за мене — вже зібрався і слухає молодого запального чоловіка, який щось розповідає про статую Свободи.

— Вітаю! — зупиняється він, щойно я підходжу. — Ви на екскурсію?

— Так, — відповідаю я.

— А як ваше ім'я?

— Ребекка Блумвуд, — кажу, трохи зашарівшись, бо всі обертаються й дивляться на мене. — Я вже заплатила, на рецепції.

— Ну, добридень, Ребекко! — мовить чоловік, щось закреслюючи у своєму списку. — Я Крістоф. Раді бачити вас у нашій групі. У вас зручне взуття? — він зиркає на мої чобітки (яскраво-пурпурові з підборами-«чарочками», куплені торік на розпродажі в «Берті»), і його весела усмішка зникає. — Ви розумієте, що це тригодинна екскурсія? Весь час треба ходити пішки!

— Ну звісно, — здивовано відповідаю я. — Тому я так і взулася.

— Он як, — каже Крістоф, помовчавши. — Що ж, гаразд, — оглядається він. — Ну, схоже, всі зібралися, тож почнімо екскурсію!

Очоливши гурт, він виходить з готелю надвір, і доки всі тротуаром поспішають за ним, я ступаю повільно, дивлячись угору.

Погода надзвичайно ясна й свіжа, сліпучі сонячні промені заливають тротуари та будинки. Я роззираюся, сповнена мало не побожного захоплення. Господи, це місто просто неймовірне. Тобто... я, звісно, розуміла, що в Нью-Йорку буде багато височенних хмарочосів. Але, лише стоячи посеред вулиці й розглядаючи їх із закинутою головою, можна зрозуміти, які вони... ну, які вони величезні.

Я вдивляюся в дахи будинків на тлі неба, аж поки мені починає боліти шия й паморочиться в голові. Тоді я помалу опускаю очі, поверх за поверхом, до вітрин. І раптом усвідомлюю, що бачу два слова. «Прада» і «Взуття».

Ох!

Взуття «Прада». Просто переді мною.

Я просто погляну, скоренько-скоренько.

Доки всі йдуть уперед, я мерщій підбігаю до вітрини й обдивляюся пару тувельок густо-коричневого кольору. Господи, вони

просто неземні. Цікаво, скільки коштують? Знаєте, може тут «Прада» дійсно дешева? Може, мені варто зайти і...

— Ребекко?

Здрігнувшись, я повертаюся в реальність, озираюсь — і бачу, що група відійшла вже ярдів на двадцять. Усі дивляться на мене.

— Вибачте, — кажу я, насилу змусивши себе відірватися від вітрини. — Я вже йду.

— У вас потім ще буде час на шопінг, — весело мовить Крістоф.

— Розумію, — відповідаю я, тихо сміючись. — Вибачте.

— Все гаразд, не турбуйтеся!

Звичайно, він має рацію. Буде ще вдосталь часу, щоб попоходити крамницями. Задосить часу.

Так. Тепер треба як слід зосередитися на екскурсії.

— Отож, Ребекко, — радісно каже Крістоф, коли я повертаюся до групи. — Я саме розповідав іншим, що ми йдемо П'ятдесят сьомою східною вулицею на П'яту авеню — найвідоміший проспект Нью-Йорка.

— Круто! — кажу я. — Звучить просто чудово!

— П'ята авеню слугує за кордон між «східним боком» і «західним боком», — веде далі Крістоф. — Усім, хто захоплюється історією, цікаво буде дізнатися, що...

Доки він говорить, я стримано киваю, силкуючись удавати, ніби мені цікаво. Та коли ми йдемо вулицею, я все кручу головою то ліворуч, то праворуч, немовби спостерігаючи гру в теніс. «Крістіан Діор», «Гермес», «Шанель»... Ця вулиця просто потрясна. Якби тільки ми хоч трохи сповільнилися і роздивилися на все як слід, але Крістоф неспинно прямує вперед, наче ватажок туристичного походу, і всі інші весело йдуть за ним, навіть не помічаючи навкруги дивовиж. Повилазило їм, чи що?

— ...де ми побачимо дві відомі споруди — Рокфеллерів центр, який у багатьох з вас може асоціюватися з катанням на ковзанах...

Ми заходимо за ріг — і моє серце захоплено тьохкає. «Тіффані». Це «Тіффані», просто переді мною! Я просто мушу скоренько туди зазирнути. Адже в цьому і є весь Нью-Йорк, хіба не так? Маленькі сині коробочки, білі стрічечки й ці прекрасні сріблясті kwasолинки... Я притискаюся до вітрини, пожадливо розглядаючи всю виставлену в ній розкіш. Ого! Це намисто приголомшливе. О Господи, а погляньте лишень на цей годинник! Цікаво, скільки щось таке може...

— Гей, стривайте! Чекаймо!.. — долинає до мене голос Крістофа.

Я озираюся — трясця, вони знову випередили мене мало не на кілька миль! Як їм узагалі вдається так прудко ходити?

— У вас там усе гаразд, Ребекко? — гукає він весело, хоч і трохи напружено. — Спробуйте, будь ласка, не відставати. Нам ще чимало треба пройти!

— Вибачте, — відповідаю я і кваплюся до групи. — Просто задивилася на «Тіффані».

Я всміхаюся жінці поряд, сподіваючись на усмішку у відповідь. Але вона байдуже зиркає на мене і щільніше натягає капюшон на голову.

— Отож, як я саме говорив, — провадить екскурсовод далі, коли ми знову рушаємо вперед, — планування Мангеттена за Гіподамовою системою означає, що...

Якийсь час я справді намагаюся зосередитись. Але це неможливо. Я не можу його слухати. Адже... ну ж бо! Це ж П'ята авеню! Хоч куди я погляну — скрізь просто дивовижні крамниці. Он «Гуччі», а он — найбільший «Геп», який мені тільки випадало бачити... і, о Боже, подивіться на цю вітрину!.. Ми проходимо просто повз «Армані Іксчейндж», а ніхто й на мить не спиняється...

Господи, та що ж не так з усіма цими людьми? Що за міщанство таке?

Ми йдемо ще трохи далі, і я щосили намагаюсь помилуватися вітриною з незрівнянними капелюшками, коли... Боже мій. Лишень... лишень погляньте туди! Це ж «Сакс» на П'ятій авеню. Просто тут, за кілька ярдів від нас. Один з найвідоміших торговельних центрів у світі. Багато-багато поверхів одягу, взуття й сумок... І, слава Богу, нарешті Крістоф прийшов до тям і зупиняється.

— Це одна з найвідоміших пам'яток Нью-Йорка, — змахує він рукою. — Чимало мешканців Нью-Йорка регулярно навідуються в це чудове місце поклоніння — раз на тиждень або й частіше. Дехто навіть ходить сюди щодня! У нас вистачить часу лише хутенько оглянути його зсередини, але ті, кому це цікаво, завжди зможуть повернутися сюди ще раз.

— Воно дуже старе? — питає чоловік зі скандинавським акцентом.

— Будівля датується 1879 роком, — відповідає Крістоф — її спроектував Джеймс Ренвік.

«Ну ж бо, — нетерпляче думаю я, коли ще хтось розпитує про архітектуру. — Ну ж бо. Хіба не однаково, хто його спроектував? Кому потрібні ті стіни? Головне — те, що всередині».

— То що, заходьмо? — нарешті питає Крістоф.

— Ну звичайно! — радісно озиваюсь я, поспішаючи до входу.

І лише біля самісіньких дверей усвідомлюю, що поруч зі мною нікого немає. Куди вони всі пішли? Я здивовано озираюсь — решта групи чимчикує у велику кам'яну церкву, на якій висить табличка з написом «Собор Святого Патрика».

Ой!

Ох, зрозуміло. Говорячи «чудове місце поклоніння», він мав на увазі...

Ну звісно. Звісно.

Я вагаюся, тримаючись за двері, і мене неначе розриває навпіл. Господи, може, я мала б піти до собору. Може, варто долучитися до культури, а в «Сакс» повернутися згодом.

Проте, з другого боку, хіба я зможу так зрозуміти, чи хочу жити в Нью-Йорку, чи ні? Розглядаючи якийсь нудний старий собор.

А ще подивімося й з такого боку: скільки мільйонів соборів є у нас в Англії? А скільки «Саксів» на П'ятій авеню?

— Ви заходите? — нетерпляче питають позад мене.

— Так! — відповідаю я, нарешті визначившись. — Так, звісно. Я заходжу.

Крізь важкі дерев'яні двері я йду до крамниці, і мене мало не нудить від передчуття. Я не пригадую такого захоплення, відколи в «Октагон» відкривався після ремонту відділ дизайнерського одягу і мене запросили на прийом із шампанським для власників карток.

Отже, заходити до будь-якої крамниці вперше — це дуже бентежливо. Завжди, відчиняючи двері, чуєш такий дзвіночок, ловиш надію, віриш, що це буде найкраща з усіх крамниць, де ти знайдеш усе, чого тобі треба, за казково низькою ціною. Але ця в тисячу разів краща. У мільйон разів. Бо не просто якась задрипана крамничка, правда? Це всесвітньовідомий торговельний центр. І я справді тут. Я в «Саксі» на П'ятій авеню в Нью-Йорку. Повільно ступаючи до магазину, стримуючись, щоб не поспішати, я почувуюсь так, ніби вирушаю на побачення з голлівудською зіркою.

Проходжу повз відділ з парфумами, розглядаючи витончені панелі в стилі ар-деко, високі стелі, що дарують безмежне відчуття свободи, листяні візерунки, якими оздоблено все навкруги. Боже, це точно одна з найкрасивіших крамниць, у яких мені тільки доводилося бувати. У глибині першого поверху бачу старомодні ліфти, що навертають на думку, буцім я у фільмі з Кері Грантом, а на маленькому столику

лежить купка путівників по торговельному центру. Беру один, щоб зорієнтуватись і... просто не можу повірити. Цей магазин має десять поверхів.

Десять поверхів. Десять.

Я зачаровано дивлюся на список. Почуваюся, мов дитина, що намагається обрати цукерочку на шоколадній фабриці. Звідки почати? І як? Краще згори? Чи знизу? О Боже, ці всі назви, вони ніби кидаються на мене, кличуть мене! «Анна Суї». «Кельвін Кляйн». «Кейт Спейд». «Кільз»... Здається, я зараз просто задихнуся.

— Вибачте?! — в мої думки вривається голос (я підводжу погляд — і бачу дівчину з фірмовим іменним біджем «Сакс», яка всміхається до мене). — Чи можу я вам допомогти?

— Гмм... так, — відповідаю я, все ще витріщаючись у путівник. — Узагалі, я просто намагаюся втямити, звідки мені починати.

— Вас цікавить одяг? Аксесуари? Чи взуття?

— Так, — ошелешено вимовляю я. — І перше, і друге, і третє. Все. Гмммм... сумка, — навмання кажу я. — Мені потрібна нова сумка!

І це правда. Ну, я, звісно, привезла з собою сумки, але ж нова сумочка ніколи не завадить, еге ж? До того ж я помітила, що всі жінки ходять Мангеттеном з дуже крутими дизайнерськими сумками, тож це чудово допоможе мені акліматизуватися тут.

Дівчина приязно всміхається до мене.

— Сумки та аксесуари отам, — показує вона. — Може, вам варто почати звідти й поступово підійматися вгору?

— Авжеж, — погоджуюсь я. — Саме так я й учиню. Дякую!

Господи, я обожду шопінг за кордоном. Тобто шопінг чудовий завжди і скрізь, але, якщо скуповуєшся за кордоном, маєш такі переваги:

1. Можеш купити речі, яких не знайдеш у Британії.

2. Коли повернешся додому, недбало вихвалятимешся («Загалом, я це купила в Нью-Йорку»).

3. Іноземні гроші рахувати не треба, тож можна витратити, скільки хочеш.

Ну гаразд, я розумію, що останнє — не зовсім правда. Якийсь закапелок свідомості підказує мені: долари — це такі справжні гроші, що мають реальну вартість. Але ж... ну погляньте лишень на них. Я просто не можу їх сприймати серйозно. У мене в гаманці їх цілий оберемок, і я почуваюся так, ніби тягаю з собою банкноти для гри «Монополія». Вчора ходила в газетний кіоск купити журналів і, коли віддавала продавчині 20 доларів, це було схоже на гру в магазин. Це ніби химерний побічний вплив зміни часових поясів — потрапляєш у пояс з іншою валютою, і тобі раптом здається, ніби ти нічого не витрачаєш.

Отож я ходжу відділом аксесуарів, розглядаючи пильно десятки розкішних сумок і не надто зважаючи на те, скільки вони коштують. Іноді зиркаю на наліпку з ціною і лінкувато силкуюся порахувати, скільки це буде реальних грошей, проте мушу визнати, що не пам'ятаю точного обмінного курсу. Та, якби й пам'ятала, мені ніколи не вдавалося надто добре рахувати.

А головне, що це не має значення. Мені не варто турбуватися, бо це Америка, а кожен знає, що ціни в Америці дуже низькі. Це ж усім відомо, хіба ні? Тож я переважно керуюся принципом, що кожне моє придбання буде страшенно вигідним. Бо... ну погляньте лиш на ці всі казкові дизайнерські сумочки... Вони, либонь, коштують удвічі менше, ніж за них здерли б в Англії, або й ще дешевше!

Кінець кінцем, я обираю прекрасну сумку від Кейт Спейд з темної шкіри і йду до каси. Вона коштує 500 доларів — звучить так, ніби це

чимало, але ж, зрештою, «мільйон лір» теж звучить так, наче то купа грошей — ну погодьтеся. А втім, це тільки пенсів із п'ятдесят.

Продавчиня, віддаючи мені чек, навіть говорить щось про те, що це «подарунок», і я з широкою усмішкою погоджуюся:

— Звісно, справжній подарунок! Адже в Лондоні вона, либонь, коштувала б...

— Джино, ти вгору? — уриває вона мене, звертаючись до колеги.

— Джина вас проведе на сьомий поверх, — каже вона і всміхається.

— Добре, — мовлю я трохи спантеличено. — Ну... добре.

Джина швидко киває мені, і, провагавшись якусь мить, я йду за нею, розмірковуючи, що ж там, на сьомому поверсі. Може, спеціальна кімната відпочинку для покупців товарів від Кейт Спейд — з безплатним шампанським чи ще чимось таким!

І лише коли ми підходимо до відділу з назвою «Пакування подарунків», я усвідомлюю, що відбувається. Коли я сказала про «подарунок», вона, либонь, подумала, ніби це справжній...

— Ось ми й прийшли, — радісно мовить Джина. — Можете взяти подарункову коробочку з логотипом «Сакс» безплатно або обрати з широкого асортименту високоякісного пакувального паперу.

— Гарзд! — кажу я. — Гмм... дуже вам дякую!

Хоч я, загалом, не збиралася...

Однак Джина вже пішла, а дві жінки за прилавком, що пакують подарунки, привітно мені всміхаються.

О Боже! Мені страшенно ніяково. Що ж робити?

— Ви вже вирішили? — питає старша з жінок, широко всміхаючись. — У нас є великий вибір стрічок та прикрас.

Ой, та грець із ним! Хай мені її запакують. Адже це коштує лише 7 доларів 50 центів, а мені буде приємно щось розгорнути, коли я повернусь до свого номера, правда ж?

— Так! — кажу я, осміхаючись у відповідь. — Мені, будь ласка, отакий сріблястий папір, якусь бузкову стрічечку... і он те гроно срібних ягід.

Жіночка бере папір і спритно починає обвивати мою сумку — я ніколи в житті нічого так охайно не загортала. І знаєте, це дуже весело! Може, мені завжди варто замовляти до всього, що я купую, подарункові пакування?

— Для кого це? — питає жіночка, розкриваючи листівку і виймаючи сріблясту ручку.

— Гм... для Бекі, — кажу я неуважно. До пакувального відділу зайшли якісь дівчата, і мене вельми зацікавила їхня розмова.

— ...знижка п'ятдесят відсотків...

— ...розпродаж зразків...

— ...джинси «Ерл»...

— А від кого? — люб'язно питає пакувальниця подарунків.

— Гм... від Бекі, — ляпаю не замислюючись. (Вона розгублено зиркає на мене, і я раптом усвідомлюю, що я бовкнула). — Від... іншої Бекі, — зніяковівши, виправляюсь я.

— ...розпродаж зразків...

— ...Александр Мак-Квін, світло-блакитні, знижка 80 відсотків...

— ...розпродаж зразків...

— ...розпродаж зразків...

О ні, я більше цього не витримаю.

— Даруйте, — кажу я, обертаючись. — Я не хотіла підслуховувати вашої розмови, але мені конче треба з'ясувати одну річ. Що таке розпродаж зразків?

В усьому пакувальному відділі западає тиша. Кожен витріщається на мене, навіть жіночка зі сріблястою ручкою.

— Ви не знаєте, що таке розпродаж зразків? — нарешті перепитує дівчина в шкіряній куртці — так, ніби я сказала, що не знаю алфавіту.

— Гмм... ні, — зізнаюсь я, відчуваючи, як пашать мої щоки. — Ні, я... не знаю.

Дівчина зводить брови, лізе до сумки, порпається там і нарешті витягає картку:

— Сонечко, ось що таке розпродаж зразків.

Я беру в неї картку і, читаючи, відчуваю, як від захвату на моїй шкірі виступають сироти.

РОЗПРОДАЖ ЗРАЗКІВ

Одяг від дизайнерів зі знижкою 50—70 %

«Ральф Лорен», «Код де Гарсон», «Гуччі»

Сумки, туфлі, панчохи зі знижкою 40—60 %

«Прада», «Фенді», «Лагерфельд»

— Це що, правда? — нарешті видихаю я, піднімаючи очі. — Тобто я теж... теж можу туди піти?

— О так, — каже дівчина. — Це правда. Але він триває лише один день.

— Один день? — серце моє починає панічно калатати. — Один-єдиний день?

— Так, один день, — серйозно мовить дівчина.

Я зиркаю на інших дівчат, і вони кивають, підтверджуючи її слова.

— Розпродажі зразків проводять без попередження, — пояснює одна з них.

— Вони можуть відбуватися будь-де. Просто виникають нізвідки за одну ніч.

— А потім зникають. Без сліду.

— І тоді доводиться чекати наступного.

Я просто зачаровано вглядаюся по черзі в їхні обличчя.
Почуваюсь, мов дослідник, що відкрив досі невідоме кочове плем'я.

— Тож, якщо хочете встигнути на цей, — дівчина в шкіряній куртці, ляснувши пальцем по картці, повертає мене до реальності, — вам варто поквапитися.

Ще ніколи в житті я не бігала так прудко, як із цього магазину.
Вчепившись у фірмову сумку «Саксу», я ловлю таксі, знесилено читаю адресу з картки і падаю на сидіння.

Я й гадки не маю, де ми і повз які визначні місця проїжджаємо.
Мені байдуже. Іде розпродаж дизайнерських речей — і це все, що мені треба знати.

Ми спиняємось, я плачу' водієві, залишаючи йому 50 відсотків чайових, щоб він не вирішив, що я якась англійська скнара, і виходжу з машини. Серце в мене шалено б'ється. І, мушу визнати, на перший погляд нічого доброго на мене тут не чекає. Я стою посеред вулиці, повної невиразних крамниць та офісних будівель. На картці сказано, що розпродаж зразків проводиться в будинку 405, але коли я знаходжу цей номер, то він виявляється ще однією повною офісів спорудою. Може, я взагалі не там, де треба? Я ще трохи тиняюся тротуаром, розглядаючи будівлі, проте не знаходжу жодної підказки. Не знаю навіть, у якому я тепер районі.

Раптом я почуваюсь пригніченою і вкрай дурною. Я мала сьогодні піти на гарну організовану пішохідну екскурсію — а що я зробила натомість? Метушачись, утрапила в якусь дивну місцину, де мене, схоже, запросто можуть пограбувати. «Насправді це все, мабуть, злочинна оборудка», — з жахом усвідомлюю я. Адже — ну чесне слово... «Дизайнерський одяг зі знижкою 70 %»! Я мала допетрати, що це надто вже добре, щоб бути...

Стривайте-но. Ну ж бо... Стривайте хвилинку.

З'являється ще одне таксі, і з нього виходить дівчина в сукні «Міу-Міу». Вона зиркає на папірець, швидко йде тротуаром, і зникає у будинку 405. За мить на вулиці з'являються ще двоє дівчат, і я спостерігаю, як вони також заходять усередину.

Може, це й те саме місце.

Я відчиняю скляні двері, ступаю в пошарпаний коридор із пластиковими стільцями й нервово киваю консьєржеві, що сидить за столом.

— Гм... вибачте, — чемно кажу я. — Мені треба...

— Дванадцятий поверх, — відповідає він змудженим голосом. — Ліфти в кінці коридору.

Я хутко йду коридором, викликаю один зі стареньких ліфтів і натискаю «12». Він підіймається повільно й рипуче. До мене долинає слабкий гамір, що, наближаючись, стає все голоснішим. Спинившись, ліфт дзенькає. Двері відчиняються — і... Боже мій! Це що, черга?

Звивиста колона дівчат тягнеться від дверей у кінці коридору. Вони пхнуться вперед, усі з однаковою жагою в очах. Раз по раз хтось пробивається назовні з дверей з фірмовою сумкою, а трійко дівчат прослизують усередину. Тоді, ледве я стаю в кінець черги, щось гуркоче, і за кілька ярдів позад мене двері відчиняє жінка.

— Інший вхід тут, — припрошує вона. — Заходьте сюди!

Переді мною обертається ціла низка голів. Усі разом зітхають, а потім, мов хвиля припливу, мчать до мене. Я усвідомлюю, що біжу до дверей, щоб мене просто не збили з ніг, і раптом опиняюся серед кімнати, стою там, трохи тремтячи, а поряд дівчата врізнобіч кидаються до вішаків.

Я роззираюсь, намагаючись оговтатися. Рядами на вішаках висить одяг, на столиках розкладено сумочки, взуття й шалики, в яких порпаються покупчині. Помічаю трикотаж «Ральф Лорен»... вішак

дивовижних пальт... цілу купу сумок «Прада»... Це просто якийсь щасливий сон наяву!

Кругом усі базікають — верескливо і збуджено. Озираючись, я чую уривки розмов, що точаться в кімнаті.

— Треба його купити, — каже якась дівчина, прикладаючи до себе пальто. — Я просто мушу його купити.

— Гарзд, от що я зроблю: просто додам ті 450 доларів, які витратила сьогодні, до іпотечної позики, — пояснює ще одна дівчина своїй подрузі, коли вони йдуть звідси з важкими сумками. — Тобто... ну що таке 450 доларів, коли їх поділити на тридцять років?

— Сто відсотків кашміру! — вигукує ще хтось. — Ви це бачили? І лише 50 доларів! Візьму три.

Я оглядаю яскраво освітлену, сповнену галасу кімнату, дівчат, що метушаться навколо, хапають товар, міряють на себе шалики, нагрібають повні руки новісіньких речей. І мені раптом стає так тепло. Мене накриває хвиля усвідомлення: це моя згряя! Найкраще місце для мене. Я віднайшла свою батьківщину.

За кілька годин я повертаюсь до «Чотирьох сезонів», немов на крилах. Я вся обвішана сумками і просто сказати не можу, як вигідно я це все купила. Дивовижна шкіряна куртка молочного кольору, тіснувата, але ж я неодмінно хутко скину кілька фунтів (і взагалі, шкіра добре тягнеться). А ще розкішна кофтинка з вибійчаного шифону, і сріблясті тувельки, й гаманець! І це все разом — лише за п'ятсот доларів!

А на додачу я ще й познайомилася з чудовою дівчиною на ім'я Джоді, яка розповіла мені про сайт, що кожного дня розсилає інформацію про такі події. Кожного дня! Отож можливості тут просто безмежні. Все життя можна провести на розпродажах зразків!

Ну, ви ж розумієте. Теоретично.

Я піднімаюся до нашої кімнати і, відчинивши двері, бачу Люка, що сидить за столом, переглядаючи якісь документи.

— Привіт! — стомлено видихаю я, скидаючи всі сумки на величезне ліжко. — Послухай, мені треба за ноутбук.

— Добре, — відповідає Люк. — Звісно.

Він бере ноутбук зі столу, дає його мені, і я сідаю з ним на ліжко. Відкриваю, розглядаю папірець, отриманий від Джоді, і друкую адресу.

— Ну, то як минув день? — питає Люк.

— Просто чудово! — кажу я, нетерпляче клацаючи клавішами. — Ой, зазирни в оту блакитну сумку! Я тобі купила дуже гарні сорочки!

— Ти почала призвичаюватися до міста?

— Ой, думаю, так. Тобто, звісно, говорити про щось іще рано...

— я хмурюся, дивлячись на екран. — Ну ж бо, скільки можна...

— Але тобі не здається, що це занадто?

— Ммм... та ні, не занадто, — неуважно відповідаю я.

Ага! Раптом на екрані спалахують зображення. Вгорі ряд цукерочок, а далі логотипи: «Це розваги», «Це мода», «Це Нью-Йорк». Домашня сторінка «Смакота на щодень»!

Я клацаю «Підписатись» і жваво друкую адресу своєї електронної пошти, а Люк тим часом устає й підходить до мене, маючи на обличчі занепокоєний вираз.

— То скажи мені, Бекі, — мовить він. — Я розумію, що все навколо бачиться тобі дуже дивним і це може приголомшувати. Розумію, що за один день ґрунту під ногами не намацаєш. Але, судячи з найперших вражень, — ти вважаєш, що зможеш звикнути до Нью-Йорка? Уявляєш себе його мешканкою?

Я врочисто друкую останню букву, клацаю «НАДІСЛАТИ» і задумливо дивлюся на нього.

— Ти знаєш, цілком уявляю.

ГОВСКІ ТА ФОРЛАНО,
ЮРИСТИ з ПИТАНЬ ІММІГРАЦІЇ ДО США

Вул. 56, 568 E

НЬЮ-ЙОРК

Міс Ребекка Блумвуд
Берні-роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякуємо за заповнені імміграційні форми США, щодо яких у нас виникло кілька питань.

У розділі B69 про особливі таланти Ви зазначили: «Я чудово знаю хімію, можете запитати будь-кого в Оксфорді». Ми справді звернулися до ректора Оксфордського університету, і він стверджує, що анітрохи не знайомий з Вашою роботою.

Те саме відповів і тренер олімпійської збірної Великої Британії зі стрибків у довжину.

Ми додаємо незаповнені форми і просимо Вас знову заповнити їх.

З найкращими побажаннями
Едгар Форлано

Дев'ять

На наступні два дні я поринаю в яскравий вихор, усотуючи барви й гамір Нью-Йорка. І знаєте, дещо викликає в мене справжнє побожне піднесення. Приміром, те, що в магазині «Блумінгдейлз» працює шоколадна фабрика! А ще в Нью-Йорку є цілий район самих лише взуттєвих крамниць!

Це все так захоплює, що я мало не забуваю, навіщо я тут. Однак у середу вранці прокидаюся, сповнена легкого побоювання. Сьогодні моя перша зустріч із двома важливими телевізійниками з «Ейч-Ел-Бі-Сі». О Боже! Це, загалом, дуже страшно.

Люкові доводиться йти рано: у нього зустріч під час сніданку, тож я залишаюся в ліжку сама, попиваю каву, скубу круасан і наказую собі не хвилюватися. Головне — не панікувати, поводитися спокійно й розважливо. Люк утішав мене, пояснюючи, що це взагалі ніяка не співбесіда, а просто перше знайомство. Щоб зрозуміти, хто я така, як він сказав.

І воно наче й непогано, але чи так уже я хочу, щоб вони зрозуміли, хто я така? Чесно кажучи, сумніваюся, що це хороша ідея. Взагалі, я цілком упевнена: якби вони справді зрозуміли, хто я (прочитали мої думки абощо), імовірність того, що я матиму роботу, була б майже нульова.

Цілий ранок я сиджу в кімнаті, силкуюся читати «Уолл-стрит Джорнал» і дивитися «Сі-Ен-Ен», але це лише навіює на мене ще більший жах. Адже ці американські телеведучі такі прилизані й бездоганні. Філігранно вимовляють кожне слово, ніколи не жартують і знають геть усе — і про міністра торгівлі Іраку, і про наслідки

глобального потепління для Перу. А тут я, яка чомусь вирішила, що можу робити те саме, що й вони. Я, либонь, збожеволіла.

Ще одна проблема в тому, що в мене вже багато років не було справжньої співбесіди. Ніхто з «Ранкової кави» не завдавав собі клопоту мене тестувати. Я просто прийшла туди — і залишилася. А влаштовуючись на колишню свою роботу у «Вдалих вкладеннях», я просто спокійно побазікала з редактором Філіпом, з яким була вже знайома з прес-конференцій. Тож мене страхає думка — як на порожньому місці справити враження на двох незнайомців?

«Просто будь собою», — одно повторює Люк. Але це, чесне слово, смішно. Кожному відомо, що на співбесідах треба не показувати, хто ти є, а вдавати, що ти — саме той, хто їм потрібен на цю роботу. Тому й кажуть про «правила співбесіди».

Коли я приїжджаю до ресторану, де ми зустрічаємось, одна частина мене хоче втекти, відмовитися від цього задуму й купити гарненьке взуття. Але я не можу. Я просто мушу пройти через труднощі.

І оце найгірше. У мене страшенно холоне в животі й пітніють руки, адже це справді важливо. Я не можу сказати собі, що мені байдуже й турбуватися не варто, хоч так я кажу про більшість речей. Бо співбесіда — таки значуща подія. Якщо я не влаштуюся на роботу в Нью-Йорку, то й не зможу жити в Нью-Йорку. Якщо я нароблю дурниць на співбесіді й полетять чутки, яка я нездара, то всьому буде край. О Боже! О Боже!..

«Гаразд, заспокойся», — твердо наказую собі. Я зможу. Я впораюсь. А потім дозволю собі невеличку винагороду. Вранці мені надійшов лист від сайту «Смакота на щодень» про те, що у величезному магазині косметики в Сого під назвою «Сефора» сьогодні до четвертої проходить спеціальна промоакція. Кожен покупець

отримує «особливий подарунок», а ті, хто витратить 50 доларів, ще й безплатну туш!

От бачите, мені вже стало краще, коли я просто про це подумала. Ну ж бо, дівчинко. Іди, підкори їх!

Я змушую себе зайти крізь двері й раптом опиняюся в дуже вишуканому ресторані. Тут усе таке чорне й лаковане, а ще білі лляні скатертини та кольорові рибки, що плавають в акваріумах.

— Добридень, — каже вбраний у чорне метрдотель.

— Добридень, — відповідаю я. — Я прийшла на зустріч із...

От чорт, я геть забула, як звати тих, з ким я зустрічаюся.

О, чудовий початок, Бекі. Дуже професійно.

— Ви могли б трохи... почекати? — кажу я і, зашарівшись, відвертаюся.

Порпаюся в сумці й нарешті знаходжу потрібний папірець. Джадд Вестбрук і Кент Гарланд.

Кент? Серйозно? Це ім'я таке?

— Я Ребекка Блумвуд, — знову звертаюся я до метрдотеля, поспіхом ховаючи папірець назад у сумку. — Прийшла на зустріч із Джаддом Вестбруком та Кентом Гарландом з «Ейч-Ел-Бі-Сі».

Він переглядає свій перелік, а потім холодно всміхається.

— Ага, так. Вони вже тут.

Я глибоко вдихаю, йду за ним до столу і... Вони справді там. Білявка в бежевому брючному костюмі й чоловік з різкими рисами обличчя — в такому ж бездоганному чорному костюмі та сіро-зеленій краватці. Я пересилую себе, щоб не втекти, з упевненою усмішкою підступаю до них і простягаю руку. З хвилину вони вдвох мовчки дивляться на мене, а я з жахом думаю, що вже встигла порушити якусь страшенно важливу норму етикету. Адже, здається, в Америці тиснуть руки, хіба ні? Цілуватися ж не треба? Чи робити реверанси?

На щастя, білявка таки встає і тепло потискає мою руку.

— Бекі! — каже вона. — Я така рада вас бачити. Я Кент Гарланд.

— Джадд Вестбрук, — відрекомендовується чоловік, пильно розглядаючи мене ямкуватими очима. — Ми надзвичайно щасливі з вами познайомитися.

— Я також! — підхоплюю я. — І дякую вам за прекрасні квіти!

— Не варто, — каже Джадд і мало не силоміць садить мене на стілець. — Для нас це саме задоволення.

— Справжня радість, — підхоплює Кент.

Западає мовчанка.

— Ну, для мене... це теж невимовна радість, — спішно відповідаю я. — Це просто... навіть не скажеш.

Поки що все гаразд. Коли ми й далі все торочитимемо одне одному, яке це щастя, то я добре з усім впораюся. Обережно ставлю на підлогу свою сумку, а поверх неї кладу примірники «Файненшел Таймс» і «Уолл-стрит Джорнал». Я ще думала прихопити південнокитайську ранкову газету, але мені здалося, що це буде занадто.

— Принести вам напій? — питає офіціант, вигулькнувши поруч.

— Ой, так! — мовлю я, нервово оглядаючи стіл і намагаючись зрозуміти, що п'ють інші. (І перед Кент, і перед Джаддом стоять великі склянки чогось схожого на джин з тоніком, отож краще мені не вирізнятися). — Джин-тонік, будь ласка.

Щиро кажучи, я відчуваю, що він мені просто потрібен, щоб розслабитися. Розгортаю меню, а Джадд і Кент дивляться на мене з нестримною цікавістю, ніби чекають, що на мені раптом розцвітуть квіти абощо.

— Ми переглядали ваші відеозаписи, — каже Кент, нахилившись уперед. — І ми приголомшені.

— Справді? — отетеріло перепитую я, а потім усвідомлюю, що не слід мені так цьому дивуватися. — Справді? — повторюю я,

намагаючись говорити байдуже. — Ну так, звісно, я пишаюся своїм шоу...

— Як вам відомо, Ребекко, ми працюємо над передачею «Споживач сьогодення», — каже Кент. — Наразі в нас не розкрито тему особистих фінансів, але ми хотіли б запровадити рубрику порад, подібну до тієї, над якою ви працюєте в Британії.

Вона зиркає на Джадда, і той киває погоджуючись.

— Добре видно, що ви просто закохані в тему особистих фінансів, — мовить він.

— О, — спантеличено відказую. — Ну...

— Це видно з усього, що ви робите, — твердить він. — Та й знання у вас від зубів відскакують.

Від зубів?

— Знаєте, Ребекко, ви просто унікальна, — каже Кент. — Така молода, близька, чарівна дівчина, що демонструє широченну обізнаність і говорить надзвичайно переконливо...

— Ви можете надихати людей, що потрапили у фінансову скруту. По всьому світу, — докидає Джадд.

— І найбільше нас захоплює терпіння, яке ви виявляєте до цих людей.

— Співчуття до них...

— ...і ця ваша вдавана простота! — закінчує Кент, пильно дивлячись на мене. — Як вам це вдається?

— Гмм... ну, знаєте... Воно само якось виходить...

Офіціант ставить переді мною напій, і я вдячно за нього хапаюся.

— Ну, то будьмо! — підіймаю я свою склянку.

— Будьмо! — приєднується Кент. — Ви готові щось замовити, Ребекко?

— Звісно! — відповідаю я, хутенько переглядаючи меню. — Будь ласка, морського окуня з зеленим салатом, — я оглядаю своїх візаві. —

І візьмімо на всіх грінок із часником?

— Я не їм борошняних виробів, — чемно відмовляється Джадд.

— Ой, гаразд, — мовлю я. — А ви... Кент?

— У мене вуглеводи лише на вихідних, — люб'язно пояснює вона. — Але ви замовляйте. Впевнена, що це дуже смачно!

— Ні, не треба, — хутко заперечую я. — Досить мені морського окуня.

Боже, як я могла втнути таку дурницю? Ну звісно ж, на Мангеттені не їдять часникових грінок.

— А напій? — питає офіціант.

— Гм... — я оглядаю стіл. — Хтозна. Може, «Совіньйон Блан»? А що ви будете?

— Звучить добре, — каже Кент із дружньою усмішкою, і я полегшено зітхаю. — А мені оновить «Пеллегріно», — додає вона, киваючи на свою склянку.

— І мені, — мовить Джадд.

«Пеллегріно»? То вони п'ють мінеральну воду?

— Мені теж просто води, — швидко говорю я. — Не треба вина! Це я просто запропонувала. Ну, розумієте...

— Ні! — заперечує Кент. — Ви замовляйте те, що хочете, — вона всміхається офіціантові. — Будь ласка, пляшку «Совіньйон Блан» для нашої гості.

— Ні, справді... — червонію я.

— Ребекко, — Кент, усміхаючись, підносить руку. — Все для вас.

Ну чудово. Тепер вона вирішить, що я неспросипуща алкоголічка. І не можу на тверезу голову пережити обід і знайомство.

Та вже гаразд. Що маємо, то маємо. Все буде добре. Я просто вип'ю один келих. Один келих — і край.

І, чесне слово, так я й збираюся вчинити. Випити один келих і спинитися.

Але проблема в тому, що кожного разу, як я допиваю той келих, з'являється офіціант, наповнює його ще раз і якимось так виходить, що я знову п'ю. Та й до того ж мені здається, що це буде якась невдячність — замовити цілу пляшку вина й кинути її недопитою.

Отож, зрештою, коли ми закінчуємо їсти, я вже почувуюся досить... Ну, мене можна назвати п'яною. Або захмелілою. Утім, це пусте, адже ми справді чудово спілкуємось, і я надзвичайно дотепна. Напевно, це завдяки тому, що я трохи розслабилася. Розповідаю безліч кумедних історій про закулісся «Ранкової кави», мене уважно слухають і кажуть, що це все здається «страшенно цікавим».

— Звісно, ви, британці, дуже відрізняєтеся від нас, — задумливо промовляє Кент, коли я закінчую оповідати про те, як оператор Дейв приперся на роботу п'яний мов чіп, упав просто посеред програми, і до нього в кадр потрапила Емма, що саме длубалася в носі. (Боже, яка ж це сміхота була! Я й досі не можу стримати реготу на саму згадку про це.)

— Нас просто зачаровує ваш британський гумор, — каже Джадд і пильно дивиться на мене, ніби чекаючи ще одного жарту.

Так, швидко. Згадай щось смішне. Британський гумор. Гмм...
Монті Пайтон? Віктор Мелдрю?

— Чи бити, чи не бити, от питання! — чую я власний голос. — Гмм... Дитина дисграфіків ходить до дитячого суду!

Я заходжуся сміхом, а Джадд і Кент здивовано презириються.

Аж тут нам подають каву. Ну, принаймні мені. Кент п'є чай «Англійський сніданок», а Джадд якусь трав'яну чудернацію, яку сам дав офіціантові й попросив заварити.

— Я просто обожнюю чай, — мовить Кент з усмішкою. — Він так заспокоює. Ой, Ребекко. В Англії є звичай — тричі обернути заварник

за годинниковою стрілкою, щоб відігнати лихі сили. Так? Чи, навпаки, проти годинникової стрілки?

Обернути заварник? Ніколи не чула, щоб хтось крутив якийсь дурнувятий заварник.

— Гмм... дайте-но пригадати.

Я замислено морщу обличчя, шукаючи в пам'яті, коли востаннє пила чай із заварника. Утім, єдиний спогад — про те, як Сьюз кидає в чашку чайний пакетик і розриває зубами обгортку «Кітката».

— Мабуть, проти годинникової стрілки, — нарешті кажу я. — Через стару приказку: «Разом зі стрілками зла сила повзе... але проти стрілки не поверне».

Чорт, ну що це я мелю? І чому раптом з шотландським акцентом?

О Господи! Я забагато випила.

— Дивовижно! — каже Кент, сьорбаючи чай. — Обожною ці вишукані стародавні британські звичаї. Ви ще якісь знаєте?

— Ну звісно ж! — радісно озиваюсь я. — Цілу купу!

Припини, Бекі. Припини, зараз же.

— Наприклад, у нас є дуже старий звичай... звичай... «обертання пирога до чаю».

— Справді? — перепитує Кент. — Ніколи про таке не чула.

— О так, — впевнено розповідаю я. — Для цього треба взяти пиріг... — я вихоплюю якийсь рогалик в офіціанта, що проходить повз нас, — і... отак обертати його над головою, повторюючи коротенький віршик...

Мені на голову сиплються крихти, а я не можу вигадати жодної рими до слова «пиріг», тож кладу рогалик на стіл і відпиваю кави. — Це корнуоллська традиція, — додаю я.

— Справді? — питає зацікавлено Джадд. — Моя бабуся з Корнуоллу. Я обов'язково в неї про це розпитаю!

— Так роблять у Корнуоллі не скрізь, — пояснюю я. — Дуже мало де, власне.

Джадд і Кент спантеличено презириються, а тоді удвох вибухають сміхом.

— Цей ваш британський гумор! — каже Кент. — Такий свіжий.

З хвилину я не знаю, як мені поводитися, а потім теж починаю сміятися. Боже, оце круто. Ми вже стали однією командою! Відтак обличчя Кент освітлює радість.

— Так, Ребекко, давненько вже хочу це сказати. В мене є для вас дуже особлива пропозиція. Не знаю, що ви собі планували на цей вечір. Але маю дуже рідкісний квиток... на...

Вона робить ефектну паузу, широко всміхається, і я дивлюся на неї з раптовим піднесенням. Ексклюзивний розпродаж зразків від «Гуччі», куди можна потрапити лише за запрошенням! Інакше й бути не може!

— ...щорічну конференцію Асоціації фінансових аналітиків! — з гордістю закінчує вона.

На якусь мить мені відбирає мову.

— Справді? — нарешті мимрю я, трохи тоншим голосом, ніж зазвичай. — Ви мабуть... жартуєте!

Як мені від цього відкараскатись? Ну от як?

— Приблизно такого я й чекала! — задоволено мовить Кент. — Я знала, що ви будете раді. Тож, якщо ви на сьогодні нічого не планували...

Я хочу заверещати: «Планувала! Я планувала піти в «Сефору» по безплатну туш!»

— Там виступатимуть найвидатніші професіонали, — зазначає Джадд. — Берт Франкель наприклад.

— Невже? — перепитую я. — Сам Берт Франкель!

Ніколи й не чула ні про якого довбаного Берта Франкеля.

— Так... У мене отут є перепустка... — каже Кент і бере свою сумку.

— Ох, яка шкода! — чую я власний голос. — Бо я, загалом, намірилася... піти сьогодні по обіді в музей Гугенгайма.

Хух. Проти культури не заперечиш.

— Невже? — тягне Кент, страшенно розчарована. — І це не можна відкласти навіть на день?

— Боюся, що ні, — зітхаю я. — Там показують одну штукенцію, яку я просто шалено мрію побачити... відколи мені виповнилося шість років.

— Невже? — витріщається на мене Кент.

— Так, — рвучко нахиляюсь я до неї. — Відколи я, гостюючи в бабусі, побачила те фото в книжці про мистецтво, з самісінького дитинства я прагнула поїхати в Нью-Йорк і побачити цей дивовижний витвір. І тепер, коли я вже тут... я просто більше не можу чекати. Сподіваюся, ви мене розумієте...

— Ну звісно ж! — запевняє Кент. — Звісно ж, розуміємо. Яка натхненна історія! — Вони з Джаддом вражено презираються, і я скромно всміхаюсь у відповідь. — То що ж це за експонат?

Я дивлюся на неї, й далі усміхаючись. Так, мерщій думай. Гугенгайм. Сучасний живопис? Скульптура?

Беру 50 на 50 і ставлю на живопис. Ех, якби можна було ще й дзвінок другові.

— Ну, власне... я не хочу цього обговорювати, — нарешті відповідаю. — Я вважаю художні смаки дуже... особистим питанням.

— Ой, — каже Кент зі спантеличеним виглядом. — Ну звичайно, я анітрохи не наполягаю...

— Кент, — утрутився Джадд, вкотре зиркаючи на годинник, — нам справді вже час...

— Так, маєш рацію, — погоджується Кент, відпиває ще чаю і підводиться. — Даруйте, Ребекко, в нас призначено зустріч на другу тридцять. Але з вами було страшенно приємно спілкуватися.

— Пусте, — погоджуюсь я. — Без проблем!

Я ледь спинаюся на ноги і плентаюся за ними з ресторану. Проходячи повз відро, в якому холоне вино, мало не падаю й усвідомлюю, що сама видудлила майже цілу пляшку. Господи, сором! Утім, навряд чи хтось помітив це.

Ми виходимо з ресторану, і Джадд відразу ж ловить для мене таксі.

— Дуже радий з вами познайомитися, Ребекко, — мовить він. — Ми розповімо про вас заступникові нашого головного продюсера і... залишатимемось на зв'язку! Гарної вам екскурсії!

— Звісно! — відповідаю я, по черзі потискаючи їм обом руки. — Так і буде. Дуже вам дякую!

Я чекаю, щоб вони пішли, але вони стоять нерухомо, чекаючи, доки я поїду. Тож я трохи невпевнено заходжу в таксі, сідаю, нахиляюся до водія і голосно кажу:

— До музею Гугенгайма, будь ласка.

Таксі від'їжджає, і я весело махаю Джаддові та Кент, аж поки вони зникають удалині. Здається, все пройшло справді вдало. Хоч, може, не варто було розповідати тієї історії про Рорі та собаку-поводиря. І падати дорогою до вбиральні. Одначе таке могло статися будь з ким.

Я чекаю, доки ми від'їдемо ще на кілька кварталів (просто про всяк випадок), а потім знову нахиляюся вперед.

— Вибачте, — кажу я водієві, — Я передумала. Ми можемо поїхати в Сого?

Той обертається й осудливо хмуриться.

— В Сого хочете? — перепитує він. — А як же Гугенгайм?

— Гмм... Піду туди пізніше.

— Пізніше? — обурюється водій. — У музеї Гугенгайма не можна поспішати. Він же просто прекрасний. Пікассо. Кандинський. Таке не пропускають.

— Я нічого не пропущу! Чесне слово, я обіцяю. Тільки можна ми зараз поїдемо в Сого? Будь ласка...

Западає тиша.

— Ну гаразд, — каже нарешті таксист, хитаючи головою. —
Гаразд.

Він повертає машину, роблячи на дорозі велике коло, і ми їдемо в інший бік. Я дивлюся на годинник — тепер за двадцять третя. Ще купа часу. Пречудово.

Я радісно відхиляюся на спинку сидіння й дивлюсь у вікно на клаптик блакитного неба. Господи, як же чудово все складається, правда ж? Я мчу в жовтому таксі, сонячне проміння відбивається від хмарочосів, а на обличчі в мене — усміх, особливо радісний після вина. Я справді відчуваю, як Нью-Йорк стає для мене рідним домом. Ну звісно, я розумію, що минуло лише три дні, але, чесне слово, здається, ніби це місце просто створене для мене. Я звикаю до вимови й усього такого. Вже не замислюючись, уживаю тутешні слівця, що спершу здавалися такими незвичними. Ми спиняємося на переході, я з цікавістю визираю з вікна, намагаючись утямити, на якій ми тепер вулиці та... вклякаю з жаху.

Джадд і Кент. Просто отут, перед нами. Вони переходять дорогу, Кент жваво щось розповідає, і Джадд киває. О Господи! Господи! Мерщій ховайся.

Серце в мене калатає, я спливаю по сидінню вниз, намагаючись затулитися своїм «Уолл-стрит Джорнал». Але вже пізно. Кент мене

помітила. Рот у неї вражено роззявляється, і вона підбігає до нас. Стукає у вікно, намагається щось сказати, шалено розмахуючи руками.

— Ребекко! Ви не туди їдете! — вигукує вона, коли я опускаю вікно. — Музей Гугенгайма в іншому місці!

— Та невже? — вражено перепитую я. — Боже мій! Як таке могло статися?

— Скажіть водієві, хай розвертається! Ох, ці нью-йоркські таксисти! Нічого не тямлять! — Кент стукає у вікно вже до нього. — Гу-ген-гайм! — промовляє вона, ніби пояснюючи щось зовсім нетямущому малюкові. — На 89-у вулицю! І хутчіше! Ця жінка мріє туди потрапити, відколи їй виповнилося шість років!

— Ви хочете, щоб я їхав у музей Гугенгайма? — питає водій, дивлячись на мене.

— Гм... ну так! — відповідаю я, уникаючи його погляду. — Я ж саме так і сказала, хіба ні? Гугенгайм!

Водій ледь чутно лається і повертає таксі, а я махаю Кент, яка співчутливо показує мені жестами щось на зразок «ну й бовдур же він!»

Ми від'їжджаємо звідти і знову прямуємо на північ. Кілька хвилин я не можу змусити себе вимовити хоч слово. Проте я бачу, як майорять номери вулиць: 34, 35... Вже майже третя, а ми далі й далі від Сого, від «Сефори», від моєї безплатної туші...

— Вибачте, — вимовляю нарешті я і винувато відкашлююсь. — Власне...

— Що таке? — питає водій, погрозово зиркаючи на мене.

— Я тут... я щойно згадала, що обіцяла зустрітися з моєю... гм... тіткою, в... в...

— Сого. Ви хочете поїхати в Сого.

Він у дзеркалі дивиться мені в очі, і я ледь-ледь присоромлено киваю. Коли таксист знову розвертає машину, мене підкидає на

сидінні, і я стукаюся головою у вікно. «Гей! — долинає нізвідки голос, і я аж скидаюся з переляку. — Будьте обережні! Безпека над усе, згодні? То пристебніться!»

— Добре, — смиренно кажу я. — Даруйте. Мені дуже шкода. Я більше не буду.

Неслухняними пальцями застібаю ремінь безпеки, і в дзеркалі зиркаю на водія.

— Це записане аудіопопередження, — зневажливо кидає він. — Ви говорите з магнітофоном.

Я так і знала.

Нарешті ми дістаємося «Сефори» на Бродвеї, і я простягаю водієві цілу купу доларів (сто відсотків чайових, що я вважаю цілком обґрунтованим, як зважити на всі обставини). Коли я виходжу з таксі, він пильно дивиться на мене.

— Ви випили, леді?

— Ні, — обурююся я. — Тобто... так. Але зовсім трішечки вина під час обіду...

Таксист, похитавши головою, від'їжджає, а я нетвердо йду в «Сефору». Чесно кажучи, мені трохи паморочиться в голові. А коли я відчиняю двері, починає паморочитися ще дужче. Боже мій! Тут навіть краще, ніж я сподівалася.

Лунає музика, навколо під світлом точкових лампочок метушаться дівчата, а стильні хлопці в чорних светрах і навушниках роздають сумки з подарунками. Я ошелешено роззираюся: ще ніколи в житті не бачила стільки косметики відразу. Довжелезні ряди губних помад. І не менші низки лаків для нігтів. Усіх кольорів веселки. І погляньте лишень — там стоять маленькі стільчики, на яких можна посидіти,

випробовуючи все, з безплатними ватними дисками і таким іншим. Це місце просто... ну... це рай на Землі.

Я беру одну з подарункових сумок і розглядаю її. На її лицьовому боці надруковано слова під назвою «Обітниця “Сефори”»: «Кожне втілення краси об’єднує нас і додає життю солодкого аромату».

Боже, ви знаєте, це настільки істинно. А ще так мудро і, я б сказала... проникливо, що мені мало сльози на очі не навертаються.

— Міс, із вами все гаразд?

Хлопець у навушниках пильно придивляється до мене, і я підводжу очі, досі зачарована.

— Я просто читала обітницю «Сефори». І вона... вона просто прекрасна.

— Ну... добре, — каже хлопець, із сумнівом поглядаючи на мене.
— Вдалого вам дня.

Я киваю йому, а потім, похитуючись, іду до ряду маленьких пляшечок лаків для нігтів, усі з наклейками на взір «Космічний розум» чи «Усвідомлений сон». Коли я дивлюся на цю полицю, мене просто затоплюють емоції. Ці пляшечки говорять зі мною. Вони промовляють, що, досить мені пофарбувати нігті у правильний колір, усе відразу сповниться сенсу і в моєму житті настане гармонія.

Чому я раніше не зрозуміла цієї істини? Чому?

Я хапаю «Усвідомлений сон» і кладу його до себе в кошик, а потім прямую в глиб крамниці й бачу там полицю з написом «Потіш себе — ти цього варта».

«Я справді варта цього», — думаю я, мов затуманена. Я заслуговую на набір ароматичних свічок, і дорожнє люстерко, і якусь шліфувальну пасту, хай що це означає... І, стоячи там, складаючи все в свій кошик, я якимось кутком свідомості ловлю віддалений чи то дзвін, чи то дзюркіт, аж раптом розумію, що це дзвонить мій мобільний телефон.

— Алло! — кажу я, притискаючи його до вуха. — Хто це?

— Привіт. Це я, — мовить Люк. — Я чув, що ваш обід пройшов дуже вдало.

— Справді? — перепитую я, і мене охоплює подив. — Де це ти таке чув?

— Щойно розмовляв де з ким з «Ейч-Ел-Бі-Сі». Немає жодного сумніву, що ти на них справила враження. Ти просто створена, щоб розважати глядачів, — ось як вони сказали.

— Ого! — вигукую я, трохи поточившись, і, щоб утримати рівновагу, спираюся на полицю. — Точно? Ти впевнений?

— Цілком упевнений. Вони казали про те, яка ти чарівна, освічена, висококультурна... Я навіть чув, що після зустрічі тебе посадили в таксі до музею Гугенгайма.

— Еге ж, — кажу я, беручи крихітний слоїчок з мандариновим бальзамом для губ. — Посадили.

— Так, і мені було дуже цікаво почути про твою палку дитячу мрію, — провадить далі Люк. — Кент була дуже вражена.

— Так? — неуважно перепитую я. — Ну, це добре.

— Звичайно ж... — Люк замовкає. — Хоч, погодься, досить дивно, що ти не згадувала Гугенгайм сьогодні вранці, правда ж? Та й узагалі... ніколи не згадувала. Дарма що мрієш потрапити туди з шести років.

Я чую, що в його голосі бринять глузливі нотки, і зосереджуюся. То він зателефонував просто для того, щоб покепкувати з мене? От зараза!

— Я що, дійсно ніколи не згадувала про Гугенгайм? — безневинно кажу я, кладучи бальзам для губ у свій кошик. — Справді, дуже дивно.

— Еге ж? — питає Люк. — Дивна дивина. То ти тепер там?

Падлюка!

Якусь мить я мовчу, бо просто не можу зізнатися Люкові, що знову пішла вештатися крамницями. Не можу після того, як він мене стільки підштрикував тією так званою екскурсією. Так, я цілком згодна, що десять хвилин із тригодинної міської екскурсії — це не так уже й багато, але дещо я все ж побачила, чи не так? Ну не дарма я аж до «Саксу» дійшла — ну погодьтеся.

— Авжеж, — навіть трохи зверхньо мовлю я. — Звісно, саме там.

І це, між іншим, майже правда. Адже я запросто зможу піти туди, коли тут з усім упораюся.

— Круто! — радіє Люк. — І який саме експонат роздивляєшся?

Ой, стули пельку.

— Що таке? — раптом голосно питаю я. — Вибачте, я не знала! Люку, я маю вимкнути телефон. Бо... гм... завідувач невдоволений. То побачимося пізніше.

— О шостій у барі «Роялтон», — відповідає він. — Зможеш познайомитися з моїм новим партнером Майклом. І я нетерпляче чекатиму на розповідь про те, як минув твій день.

Десять

Я ховаю телефон, трохи обурена. Ах, так! Ну, я покажу йому. Поїду в той Гугенгайм просто зараз. Цієї самої миті. Щойно накуплю косметики й отримаю свій безплатний подарунок.

Я накидаю собі в кошик усякого причандалля, покликаного дарувати красу, поспішаю до каси, підписую чек, навіть не поглянувши на нього, а потім виходжу на залюднену вулицю. Так. Тепер пів на четверту, а отже, в мене повно часу, щоб дістатися музею й ненадовго заглибитися в культуру. Ну й чудово, я насправді страшенно цього чекаю.

Стаю край тротуару й витягаю руку, щоб зловити таксі, аж раптом помічаю розкішну сяйливу крамничку під назвою «Кеті Папері». Несвідомо опускаю руку й поволі наближаюся до вітрини. Погляньте лишень на цей асортимент «мармурового» обгорткового паперу! І на цю оздоблену декупажем скриньку. І на прекрасну декоровану бісером стрічечку.

Добре, я просто зазирну сюди і скоресенько все огляну. За якихось п'ять хвилин. А вже потім поїду в Гугенгайм.

Відчиняю двері й неквапливо заходжу, роздивляючись на прекрасні обгортки для подарунків, оздоблені сушеними квітами, мотузочками й бантиками, на фотоальбоми, пакуночки вишуканого паперу для записів... і — о Боже! — погляньте на вітальні листівки.

От бачите, про що я. Ось чим Нью-Йорк такий крутий. Тут листівка не просто нуднюча картка, на якій написано «З Днем народження». Тут це справжні шедеври, виготовлені руками, з блискучими квітами та дотепними колажами, а ще з написами на

зразок «Вітаємо з усиновленням близнят!» або «Сумно чути, що ви розлучилися!»

Ходжу сюди-туди, геть засліплена цим розмаїттям. Я просто мушу тут щось купити. Наприклад, оцю незрівнянну панораму: якщо її розгорнути, з неї виростає справжній палац із написом на прапорі «Захоплююся вашим перебудованим домом!» Тобто в мене, правду кажучи, ніхто зі знайомих не перебудовує дім, але ж вона може почекати, доки мама не вирішить переклеїти шпалери у вітальні. А оця, вкрита штучною травою, зі словами «Найзатятішому тренерові з тенісу зі щирою подякою!» Адже наступного літа я збираюся трохи повправлятися в тенісі, тож схочу подякувати своєму тренерові, правда ж?

Обираю ще кілька, потім переходжу до запрошень. А вони ще кращі! Замість обридлого «Вечірка» на них написано щось на кшталт «Зустріньмося у клубі на другому сніданку» або «Посмакуймо піцу, офіціоз заборонено!»

Знаєте, думаю, мені варто купити кілька запрошень. Не скористатися з такої нагоди надто необачно. Адже, наприклад, ми зі Сьюз запросто можемо влаштувати вечірку з піцою, чом би й ні? А в Британії нам нізащо не знайти їх. Вони просто чарівнезні, облямовані крихітними блискучими шматочками піци з боків. Я охайно складаю в кошик десять пакунків запрошень, поряд з усіма своїми прекрасними листівочками й кількома аркушами розмальованого цукерками обгорткового паперу (просто не змогла встояти перед ним), а потім іду до каси. Доки продавчиня це все сканує, я ще раз оглядаю магазин, хвилюючись, чи не прогавила, бува, чогось. І лише коли вона називає загальну суму, дивлюся на неї, трохи шокована. Так багато? За якихось кілька карток?

З хвилину я вагаюся: чи справді мені це все треба. Приміром, оця листівка «Щасливої Хануки, босе!»?

Проте колись-таки вони всі мені неодмінно знадобляться, правда ж? І якщо вже я намірилася жити в Нью-Йорку, мені треба звикати розсилати всім дорогі картки, тож це такий спосіб акліматизації.

Та й до всього, навіщо взагалі потрібна кредитна картка з таким високим лімітом, коли ним не користуватися? Отож. І я можу вписати це в свій бюджет як «доконечні ділові витрати».

Підписуючи чек, помічаю дівчину в джинсах і капелюшку, що крутиться перед поличкою з візитівками. Обличчя здається мені напрочуд знайомим. Я з цікавістю розглядаю її — і раптом згадую, де її зустрічала.

— Добридень, — дружньо всміхаюсь їй. — Я, здається, вас учора бачила на розпродажі зразків? Виторгували щось гарненьке?

Але замість відповіді вона швидко відвертається, біжить з магазину, мало не збиваючи когось з ніг, і бурмоче: «Вибачте». На мій подив, вона говорить із британським акцентом. Ну, це аж якось брутално, правда? Зневажити свою землячку на чужині. Господи, недарма англійців вважають надто зверхніми!

Так. Отепер я точно поїду в музей Гугенгайма. Вийшовши з «Кеті Папері», усвідомлюю, що не знаю, з якого боку мені треба ловити таксі, і з хвилину стою без руху, намагаючись утямити, де північ. Щось яскраво спалахує на іншому боці вулиці, і я, примружившись, видивляюся, чи не збирається на дощ. Але в небі ні хмаринки, і ніхто більше не звернув на той спалах ніякісінької уваги. Може, це ще одна особливість Нью-Йорка — приміром, димучі тротуари.

Ну, та хай йому! Треба зосередитися. Гугенгайм.

— Вибачте, — звертаюсь я до жінки, що проходить повз мене. — з якого боку Гугенгайм?

— Отуди цією вулицею, — тицяє вона пальцем.

— Зрозуміла, — спантеличено кажу я. — Дякую.

Нічогісінько я не зрозуміла. Мені здавалося, що Гугенгайм за кілька миль звідси, біля Центрального парку. Як він може бути на цій вулиці? Вона, либонь, іноземка. Запитаю ще в когось.

От тільки всі тут ходять збіса прудко, дуже важко хоч до когось догукатися.

— Гей, — волаю я, мало не хапаючи за руку якогось чоловіка в костюмі. — До Гугенгайма...

— Ось, — киває він і поспішає далі.

Про що це, трясця, вони всі патякають? Я точно пам'ятаю, як Кент казала, що Гугенгайм міститься поруч із... поруч із...

Стривайте-но хвилинку.

Я вклякаю посеред вулиці, здивовано витріщившись.

Повірити не можу. Ось він! Просто переді мною вивіска — і на ній написано «ГУГЕНГАЙМ» велетенськими, на півнеба, літерами.

Що ж це коїться? Гугенгайм переїхав? Чи є два Гугенгайми?

Наближаючись до дверей, помічаю, що це місце малувате для музею — то, може, це не головний Гугенгайм? Можливо, це якийсь його трендовий відділ у Сого! Так! Ну, якщо в Лондоні можуть бути дві галереї «Тейт» — традиційна й сучасна, то чому в Нью-Йорку не може бути просто «Гугенгайма» і «Гугенгайма в Сого»?

«Гугенгайм у Сого». Звучить дуже круто!

Я обережно відчиняю двері і... Звичайно ж, тут усе біле й просторе, сучасне мистецтво стоїть на підмостках, і є сидіння, і люди тихо ходять, перешіптуючись одне з одним.

Знаєте, отакими слід робити всі музеї. Гарними й маленькими, щоб люди насамперед не втомлювалися, ледве зайшовши туди. Адже всю експозицію можна оглянути, либонь, за півгодинки. До того ж тут, здається, справді цікаво. Подивіться лиш на ці чудні червоні кубики в заскленій вітрині! І на цю неперевершену абстракцію, що висить на стіні.

Доки я захоплено милуюсь абстракцією, ще якась пара підходить оглянути її і стиха обговорює між собою, яка вона вдала. Потім дівчина питає, ніби мимохідь:

— Скільки вона коштує?

Я вже збираюсь обернутися до неї з дружньою усмішкою і сказати, що мене це теж завжди цікавить, коли, на мій подив, чоловік підходить і перевертає абстракцію. На звороті — уявіть собі! — є цінник!

Цінник у музеї! Це місце просто бездоганне! Нарешті знайшлася завбачлива людина, що, як і я, вважає: відвідувачі хочуть не тільки розглядати мистецтво, а й знати, скільки воно коштує. Треба написати про це в музей Вікторії та Альберта.

Знаєте, тепер, коли я уважно роздивляюся навколо, виявляється, що ціну зазначено на всіх експонатах. І на червоних кубиках у вітрині є цінник, і на цьому стільці... і на отій... отій коробці з олівцями.

Як дивно виставляти коробку олівців у музеї! Утім, може, це інсталяція така, на зразок композиції «Дівчаче ліжко». Я підходжу, волюючи розглянути її зблизька, — на кожному олівці надруковано якісь літери. Певно, значуще послання про мистецтво або про життя... Я нахиляюсь і читаю слова: «Крамниця музею Гугенгайма».

Що?

То це...

Я підводжу голову й роззираюся, геть спантеличена.

Я в магазині?

Тепер я починаю помічати те, що раніше мені в очі не впадало. Як-от два касові апарати з протилежного боку кімнати. А он хтось виходить звідси з фірмовими сумками.

О Боже!

Тепер я почувуюся справжньою дурепою. Як я могла не впізнати крамниці? Але... я розумію чимраз менше. Це просто крамниця? Сама

по собі? Без музею?

— Даруйте, — звертаюсь я до світловолосого хлопця з іменним біджем. — Я просто хочу впевнитися — це справді магазин?

— Так, мадам, — гречно відповідає хлопець. — Це крамниця музею Гугенгайма.

— А де сам музей Гугенгайма?

— Аж біля парку.

— Так. Добре, — я спантеличено дивлюся на нього. — Будь ласка, допоможіть мені розібратися. Сюди можна прийти, накупити безліч речей — і всім байдуже, чи були ви взагалі в тому музеї? Тобто... тут не треба показувати квиток абощо?

— Ні, мадам.

— То можна взагалі не дивитися на мистецтво? Можна просто скупитися? — я мало не кричу від захвату. — Це місто стає кращим і кращим! Просто бездоганно! — я помічаю вражене обличчя хлопця і швидко додаю: — Тобто, звісно, я хочу розглядати мистецтво. Дуже хочу. То я просто... ну... розумієте. Уточнюю.

— Якщо вас цікавить музей, — пропонує хлопець, — я можу викликати для вас таксі. Ви хочете його відвідати?

— Гммм...

Хвилинку, поміркуймо. Не треба надто квапливих рішень.

— Гммм... Я не впевнена, — обачно відповідаю я. — Можете почекати хвильку?

— Звісно, — відповідає хлопець, якимось дивно зиркаючи на мене, і я опускаюсь на біле сидіння, глибоко замислившись.

Гаразд. Річ от у чому. Звісно, я могла б поїхати до того музею. Сісти в таксі, помчати до нього, де він там є, і до самісінького вечора розглядати мистецькі витвори.

Або ж... я могла б просто купити книжку про музей... і до самісінького вечора ходити по крамницях.

Адже головне ось що: хіба обов'язково бачити мистецькі витвори увіч, щоб захоплюватися ними? Ну звісно ж, ні. І, з якогось боку, погортати книжку — це навіть краще, ніж блукати нескінченним галереями, бо так я неминуче охоплю значно ширший матеріал за короткий час і точно дізнаюся набагато більше нового.

До того ж у цій крамниці продається суцільне мистецтво, хіба ні? Отож я вже й так незле занурилася в культуру. Точно.

Я не кидаюся прожогом з магазину. Стирчу там ще щонайменше десять хвилин, переглядаючи літературу і всотуючи в себе цю культурну атмосферу. Врешті-решт я купую велетенську важку книжку, яку подарую Люкові, а ще крутезну чашку для Сьюз, кілька олівців і календар для мами.

Чудово. Тепер можна йти на справжній шопінг! Я виходжу, звільнена й щаслива, ніби в школі, коли несподівано скасували всі уроки. Чимчикую Бродвеем, звертаю на одну з бічних вулиць, проминаю ятки, де продаються підроблені сумочки та барвисті прикраси для волосся, і хлопця, який не надто майстерно грає на гітарі. Незабаром помічаю, що ступаю маленькою мальовничою брукованою вуличкою, а потім ще однією. Обабіч стоять великі старі червоні будівлі, мурами яких збігають пожежні сходи; на тротуарах ростуть дерева, і атмосфера раптом стає значно ідилічнішою, ніж на Бродвеї. Знаєте, я точно зможу звикнути до тутешнього життя. Без проблем.

І — о Боже! — крамниці... Одна привабливіша за одну. В оцій повно-повнісінько строкатих оксамитових суконь, розвішаних на антикварних меблях. Там, далі, стіни помальовано хмаринками, а стійки завішано пишними хрумтливими вечірніми сукнями. Скрізь розставлено мисочки з цукерками. Ще одна — чорно-біла, в стилі ар-деко, як фільм Фреда Астера. А на цю погляньте-но!

Я зупиняюся на тротуарі, з роззявленим ротом витріщившись на манекен, одягнений лише в прозору пластикову сорочку, в кишені якої плаває золота рибка. Це, либонь, найдивовижніший одяг, що його мені колись випадало бачити.

Ви знаєте, в мене завжди була така таємна мрія — одягти зразок справжньої авангардної моди. Адже — Боже мій! — як круто було б носити щось таке ультрасучасне і розповідати всім, що купила його в Сого. Принаймні... А я все ще в Сого? Чи, може, це Ноліта. Чи... Ного? Соліта? Чесно кажучи, я не впевнена, де я тепер, і не хочу дивитися на карту, бо тоді всі вирішать, що я туристка.

Хай там як, байдуже, де це. Зайду сюди.

Я штовхаю важкі двері й ступаю в магазин, зовсім порожній, просочений запахом ладану та якоюсь дивною, лункою музикою. Підходжу до вішаків і, силкуючись видатися щонайспокійнішою, перебираю одяг. Господи, оце химерні тут штуки! Є брюки завдовжки з десять футів, звичайна біла сорочка з пластиковою відлогою, спідниця, пошита з оксамиту й газет, — гарненька, але що з нею буде, коли піде дощ?

До мене підходить хлопець:

— Привіт.

Він убраний у чорну футболку і дуже тісні штани — усі сріблясті, крім одного клаптя між ніг, джинсового, і дуже... ну... помітного.

— Привіт, — намагаюсь відповісти якомога крутіше і не витріщатися йому між ніг.

— Як ти сьогодні?

— Чудово, дякую.

Беру чорну спідницю — і відразу мерщій її кидаю, побачивши аплікацію спереду — блискучий червоний пеніс.

— Хочеш щось приміряти?

Давай, Бекі. Не будь святенницею. Обери собі щось.

— Гмм... так. Оце! — кажу я, хапаючи пурпуровий светрик з високим твердим коміром, справді гарний на вигляд. — Оце, будь ласка.

Я йду за хлопцем у кінець крамниці — до приміряльні з листів цинку. І, тільки знявши светрик з вішака, помічаю, що в нього два високі тверді коміри. Загалом, він чимось схожий на джемпер, який моя бабуся колись подарувала татові на Різдво.

— Перепрошую! — гукаю я, вистромивши голову з приміряльні.
— В цього джемпера... в нього два коміри, — я коротко сміюся, і той хлопець дивиться на мене, ніби на бовдурку.

— Так і треба, — пояснює він. — Це фасон такий.

— А, так! — зразу ж кажу я. — Звичайно.

І знову зникаю в приміряльні.

Я не наважуюся спитати в нього, в який же комір треба пхати голову, тож пхаю її в перший. Виходить просто жахливо. Потім в інший — виходить так само жахливо.

— В тебе там усе гаразд? — питає хлопець біля приміряльні, і я відчуваю, як паленіє моє обличчя.

Я не можу зізнатися, що не розумію, як його вдягати.

— Все... добре, — відповідаю здушеним голосом.

— Хочеш на себе поглянути отут?

— Еге ж! — жалісно пишу я.

О Боже! Обличчя в мене розпашіле, волосся стоїть дибки після того, як я пхала голову в коміри. Нерішуче відчиняю двері приміряльні й розглядаю себе у великому дзеркалі навпроти. Я ще ніколи в житті не мала такого дурнуватою вигляду.

— Це просто фантастичний трикотаж, — зазначає хлопець, що дивиться на мене, схрестивши руки на грудях. — Цілком унікальний.

— Гмм... Так, цілком, — згоджуюсь я, помовчавши. — Дуже цікавий.

Я незграбно підтягаю рукав і намагаюся не зважати на те, що мені неначе бракує голови.

— Маєш приголомшливий вигляд, — каже хлопець. — Просто приголомшливий.

Він говорить так упевнено, що я знову витріщаюся на своє віддзеркалення. І знаєте, може, він і має рацію. Може, не так уже все й кепсько.

— В Мадонни такі є, трьох кольорів, — каже хлопець і стишує голос. — Але, між нами, їй вони не так пасують.

Я захоплено дивлюся на нього:

— В Мадонни є такий светр? От точнісінько такий?

— О так! Але тобі він набагато більше до лиця, — продавець спирається на обшиту дзеркалами колону і розглядає свій ніготь. — Ну то що, береш?

Господи, я обожаю це місто. Де ще можна дістати запрошення з мерехтливими скибочками піци, безплатну туш і джемпер, як у Мадонни? І це все за один день! У «Роялтон» я приїжджаю з широченною захопленою усмішкою. Мені так не щастило в крамницях від... ну... від учора.

Переглянувши в гардеробі усі свої фірмові сумочки, я йду в невеличкий круглий бар, куди Люк запросив мене на зустріч з ним і його новим колегою Майклом Еллісом.

Я останнім часом багато чую про цього Майкла Елліса. Очевидно, він власник величезної рекламної агенції у Вашингтоні та найкращий друг президента. Чи віце-президента? Ну, когось такого. Загалом, він велике цабе і грає ключову роль у тій новій Люковій угоді. Тож слід мені потурбуватися про те, щоб справити на нього гарне враження.

«Ого, оце трендове місце», — заходячи, думаю я. Все шкіряне й хромоване, а люди в стильному чорному вбранні, з відповідними

зачісками. Я ступаю в тьмяно освітлений круглий бар, де за столиком сидить Люк. На мій подив, він сам-один.

— Привіт! — кажу я й цілую його. — То де твій друг?

— Відійшов потелефонувати, — пояснює Люк і махає офіціантові: — Нам ще один «свердлик», будь ласка, — він насмішкувато дивиться, як я сідаю. — То що, любонько, як воно було в музеї Гугенгайма?

— Цікаво, — мовлю я з переможною усмішкою. (Ха-ха-ха-ха! Я дещо підучила в таксі). — Мені особливо сподобалася низка захопливих акрилових скульптурок на основі простих евклідових фігур.

— Справді? — перепитує Люк трохи здивовано.

— Ну звісно. Те, як вони поглинають і відбивають чисте світло... Просто заворожує. Ой, до речі, я тобі купила подарунок.

Я кладу йому на коліна книжку з назвою «Абстрактне мистецтво і митці», а тоді відпиваю поставлений переді мною напій, намагаючись дивитися на Люка не надто зверхньо.

— Ти справді була в Гугенгаймі! — Люк гортає книжку, немов не вірячи власним очам.

— Ну... так — відповідаю я. — Звісно, була!

Гаразд, я розумію, що недобре брехати своєму хлопцеві. Але ж це правда, хіба ні? Адже я таки була в Гугенгаймі. У широкому розумінні слова.

— Це все справді цікаво, — мовить Люк. — Ти бачила оцю відому скульптуру Бранкузі?

— Гмм... ну-у... — я зазираю йому через плече, намагаючись розгледіти, про що він говорить. — Ну, я більше зосередилася на... гм... евклідових фігурах, і, звичайно, на незрівнянних... гмм...

— Ось і Майкл повернувся, — перериває мене Люк.

Він згортає книжку, і я швиденько запихаю її назад у фірмову сумку. Дякувати Богові! Я зацікавлено дивлюся, який же він, цей славнозвісний Майкл, і мало не захлинаюся своїм напоєм.

Повірити не можу. Це він. Майкл Елліс — це той лисуватий чолов'яга з тренажерної зали. Востаннє, коли ми бачилися, я мало не здохла перед ним на підлозі.

— Привіт! — говорить Люк, підводячись. — Бекі, познайомся з Майклом Еллісом, моїм новим партнером.

— І знову вітаю вас, — відповідаю я, намагаючись опанувати себе й осміхнутися. — Як справи?

Ой, таке слід просто заборонити. Треба запровадити правило, за яким ті, хто бачився в тренажерній залі, нізащо не повинні зустрічатися в реальному житті. Це надто соромно.

— Ми вже мали приємність познайомитися, — пояснює Майкл Елліс, тисне мою руку, підморгує і сідає навпроти. — Вчора ми з Бекі разом тренувалися. А от сьогодні вранці я вас у залі щось не бачив.

— Сьогодні вранці? — перепитує здивовано Люк, сідаючи назад. — Бекі, здається, ти казала, що сьогодні вранці тренажерна зала зачинена.

От чорт!

— Ой. Гмм, ну... — я роблю великий ковток і відкашлююся. — Коли я говорила, що там зачинено, я, власне, мала на увазі... що...

Я розгублено замовкаю.

Господи, а я так хотіла справити гарне враження!

— Ой, про що я тільки думаю? — раптом вигукує Майкл. — Либонь, зовсім відбився глузду! Це ж не сьогодні було. Сьогодні зала дійсно не працювала. Через важливі ремонтні роботи, здається. Щось таке.

Він широко всміхається мені, і я відчуваю, як паленіє моє обличчя.

— Хай там як, — відповідаю я, хутко змінюючи тему. — То ви... ви працюєте над угодою разом з Люком. Це чудово! Як вона просувається?

Я питаю це лише тому, що хочу бути ввічливою і відвернути увагу від своїх спортивних досягнень. Чекаю, що вони вдвох почнуть розповідати мені про свої справи дуже детально, і я зможу просто час від часу кивати головою, смакуючи коктейль. Але, на мій подив, чоловіки замовкають.

— Добре питання, — мовить нарешті Люк і дивиться на Майкла. — Що сказав Кларк?

— Ми довго розмовляли, — відповідає Майкл. — І результат не зовсім задовільний.

Я переводжу погляд з одного обличчя на друге, стривожена й розгублена.

— Щось не так?

— Час покаже, — говорить Майкл.

Він починає розповідати Люкові про телефонну розмову з Кларком, хай ким той був, і я намагаюся з тямущим виглядом дослухатися до їхньої балачки. Але, як на лихо, мені починає паморочитися в голові. Скільки я сьогодні випила? Чесно кажучи, не хочу навіть згадувати. Я спираюся на обтягнуту шкірою спинку стільця, заплющую очі й чую їхні голоси десь високо над головою.

— ...якась параноя...

— ...вирішили, що вони можуть на ходу змінювати правила...

— ...накладні витрати... зниження вартості... коли Алісія Біллінгтон очолить відділ у Лондоні...

— Алісія? — я силкуюся сісти рівніше. — Алісія має очолити лондонський відділ?

— Це вже майже вирішено, — відповідає Люк, перервавшись на середині речення. — А що?

— Але ж...

— Але що? — питає Майкл, з цікавістю дивлячись на мене. — Чому б їй не очолити відділ у Лондоні? Вона розумна, амбітна...

— Ой. Та... ні, нічого, — тихо мовлю я.

Ну не можу ж я сказати, що вона падлюка з падлюк.

— До речі, ти чула — вона недавно заручилася? — мовить Люк.
— з Едом Коллінзом з «Гілл Генсон».

— Невже? — здивовано перепитую я. — Мені здавалося, що вона зустрічається з... як там його...

— З ким? — цікавиться Майкл.

— Гмм... ну... з отим... — я відпиваю «свердлика», щоб прояснити думки. — Вона ще з ним таємно обідала і все таке!

Та як же, в біса, його звати? Господи, я таки захмеліла!

— Бекі обожнює стежити за офісними плітками, — сміється Люк.
— На жаль, це не надто точне джерело інформації.

Я похмуро зиркаю на нього. Що він хоче цим сказати? Що я пліткарка?

— Нічого поганого немає в офісних теревах, — говорить Майкл із теплою усмішкою. — Завдяки ним можна втямити чимало.

— Ну звісно! — гаряче підтримую я. — Як же я з вами згодна. Я завжди кажу Люкові: варто цікавитися людьми, що працюють на тебе. Це як тоді, коли я даю фінансові поради в своєму телешоу. Не можна думати про самі цифри, треба говорити з тим, хто телефонує. Як-от, приміром, з Енід із Нортгемптона! — я чекально позираю на Майкла, а потім згадую, що він не знає, хто така та Енід. — Технічно вона була готова йти на пенсію, — пояснюю я. — Мала забезпечення і все таке. А насправді...

— Вона була не готова? — припускає Майкл.

— Саме так! Вона насправді обожнює свою роботу. То тільки її бовдур-чоловік захотів, щоб вона її кинула. А їй лише п'ятдесят п'ять!

— я змахую коктейлем. — Адже навіть приказка є така — «у п'ятдесят п'ять життя лише починається», чи нема?

— Підозрюю, що таки нема, — каже Майкл, осміхаючись. — Але, певно, мала б бути, — він зацікавлено дивиться на мене. — Хотілося б якось глянути ваше шоу. Його транслюють в Америці?

— Ні, не транслюють, — із жалем мовлю я. — Та вже зовсім скоро я виступатиму на американському телебаченні, тоді й зможете подивитися!

— З нетерпінням цього чекатиму, — Майкл зиркає на годинник і допиває напій. — Боюся, мені треба йти. Поговорімо пізніше, Люку. Дуже радий познайомитися з вами, Бекі. Якщо мені знадобиться фінансова консультація, я знатиму, до кого звертатися.

Коли він виходить з бару, я спираюся на спинку свого м'якого стільця і повертаюся, щоб глянути на Люка. Весь його спокій зник, він пильно дивиться в нікуди, пальцями методично розриваючи коробку з під сірників на дрібні шматочки.

— Майкл здається дуже хорошим, — кажу я. — Щирим і дружнім.

— Авжеж, — відповідає Люк звідкись іздалеку. — Так, це правда. Відпиваю ковток «свердлика» й уважніше дивлюся на Люка. Точнісінько такий вираз у нього був минулого місяця, коли хтось з його робітників утнув дурницю з прес-релізом і в газетах помилково надрукували конфіденційні дані. Думками повертаюся до розмови, яку слухала одним вухом, і, вглядаючись у Люкове обличчя, відчуваю, як у мені наростає легке хвилювання.

— Люку, — нарешті мовлю я. — Що коїться? Якась заковика з тією угодою?

— Ні, — незворушно відповідає Люк.

— То що Майкл мав на увазі, коли говорив, що час покаже? І хто змінює правила на ходу?

Я нахиляюся вперед, намагаючись узяти Люка за руку, але він на мене не зважає. Позираю на нього й стривожено мовчу, помалу усвідомлюючи, що навколо у тьмяно освітленому барі лунає музика і точаться тихі розмови. За сусіднім столиком жінка відкриває маленьку коробочку від «Тіффані» й аж захлинається з захвату, — зазвичай я б навмисно впустила серветку на підлогу і нахилилася по неї, щоб побачити, що там таке. Але тепер я надто хвилююся через Люка. До нашого столика підходить офіціант, і я киваю йому головою.

— Люку? — я нахиляюся вперед. — Ну ж бо, скажи мені. Якась халепа?

— Ні, — коротко мовить Люк і до дна допиває свій напій. — Ніякої халепи. Все добре. Ходімо.

Одинадцять

Наступного ранку я прокидаюся зі страшенним болем голови. З «Роялтон» ми подалися кудись вечеряти, там я ще випила і... зрештою, навіть не пам'ятаю, як повернулася до готелю. Дякувати Богові, в мене сьогодні немає ніяких співбесід. Чесно кажучи, я залюбки провалялася б весь день у ліжку з Люком.

От тільки Люк уже встав і, сидючи біля вікна, похмуро каже в телефон:

— Гарзд, Майкле. Я сьогодні поговорю з Грегом. Бог знає. Я й гадки не маю, — якусь мить він слухає. — Може, й у цьому річ. Однак я не збираюся просто спостерігати, як зірветься ще одна угода, — він знову мовчить. — Так, і тоді скільки нам доведеться чекати? Півроку? Гарзд. Я чую, що ти кажеш. Так, я приїду. Бувай.

Він кидає слухавку й напружено втуплюється у вікно, а я тру сонне обличчя, намагаючись згадати, чи прихопила з собою аспірин.

— Люку, що не так?

— Ти прокинулась, — каже Люк, обертається і коротко всміхається мені. — Добре спала?

— Що не так? — повторюю я, не зважаючи на нього. — Що не так з тією угодою?

— Все добре, — коротко відповідає Люк і повертається до вікна.

— Нічого не добре! — заперечую я. — Люку, я ж не сліпа. І не глуха Я розумію, що щось коїться.

— Та таке, дрібничка, — каже Люк, помовчавши. — Не варто тобі непокоїтися через це, — він знову бере слухавку. — Замовити тобі сніданок? Чого ти хочеш?

— Припини! — розпачливо кричу я. — Люку, я ж не... не чужа тобі! Заради Бога! Ми збираємося жити разом! Я на твоєму боці. Просто поясни мені, що насправді відбувається. З твоєю угодою якесь лихо?

Западає тиша, і на одну жахливу мить мені здається, що Люк зараз скаже мені не пхати носа не в свої справи. Але він запускає пальці у волосся, глибоко зітхає і дивиться на мене.

— Ти маєш рацію. Справді, один з наших спонсорів нервується.

— Ой, — здивовано витріщаюся я на нього. — Чому?

— Через якісь довбані чутки, що ми от-от втратимо Лондонський банк.

— Справді? — я дивлюся на нього, відчуваючи, як мене проймає крижаний розпач. (Навіть я знаю, який важливий Лондонський банк для «Брендон Коммюнікейшенз». Це один з перших клієнтів Люка, що й тепер дає з чверть щорічного прибутку компанії.) — Чого б комусь таке молоти?

— Чорт їх знає, — пригладжує він руками волосся. — Лондонський банк, звісно, категорично все заперечує. Але це нічого не значить. І те, що я тепер тут, а не там, справі не допомагає...

— То ти збираєшся летіти назад у Лондон?

— Ні, — підводить очі Люк. — Це вже точно всі зрозуміють неправильно. Тут і так усе ледь купи тримається. А якщо я раптом зникну...

Він хитає головою, і я стривожено дивлюся на нього.

— А що буде, коли той спонсор таки відмовиться?

— Знайдемо іншого.

— А як не знайдете? Тобі доведеться відмовитися від переїзду в Нью-Йорк?

Люк повертається, дивиться на мене — і раптом в його очах з'являється той порожній, страшний вираз, від якого мені завжди

кортіло тікати на прес-конференціях.

— Про це не може бути й мови.

— Але... я кажу про те, що в тебе справді успішний бізнес у Лондоні, — наполягаю я. — Тобто... тобі не конче засновувати ще одну компанію у Нью-Йорку, правда ж? Ти міг би просто...

Я замовкаю, помітивши, як він міниться на обличчі.

— Добре, — кажу знервовано. — Ну, я впевнена, що все буде гаразд. Неодмінно.

Якусь мить ми мовчимо, а потім Люк, ніби отямившись, зводить очі.

— Боюся, сьогодні мені треба де з ким налагодити взаємини, — різко відповідає він. — Тож я не зможу піти на той добродійний обід з тобою й мамою.

Ой, дідько! Точно, це ж сьогодні.

— А вона не може перенести зустріч? — питаю я. — Так, щоб ми удвох мали змогу прийти?

— На жаль, ні, — мовить Люк.

Він усміхається, але я бачу щирий смуток на його обличчі й відчуваю, як у мені спалахує обурення на його матір.

— Вона точно могла б знайти час.

— У неї дуже напружений графік. І, як вона слушно зазначила, я не надто вчасно попередив її, — хмуриться він. — Знаєш, моя мати не просто якась... світська левиця, чиє життя — суцільне дозвілля. В неї багато важливих обов'язків. Вона не може просто все кинути, навіть якби й хотіла.

— Звісно, не може, — спішно згоджуюсь я і, намагаючись говорити так, ніби мене ця перспектива анітрохи не лякає, додаю: — Хай там як, усе буде добре. Я просто сама піду з нею на цей обід, еге ж?

— Їй спершу треба до спа-салону, — каже Люк, — і вона запрошує тебе приєднатися.

— О, добре! — обачно кажу я. — Ну, може, це буде й весело...

— Це дасть вам змогу познайомитись одна з одною. Я дуже сподіваюся, що ви порозумієтеся.

— Ну звісно, порозуміємося, — впевнено мовлю я. — Все буде чудово.

Я схоплююся з ліжка, підходжу до Люка й обіймаю його за шию. Обличчя в нього досі напружене, і я, піднявши руку, розгладжую зморшки на його чолі.

— Не хвилюйся, любий. Інвестори просто в черзі стоятимуть, щоб спонсорувати тебе. В довжелезній черзі.

Люк злегка всміхається й цілує мою руку.

— Сподіваюся.

Я сиджу на рецепції, чекаючи на приїзд Люкової матері, знервована й водночас захоплена. Чесно кажучи, мені стосунки в родині Люка здаються досить дивними. У нього в Британії є батько й мачуха, що виховували його та двох його неповнорідних сестер і яких він називає мамою й татом. А ще в нього є рідна мати, що покинула його тата, коли Люк був ще зовсім маленьким: вийшла за якогось американського багатія і забула про сина. Потім від того багатія також пішла і побралася з іншим, ще заможнішим, а тоді... здається, ще з одним...

Хай там як, у дитинстві Люк майже не бачив своєї справжньої матері — вона лише надсилала йому величезні подарунки до школи й відвідувала його, може, раз на три роки. І, здавалося б, тепер він мав бути трохи ображений на неї. Але насправді — і це дивовижно! — він її просто обожнює. Анічогісінько поганого не може сказати про неї. У нього вдома в кабінеті є її величезний портрет — значно більший за

фото тата й мачухи в день їхнього весілля. І мені буває іноді цікаво, як вони до цього ставляться. Однак я розумію, що зроду не наважуся заговорити про це.

— Ребекко? — якийсь голос вривається в мої думки, і я злякано озираюся.

Рослява витончена жінка в світлому костюмі, з дуже довгими ногами, у чоботах з крокодилячої шкіри, дивиться на мене згори вниз. І вигляд має точнісінько як на тому портреті, з високими вилицями й темним волоссям, зачесаним, наче в Жаклін Кеннеді, — тільки шкіра в неї, здається, стала пружнішою, а очі неприродно широкими. Загалом, схоже, їй важкувато їх заплющити.

— Добридень! — вітаюся я, незграбно спинаюся на ноги й простягаю руку. — Як справи?

— Еліно́р Шерман, — каже вона з якоюсь дивною, напіванглійською-напівамериканською вимовою. (Рука в неї холодна й кістлява, з двома величезними діамантовими перснями, що впиваються мені в шкіру). — Дуже рада познайомитися з вами.

— Люк страшенно шкодує, що не зміг з вами зустрітися, — кажу я, простягаючи їй подарунок, який він дав мені.

Коли вона розвиває обгортку, я не можу стриматись і аж витріщаюся. Шалик «Гермес»!

— Добре, — каже вона поблажливо і кидає його назад у коробку. — Моя машина чекає. Ходімо?

Боже милостивий. Автомобіль з шофером. І крокодиляча сумочка «Келлі». А в сережках справжні смарагди?

Коли ми від'їжджаємо, я не можу стриматись і потайки розглядаю Еліно́р. Тепер, дивлячись зблизька, розумію, що вона старша, ніж мені спершу здалося: їй, либонь, уже за п'ятдесят. І, хоч вигляд вона має чудовий, скидається на те, що гламурний портрет забули на сонці, він збляк і його підфарбували макіяжем. Вії в неї важкі від туші, волосся

блищить від лаку, а нігті такі нафарбовані, що здаються порцеляновими. Вона вся... довершена. Страшенно доглянута — мені, я впевнена, ніколи не стати такою, хай скільки майстрів наді мною попрацюють.

Тобто... здається, я сьогодні маю досить непоганий вигляд. Далєбі, навіть приголомшливий. В американському «Вог» написано, наскільки трендове нині поєднання чорного з білим, тож я вдягла чорну спідницю-олівець з білою сорочкою, яку нещодавно знайшла на розпродажі, і чорні туфлі з височеними підборами. І ще зранку я була вельми задоволена собою. Але тепер, коли Елінор уважно мене вивчає, раптом усвідомлюю, що один ніготь у мене трішечки облупився, черевик збоку ледь-ледь бруднуватий і... О Боже, це що, нитка звисає з моєї спідниці? Може, спробувати скоренько висмикнути її?

Ніби між іншим я кладу руку на коліно, щоб приховати ту нитку. Може, вона не помітила. Це ж не дуже впадає в очі, правда?

Проте Елінор мовчки лізе в сумку, і за мить простягає мені маленькі срібні ножички з черепаховими ручками.

— Ой... гм, дякую, — ніяково кажу я, позбуваюсь осоружної нитки і повертаю їй ножиці, почувавчись школяркою. — Отак воно завжди буває, — додаю я з нервовим гиканням. — Уранці дивишся в дзеркало, і здається, що все гаразд, але щойно виходиш з дому...

Чудово, тепер я верзу якісь нісенітниці. Вгамуйся, Бекі.

— Англійці нездатні наводити лоск, — мовить Елінор. — У них лише коні мають бездоганний вигляд.

Кутики її губ міліметрів на два підіймаються в усмішці, проте більше на обличчі не сіпається жоден м'яз. Я вибухаю улєсливим сміхом.

— О, точно-точно! Моя співмешканка обожнює коней. Хоч, от ви теж англійка, правда? І ваш вигляд просто... бездоганний!

Я дуже вдоволена, що мені вдалося ввернути такий комплімент, але усмішка Еліно́р різко зникає. Вона зиркає на мене холодними, порожніми очима, і раптом я розумію, звідки в Люка той страшний байдужий вираз обличчя.

— Я натуралізована громадянка Америки.

— О, ну так, — згоджуюсь я. — Так, я розумію, ви живете тут уже досить довго. Але хіба десь у серці ви не... ви б не сказали, що ви... Ну, адже Люк англієць аж до самих кісток...

— Я живу в Нью-Йорку майже все своє доросле життя, — холодно каже Еліно́р. — Будь-який мій зв'язок з Великою Британією давно урвався. Вона відстала років на двадцять.

— Так-так, — гарячково киваю я, намагаючись удавати, ніби цілком її розумію. Господи, як же це складно! Почуваюся, наче мене в мікроскоп розглядають. Ну чому Люк не зміг прийти? Або чому вона не могла призначити інший час? Тобто... вона що, не хоче його побачити?

— Ребекко, хто вам фарбує волосся? — питає раптом Еліно́р.

— Це... це моє... — відповідаю я, знервовано торкаючись пасма.

— Моє? — підозріливо перепитує вона. — Ніколи такого імені не чула. В якому салоні вона працює?

З хвилину я просто мовчу.

— Гмм... ну... — виплутуюсь я нарешті. — Взагалі... він... Навряд чи ви чули про нього. Він зовсім... незначний.

— Що ж, думаю, вам варто змінити колориста, — каже Еліно́р. — Цей відтінок просто пустий.

— Так-так! — хутко погоджуюсь я. — Звичайно.

— Гвіневера фон Ландленбург дуже рекомендує Жульєн на Бонд-стрит. Знаєте Гвіневеру фон Ландленбург?

Я замислююсь, ніби гортаючи в уяві якусь адресну книгу. Ніби згадуючи багатьох-багатьох знайомих мені Гвіневер.

— Гм... ні, — нарешті відповідаю я. — Здається, ні.

— В них будинок у Південному Гемптоні, — вона дістає пудру й зиркає на своє віддзеркалення. — Торік ми з де Бонневіллями гостювали там деякий час.

Я напружуюся. Де Бонневіллі. Це що, з родиною Саші де Бонневілль? Колишньої дівчини Люка?

Люк ніколи не розповідав мені, що вони дружили сім'ями.

Добре, я не турбуватимуся тільки через те, що Еліно́р нетактовно згадує родину Саші. Тим більше, що вона не згадує її саму...

— Саша — така вправна дівчина, — каже Еліно́р, закриваючи пудру. — Бачили коли-небудь, як вона катається на водних лижах?

— Ні.

— А як грає в поло?

— Ні, — відповідаю я понуро. — Не бачила.

Раптом Еліно́р владно грюкає по скляній перегородці між собою й водієм.

— Ви надто швидко повернули! — вигукує вона. — Я не збираюся повторювати, що не хочу, щоб мене кидало на сидінні. Тож, Ребекко, — провадить вона далі, сідаючи на місце й невдоволено зиркаючи на мене. — А у вас які хобі?

— Гммм... — я розтуляю рота і знову стуляю його.

У моїй голові зовсім порожньо. Ну ж бо, маю ж я якісь захоплення. Що я роблю на вихідних? Як розслабляюся?

— Ну, я...

Це просто смішно. Має ж у моєму житті бути щось, крім шопінгу.

— Ну звісно ж, мені подобається... спілкуватися з друзями, — кажу я невпевнено. — І ще... вивчати сучасну моду крізь... ммм... призму журналів...

— А спорт? — холодно дивиться на мене Еліно́р. — Чи полювання?

— Гм... ні. Але я нещодавно взялася до фехтування! — додаю я з раптовим натхненням. (У мене ж є все для нього, чи не так?) — А ще грала на фортепіано з шести років.

І це правда. Не конче згадувати, що я закинула, коли мені виповнилося дев'ять.

— Авжеж, — каже Еліно́р із крижаною посмішкою, — Саша також дуже музикальна. Торік виступала в Лондоні з сольним концертом сонат Бетховена для фортепіано. Ви на нього не ходили?

Довбана Саша з довбаними водними лижами і довбаними сонатами.

— Ні, — я намагаюся говорити з гідністю. — Але я... я, власне, сама виступала з концертом. Так вийшло. Сонат... сонат Вагнера.

— Сонат Вагнера? — підозріливо перепитує Еліно́р.

— Гмм... ну... так, — я відкашлююся, силкуючись щось вигадати, щоб закінчити тему досягнень. — Ну от! Ви, либонь, дуже пишаєтеся Люком!

Я сподіваюся, що у відповідь на це вона радісно цвірінчатиме хвилин десять. Але Еліно́р просто мовчки зиркає на мене, ніби я верзу якусь нісенітницю.

— Ну, його... його компанією і всім таким, — наполегливо розпитую я. — Він такий успішний. І, здається, твердо поклав собі досягти чогось у Нью-Йорку. В Америці.

Еліно́р зверхньо-поблажливо до мене всміхається.

— Ти — ніщо, доки не досяг чогось в Америці, — вона визирає у вікно. — Приїхали.

І слава Богу!

Треба віддати Еліно́р належне: спа-салон просто чудесний. Рецепція — точнісінько як грецький грот, з колонами, м'якою музикою та повітрям, напоєним чарівним ароматом ефірних олійок. Ми

підходимо до стійки, де вишукана жінка в чорному лляному вбранні дуже шанобливо називає Елінор місіс Шерман. Якусь мить вони стишено гомонять. Іноді та жінка зиркає на мене й киває головою, а я намагаюся вдавати, ніби не слухаю і вивчаю преїскурант олійок для ванни. Потім Елінор рвучко повертається й веде мене до зони відпочинку, де парує чашечка м'ятного чаю та красується табличка з проханням до шановних клієнтів поважати тишу в спа-центрі й не розмовляти голосно.

Кілька хвилин ми сидимо там мовчки, а потім з'являється дівчина в білій формі й запрошує мене до процедурної кімнати, де вже підготовано халат і капці в рельєфному целофановому пакеті.

Доки я перевдягаюся, вона щось лаштує за своїм столиком із засобами для догляду, і я з радісним передчуттям міркую, що ж на мене чекає. Елінор наполягла на тому, що заплатити за всі мої процедури, дарма що я намагалася відшкодувати їй бодай децицію. Судячи з усього, вона обрала якусь «обробку всього тіла», хай що це означає. Сподіваюся, до неї входить приємний релакс-масаж з ароматичними олійками. Однак, умостившись на канапі, я помічаю, як розігрівається повний горщечок воску.

Я відчуваю, як щось огидно тисне мені в животі. Воскова епіляція ніг мене зовсім не вдовольняє. І не через те, що я боюся болю, а тому, що...

Ну гаразд. Таки саме через те, що боюся болю.

— То серед моїх процедур і епіляція воском? — питаю я щонайбайдужливішим голосом.

— Ви записані на повну воскову епіляцію, — здивовано зводить на мене очі косметолог. — Усього тіла. Ноги, руки, брови і бразильська епіляція.

Руки? Брови? Я відчуваю, що горло в мене здавлюється від жаху. Мені не було так лячно, відколи я робила щеплення, щоб поїхати в

Таїланд.

— Бразильська? — тонким голосом перепитую я. — Як... як це?

— Це різновид епіляції зони бікіні. Повна епіляція.

Я витріщаюсь на неї, думки крутяться мені в голові з шаленою швидкістю. Вона ж не хоче сказати...

— Тож, будь ласка, ляжте на канапу...

— Стривайте! — намагаюсь я говорити якнайспокійніше. — Під повною ви маєте на увазі...

— Угу, — всміхається косметолог. — А потім, якщо схочете, я можу зробити на... тій зоні невеличке кришталеve тату.

Найпопулярніший візерунок — сердечко. Або, може, ініціали когось особливого.

Ні. Це нереально.

— Отож, будь ласка, ляжте на канапу й розслабтеся...

Розслабитися? Розслабитися?

Вона повертається до свого горщечка з розтопленим воском, і я відчуваю напад неймовірного жаху. О тепер я точно знаю, як Дастін Гоффман почувався в тому стоматологічному кріслі.

— Я цього не робитиму, — чую я власний голос, злязачи з канапи.
— Не дам вам це зробити.

— Тату?

— Нічого.

— Нічого?

Косметолог підходить до мене з горщечком розігрітого воску в руці, і я в паніці ховаюся за канапу, міцніше обгортаючись халатом.

— Але місіс Шерман уже заздалегідь заплатила за всю процедуру.

— Мені байдуже, за що там вона заплатила, — кажу я, задкуючи.

— Можете обскубити мені ноги. Але не руки. І точно не... те місце, куди ви намірилися ліпити кришталеve серце.

Косметолог, здається, непокоїться.

— Місіс Шерман — одна з наших найпочесніших клієнток. Вона наголосила, що хоче, щоб вам зробили епіляцію всього тіла.

— Вона ні про що не дізнається! — розпачливо переконаю я. — Повік не дізнається! Адже, ну не буде ж вона туди зазирати, правда ж? І навряд чи питатиме свого сина, чи є в його дівчини тату з його ініціалами... — я не можу навіть змусити себе вимовити «в тій зоні». — Ну серйозно. Звідки їй знати?

Я змовкаю, і западає напружена тиша, розбавлена лише ледь чутним співом сопілки.

Тоді раптом косметолог порскає зі сміху. Я дивлюся на неї і теж починаю сміятися, дарма що трохи істерично.

— Ви маєте рацію, — каже косметолог, сідає й витирає очі. — Ви маєте рацію. Вона ні про що не дізнається.

— Як щодо компромісу? — пропоную я. — Ви обробляєте мені ноги та брови, і ми мовчимо про решту.

— Натомість можу вам зробити масаж, — згоджується косметолог. — Треба ж якось використати цей час.

— От і домовилися! — полегшено кажу я. — Чудово!

Знесилена, я знову лягаю на канапу, і косметолог майстерно вкриває мене рушником.

— То в місіс Шерман є син? — питає вона, збираючи моє волосся.

— Так, — я ошелешено озираюся на неї. — Вона що, ніколи не згадувала про нього?

— Ну, я такого не пам'ятаю. А вона ж багато років сюди ходить, — косметолог здвигає плечима. — Мені начебто завжди здавалося, що в неї немає дітей.

— Он як, — мовлю я і знов лягаю, намагаючись не надто відверто дивуватися.

Я виходжу через півтори години, почувуючись просто неперевершено. В мене зовсім нова форма брів, гладенькі ніжки, і я вся аж свічуся після найкайфовішого масажу з ароматичними олійками.

Еліно́р чекає на рецепції і, коли я наближаюсь до неї, критично оглядає мене з голови до ніг. На одну страшну мить мені здається, що вона зараз накаже мені зняти кардиган, і перевірятиме, чи досить гладенькі в мене руки, але вона тільки мовить:

— Брови у вас тепер значно кращі.

Відтак обертається і йде, а я поспішаю за нею.

Коли ми знову сідаємо в машину, я питаю:

— А де ми обідатимемо?

— Ніна Гейвуд влаштовує маленький неформальний добродійний обід для боротьби з голодом, — відповідає вона, розглядаючи один зі своїх бездоганних нігтів. — Ви знаєте Гейвудів? Або ван Гелдерів?

Та звідки, в біса, мені їх знати?

— Ні, — чую я власний голос. — Але я знаю Вебстерів.

— Вебстерів? — вона підіймає свої вишукані брови. — Вебстерів з Ньюпорта?

— Вебстерів з Оксшотта. Дженіс та Мартіна, — я безневинно блимаю на неї. — Знаєте їх?

— Ні, — каже Еліно́р, пронизуючи мене крижаним поглядом. — Навряд чи я про таких чула.

Решту шляху ми долаємо в тиші. Раптом машина зупиняється, ми виходимо й прямуємо в найбільший, найздоровезніший хол, який мені коли-небудь доводилося бачити, з придверником у формі й численними дзеркалами. Підіймаємося на якийсь мільйонний поверх у позолоченому ліфті, що ним орудує чоловік у кашкеті з козирком, і потрапляємо до квартири. Я ніколи не бачила нічого хоч трохи подібного.

Кімнати просто велетенські, з мармуровими підлогами, подвійними сходами та роялем на платформі. Світлі шовкові стіни прикрашено величезними полотнами в позолочених рамах, по всьому приміщенню з підставок ніби стікають донизу неймовірні квіткові композиції, яких я зроду не бачила. Худючі жінки в дорогому одязі жваво базікають одна з одною, офіціанти розносять шампанське, а дівчина в невагомій сукні грає на арфі.

І це маленький доброчинний обід?

Ледве наша господиня місіс Гейвуд, мініатюрна жіночка в рожевому, намірилася потиснути мені руку, як її увагу перехопила поява іншої леді в оздобленому коштовностями капелюшку без крисів. Елінор знайомить мене з місіс Паркер, містером Вуншем і міс Кутомі, а потім кудись зникає. Я щосили підтримую розмову, хоч вони всі з чогось узяли, ніби я близька подруга принца Вільяма.

— Скажіть, — невідступно допитується місіс Паркер. — Як той бідолашний юнак оговтується після своєї... тяжкої втрати?

Останні слова вона додає пошепки.

— В того парубка природна гідність, — втручається містер Вунш. — Сучасна молодь могла б багато чого повчитися в нього. Скажіть-но, він націлений на армію?

— Він... він нічого такого не казав, — безпорадно відповідаю я. — Даруйте, будь ласка.

Я шмигаю у ванну — таку ж величезну й пишну, як і решта квартири, з полицями розкішного мила, пляшками безплатних парфумів і зручним кріслом, де можна посидіти. Загалом, я б не відмовилася пробути там цілий день. Але не наважуюся затримуватись надто довго: ану ж Елінор надумає мене шукати? Отож, бризнувшись наостанок «Етерніті», змушую себе встати й повернутися до натовпу, поміж якого нечутно ширяють офіціанти, тихо приказуючи: «Обід зараз буде поданий».

Усі прямують до здоровезних двійчастих дверей. Я дивлюся навкруги, визираючи Елінор, але її ніде не видно. Літня леді в чорному мереживному вбранні, що сидить поряд мене, починає вставати, спираючись на палицю.

— Дозвольте вам допомогти, — кидаюсь я до неї, помітивши, як слабне її рука. — Потримати ваш келих з шампанським?

— Дякую вам, любонько!

Леді всміхається мені. Я беру її за руку, і ми поволі йдемо разом до величної їдальні. Гості витягають стільці й розсідаються за круглі столи, а офіціанти швидко розносять булочки.

— Маргарет, — мовить місіс Гейвуд, підходячи до нас і простягаючи руки до літної леді. — Ось ви де. Дозвольте-но знайти вам місце...

— Ця юночка допомогла мені, — пояснює леді, опускаючись на стілець, і я скромно всміхаюся місіс Гейвуд.

— Дякую, любонько, — каже вона неуважно. — А тепер, коли ваша ласка, чи не могли б ви взяти мій келих... і принести води до нашого столика?

— Звичайно! — кажу я з дружньою усмішкою. — Без проблем.

— А мені джину з тоніком, — мовить підстаркуватий чоловік, обертаючись на стільці.

— Я миттю!

От вам і доказ, що мама все правильно говорить: «Хочеш із кимось потоваришувати — запропонуй допомогу». Я почуваюсь особливою, допомагаючи господині. Майже так, наче ми разом влаштовуємо цю вечірку!

Не знаю точно, де кухня, але всі офіціанти прямують в один бік. Тож іду за ними крізь двійчасті двері й опиняюся в кухні, побачивши яку, мама б просто зомліла. Все гранітне й мармурове, холодильник схожий на космічну ракету, а піч для випікання піци вмуровано в стіну!

Офіціанти в білих сорочках забігають і вибігають з тацями, два шеф-кухарі стоять у центрі на підвищенні, чаклюючи над пательнями, на яких щось шкварчить, і хтось волає: «Де, в біса, серветки?»

Я знаходжу пляшку води і склянку, ставлю їх на тацю, а потім озираюся, видивляючись, де може бути джин. Коли я нахиляюся, щоб відчинити дверцята шафки, чоловік зі стриженим освітленим волоссям плескає мене по плечу.

— Гей! Ти що робиш?

— О, добридень! — кажу я, випростуючись. — Я, власне, просто шукаю джин. Дехто хоче джину з тоніком.

— У нас на це немає часу! — він мало не гарчить. — Ти що, не розумієш, як мало в нас рук? Треба розносити їжу!

Мало рук? Якусь мить я спантеличено дивлюся на нього. А коли мій погляд спускається на мою чорну спідницю, я, збагнувши все, вражено сміюся.

— Та ні! Я не... Тобто... я, власне, одна з...

Як би мені це сказати, не образивши його? Я впевнена, що офіціанти насправді дуже самодостатні. І взагалі, на дозвіллі він, мабуть, підробляє актором.

Але, поки я вагаюся, він кидає мені на руки срібний таріль, повний вудженої риби.

— Неси! Швидко!

— Але я не...

— Зараз же! Їжу на столи!

Я, перелякавшись, поспішаю звідти. Гаразд. Просто відійду від нього якнайдалі, притулю кудись цей таріль і подамся за свій стіл.

Обережно повертаюся до їдальні й блукаю серед столиків, шукаючи зручного місця, щоб поставити ту рибу. Але ніде не видно ні бічних стійок, ані вільних стільців. Я не можу просто кинути її на

підлозі, а просунути між гостями й поставити на стіл було б надто ніяково.

Так, правду кажучи, мене це вже дратує. Таріль важкенький, і руки в мене починають боліти. Я проходжу повз крісло містера Вунша і злегка всміхаюся до нього, але він мене навіть не помічає. Ніби я раптом стала невидимою.

Це просто смішно. Має ж бути десь місце, щоб це все поставити.

— Ти, зрештою, збираєшся подавати їжу? — сичить розлючений голос позад мене, і я аж підстрибую.

— Так! — відповідаю я, відчуваючи, як мене трохи трусить. — Так, збираюся!

О Господи! Мабуть, простіше буде справді подати. Тоді принаймні я здихаюся риби і зможу сісти. Я нерішуче йду до найближчого столу.

— Гмм... Кому вудженої риби? Це, здається, лосось... а оце форель...

— Ребекко? — вишукано вбрана голова просто переді мною різко піднімається, і я злякано підстрибую.

Елінор дивиться просто на мене, погляд у неї гострий, мов кинджал.

— О, вітаю, — знервовано кажу я. — Хочете рибки?

— Що це ви, по-вашому, робите? — питає вона низьким, розлюченим голосом.

— Ой! — ковтаю я. — Ну, я, власне, знаєте, допомагаю...

— Мені вудженого лосося, дякую, — каже жінка в золотавому жакеті. — У вас є знежирена французька заправка?

— Гмм... Ну, річ у тому, що я взагалі не...

— Ребекко!.. — здається, що Елінор волає, хоч губи в неї ледь розтуляються. — Поставте це. І просто... сядьте.

— Так. Звісно, — я невпевнено поглядаю на таріль. — Чи, може, подати рибу, коли вже я все одно...

— Ставте! Зараз же!

— Добре.

З хвилину я безпорадно озираюсь, а тоді бачу офіціанта, що наближається з порожньою тацею. Доки він не встиг нічого заперечити, ставлю таріль вудженої риби на ту тацю, а потім на тремтливих ногах поспішаю до свого порожнього стільця, пригладжуючи волосся.

Коли я сідаю і розстеляю на колінах цупку серветку, за столом западає тиша. Я силкуюся тепло всміхнутись, але ніхто цього не помічає. Відтак літня жіночка з шістьма разками величезних перлів і слуховим апаратом схиляється до Елінор і шепоче так гучно, що кожен чудово це чує:

— То ваш син зустрічається... з офіціанткою?

НЬЮ-ЙОРКСЬКИЙ БЮДЖЕТ БЕКІ БЛУМВУД

БЮДЖЕТ НА ДЕНЬ (ЗАПЛАНОВАНИЙ)

Харчування 50 доларів

Шопінг 50 доларів 100 доларів

Витрати 50 доларів 60 доларів 100 доларів

Разом 250 доларів

БЮДЖЕТ НА ДЕНЬ (ПЕРЕГЛЯНУТИЙ)

ДЕНЬ ТРЕТІЙ

Харчування 50 доларів

Шопінг 100 доларів

Витрати 365 доларів

Іще витрати 229 доларів

Унікальна можливість (розпродаж зразків) 567 доларів

Ще одна унікальна можливість (розпродаж зразків) 128 доларів

Неминучі непередбачені витрати 49 доларів

Неминучі ділові витрати (взуття)

Дванадцять

Гммм... Я не зовсім упевнена, що припала Елінор до серця. Вона не надто багато говорила в машині дорогою назад, і це може означати, що вона справді вражена. Або... ні.

Коли Люк запитав мене, як усе пройшло, я замовчала випадок з тарелем риби. І випадок у спа-салоні. Натомість докладно розповіла, як матері сподобався його подарунок.

Гаразд, може, я трішки й перебільшила. Наприклад, сказавши, що Люк, за словами його матері, — найкращий синочок у світі, і промокнувши очі носовичком. Ну не могла ж я йому сказати, як вона насправді відреагувала, правда ж? Не могла розповісти, що вона просто засунула його подарунок назад у коробку, ніби пару шкарпеток з «Вулворс». Між нами, я рада, що додала трохи барв у свою розповідь, бо ще ніколи не бачила його таким втішеним. Він навіть зателефонував Елінор, щоб розповісти, який задоволений, що подарунок їй сподобався, але вона не відповіла й не передзвонила.

А в мене особисто за останні кілька днів з'явилися важливіші турботи, ніж те, чи сподобалась я Елінор. Раптом мені весь час почали телефонувати різні люди, що хочуть зі мною здибитися! Люк каже, що це «ефект снігової кулі» і що він чогось такого й сподівався. Учора в мене було три зустрічі з компаніями телевізійників, а оце тепер я снідаю з Грегом Уолтерсом з компанії «Блу Рівер Продакшн». Це він надіслав мені кошик фруктів і нетерпляче чекав на зустріч зі мною. І поки що ця зустріч проходить просто чудово! Я вдягнена в брюки від «Банана Репаблік», куплені вчора, і у свій новий дизайнерський светрик. Мушу сказати, Грег здається дуже враженим.

— Ви гаряча штука, — все повторює він, кусаючи круасан. — Ви це розумієте?

— Гмм... ну...

— Ні, — підносить він руку. — Не треба цієї скромності. Ви справді гаряча. Про вас усі балакають. За вас битися готові, — він відпиває кави й дивиться мені в очі. — Говоритиму відверто: я хочу запропонувати вам створити власне шоу.

Я витріщаюся на нього, і мені дух забиває від захвату.

— Справді? Моє власне шоу? І про що ж?

— Та будь про що. Підберемо вам виграшний формат, — він ковтає кави. — Ви політичний аналітик, так?

— Гмм... ну, не зовсім, — трохи розгублююся я. — Моя галузь — особисті фінанси. Ну, знаєте, іпотеки й таке інше.

— Еге ж, — киває Грег. — Фінанси. Дайте подумати... Ну... так... відразу, не надто замислюючись... «Уолл-стрит». Щось середнє між «Уолл-стрит», «Ще по одній» та «Шоу Опри». Вам таке до снаги, правда ж?

— Гмм... ну... так! Звісно!

Я й гадки не маю, про що він торочить, але впевнено всміхаюся йому і кусаю круасан.

— Мені треба йти, — каже Грег, допивши свою каву. — Але я потелефоную вам завтра і влаштую зустріч із нашим головою відділу розвитку. Гарзд?

— Гарзд! — відповідаю я, намагаючись говорити якнайспокійніше. — Дуже добре.

Коли він іде, я не можу стримати широченної радісної усмішки, в яку розтягаються мої губи. Моє власне шоу! Життя стає кращим і кращим. Здається, всі, з ким я зустрічаюся, ладні взяти мене на роботу і частують мене різною смакотою, а вчора хтось казав, що я без проблем могла б досягти успіху в Голлівуді. У самому Голлівуді!

Уявіть лишень — ану ж я вестиму своє шоу в Голлівуді?! Я зможу жити у якомусь пречудовому будинку в Беверлі-Гіллзі й ходити на вечірки з усіма кінозірками. І, можливо, Люк відкриє в Лос-Анджелесі відділ своєї компанії та почне представляти когось на взір... на взір Мінні Драйвер. Тобто... я розумію, що це не зовсім фінансова установа, але, можливо, компанія розшириться, охопивши ще й фільми! Так! Тоді Мінні стане моєю найкращою подругою, ми вдвох ходитимемо крамницями і все таке, а може, навіть разом поїдемо відпочивати...

— Доброго ранку, — лунає веселий голос.

Я розгублено озирюсь і бачу Майкла Елліса, що підставляє стілець до сусіднього столика.

— Ой, — кажу я, повертаючись думками з прекрасного, залитого сонячним світлом пляжу в Малібю. — О, доброго ранку! Сідайте до мене!

Я ввічливо киваю на стілець навпроти.

— Я вас не потурбую? — питає він, сідаючи.

— Ні. В мене була зустріч, але вона вже скінчилася, — озирюсь я довкола. — А Люк не з вами? Я його останнім часом майже не бачу!

Майкл хитає головою.

— Він сьогодні вранці зустрічається де з ким із «Джей-Ді Слейд». Із великими цабе.

Підходить офіціант, забирає тарілку Грега, і Майкл замовляє капучино. Коли офіціант зникає, він зацікавлено розглядає другий комір мого светрика.

— Знаєте, у вашому светрі міль проїла величезну діру. Слід би щось із цим зробити.

Ха-ха, дуже смішно!

— Взагалі, тепер це на піку моди, — люб'язно пояснюю я. — І в Мадонни є точнісінько такий.

— Ах! У Мадонни.

Йому приносять капучино, і він відпиває ковток.

— То як ідуть справи? — цікавлюсь я, ледь стишивши голос. — Люк розповідав, що хтось зі спонсорів нервується.

— Так, — серйозно киває Майкл. — Не розумію, що там за чортівня діється.

— І навіщо вам узагалі ті спонсори? — питаю я. — Адже в Люка є купа грошей...

— Ніколи не інвестуйте власні гроші, — каже Майкл. — Це перше правило бізнесу. До того ж у Люка дуже великі плани, а великі плани зазвичай потребують великих вкладень, — він підводить очі. — Знаєте, він дуже наполегливий, цей ваш чоловік. Націлений будь-що досягти тут успіху.

— Знаю, — я закочую очі. — Він працює без упину, весь час.

— Працювати — це добре, — каже Майкл і, хмуричись, опускає погляд у чашку. — А от схилитися на чомусь... не надто добре, — якось мить він мовчить, а потім з усмішкою підводить очі. — А у вас, я так розумію, все гаразд?

— Так, гаразд, — відповідаю я, не гідна залишатися вдавано спокійною. — Загалом, просто блискуче! Я зустрілася з купою пречудових людей, і всі вони пропонують мені роботу. Щойно снідала з Греггом Уолтерсом з «Блу Рівер Продакшн», і він сказав, що наміряється влаштувати для мене власне шоу. А вчора дехто згадував Голлівуд!

— Це круто, — мовить Майкл. — Справді круто, — він відпиває ковток кави й уважно дивиться на мене. — Дозвольте мені вас попередити?

— Про що?

— Ці телевізійники... Не варто вірити кожному їхньому слову.

Я дивлюся на нього, трохи розгублено.

— Про що ви?

— Ті типи полубляють теревенити про щось масштабне, — провадить Майкл, повільно помішуючи свою каву. — Це допомагає їм почуватися вагомими. І, говорячи, вони самі вірять у кожне своє слово. Проте, коли справа доходить до зелених папірців... — він замовкає і зиркає на мене. — Я просто не хочу, щоб вам довелося розчаруватись.

— Та не доведеться мені розчаруватись! — обурююсь я. — Грег Уолтерс каже, що в цьому місті битися за мене ладні!

— Не маю жодного сумніву, що він таке сказав, — відповідає Майкл. — І я дуже сподіваюся, що так воно і є. Я застерігаю лише, що...

Він замовкає, бо біля нашого столу спиняється консьерж в уніформі.

— Міс Блумвуд, — каже він. — У мене для вас повідомлення.

— Дякую! — здивовано відповідаю я.

Розпечатую конверт, який він дає мені, витягаю аркуш паперу і... Це повідомлення від Кент Гарланд з «Ейч-Ел-Бі-Сі».

— Ну! — кажу я, не годна стримати переможної усмішки. — Схоже, що «Ейч-Ел-Бі-Сі» не просто базікали, аби здатися вагомими. Схоже, в них серйозні наміри.

Я простягаю папірець Майклові Еллісу й мало не додаю «отак вам!»

— «Будь ласка, зателефонуйте помічниці Кент, щоб домовитися про відеопроби», — читає Майкл уголос. — Добре. Схоже, я помилився, — каже він з усмішкою. — Я дуже радий, — він підіймає філіжанку з кавою і всміхається до мене. — За завтрашні успішні відеопроби. Дозвольте дати вам пораду?

— Яку?

— Цей светрик... — кумедно кривиться він, хитаючи головою.

Добре. Що мені завтра вдягти? Що мені вдягти? Адже це найважливіша мить мого життя. Відеопроби для американського телебачення. Моє вбрання має бути стильним, бездоганим, мати чудовий вигляд перед камерою і страшенно мені личити... Отже, мені нема чого вдягти. Зовсім нема.

Я всоте переглядаю весь свій одяг, а потім знесилено падаю на ліжку. Повірити не можу, що приперлася сюди без жодної одешинки, в яку можна вбратися на відеопроби.

Ну, нічого не вдієш. Доведеться мені йти по крамницях.

Я хапаю свою сумочку, перевіряю, чи на місці гаманець, і саме намірюся взяти пальто, коли раптом дзвонить телефон.

— Алло! — кажу я в слухавку, сподіваючись, що то Люк.

— Бекс! — лунає тихий, далекий голос Сьюз.

— Сьюз! — радо відгукуюся. — Привіт!

— Як воно?

— Все чудово, — розповідаю я. — У мене було безліч зустрічей, усі такі добрі до мене. Усе просто блискуче!

— Бекс! Круто!

— А в тебе як? — я трохи нахмурююся, дослухаючись до її голосу. — Все добре?

— Ой, так! — мовить Сьюз. — Усе гаразд. От тільки... — вона вагається. — Я просто подумала, що тобі слід знати... Сьогодні вранці телефонували через гроші, які ти винна крамниці «Ла Роза» в Гемпстеді.

— Невже? — кривлюсь я. — Знову вони?

— Так. Питали, коли тебе випишуть з відділу протезування.

— Ой, — кажу я, помовчавши. — Он як. І що ти відповіла?

— Бекс, чому там думають, що ти у відділі протезування?

— Та хтозна, — намагаюсь я ухилитися від відповіді. — Може, чули щось таке. Або... або, може, я щось таке написала в якомусь

листі...

— Бекс, — трохи тремтливим голосом перепиняє мене Сьюз. — Ти ж казала, що подбаєш про ті всі рахунки. Ти мені обіцяла!

— Я й подбала про них! — беру гребінець і починаю розчісувати волосся.

— Сказавши їм, що в тебе парашут не розкрився? — кричить Сьюз. — Тобто... ну чесне слово, Бекс...

— Послухай, не нервуйся. Я з усім розберуся, щойно приїду додому.

— Вони сказали, що їм доведеться вжити крайніх заходів! Що їм дуже шкода, але вже зроблено досить поступок, і...

— Вони завжди таке кажуть, — заспокійливо говорю я. — Сьюз, тобі справді не варто турбуватися. Я тут купу грошей зароблятиму. Я збагачуся! І зможу все заплатити. І все буде гаразд.

Западає тиша, і я уявляю, як Сьюз сидить на підлозі у вітальні, щільно накручуючи волосся на пальці.

— Точно? — перепитує вона нарешті. — То, значить, усе добре?

— Так! Завтра в мене відеопроби, ще один хлопець хоче запропонувати мені власне шоу, а дехто говорить навіть про Голлівуд!

— Голлівуд? — видихає Сьюз. — Боже мій! Це дивовижно.

— Авжеж, — я всміхаюся своєму віддзеркаленню. — Хіба ж не круто? Я гаряча штучка! Так сказав хлопець із «Блу Рівер Продакшн».

— То що ти вдягнеш на відеопроби?

— Я саме збираюся в «Барніз», — радісно відповідаю я. — По нове вбрання.

— «Барніз»? — із жахом вигукує Сьюз. — Бекс, ти обіцяла мені триматися в рамках! Присягалася суворо дотримуватися бюджету.

— Я так і роблю! Я неухильно його дотримуюся. Все записано, і таке інше! До того ж це ділові витрати. Я вкладаю гроші в свою кар'єру.

— Але...

— Сьюз, неможливо заробити грошей, спершу не витративши їх. Це кожному відомо! Адже... от тобі ж доводиться витратитися на матеріали, правда?

Залягає мовчанка.

— Ну, мабуть, так, — із сумнівом говорить Сьюз.

— І взагалі, навіщо потрібні кредитні картки?

— Ой, Бекс... — зітхає Сьюз. — Навіть смішно: точнісінько так сказала та дівчина з податкової.

— Яка ще дівчина з податкової? — хмурюсь я своєму віддзеркаленню, і беру олівець для очей.

— Та приходила цього ранку, — не надто чітко відказує Сьюз. — Із планшетом. Ставила цілу купу запитань — про мене, про квартиру, скільки ти мені платиш за оренду... Ми добряче побазікали. І я їй усе розповіла, що ти в Америці, і про Люка... і про твою роботу на телебаченні...

— Круто, — кажу я, не надто дослухаючись. — Звучить цікаво. Послухай, Сьюз, мені треба бігти. Справді, не хвилюйся. Якщо мені ще хтось телефонуватиме, просто не відповідай. Гаразд?

— Ну... гаразд, — згоджується Сьюз. — Щастя тобі завтра!

— Дякую! — відповідаю я, кладучи слухавку. Ха-ха-ха! Вперед, до «Барніз»!

Я вже кілька разів зазірала в «Барніз», відколи ми приїхали, але то завжди було поспіхом. Однак цього разу... О так. Усе по-іншому. Можна не квапитись. Можна блукати вгору і вниз, усіма вісьмома поверхами магазину, просто розглядаючи одяг.

І — о Боже! — цей одяг. Цей одяг. Це найпрекрасніше, що мені тільки випадало бачити. Хоч куди я дивлюся — скрізь кольори, крій і оздоби, які хочеться схопити, помацати й відчути.

Проте я не можу весь день просто гуляти тут. Треба братися до справ і вирішувати щось з одягом на завтра. Здається, варто подумати про жакет: у ньому я матиму поважний вигляд. Але потрібен правильний жакет. Не надто вільний, не надто тісний... Гарний, чіткий обрис. І, можливо, спідниця. Або... погляньте лишень на ці брюки. Вони матимуть фантастичний вигляд, якщо вдало підібрати взуття...

Я повільно обходжу кожен поверх, мацаючи очима кожну одежину, а потім знов повертаюся донизу й починаю збирати всі можливі варіанти. Жакет «Кельвін Кляйн»... спідниця...

— Вибачте?

Цей голос лунає саме тоді, коли я тягнуся до кофтинки без рукавів. Я здивовано обертаюся. До мене всміхається жінка в чорному брючному костюмі.

— Чи потрібна вам сьогодні допомога з шопінгом?

— Ой, дякую! — кажу я. — Будьте ласкаві потримати оце...

Я простягаю їй уже зібраний одяг, і її усмішка трохи згасає.

— Під допомогою я мала на увазі... Сьогодні ми проводимо унікальну промокампанію нашого відділу клієнтоорієнтованої допомоги у виборі одягу. Ми хочемо представити цю концепцію широкій аудиторії. Тож, якщо ви волієте скористатися з пропозиції і прослухати ознайомчу консультацію, в нас є ще кілька місць.

— Он як, — зацікавлено кажу я. — А що це?

— Наші проінструктовані й досвідчені консультанти доберуть вам саме те, чого ви шукаєте, — люб'язно пояснює жінка. — Допоможуть визначити ваш власний стиль, звернуть увагу на крій, що личить саме вам, і зорієнтують у непростому світі моди.

Вона коротко й напружено сміється, і я розумію, що їй сьогодні не вперше доводиться виголошувати цю пафосну промову.

— Зрозуміло, — кажу задумливо. — Річ у тім... я не думаю, що мені так уже потрібні підказки. Тож дуже дякую, але...

— Це безплатна послуга, — пояснює жінка. — Сьогодні ми ще пропонуємо чай, каву або келих шампанського.

Шампанське? Безплатне шампанське?

— Ух! — захоплююсь я. — Ну, власне... це справді заманливо. Так, будь ласка, ходімо!

«І взагалі, — міркую я, йдучи за нею на третій поверх, — це, либонь, буде дійсно цікаво». Досвідчені консультанти мають справді добре на цьому знатись і зможуть поглянути на мене збоку. Покажуть нову грань мене, якої я раніше й сама не помічала!

Ми дістаємося низки великих примірялень, і жінка з усмішкою веде мене всередину.

— Вашим особистим консультантом сьогодні буде Ерін, — мовить вона. — Ерін нещодавно перейшла до нас з іншого магазину, тому вона буде іноді радитися зі старшим консультантом з шопінгу «Барніз». Згодні?

— Звичайно! — відповідаю я, скидаючи пальто.

— Ви хотіли б чаю, кави чи шампанського?

— Шампанського, — швидко відповідаю я. — Дякую.

— Гарзд, — усміхається вона. — А ось і Ерін.

Я зацікавлено підводжу очі й бачу високу худорляву дівчину, що входить до приміряльні. В неї пряме біляве волосся і вузькі перекошені губи. Загалом, усе її обличчя має такий вигляд, ніби його колись затисло між дверцятами ліфта, і воно таке сплюснуте й лишилось.

— Добридень, — вітається консультантка і всміхається, а я тим часом зачудовано розглядаю її губи. — Мене звати Ерін, і я допоможу вам знайти одяг, що якнайкраще вдовольнить ваші потреби.

— Супер! — кажу я. — Не можу дочекатися!

Цікаво, як Ерін узяли на цю роботу. Точно не за смак у виборі взуття.

— Так... — Ерін уважно мене розглядає. — Чого ви шукаєте сьогодні?

— У мене завтра відеопроби, — пояснюю я. — Мені слід мати такий вигляд... щоб я здавалася розумною, але водночас відкритою, стильною й меткою на язик. Може, з якоюсь особливою родзинкою.

— З особливою родзинкою, — повторює Ерін, черкаючи щось у блокноті. — Так. І ви більше схиляєтеся до... костюма? Чи жакета?

— Ну, — кажу я і беруся докладно змальовувати те, чого шукаю.

Ерін уважно слухає, і я помічаю темноволосу жінку в черепахових окулярах, що час від часу підходить до дверей нашої приміряльні й теж прислухається.

— Зрозуміло, — мовить Ерін, коли я нарешті закінчую. — Так, ви маєте уявлення, чого хочете, — вона на мить стискає зуби. — Треба подумати... у нас є гарненький жакет від «Москіно» з трояндами на комірці...

— А, знаю його! — захоплено кажу я. — Я теж про нього думала!

— А до нього... нова спідниця з колекції «Барніз»...

— Чорна? — перепитую я. — З гудзиками отут? Так, я про неї замислювалася, але вона короткувата. Як на мене, треба щось до колін. Знаєте, з облямівкою внизу...

— Подивимося, — ввічливо всміхаючись, відказує Ерін. — Я підберу для вас кілька варіантів, і поглянемо на них.

Вона йде збирати мені одяг, а я сідаю, попиваючи шампанське. Загалом, непогано. Адже так значно простіше, ніж самій вештатися крамницею. Я чую уривки розмови, що долинають до мене з сусідньої приміряльні, аж раптом жіночий голос гучно й відчайдушно кричить:

— Я просто хочу показати тому покидькові! Просто хочу йому показати!

— І ми покажемо йому, Марсіє, — відповідає хтось лагідно й заспокійливо — це, мабуть, говорить жінка в черепахових окулярах. —

Неодмінно покажемо. Однак не у вишневому брючному костюмі.

— О-о-о-от! — Ерін повертається в приміряльню, закочуючи всередину стійку з одягом.

Я хутенько її оглядаю і помічаю чимало речей, які й сама нагледіла для себе. А як же спідниця до колін? І той дивовижний баклажановий брючний костюм з оксамитовим комірцем?

— От, приміряйте цей жакет... і спідницю...

Я беру в неї одяг і з сумнівом розглядаю спідницю. Я просто знаю, що вона буде надто коротка. Але їй, як консультантці, мабуть, видніше... Я швидко перевдягаюсь у спідницю з жакетом, виходжу й стаю перед дзеркалом поруч з Ерін.

— Жакет просто казковий! — зауважую я. — І страшенно мені личить. Крутезний крій.

Про спідницю взагалі нічого не хочу говорити. Ну, тобто... не хочу образити, але вона здається зовсім недоладною.

— Ну що ж, погляньмо, — мовить Ерін і, схиливши голову набік, розглядає моє віддзеркалення. — Так, загалом, либонь, спідниця до колін таки підійде краще.

— Наприклад, ота, про яку я казала! — полегшено видихаю я. — Вона на сьомому поверсі, поруч із...

— Можливо, — відповідає Ерін з усмішкою. — Але маю на прикметі ще кілька інших спідниць...

— Або «Дольче і Габанна» на третьому поверсі, — додаю я. — Я на неї вже дивилася. Або «Донна Каран»...

— «Донна Каран»? — перепитує Ерін, піднявши брову. — Навряд...

— З нової колекції, — пояснюю я. — Думаю, ви мали її отримати вчора. Така вже гарна. Вам варто поглянути! — я обертаюся й уважно вивчаю її вбрання. — А знаєте, лавандова спідничка «Донна Каран» чудово доповнить цей светр із хомутом, що тепер на вас. І це все

можна підкреслити новими чобітками «Стівен Келіан» з шипастими підборами. Знаєте такі?

— Знаю, — напружено говорить Ерін. — Із замші й крокодилячої шкіри.

Я здивовано витріщаюся на неї.

— Та ні, не ті. Новий асортимент. З вишитим візерунком іззаду. Вони просто розкішні! Взагалі, вони добре доповнять спідницю до колін...

— Дякую! — різко уриває Ерін. — Я візьму до уваги.

Ну чесне слово. Чого вона так психує? Я ж лише дала їй кілька порад. Здавалося б, вона мала радіти, що я така зацікавлена її магазином!

Утім, схоже, вона сама не надто добре його знає.

— Добридень! — долинає від дверей (жінка в черепахових окулярах, спершись на одвірок, пильно розглядає мене). — У вас усе гаразд?

— Усе чудово, дякую! — широко всміхаюся я їй.

— Отже, — каже жінка, дивлячись на Ерін. — Ви добираєте спідницю до колін для нашої покупчині. Так?

— Так, — підтверджує Ерін, силувано всміхаючись. — Уже йду по неї.

Вона зникає, і я, не годна стриматися, підходжу до стійки з одягом — просто поглянути, що ще вона принесла. Жінка в окулярах якусь мить спостерігає за мною, відтак підходить і простягає мені руку.

— Крістіна Роуан, — відрекомендовується вона. — Я очолюю відділ клієнтоорієнтованої допомоги.

— Добридень! — відповідаю я, розглядаючи світло-блакитну сорочку «Джилл Стюарт». — Я Бекі Блумвуд.

— А ви, як я розумію з вашої вимови, з Англії?

— З Лондона. Проте збираюся переїхати до Нью-Йорка!

— Справді? — Крістіна Роуан дружньо всміхається мені. — А скажіть-но, чим ви займаєтеся, Бекі? Працюєте в галузі моди?

— Та ні. В галузі фінансів.

— Фінансів! Он як, — вона підводить брови.

— Я даю фінансові поради в телеєфірі. Ну, розумієте, про пенсії і всяке таке... — я беру м'які кашмірові штани. — Ну хіба ж не гарні? Значно кращі, ніж «Ральф Лорен». Та ще й дешевші.

— Пречудові, правда ж? — вона зацікавлено придивляється до мене. — Ну, приємно працювати з такими захопленими покупцями. — вона дістає з кишені жакета свою візитівку. — Неодмінно заходьте до нас, коли знову тут будете.

— Обов'язково! — всміхаюсь я їй. — І дуже вам дякую.

О четвертій я нарешті йду з «Барніз». Ловлю таксі й повертаюся до себе в «Чотири сезони». Відчиняю двері до нашої кімнати і в тиші розглядаю власне відбиття у дзеркалі туалетного столика, досі сп'яніла від щастя. Мене охоплює мало не істеричний захват від того, що я тільки-но зробила. Що я тільки-но купила.

Я розумію, що пішла туди по одним-одне вбрання для відеопроб. Але, зрештою... Ну, можна сказати, що мене просто трохи... трохи занесло. Тож мій остаточний список покупок виявився отаким:

1. Жакет «Москіно»
2. Спідниця «Барніз» до колін
3. Білизна «Кельвін Кляйн»
4. Нові колготи
5. Коктейльна сукня від Вери Вонг

Гаразд. Просто... доки ви не встигли нічого сказати... Я розумію, що мені не слід було купувати коктейльної сукні. Розумію, що, коли

Ерін запитала, чи цікавлюсь я вечірнім вбранням, мені треба було просто сказати «ні».

А втім... О Боже! О Боже! Ця сукня від Вери Вонг. Чорнильно-пурпурова, з відкритою спиною та блискучими шлейками. Вона сиділа на мені бездоганно, мов на кінозірці. Усі з'юрмилися навколо, щоб побачити мене в ній, і, коли я відсунула завісу, аж захлинулися від захвату.

Я просто захоплено дивилася на себе. Мене зачарувало те, який вигляд я можу мати, якою людиною можу бути. Не було й сумніву. Я мусила її купити. Мусила. І коли я підписувала чек... це була вже не я. Це була Грейс Келлі... Гвінет Пелтроу... Якась сьйлива жінка, що може мимохідь підписати чек на кілька тисяч доларів, усміхаючись і жартуючи з продавчиною, ніби купила якусь дрібничку.

Кілька тисяч доларів!

Хоч для такого дизайнера, як Вера Вонг, ця ціна, загалом, досить...

Ні, ну серйозно, це...

О Боже, мені аж недобре робиться. Не хочу навіть згадувати, скільки вона коштує. Не хочу морочитися через такі дрібнички. Головне, що я зможу носити її багато років. Так! Багато-багато років. І мені справді потрібен дизайнерський одяг, якщо вже я намірилася стати знаною телезіркою. Адже мені доведеться відвідувати всякі важливі заходи. Не можу ж я взяти й припертися туди в якомусь «Маркс та Спенсер», чи не так? Ну звісно ж, не можу.

І в мене на кредитній картці ліміт десять тисяч фунтів. Ось що головне. Адже навряд чи мені б його відкрили, якби не думали, що я зможу це собі дозволити, правда ж?

Я чую гамір біля дверей і мерщій схоплююся на ноги. Серце в мене калатає, я підбігаю до шафи, в яку завжди скидаю накуплене, відчиняю її, швидко запихаю всередину сумки з «Барніз», грюкаю

дверима й обертаюся з усмішкою саме в ту мить, коли Люк заходить до кімнати, розмовляючи по мобільному телефону.

— Звісно, в мене все під чортовим контролем, — він розлючено випльовує слова в слухавку. — Що вони, в біса... — він затинається і якусь мить мовчить. — Авжеж, розумію, — каже він уже спокійніше. — Авжеж. Добре. Побачимося завтра, Майкле. Дякую.

Він вимикає телефон, кидає його й дивиться на мене так, ніби ледь пригадує, хто я.

— Привіт! — мовить він і кладе портфель на стілець.

— Привіт, незнайомцю! — радісно відповідаю я, відходячи від дверей шафи.

— Я розумію, — каже Люк, стомлено потираючи обличчя. — Вибач. Останнім часом усе... просто жахливо, чесно кажучи. Але я чув про твої відеопроби. Чудові новини.

Він іде до міні-бару, наливає собі скотчу й випиває одним ковтком. Наливає ще і далі п'є під моїм поглядом. Обличчя в нього бліде й напружене, під очима помітні синці.

— Все... йде добре? — обережно питаю я.

— Все йде, — відповідає він. — Це єдине, що наразі можна сказати, — він підступає до вікна й визирає на яскраві мангеттенські вогні, а я нервово кусаю губи.

— Люку... а чи не може ще хтось походити на ці всі зустрічі? Хтось ще не міг би прилетіти й узяти на себе частину справ? Хтось на взір... Алісії?

Мене верне від самого її імені, але я, щиро кажучи, починаю турбуватись. І, на моє полегшення, Люк хитає головою.

— На цьому етапі не можна залучати когось нового. Досі я керував усім самотужки і маю довести справу до кінця. Я й уявити собі не міг, що вони нервуватимуться до трясці... що вони такі... — він сідає в крісло й відпиває свого скотчу. — Тобто... Святий Ісусе! Вони

ставлять стільки запитань. Я знав, що американці прискіпливі, але... — він хитає головою, ніби не вірить у те, що говорить. — Усе їм треба знати. Про кожнісінького клієнта, кожнісінького потенційного клієнта, кожного, хто хоч колись працював у компанії, кожну довбану службову записку, що я надсилав... Чи є ймовірність позову до суду? Хто 1993 року сидів у вас на рецепції? Яка у вас машина? Якою, в біса, пастою ви чистите зуби?

Він замовкає, до дна вихиляє склянку, і я вражено дивлюся на нього.

— Схоже, вони просто жахливі, — кажу я, і Люкового обличчя торкається ледь помітна усмішка.

— Та не жахливі вони. Просто дуже консервативні, інвестори старого гарту — і щось їх напружує. Не можу втямити, що саме, — він глибоко зітхає. — Мені лишається тільки врівноважувати їх. І далі працювати над угодою.

Голос у нього трохи тремтить. Поглянувши на його руку, я помічаю, як міцно він стискає склянку. Я, чесно кажучи, ще не бачила його таким. Він зазвичай має вигляд, ніби геть-чисто все в нього під контролем, спокійний і врівноважений...

— Люку, схоже, тобі треба відпочити хоч один вечір. У тебе сьогодні більше немає зустрічей?

— Ні, — він підводить очі. — Але мені слід переглянути кілька документів. Завтра важлива зустріч з усіма інвесторами. Треба бути готовим.

— Але ти готовий! — відповідаю я. — Чого тобі справді треба, то це заспокоїтись. Якщо всю ніч працюватимеш, будеш стомлений, напружений і дратівливий, — я підходжу до нього, забираю склянку з рук і починаю розминати йому плечі. — Ну ж бо, Люку. Тобі дійсно слід відпочити. Упевнена, що Майкл погодився б. Хіба ні?

— Він давно каже, щоб я розслабився, — зізнається Люк по тривалій паузі.

— Ну то розслабся! Давай, кілька годин розваг ще ніколи нікому не шкодили. Удвох гарненько одягнімося й ходімо в якесь чудове місце — потанцюємо, вип’ємо по коктейлю, — я ласкаво цілую його в шию. — Адже на біса взагалі приїжджати в Нью-Йорк, якщо не тішишся ним?

Западає мовчанка, і на якусь жахливу мить мені здається, що Люк зараз скаже: «Мені нема коли». Але він раптом обертається і... Дякувати Богові, я бачу легке мерехтіння усмішки.

— Ти маєш рацію, — мовить він. — Гаразд. Так і вчинимо.

Це найчарівніший, найгламурніший, найблискучіший вечір у моєму житті. Я вдягаюсь у сукню від Вери Вонг, Люк — у найвишуканіший костюм, і ми йдемо в пречудовий ресторан, де подають лобстерів і грає ретро-джаз — жива музика, просто як у кіно. Люк замовляє «Белліні», і ми п’ємо одне за одного. Заспокоївшись, він дещо розповідає мені про свою угоду. Правду кажучи, він ніколи ще мені так не звірявся.

— Це місто... — мовить він, хитаючи головою, — справді вимогливе. Це ніби... ходити понад краєм прірви. Одна помилка — і все. Ти падаєш.

— А якщо не припускатися помилок?

— То виграєш, — відповідає Люк. — Виграєш усе.

— Ти виграєш, — упевнено кажу я. — Ти завтра просто вразиш їх усіх.

— А ти вразиш усіх своїми відеопробами, — запевняє Люк, коли офіціант приносить наше перше замовлення — найдивовижніші скульптури з морепродуктів.

Офіціант наливає нам вина, і Люк, піднявши келих, виголошує тост:

— За тебе, Бекі. Ти досягнеш шаленого успіху.

— Ні, це ти досягнеш шаленого успіху, — відповідаю я, відчуючи, що аж сяю з радості. — Ми вдвох досягнемо шаленого успіху!

Може, це «Белліні» вдаряє мені в голову, але мене миттю охоплює те саме почуття, що й у «Барніз». Я вже не стара Бекі — я нова й сьйлива. Потайки зиркаю на себе в найближче дзеркало, і мене сповнює шалений захват. Адже погляньте лишень на мене! Така впевнена, доглянута, у нью-йоркському ресторані, в сукні за кілька тисяч доларів, зі своїм чудовим, успішним хлопцем... А завтра відеопроби для американського телебачення!

Я просто хмелію від щастя. Цей дорогий, глянсовий світ, якого я прагнула все життя. Лімузини й квіти, вкладені воском брови та дизайнерський одяг з «Барніз», повний гаманець візитівок телевізійників. Це моє товариство, це місце саме для мене. Моє колишнє життя, здається, лишилося десь за мільйони, мільярди миль звідси, крихітною цяткою на обрії. Мама, тато і Сьюз... Занедбана кімната у Фулгемі... «Жителі Іст-Енду» під піцу... Ну, погляньмо правді у вічі. Це насправді була зовсім не я, еге ж?

Ми розважаємося до пізньої ночі. Танцюємо під джаз, смакуємо сорбет з маракуї і теревенимо про все на світі, крім роботи. Повертаємося до готелю трохи нетвердою ногою, щиро сміємося, а Люкова рука вже потроху впевнено просувається під мою сукню.

— Міс Блумвуд! — каже консьєрж, коли ми йдемо повз рецепцію. — Для вас є повідомлення: зателефонуйте Сьюзен Кліт-Стюарт у Лондон. О будь-якій годині. Як я зрозумів, це терміново.

— О Господи! — заочую я очі. — Вона просто телефонує, щоб вичитати мені за те, скільки я витратила на свою нову сукню.

«Скільки? Ой, Бекс, ти не повинна...»

— Пречудова сукня, — каже Люк, захоплено проводячи по ній руками. — Хоч її щось забагато. Можна трохи скинути тут... і отут...

— Вам потрібен номер? — питає консьєрж, дістаючи папірець.

— Ні, дякую, — махаю я рукою. — Потелефоную їй завтра.

— І, будь ласка, — додає Люк, — не з'єднуйте нікого з нашим номером, доки ми не попросимо.

— Гарзд, звісно, — хитро мружиться консьєрж. — На добраніч, сер. На добраніч, мадам.

Ми підіймаємося в ліфті, дурнуvато всміхаючись одне до одного в дзеркалаx, і вже в кімнаті я усвідомлюю, що таки добряче п'яна. Моя єдина втіха в тому, що Люк також здається геть захмелілим.

— Це, — кажу я, коли за нами зачиняються двері, — був найкращий вечір у моєму житті. Най-най-найкращий.

— І він ще не закінчився, — озивається Люк, підступаючи до мене з красномовним блиском в очах. — Думаю, ви заслуговуєте нагороди за ваші глибокодумні поради, міс Блумвуд. Ви мали рацію. Добра річ — розрада, коли... — він починає обережно скидати твориво Вері Вонг з моїх плечей, — коли справі... — притискається до мене губами, — не завада...

І ми разом падаємо на ліжко. Його губи накривають мої, і я окриляюсь алкоголем і щастям. Доки він знімає сорочку, я зиркаю на себе в дзеркало. Якусь мить розглядаю себе, захмелілу й радісну, і чую внутрішній голос: «Запам'ятай цю хвилину назавжди. Запам'ятай цю мить, Бекі, бо саме зараз життя твоє прекрасне».

А далі, мов у тумані, — п'яне, розмите задоволення і поступовий відліт до забуття. Останнє, що я пам'ятаю: Люк цілує мої стулені повіки, бажає солодких снів і каже, що він мене кохає. Це останнє.

А потім — мов грім серед ясного неба...

«Дейлі Ворлд», п'ятниця, 5 жовтня

ЧИ ТІ ВОНИ, КИМ ЗДАЮТЬСЯ?

ФІНАНСОВА ГУРУ НЕ ДАЄ РАДИ ГРОШАМ!

Вона сидить на дивані в «Ранковій каві», роздаючи мільйонам глядачів поради у фінансових питаннях. Але «Дейлі Ворлд» має ексклюзивні докази того, що дурисвітка Бекі Блумвуд сама перебуває на межі фінансової катастрофи. На Бекі, що все повторює «Подбайте про ваші гроші — і ваші гроші подбають про вас!», подали судовий позов через борги на загальну суму кілька тисяч фунтів, а її банківський менеджер називає її становище ганебним.

СУДОВИЙ ПОЗОВ

Бутик одягу «Ла Роза» позивається з банкруткою Бекі, а її співмешканка Сьюзен Кліт-Стюарт (праворуч) говорить, що Бекі часто затримує плату за проживання. Ледарка Бекі тим часом безсоромно відривається в Нью-Йорку зі своїм хлопцем-підприємцем Люком Бренденом (унизу, праворуч). «Бекі просто безпардонно використовує Люка заради грошей», — каже наше джерело у «Брендон Коммюнікейшенз». А міс Кліт-Стюарт зізнається, що хоче, щоб Бекі зникла з її квартири. «Мені треба більше місця для роботи, — каже вона. — Може, доведеться винаймати офіс».

ЗАЛЕЖНА ВІД МАРНОТРАТСТВА

Оселившись у пафосному готелі «Чотири сезони», двадцятишестирічна Бекі зізналася, що й гадки не має, скільки коштує проживання там. Наша кореспондентка бачила, як вона витратила понад сотню фунтів на самі лише вітальні листівки, а відтак пішла розважатися далі й нагребла одягу та сувенірів на суму понад тисячу фунтів лише за кілька годин.

ШОК

Глядачі «Ранкової кави» страшенно обурені правдою про самозвану експертку з фінансових питань. «Це просто огидно, — коментує Ірен Уотсон із Севенокса. — Я телефонувала Бекі кілька тижнів тому, щоб попросити поради стосовно банківських операцій. Я вже шкодую, що взагалі її слухала, і звернуся по консультацію до когось іншого». Ірен, мати двох дітей, додає: «Я шокована й обурена тим, що продюсери «Ранкової кави»...

далі на стор. 54

Тринадцять

Спершу я й не розумію, буцім щось не так. Прокидаюся, ледь притомна, і бачу Люка, що простягає мені чашку чаю.

— Можеш перевірити автовідповідач? — каже він, цілує мене і йде в душ.

Зробивши кілька ковтків чаю, я знімаю слухавку й натискаю зірочку.

— У вас двадцять три повідомлення, — говорить телефонний голос, і я вражено витріщаюся.

Двадцять три?

«Мабуть, це все пропозиції про роботу! — відразу ж спадає мені на думку. — Може, навіть з Голлівуду! Боже, так!» З радісним піднесенням натискаю кнопку, щоб прослухати перше повідомлення. Утім, це не пропозиція про роботу. Це Сьюз, і голос у неї справді стривожений: «Бекс, будь ласка, зателефонуй мені. Щойно це почувеш. Це справді терміново. Бувай».

Телефон запитує, чи бажаю я прослухати решту повідомлень, і я з хвилину вагаюся. Але Сьюз говорила зі щирим відчаєм, і я відчуваю докір сумління, згадавши, що вчора ввечері вона також телефонувала. Набираю номер, і, на мій подив, вмикається автовідповідач.

— Привіт! Це я! — кажу я, тільки-но голос Сьюз закінчує говорити. — Ну, ти не вдома, тож сподіваюся, хай там що сталося, воно вже вирішилось...

— Бекс! — від голосу Сьюз у мене мало барабанна перетинка не репається. — О Господи, Бекс, де ти була?!

— Гуляла, — спантеличено відповідаю я. — А потім спала. Сьюз, усе...

— Бекс, я нічого цього не говорила! — розпачливо уриває вона мене. — Повір мені. Я нізащо б такого не ляпнула. Вони просто все перекрутили. Я пояснювала твоїй мамі, що й гадки не мала...

— Моїй мамі? — здивовано перепитую я. — Сьюз, повільніше. Про що ти говориш?

Западає тиша.

— О Боже, — мовить Сьюз. — Бекс, ти що, не бачила?

— Чого не бачила?

— «Дейлі Ворлд», — відповідає Сьюз. — Я... я думала, ви отримуєте всі британські газети.

— Отримуємо, — кажу я, тручи пальцями пересохле обличчя. — Але вони ще за дверима. А там... щось про мене?

— Ні, — говорить Сьюз надто швидко. — Нічого. Тобто... є одна дрібничка. Взагалі не варта уваги. Я б на неї й не глянула. Та краще викинь той «Дейлі Ворлд». Я б так і вчинила. Просто... запхай у смітник, навіть не розгортаючи.

— Там щось погане, так? — стурбовано перепитую я. — У мене ноги товстенні абощо?

— Справді, нічого! — запевняє Сьюз. — Пусте! Та грець із ним, а ти вже була в Рокфеллеровому центрі? Там, мабуть, круто! А в «ФАО Шварц»? А...

— Сьюз, припини, — уриваю я її. — Я зараз піду візьму його. Я тобі передзвоню.

— Гаразд... Бекс, послухай, пам'ятай лишень, — хутко каже Сьюз. — Майже ніхто не читає той «Дейлі Ворлд». Ну, знаєш, якихось півтора читача. На нього частіше рибу чистять. І кожному відомо, що в газетах пишуть суцільну брехню...

— Гаразд, — я намагаюся говорити спокійно. — Я це візьму до уваги. І не турбуйся, Сьюз. Такі дурнуваті дрібниці мене не зачіпають!

Утім, коли я кладу слухавку, мої руки починають тремтіти. Що, в біса, вони могли про мене написати? Я поспішаю до дверей, хапаю стос газет і тягну їх до ліжка. Висмикую «Дейлі Ворлд» і гарячково гортаю його. Сторінка за сторінкою... Але там нічого немає. Я повертаюся до початку і перечитую вже уважніше, розглядаючи всі крихітні рамочки. Справді, про мене жодної згадки. Я здивовано спираюся назад на подушки. Про що, в біса, торочила та Сьюз? Якої трясці вона так!..

Аж тут помічаю центральну вкладку на дві сторінки. Окремий аркуш, що лежить на ліжку, — мабуть, випав, коли я схопила газету. Дуже повільно простягаю до нього руку. Розгортаю. І мене ніби хтось б'є в дихало.

Там розміщено моє фото. Я такого не пригадую, і воно не надто мені подобається. Я йду якоюсь вулицею. Нью-йоркською вулицею — з тривогою усвідомлюю я. І в руках у мене оберемки фірмових сумок. А ще тут є кругла світлина Люка. І невеличкий портрет Сьюз. У заголовку сказано...

О Боже! Я навіть не можу цього повторити. Навіть не можу сказати вам, про що він. Він... він занадто жахливий.

Це величезна стаття на весь розгорт. Я читаю її, моє серце калатає, і мене то палить, то морозить. Це так бридко. Там усе таке... особисте. Прочитавши половину, я розумію, що більше не витримаю. Згортаю газету і дивлюся просто перед собою, відчуваючи, що мене от-от знудить.

Але майже відразу тремтливими руками знову розгортаю її. Я маю точно знати, що вони понаписували. Мушу прочитати кожний жахливо-принизливий рядок.

Нарешті, закінчивши, відчуваю, що просто божеволію. Мені не віриться, що це все відбувається наяву. Надруковано мільярди примірників цієї газети. Нічого вже не вдієш. Раптом усвідомлюю, що у Великій Британії вона вже багато годин тому вийшла. Мої батьки її побачать. І всі мої знайомі. І я нічогосінько не можу зробити.

Телефон пронизливо дзвонить, і я налякано підстрибую. За мить лунає ще один дзвінок, і я з жахом витріщаюся на апарат. Я не можу відповісти. Не можу говорити ні з ким, навіть зі Сьюз.

Телефон дзвонить учетверте, Люк виходить з ванної в самому рушнику, з пригладженим назад волоссям.

— Відповідати не збираєшся? — коротко кидає він і хапає слухавку. — Алло! Так, Люк Брендон слухає.

Мене охоплює страх, і я щільніше загортаюся в ковдру.

— Гаразд, — мовить Люк. — Добре. Тоді побачимось.

Він кидає слухавку і щось шкрябає на папірці.

— Хто це був? — намагаюсь я запитати спокійним голосом.

— Секретар «Джей-Ді Слейд», — відповідає він, поклавши ручку. — Змінилося місце зустрічі.

Він починає вдягатися, а я нічого не кажу. Моя рука стискає аркуш «Дейлі Ворлд». Я хочу показати йому статтю... Ні, я не хочу її показувати... Не хочу, щоб він читав цю всю бридоту про мене. Однак не можу дозволити, щоб йому її показав хтось інший.

Господи, не сидітиму ж я довіку тут, нічого не розповідаючи! Я заплющую очі, глибоко зітхаю й вимовляю:

— Люку, тут про мене дещо написали в газеті.

— Добре, — неуважно говорить Люк, зав'язуючи краватку. — Я саме думав, що тобі не завадить трохи засвітитися. Що за газета?

— Це... це не добре, — кажу я, облизуючи пересохлі губи. — Це просто жахливо.

Люк уважно дивиться на мене й помічає мій вираз.

— Ой, Бекі, — відповідає він. — Не може все бути так погано. Ну ж бо, покажи мені. Що там написали?

Він простягає руку, але я не рухаюсь.

— Це просто... справжнє жахіття. Ще й з величезним фото.

— У тебе невдала зачіска була? — піддражнює мене Люк, беручи піджак. — Бекі, піар ніколи не буває стовідсотково позитивним. Завжди можна знайти якусь хибу — зачіска не така, ляпнув щось не те...

— Люку! — з відчаєм гукаю я. — Тут геть інше. Просто... сам подивись.

Повільно розгортаю газету і простягаю Люкові. Він радісно бере її, але, коли він перечитує статтю, його усміх поволі згасає.

— Що за трясця? Це що, я? — він коротко зиркає на мене, і я ковтаю, не наважуючись нічого сказати.

Потім він переглядає сторінку, а я знервовано за ним спостерігаю.

— Це правда? — питає він нарешті. — Бодай щось із цього?

— Н-ні! — заледве видушую з себе я. — Принаймні... не... не все. Дещо так...

— Ти маєш борги?

Я дивлюсь йому в очі й відчуваю, як шаріє моє обличчя.

— Ну... трішечки. Але зовсім не так, як там написано... Тобто... я нічого не знаю ні про який суд...

— У середу по обіді! — він ляскає рукою по газеті. — Боже правий! Ти ж ходила до музею Гугенгайма. Знайди свій квиток, ми доведемо, що ти була там, і вимагатимемо спростування.

— Я... взагалі... Люку...

Він підводить очі, і в мене не лишається ніяких почуттів, крім панічного страху.

— Я не була в музеї. Я... ходила крамницями.

— Ти ходила... — він зиркає на мене, а потім мовчки читає далі.

Закінчивши, він безвиразно дивиться перед собою.

— Повірити не можу, — промовляє він так тихо, що я ледь чую.

Весь мій сум написано на його обличчі — і вперше за цей ранок я помічаю, як мені на очі навертаються сльози.

— Ну звісно, — тремтливим голосом кажу я. — Це просто жахливо. Вони, либонь, назирці за мною ходили. Були поряд весь час, стежили, шпигували... — я поглядаю на Люка, чекаючи відповіді, але він просто дивиться в порожнечу. — Люку, тобі що, нема чого сказати? Ти розумієш?..

— Бекі, а ти розумієш?.. — перепиняє він мене й обертається (побачивши вираз його обличчя, я відчуваю, як полотнію). — Ти розумієш, як жахливо це все для мене?

— Вибач, будь ласка, — схлипую я. — Я знаю, як ти ненавидиш, коли про тебе пишуть у газетах...

— Та не в тому річ, хай йому чорт... — він замовкає, а потім уже спокійніше каже: — Бекі, ти розумієш, який вигляд я матиму? Саме сьогодні, а не в якийсь із цих довбаних днів?

— Я... я не подумала... — шепочу я.

— За годину я маю йти на зустріч і переконувати прискіпливих консерваторів з Нью-Йоркського банку, що цілком контролюю свій бізнес та особисте життя — в усіх аспектах. А вони оце вже прочитали. Я буду просто посміховиськом!

— Але ж ти справді все контролюєш! — стривожено кажу я. — Люку, звісно, вони зрозуміють... Ну не можуть же вони...

— Послухай, — обертається Люк. — Знаєш, що подекують про мене в цьому місті? Всім тут здається — з якоїсь незбагненої причини, — ніби я втрачаю вплив.

— Втрачаєш вплив? — із жахом повторюю я.

— Таке я чув, — Люк глибоко й стримано зітхає. — І останні кілька днів я зі шкіри пнувся, щоб переконати цих людей, що вони

помиляються... що тримаю все під контролем... що в усіх ЗМІ у мене все схоплено. А тепер...

Він з ненавистю б'є по газеті, і я зіщулююся.

— Може... може, вони нічого не побачать.

— Бекі, в цьому місті бачать усе, — каже Люк. — Це їхня робота.

Це...

Він замовкає, бо дзвонить телефон. А після паузи мовить:

— Привіт, Майкле. То ти вже прочитав. Так, розумію. Невчасно.

Гаразд. За хвилину побачимося.

Він вимикає телефон і бере портфель, навіть не дивлячись у мій бік.

Мене проймає крижаний холод, я вся тремчу. Що я накоїла? Все скапустила. Слова статті вигулькують у моїй голові, і від них стає зовсім кепсько. Ледарка Бекі... Дурисвітка Бекі... і газетярі мають рацію. Цілковиту.

Я підводжу очі, коли Люк рвучко закриває портфель.

— Я маю йти, — каже він. — Побачимося згодом, — у дверях він, завагавшись, обертається, несподівано здивований. — Але я не розумію. Якщо ти не ходила до Гугенгайма, звідки тоді взяла книжку, яку мені подарувала?

— У музейній крамниці, — шепочу я. — На Бродвеї. Люку, мені так шкода... Я...

Я замовкаю, і западає жаклива тиша. Чую, як калатає серце, як кров пульсує у вухах. Не уявляю, що сказати... як виправдатись...

Люк зиркає на мене порожніми очима, потім коротко киває, повертається й береться за дверну ручку.

Двері за ним зачиняються, і якусь мить я сиджу без руху, дивлячись просто перед собою. Повірити не можу, що це все

відбувається насправді. Якихось кілька годин тому ми пили одне за одного «Белліні». Я була в своїй сукні від Вери Вонг, ми танцювали під Коула Портера, і мені аж у голові паморочилося від щастя. А тепер...

Починає дзвонити телефон, проте я сиджу незворушно. Лише на восьмому дзвінку таки знімаю слухавку.

— Алло!

— Алло! — відгукується радісний голос. — Це Бекі Блумвуд?

— Так, — насторожено кажу я.

— Бекі, це Фіона Таггарт із «Дейлі Геральд». Я така рада, що вийшла з вами на зв'язок! Бекі, ми страшенно зацікавлені в тому, щоб підготувати матеріал із двох частин про вас і вашу... невеличку проблему, так би мовити.

— Я не хочу про це говорити, — бурмочу я.

— То ви це заперечуєте?

— Без коментарів, — кажу я і тремтливою рукою кидаю слухавку. Телефон відразу ж дзвонить знову, і я знов її хапаю.

— Без коментарів, дійшло? — кричу я. — Без коментарів! Без...

— Бекі? Люба?

— Мамо! — чую я знайомий голос і розумію, що на очі мені навертаються сльози. — Ой, мамо, вибач мені, — схлиплюю я. — Це так жахливо. Я такого накоїла. Я просто не знала... не думала...

— Бекі! — долинає зі слухавки голос, такий рідний і заспокійливий. — Любонько! Тобі нема за що вибачатися! Це ті покидьки-журналісти хай перепрошують. Вигадувати такі нісенітниці. Перекручувати чужі слова. Бідолашна Сьюзі нам телефонувала, така засмучена. Уявляєш, Сюз пригостила ту дівчину трьома бурбонськими тістечками й «Кіткатом», а вона їй отак віддячила. Трьома мішками гречаної вовни! Уяви лишень — вдала, що вона з податкової! Та на них до суду треба позиватися!

— Мамо... — я заплющую очі, не маючи сили говорити. — Там не все брехня. Вони... вони не все вигадали.

З хвилину ми мовчимо, і я чую, як мама стривожено дихає в телефон.

— Я й справді... дещо заборгувала.

— Ну, — каже мама, помовчавши трохи і, здається, настроюючи себе на позитив. — Ну то й що? Хай так, що їм до того? — вона замовкає, дослухаючись до голосу звіддалік. — От-от! Тато каже: якщо Америка може цілком непогано існувати з боргами на мільярди, то чому тобі не можна? А скільки корпорацій потопало в боргах, а потім повипливали і тепер процвітають — це теж тато підказує.

Господи, обожнюю своїх батьків. Якби я сказала їм, що скоїла вбивство, вони відразу ж виправдали б мене й обґрунтували, чому жертва сама винна.

— Так, мабуть, — схлипую я. — Але в Люка сьогодні важлива зустріч, і всі його інвестори те побачать.

— І що? Шкідливого піару не буває. Не хнюп носа, Бекі! Життя триває. Сьюзі казала, що в тебе сьогодні відеопроби. Так?

— Так. Тільки не знаю, о котрій годині.

— Ну то тримайся, не опускай рук! Набери гарячу ванну, приготуй чашку доброго чаю з трьома ложками цукру і — тато радить — із бренді. А коли телефонуватимуть якісь журналісти, не соромся пояснювати, куди їм усім піти.

— А до вас чіплялися журналісти? — стривожено питаю я.

— Сьогодні вранці приходив якийсь тип, намагався щось там питати, — безтурботно мовить мама. — Але тато його відігнав секатором.

Несподівано для себе я сміюся, дарма що трохи тремтливо.

— Мені час іти, мамо. Я вам потелефоную пізніше. І... дякую.

Поклавши слухавку, я почуваюся в мільйон разів краще. Мама має рацію. Мені просто не слід втрачати оптимізму, піти на ті проби і впоратися з ними якнайкраще. І Люк, мабуть, занадто близько до серця все взяв. Либонь, повернеться вже значно веселішим.

Я телефоную на рецепцію готелю і прошу не з'єднувати мене ні з ким, крім «Ейч-Ел-Бі-Сі». Відтак набираю ванну, виливаю в неї цілу пляшечку олійки «Бадьорість» із «Сефори» і на півгодини пірнаю в троянду, герань та мальву. Тоді втираюся, вмикаю «Ем-Ті-Ві» і витанцьовую по кімнаті під Роббі Вільямса. Натягаючи своє приголомшливе вбрання від «Барніз», я проймаюся досить позитивним настроєм, хоч мене ще злегка трусить. Я з усім впораюся. Я зможу.

Мені й досі не зателефонували, щоб повідомити про час проб, отож я знімаю слухавку і телефоную на рецепцію.

— Добридень, — вітаюсь я. — Хочу перепитати, чи мені сьогодні не телефонували з «Ейч-Ел-Бі-Сі».

— Ні, не телефонували, — люб'язно відповідає дівчина.

— Точно? І повідомлення не залишали?

— Ні, мадам.

— Ясно, дякую.

Я кладу слухавку і на якусь мить замислююся. Ну що ж, усе гаразд. Я просто сама їм потелефоную. Адже треба мені дізнатися, коли в мене ті проби, правда ж? І Кент казала, щоб я не соромилася їй телефонувати з будь-яких питань. І щоб навіть не вагалася.

Витягаю з сумки її візитівку і старанно набираю номер.

— Добридень! — вітає мене радісний голос. — Приймальня Кент Гарланд, я її помічниця Меган, чим можу вам допомогти?

— Добридень! — відповідаю я. — Це Ребекка Блумвуд. Перепрошую, чи можу я поговорити з Кент?

— Кент зараз на зустрічі, — люб'язно говорить Меган. — Їй щось переказати?

— Ну, я просто дзвоню, щоб з'ясувати, о котрій у мене сьогодні відеопроби, — пояснюю я.

І промовивши це вголос, почуваюся значно впевненішою. Кому він узагалі треба, той задрипаний «Дейлі Ворлд»? Я влаштуюсь на американське телебачення. Стану страшенно знаменитою.

— Зрозуміла, — каже Меган. — Бекі, будьте ласкаві почекати хвилинку...

Вона перемикає мене в режим чекання, і зі слухавки долинає занадто електронний варіант пісні Марвіна Гея про чутки, що дійшли до нього. Мелодія закінчується, я слухаю, який важливий мій дзвінок для корпорації «Ейч-Ел-Бі-Сі»... потім знов починається пісня... аж раптом повертається Меган.

— Алло, Бекі... Боюся, Кент змушена відкласти ваші відеопроби. Вона вам зателефонує, якщо вирішить призначити їх знову.

— Що? — перепитую я, втупившись у своє нафарбоване обличчя в дзеркалі. — Відкласти? Але... чому? Ви уявляєте, коли вона зможе повідомити час?

— Не знаю точно, — чемно мовить Меган. — Кент саме тепер дуже заклопотана новим циклом програм «Споживач сьогодення».

— Але ж... але ж саме туди в мене й мають бути відеопроби! У новий цикл «Споживача сьогодення»! — я глибоко зітхаю, силкуючись говорити не надто стривожено. — Ви знаєте, на коли вона їх призначить?

— Я справді уявлення не маю. В неї зараз надзвичайно щільний розклад... а потім вона йде у двотижневу відпустку...

— Послухайте, — кажу я, щосили намагаючись опанувати себе. — Я неабияк хочу поговорити з Кент. Будь ласка. Це дуже важливо. Не могли б ви все ж її покликати? На одну хвилиночку.

Западає тиша, а потім Меган зітхає:

— Спробую її погукати.

Знову грає електронна пісенька, а потім озивається Кент.

— Добридень, Бекі. Як справи?

— Добридень! — я намагаюся говорити спокійно. — В мене все гаразд. Я просто хотіла уточнити щодо сьогоднішніх відеопроб.

— Ну що ж, — задумливо відповідає Кент, — скажу вам правду, Бекі. З'явилося кілька питань, які нам треба обміркувати. Гаразд? Отож ми відкладаємо ваші проби, доки не з'ясуємо ще дещо й не будемо певні.

Питання? Про які питання вона говорить? Що вона?..

Раптом я просто вклякаю від жаху. О Боже! О, будь ласка, ні!

Вона бачила «Дейлі Ворлд», еге ж? Ось про що вона торочить. Я міцно стискаю слухавку, серце в мене шалено калатає, і я так відчайдушно бажаю все їй пояснити, сказати, що це здається значно гіршим, ніж є насправді... що половина з написаного взагалі неправда... що це зовсім не означає, ніби я поганий фахівець...

Але просто не можу нічого вимовити. Загалом, про цю всю історію я ні слова не можу сказати.

— Тож не губімося, — каже Кент. — Даруйте, що сьогодні так вийшло, я збиралася доручити Меган потелефонувати вам пізніше...

— Все гаразд! — запевняю я, силкуючись говорити весело й спокійно. — То як ви вважаєте, на коли ми можемо все перенести?

— Я дійсно не знаю... Даруйте, Бекі. Я маю бігти. В нас проблеми на майданчику. Але дякую за дзвінок. Приємного вам залишку подорожі!

У слухавці тихо, і я повільно кладу її.

Зрештою, в мене немає ніяких відеопроб. Зрештою, я їм не потрібна.

А я купила нове вбрання і все таке.

О Боже! О Боже!

Я відчуваю, що дихаю дедалі швидше, і на якусь жахливу мить мені здається, що я от-от заплачу.

А потім згадую маму і змушую себе задерти носа вище. Я не розкисну. Буду сильною, мислитиму позитивно. Ті «Ейч-Ел-Бі-Сі» не єдині на всім білім світі. Я ще багато кому подобаюсь і потрібна. Багато кому! Ну, от, наприклад... Наприклад, Ґрегові Уолтерсу. Він же казав, що хоче, щоб я зустрілася з керівником його відділу розвитку, хіба ні? То, може, ми щось призначили б просто на сьогодні. Так! Може, сьогодні надвечір у мене буде вже власне шоу!

Я швидко знаходжу номер, нервово набираю і, собі на радість, додзвонююсь просто до нього. Це вже щось. З першого разу — куди треба.

— Добридень, Ґрегу! Це Бекі Блумвуд.

— Бекі! Як добре, що ви потелефонували! — каже Ґрег трохи неухважно. — Як ваші справи?

— Гмм... чудово! Я була дуже рада зустрітися з вами вчора, — відповідаю я, усвідомлюючи, який знервований, верескливий маю голос. — І мене дуже зацікавили всі ваші пропозиції.

— О, чудово! То ви задоволені своєю подорожжю?

— Авжеж! Авжеж, задоволена, — глибоко зітхаю я. — Ґрегу, ви вчора говорили, щоб я зустрілася з вашим керівником відділу розвитку...

— Так, звісно! — підтверджує Ґрег. — Я впевнений, що Дейв буде просто щасливий з вами побачитися. Ми з ним переконані, що у вас величезний потенціал. Просто величезний.

Мене огортає полегшення. Слава Богу. Слава...

— Тож іншим разом, коли будете в нашому місті, — провадить далі Ґрег, — зателефонуйте мені, і ми щось придумаємо.

Я витріщаюсь на телефон, і в мене все тіло терпне від шоку. Іншим разом, коли я буду в цьому місті? Але це може бути аж за кілька

місяців. А може, й ніколи. Чи це він хоче?..

— Обіцяєте потелефонувати?

— Гмм... гаразд, — відповідаю я, намагаючись не виказати свого глибочезного, до нудоти, відчаю. — Було б просто чудово!

— А може, побачимось, коли я буду в Лондоні.

— Добре! — радісно погоджуюсь я. — Сподіваюся на це. Ну, то... до зустрічі. Рада з вами познайомитися!

— Я теж радий знайомству з вами, Бекі!

Я все ще широко й радісно розтягаю губи в силуваній усмішці, коли у слухавці западає тиша. І тепер я вже не можу стримати сліз: вони ллються з моїх очей, повільно стікаючи по обличчю і змиваючи з нього всю косметику.

Кілька годин я сиджу на самоті в готельному номері. Настає й минає обід, але я й думати не можу про їжу. Єдине, що роблю корисного, — прослуховую повідомлення на автовідповідачі й видаляю їх усі, крім одного, від мами, яке відтворюю знову й знову. Мабуть, вона його залишила, щойно побачила «Дейлі Ворлд».

— Послухай, — каже вона. — Тут здійнялося трохи галасу через одну дурнувату газетну статтю. Не зважай на неї, Бекі. Пам'ятай, що вже завтра той папірець підмостять у мільйони собачих кошків.

Чомусь весь час, як я його чую, воно мене смішить. Тож я по черзі плачу й сміюся. В мене на спідниці зібралася ціла калюжа сліз, і я навіть не завдаю собі клопоту її витерти.

О Боже, як я хочу додому! Мало не вічність сиджу на підлозі, розхитуючись уперед-назад, а думки все рояться в моїй голові. Ті самі, знов і знов. Як я могла накоїти таких дурниць?! Що мені тепер робити? Чи зможу я хоч комусь коли-небудь глянути в очі?

Здається, ніби я каталася на якихось карколомних американських гірках, відколи приїхала до Нью-Йорка. Наче на якомусь казковому

атракціоні в «Діснейленді» — тільки, замість злітати в небо, я мчала крізь крамниці й готелі, співбесіди та обіди, все навкруги сяяло й блищало, і різні голоси торочили мені, що я майбутня сенсація.

А я й гадки не мала, що це все неправда. Я щиро всьому вірила.

Коли я нарешті чую, як відчиняються двері, мені мало не паморочиться з полегшення. Я до нестями хочу кинутися в обійми Люка, розплакатись і почути, як він говорить мені, що все гаразд. Та коли він заходить, я вся аж зіщулююся зі страху. Обличчя в нього напружене й безживне, неначе витесане з каменю.

— Привіт, — нарешті кажу я. — А я... якраз думала, де ти.

— Я обідав з Майклом, — коротко кидає Люк. — Після зустрічі.

Він знімає пальто, охайно вішає його на вішак, а я з жахом дивлюся на нього.

— То... — я ледь наважуюся це запитати, — вона пройшла вдало?

— Ні, не вдало.

У мене всередині все стискається. Що це означає? Адже... не може ж бути...

— Все... зірвалося? — нарешті видушую з себе.

— Слушне питання, — каже Люк. — Представники «Джей-Ді Слейд» сказали, що їм треба більше часу.

— Навіщо їм цей час? — допитуюсь я, облизуючи пересохлі губи.

— У них є деякі побоювання, — байдужим голосом пояснює Люк.
— Вони не пояснили, чого саме побоюються.

Він грубо стягає краватку й береться розстібати сорочку. Боже, на мене навіть не дивиться. Ніби не може себе змусити.

— То ти... — я ковтаю, — ти думаєш, що вони бачили ту статтю?

— О так, думаю так, — каже Люк (голос у нього такий в'їдливий, що я аж сіпаюся). — Авжеж, я просто впевнений, що вони її бачили.

Він ніяк не може впоратися з останнім гудзиком на сорочці й раптом роздратовано, відриває його.

— Люку, — безпомічно мовлю я. — Мені... мені дуже шкода. Я не уявляю, що я можу зробити, — я глибоко зітхаю. — Я зроблю все, що від мене залежить.

— Робити нема чого, — холодно озивається Люк.

Він заходить у ванну, і за якусь мить я чую дзюрчання душі. Я не ворущусь. Не можу навіть думати. Почуваюсь паралізованою, ніби приникаю до скелі над урвищем, намагаючись не послизнутися.

Нарешті Люк виходить і, зовсім не зважаючи на мене, натягає чорні джинси й чорний гольф. У тиші наливає собі випити. З вікна мені видно мало не весь Мангеттен. Сутеніє, і навколо засвічуються близькі й далекі вікна. Проте для мене всесвіт стисся до цієї кімнати, тепер він у цих чотирьох стінах. Я раптом усвідомлюю, що не виходила звідси цілий день.

— У мене теж не було відеопроб, — нарешті кажу я.

— Та невже?

Люків голос апатичний, незацікавлений, і несподівано для себе, я відчуваю легкий спалах обурення.

— То ти навіть не хочеш знати чому? — питаю я, шарпаючи облямівку подушки.

Западає тиша, а потім Люк говорить, так, ніби йому це коштує страшних зусиль:

— Чому?

— Бо я нікому більше не цікава, — я відкидаю волосся з обличчя. — Не лише в тебе сьогодні невдалий день, Люку. Я втратила всі можливості. Ніхто більше навіть знатися зі мною не хоче.

Приниження знову посідає мене, коли я згадую всі повідомлення на автовідповідачі, які мені довелося прослухати сьогодні вранці, — люб'язні скасування зустрічей та запрошень на обіди.

— Розумію, що це все моя провина, — проваджу я. — Чудово розумію. Так, а проте... — мій голос починає зрадливо тремтіти, і я

глибоко зітхаю, — в мене також усе не надто добре, — я підводжу очі, але Люк цілком незворушний. — Ти міг би... ти міг би хоч трохи мені поспівчувати.

— Хоч трохи поспівчувати, — холодно повторює Люк.

— Я розумію, що це все через мене...

— Атож! Саме через тебе! — Люк немов вибухає, не можучи більше стримати роздратування в голосі, і нарешті обертається до мене. — Бекі, ніхто не змушував тебе йти й тринькати ці всі гроші! Ну, я розумію, що тобі подобається ходити по крамницях. Але, Христа ради!.. Стільки витратити!.. Це просто збіса безвідповідально. Ти що, спинитися не могла?

— Не знаю! — відказую я, і мій голос бринить. — Мабуть, могла. Однак я не знала, що це стане таким... чортовим питанням життя і смерті. Не знала, що за мною стежать, Люку. Я не навмисно це все робила, — на свій жах, відчуваю, як по моїй щоці котиться сльоза. — Розумієш, я нікому не завдала шкоди. Нікого не вбила. Може, я була трохи наївною...

— Трохи наївною. Це применшення року.

— Гарзд, так, я була наївною! Але ж я не скоїла жодного злочину...

— То ти думаєш, що прогаяти нагоду не злочин? — розлючено питає Люк. — Бо, як я розумію... — він хитає головою. — Боже правий, Бекі! Ми обоє мали все. Нью-Йорк був наш, — його рука стискається в кулак. — А тепер, поглянь лишень на нас! Через те, що ти така схибнута на шопінгу...

— Схибнута? — верещу я, не годна більше витримати його докірливого погляду. — Це я схибнута? А ти?

— Про що це ти? — зневажливо питає він.

— Ти схибнутий на роботі! На тому, щоб підкорити Нью-Йорк! Перше, про що ти подумав, побачивши ту статтю, була не я і не... і не

мої почуття, правда ж? А те, як вона вплине на тебе і на ту твою угоду, — я говорю голосно і надзвичайно дзвінко. — Єдине, що тебе цікавить, — твій успіх, а я завжди на другому плані. Адже ти навіть не завдав собі клопоту хоч щось мені сказати про Нью-Йорк, доки все не вирішилось! Ти просто сподівався, що я... впишуся в твої плани і робитиму те, чого треба тобі. Недарма Алісія казала, що я тягнуся за тобою!

— Та нікуди ти не тягнешся, — кидає він нетерпляче.

— Таки тягнуся! Саме так ти мене сприймаєш, еге ж? Як дрібничку, що її треба... кудись приткнути у твій величний, пречудесний план. А я була такою дурепою, що просто згодилася на все...

— В мене на це немає часу, — каже Люк, підводячись.

— У тебе ніколи немає часу! — гукаю я крізь сльози. — Сьюз для мене знаходить більше часу, ніж ти! Ти не знайшов часу на весілля Тома, наші вихідні виявилися твоєю нарадою, тобі ніколи було навідатись до моїх батьків...

— Так, у мене не надто багато часу! — раптом скрикує Люк, і я, шокована, замовкаю. — Так, я не можу сидіти з тобою і Сьюз, теревенячи про якісь нісенітниці, — він роздратовано сіпає головою. — Ти розумієш, як я збіса тяжко працюю? Уявляєш, яка важлива ця угода?

— Чому вона така важлива? — чую я власний вереск. — Чому для тебе такий важливий цей довбаний успіх в Америці? Щоб справити враження на твою падлючу матінку? Якщо ти справді намагаєшся вразити її, Люку, то раджу негайно ж визнати свою поразку! Вона ніколи не буде вражена. Ніколи! Адже вона навіть не завдала собі клопоту побачитись із тобою! Господи, ти їй купуєш шалик «Гермес», а вона навіть не може переглянути свій розклад, знайти для тебе якихось п'яти хвилин!

Я замовкаю, важко дихаючи. Западає глибока тиша.

Ой, чорт! Даремно я таке бовкнула.

Я коротко зиркаю на Люка — він дивиться на мене, обличчя в нього аж сплотніло від гніву.

— Як ти назвала мою маму? — повільно перепитує він.

— Послухай, я... я не це мала на увазі, — я ковтаю, силкуючись опанувати власний голос. — Я просто думаю... має ж цьому бути якась межа. Єдине, що я зробила, — трохи пройшлася крамницями...

— Трохи пройшлася крамницями... — ущипливо повторює Люк.
— Трохи... крамницями...

Він кидає на мене довгий погляд, а потім, на мій жах, іде до величезної шафи з кедрового дерева, куди я сховала всі свої речі. Мовчки відчиняє її, і ми вдвох вступлюємось у фірмові сумки, напхані аж до самої стелі.

Від цього видовища мене починає нудити. Ці всі речі... Коли я їх купувала, здавалося, що я не зможу без них прожити. Я так раділа їм... а тепер вони схожі на велику купу сміття. Я ледь можу пригадати, що було в кожній з тих сумок. Це просто... мотлох. Величезна гора мотлоху.

Не зронивши ні слова, Люк знову зачиняє двері, і я відчуваю пекучий сором, немов окріп ллється мені на голову.

— Я розумію, — ледь чутно вимовляю я. — Розумію. Але я плачу' за це все. Справді плачу'.

Я відвертаюсь, уникаючи його погляду, і раптом мені конче треба вийти з цієї кімнати. Втекти кудись від Люка, від свого відбиття в дзеркалі, від усього цього жахливого дня.

— Побачимось... згодом, — белькочу я і, не озираючись, іду до дверей.

Бар унизу тьмяно освітлений, тут спокійно й затишно. Я пірнаю в розкішне шкіряне крісло, відчуваючи слабкість, і мене морозить, ніби застуджену. З'являється офіціант, я замовляю апельсиновий сік, а потім, коли він іде геть, змінюю замовлення на бренді. Його приносять у величезній склянці, тепле й життєдайне. Я відпиваю кілька ковтків, а відтак зводжу очі, коли на стіл переді мною падає якась тінь. Це Майкл Елліс. У мене все холоне всередині. Я зовсім не маю сили говорити з ним.

— Здоровенькі були, — вітається Майкл. — Можна?

Він показує на крісло навпроти, і я ледь помітно киваю. Він сідає й лагідно дивиться на мене, поки я цмулю свій напій. Якийсь час ми мовчимо.

— Я міг би з чемності не згадувати про це, — озивається нарешті він. — Або сказати все, як є, — що я вам дуже співчував сьогодні вранці. Ваші британські газетярі — просто нелюди якісь. Ніхто не заслуговує на таке ставлення.

— Дякую, — видушую я з себе.

З'являється офіціант, і Майкл, нічого навіть не питаючи, замовляє ще два бренді.

— Можу вам лише сказати, що люди не такі вже тупі, — провадить він, коли офіціант іде від нас. — Ніхто вас за це не гудитиме.

— Уже огудили, — кажу я, втупившись у стіл. — Мої відеопроби для «Ейч-Ел-Бі-Сі» скасовано.

— Ах, — відповідає Майкл, помовчавши. — Мені прикро це чути.

— Ніхто більше не хоче знатися зі мною. Всі кажуть, що знайшли інші шляхи, або вирішили, що американський ринок не для мене, або... ну, ви розумієте. Насправді це означає просто «забирайся звідси».

Я так хотіла все розповісти Люкові. Хотіла вилити свої образи — і щоб він, не ганячи, міцно мене обійняв. Щоб сказав, що від цього тільки їм гірше, а не мені, як сказали б мої батьки чи Сьюз. А він натомість змусив мене почуватися ще огидніше. І він має рацію — я сама все проморгала, еге ж? У мене були можливості, за які інші віддали б будь-що, а я їх просто змарнувала.

Майкл виразно киває.

— Так воно й буває, — каже він. — Боюся, ці телепні схожі на отару овець. Один сполошився — і відразу ж лякається решта.

— Я просто усвідомлюю, що все зіпсувала, — веду далі я, відчуваючи, як стискається горло. — Я мала дістати пречудову роботу, а Люк — досягти величезного успіху. Все так чудово складалось. А я просто в помийницю все спустила. Це я в усьому винна.

На мій жах, з моїх очей течуть сльози. Я не годна їх стримати і відчайдушно схлипую. Ой, який сором!

— Вибачте, — шепочу я. — Я просто несусвітня невдаха.

Я затуляю розпашіле обличчя руками, сподіваючись, що Майкл Елліс тактовно зникне, давши мені спокій, а натомість відчуваю долоню на своїй руці й носовичок у пальцях. Вдячно витираю обличчя прохолодною тканиною і нарешті піднімаю голову.

— Спасибі, — схлипую я. — Вибачте.

— Все гаразд, — спокійно відповідає Майкл. — Я б на вашому місці поведився так само.

— Авжеж, — бурмочу я.

— Ви б мене бачили, коли в мене угода зривається. Я всі очі виплакую. Моїй секретарці доводиться бігати по клінекс щопівгодини.

Він так байдужливо про це говорить, що я не можу стримати легкої усмішки.

— А тепер випийте брендї, — провадить він далі, — і з'ясуємо кілька питань. Ви запрошували «Дейлі Ворлд» фотографувати вас

далекобійним об'єктивом?

— Ні.

— Ви телефонували їм, пропонували ексклюзивну інформацію про ваші особисті звички, радили, який принизливий заголовок обрати?

— Ні, — я не можу стримати короткого гикання.

— Отож, — він запитливо дивиться на мене. — Ви в усьому винні, бо...

— Я була наївною. Я мала подумати. Я мала... передбачити таке. Я була просто дурепою.

— Вам не пощастило, — стенає він плечима. — Може, ви трохи й необачно поводитись. Утім, не можете брати всю провину лише на себе.

З кишені в Майкла долинає електронне деренчання, і він видобуває мобільний телефон.

— Даруйте, я на хвилинку, — каже Майкл і відвертається. — Алло, слухаю.

Доки він щось тихо говорить у телефон, я знову й знову згортаю картонну підставку з-під склянки. Я хочу в нього дещо спитати, але не впевнена, що готова почути відповідь.

— Вибачте, — каже Майкл, відкладаючи телефон і зиркаючи на понівечену підставку. — Вам стало краще?

— Майкле... — я глибоко зітхаю. — Це через мене ваша угода не склалася? Ну, це все через ту штуку з «Дейлі Ворлд»?

Він пильно дивиться на мене.

— Ми ж тут відверто розмовляємо, так?

— Авжеж, — підтверджую я, відчуваючи, як мене огортає гірке передчуття. — Так, відверто.

— Тоді, чесно кажучи, це нам далеко не посприяло, — говорить Майкл. — Сьогодні вранці про статтю не раз згадували. Намагалися

жартувати. Мовляв, ой, як смішно! Слід віддати належне Люкові, він тримався дуже добре.

Я дивлюся на нього, вся немов крижаніючи.

— Люк мені цього не казав.

Майкл знизує плечима.

— Навряд чи йому хотілося переповідати щось зі сказаного.

— То це таки справді через мене.

— Е-е... — Майкл хитає головою, — такого я не говорив, — він відхиляється на спинку крісла. — Бекі, якби справи йшли добре, трохи негативу в газеті нам би не завадило. Як на мене, «Джей-Ді Слейд» скористалося вашою невеличкою... прикрістю як виправданням. Є вагоміша причина, про яку вони не розповідають.

— Яка?

— Хтозна! Чутки про Лондонський банк... Розбіжності в поглядах на бізнес... З якоїсь причини вони, схоже, зневірилися в цій ідеї.

Я дивлюся на нього, пригадуючи, що говорив Люк.

— Вони справді думають, ніби Люк втрачає вплив?

— Люк дуже талановитий, — обережно відповідає Майкл. — Але щось на нього нашло з цією угодою. Він надто вже зі шкури пнеться. Я сьогодні вранці казав, що йому треба розставити пріоритети. З Лондонським банком явно щось не так. Йому треба спілкуватися з ними. Переконувати їх. Чесно кажучи, якщо він їх втратить, у нього будуть великі проблеми, — Майкл нахиляється вперед. — Якщо вам цікава моя думка — він уже мав би вилетіти до Лондона.

— А що він наміряється робити?

— Він уже домовляється про зустрічі з усіма нью-йоркськими інвестиційними банками, про які я тільки чув, — Майкл хитає головою. — Схоже, цей хлопець схибнувся на тому, щоб досягти успіху в Америці.

— Думаю, він хоче щось довести, — бурмочу я.

І мало не додаю: «Своїй матері».

— То, Бекі... — Майкл ласкаво дивиться на мене, — що ви робитимете далі? Спробуйте домовитися про ще якісь зустрічі?

— Ні, — відповідаю я, помовчавши. — Щиро кажучи, не думаю, що в цьому є якась рація.

— То просто залишитеся тут з Люком?

У моїй свідомості спалахує застигле Люкове обличчя, і я відчуваю гострий біль.

— У цьому також навряд чи є рація, — я роблю великий ковток бренді й намагаюся всміхнутися. — Знаєте, що? Думаю, я просто поїду додому.

Чотирнадцять

Я виходжу з таксі, витягаю валізу на тротуар і засмучено вдивляюся в сіре англійське небо. Повірити не можу, що все справді скінчилося.

До останньої миті я таємно і відчайдушно чекала, що хтось-таки передумає й запропонує мені роботу. Або що Люк почне вмовляти мене залишитися. Щоразу, як дзвонив телефон, я вся аж тіпалася, сподіваючись дива. Але нічого не сталося. Звісно ж, не сталося.

З Люком я прощалася, ніби виконуючи якусь роль. Мені хотілося кинутись на нього, заливаючись слізьми, дати йому ляпаса, хоч щось зробити. Однак я просто не могла. Треба було зберігати бодай якусь гідність. Отож усе відбувалося майже по-діловому: я зателефонувала до авіакомпанії, склала речі й замовила таксі. Коли я йшла, то не змогла змусити себе навіть поцілувати його в губи, тож швидко цьомкнула в обидві щоки, а потім відвернулася, доки ніхто з нас не встиг нічого сказати.

Тепер, за дванадцять годин, я почувуюся геть виснаженою. Очей не стулила за весь нічний переліт, немов скам'яніла з горя й розчарування. Якихось кілька днів тому я летіла з дому, гадаючи, ніби в мене почнеться нове дивовижне життя в Америці, а натомість повернулася назад, і все в мене навіть гірше, ніж на початку. І на додачу — кожному, абсолютно кожному це відомо. Двійко дівчат в аеропорту, очевидно, мене впізнали, почали шепотітися й хихотіти, доки я чекала на свої валізи.

І — о Господи! — я розумію, що точнісінько так учинила б на їхньому місці. Але тієї миті мене пройняла така досада, що я ледь не

розплакалася.

Я похмуро тягну сумки сходами нагору, заходжу до своєї квартири і з хвилину просто стою, оглядаючи пальта, старі листи й ключі у вазі. Переді мною та сама стара вітальня. Те саме старе життя. Знов за рибу гроші. Помічаю власне змучене віддзеркалення й швидко відвертаюся.

— Привіт! — кричу я, — Є хто вдома? Я повернулася.

Западає тиша, а потім у дверях з'являється Сьюз в халаті.

— Бекс? — вигукує вона. — Я не чекала, що ти так рано з'явишся! З тобою все гаразд? — вона підходить ближче, загортаючись щільніше в халат, і стривожено вдивляється мені в обличчя. — Ой, Бекс, — вона кусає губу. — Не знаю навіть, що сказати.

— Все добре, — запевняю я. — Зі мною все добре. Чесне слово.

— Бекс...

— Справді. Все добре, — я відвертаюся, щоб стурбоване обличчя Сьюз не довело мене до сліз, і починаю порпатися в сумці. — Хай там як... Я привезла тобі ті штуки від «Клінік», які ти просила, і оту для обличчя, для твоєї мами... — я простягаю їй пляшечки і ще глибше занурююся у сумку. — Тут десь є ще дещо для тебе...

— Бекс, не турбуйся про це. Просто заходь і сідай, чи що. — Сьюз притискає до себе пляшечки від «Клінік» і невпевнено дивиться на мене. — Хочеш випити?

— Ні! — я змушую себе всміхнутися. — Зі мною все гаразд, Сьюз. Я вирішила, що краще рухатися вперед, а не думати про те, що сталося. Взагалі, я б воліла про це зовсім не говорити.

— Справді? — перепитує Сьюз. Ну... добре. Якщо ти справді так хочеш.

— Я справді так хочу, — глибоко зітхаю я. — Точно. Зі мною все гаразд. То як твої справи?

— Мої — добре, — відповідає Сьюз і знову стривожено зиркає на мене. — Бекс, ти страшенно бліда. Ти хоч їла щось?

— Так, у літаку. Ну, уявляєш собі.

Я тремтливими руками знімаю пальто і вішаю його на гачок.

— Політ... минув добре? — цікавиться Сьюз.

— Так, чудово! — вичавлюю з себе захват. — Показували новий фільм із Біллі Крісталом.

— З Біллі Крісталом! — підхоплює Сьюз і насторожено дивиться на мене так, ніби я психопатка, з якою треба поводитись обережно. — І це був... хороший фільм? Я люблю Біллі Крістала.

— Так, хороший. Хороший був фільм. Я його справді дивилася з задоволенням, — я голосно ковтаю. — Доки мої навушники не зламалися посеред фільму.

— О Боже правий! — мовить Сьюз.

— У найцікавішому місці. Весь літак реготав, усі аж за боки бралися, а я нічогісінько не чула, — мій голос починає позрадницькому тремтіти. — Тож я... я попрохала в стюардеси інші навушники. Але вона не розуміла, що я кажу, і просто визвірилася на мене, бо саме намагалася подати напої... Потім я вже не схотіла звертатися до неї. Тож не знаю, чим скінчився фільм. А так було дуже добре... — раптом я відчайдушно схлипаю. — І, знаєш, я запросто можу дістати його на відео абощо...

— Бекс! — обличчя Сьюз кривиться зі смутку, і вона кидає пляшки «Клінік» на підлогу. — О Господи, Бекс! Ходи сюди.

Вона обіймає мене, а я притискаюся обличчям до її плеча.

— Ой, це все так жахливо, — плачу я. — Це було таке приниження, Сьюз. Люк так розлютився... мої відеопроби скасували... і раптом усе стало так, ніби... ніби я прокажена якась чи щось таке. І тепер ніхто не хоче зі мною знатися, і я не переїжджаю до Нью-Йорка...

Я підводжу погляд, утираю очі — обличчя Сьюз засмучене й розпашіле.

— Бекс, я так перед тобою завинила, — вигукує вона.

— Ти? Завинила? Чим це ти завинила?

— Це все через мене. Я була такою бовдуркою! Впустила сюди цю газетярку, і вона, либонь, нишпорила тут, доки я їй готувала ту довбану каву. Адже... на біса я їй узагалі пропонувала ту каву? Це все через мої дурущі!

— Та ні, звісно!

— Ти коли-небудь пробачиш мені?

— Чи пробачу я тобі? — я витріщаюсь на неї, і в мене сіпається обличчя. — Сьюз... це я мала б просити в тебе пробачення! Ти щосили пробувала мене стримувати. Ти намагалася мене попередити, а я навіть не завдала собі клопоту потелефонувати... Я була така... необачна, така безголова...

— Ні, неправда!

— Правда, — я знову відчайдушно схлипаю. — Я просто не знаю, що на мене найшло в Нью-Йорку. Я мов з ланцюга зірвалася. Просто... крамниці, зустрічі... це все так мене захопило... Я сподівалася стати славетною зіркою, заробляти купу грошей... А потім усе просто зникло.

— О, Бекс! — Сьюз сама мало не плаче. — Мені страшенно шкода!

— Ти не винна! — я витягаю носовичок і сякаюся. — Якщо хтось і винен, то це «Дейлі Ворлд».

— Ненавиджу їх! — із запалом вигукує Сьюз. — Їх усіх перевішати слід, тільки спершу відшмагати добряче. Це Таркі так сказав.

— Еге ж, — відповідаю я, помовчавши. — То... він... він теж бачив?

— Щиро кажучи, Бекс, я думаю, що майже всі бачили, — напружено говорить Сьюз.

У мене всередині щось боляче стискається, коли я уявляю, як це читають Дженіс і Мартін... Том і Люсі... Мої шкільні друзі й учителі... Мої знайомці... Усі читають про мої найпринизливіші таємниці.

— Слухай, заходь уже, — пропонує Сьюз. — Кидай тут своє манаття. Випиймо по чашечці доброго чаю.

— Гарзд, — згоджуюсь я, помовчавши. — Непогана думка.

Я йду за нею на кухню й сідаю, затишно спираючись на теплу батарею.

— То що у вас тепер з Люком? — обережно питає Сьюз, ставлячи чайник.

— Нічого втішного, — я згортаю руки на грудях і міцно стискаю. — Можна сказати, що взагалі нічого.

— Як це? — Сьюз стривожено дивиться на мене. — Боже, Бекс, що сталося?

— Ну, ми просто страшенно посварилися...

— Через ту статтю?

— Ага, щось таке, — я беру носовичок і сякаюся. — Він сказав, що я занастила його угоду і що я схибнута на шопінгу. А я сказала, що він схибнутий на роботі й що його мати... падлюка з падлюк...

— Ти назвала його матір падлюкою?

Сьюз така вражена, що я невпевнено гигаю.

— Ну, вона така і є! Вона просто жахлива. І взагалі не любить Люка. Але він цього не помічає... Єдине, що йому треба, — облагодити найвдалішу в світі угоду і вразити її. Він просто думати ні про що, крім цього, не може.

— Ну, а далі що було? — цікавиться Сьюз, простягаючи мені чашку чаю.

Я кусаю губу, пригадуючи ту нашу останню болючу розмову, коли я чекала на таксі до аеропорту. Ввічливі нещирі голоси, опущені очі...

— Перш ніж піти, я сказала, що, як на мене, в нього тепер немає часу на серйозні взаємини.

— Справді? — очі в Сьюз розширюються. — Ти його відшила?

— У мене не це було на думці, — пояснюю я майже пошепки. — Я хотіла, щоб він заперечив і сказав, що в нього є час. Але він змовчав. Це було... просто жахливо.

— Ой, Бекс! — Сьюз дивиться на мене з-за своєї чашки. — Ой, Бекс!

— Ну то й гаразд, — намагаюсь я говорити життєрадісно. — Це, либонь, усе на краще.

Я ковтаю чаю і заплющую очі. О Боже, як добре! Як добре! Хвилину я мовчу, моє обличчя гріється над парою. Відпиваю ще кілька ковтків і розплющую повіки.

— В Америці взагалі не вміють заварювати чай. Мені в одному кафе дали... чашку окропу і чайний пакетик у паперовому конвертику. А чашка була прозора.

— О-о-о, — Сьюз кривиться. — Фе, — вона бере бляшанку з печивом і дістає звідти кілька крекерів «Гобноб». — Кому та Америка взагалі треба? — переконано мовить вона. — Адже всім відомо, що американські телеканали — суцільний непотріб. Тут ти краще влаштуєшся.

— Може, й так, — якийсь час я вдивляюсь у свою чашку, потім глибоко зітхаю й підводжу очі. — Знаєш, я багато думала в літаку. Я вирішила кардинально змінити своє життя. Зосереджуся на кар'єрі, закінчу книжку, буду справді цілеспрямованою — і просто...

— Покажеш усім, — закінчує Сьюз.

— Точно. Покажу їм усім.

Просто дивовижно, як домашній затишок додає сили. Випивши за півгодини три чашки чаю, я вже почуваюся в мільйон разів краще.

Навіть із задоволенням розповідаю Сьюз про Нью-Йорк і все, що там робила. Від історії про відвідування спа-салону і про те, де саме мені хотіли зробити татуювання з кришталіків, вона так нестримно регоче, що мало не захлинається.

— Гей, — кажу я, раптом дещо згадавши. — Ти ще не доїла «Кіткати»?

— Ні, не доїла, — відповідає Сьюз, витираючи очі. — Вони, здається, без тебе йдуть повільніше. То що сказала Люкова мати? Хотіла поглянути, як воно вийшло?

І вона знов розлягається сміхом.

— Стривай, візьму собі двійко, — кажу я і починаю йти до кімнати Сьюз, де вони лежать.

— Загалом... — каже Сьюз, і її сміх уривається. — Ні, не йди туди.

— Чому? — здивовано зупиняюсь я. — Що в тебе?.. — я замовкаю, помітивши, як щоки в Сьюз поволі рожевіють. — Сьюз! — вигукую я, тихенько задкуючи від дверей. — Не може бути. Там що, хтось є?

Я дивлюся на неї, і вона, ніби ховаючись, щільніше загортається в халат, нічого не відповідаючи.

— Повірити не можу! — вражено скрикую я. — Боже, мене не було якихось п'ять хвилин, а в тебе вже почалися пристрасні стосунки!

Це мене звеселяє більше за все інше. Ніщо так не додає сили, як свіжі гарячі плітки.

— Це не пристрасні стосунки! — мовить нарешті Сьюз. — Це взагалі не стосунки.

— То хто ж це? Я його знаю?

Сьюз жалібно дивиться на мене.

— Слухай, я просто... Я маю пояснити. Перш ніж ти... все не так зрозумієш, або... — вона заплющує очі. — Господи, як це складно!

— Сьюз, та що не так?

З кімнати Сьюз чутно кроки, і ми презираємося.

— Гаразд, послухай. Це було лише раз, — спішно каже вона. — Просто так нестримно, по-дурному... Ну, тобто...

— Що таке, Сьюз? — кривлюсь я. — О, Боже, це ж не Нік, правда?!

Нік — останній хлопець Сьюз, що весь час віддавався депресії, зазирає у чарку і в усьому звинувачував Сьюз. Просто жахіття, чесно кажучи. Але ж це все скінчилося багато місяців тому.

— Ні, це не Нік. Це... О Боже!

— Сьюз...

— Гаразд! Але пообіцяй мені...

— Що?

— Сприйняти це... спокійно.

— Чого б мені сприймати це неспокійно? — кажу я з легким сміхом. — Адже я не святенниця якась! Ми говоримо лише про...

Я замовкаю, бо двері кімнати Сьюз відчиняються і... Це Таркін, що має цілком непоганий вигляд, у слаксах і светрі, який я йому подарувала.

— О, — здивовано кажу я. — А я думала, що це новий...

Я не договорюю і з усмішкою зиркаю на Сьюз.

Проте вона не всміхається. Кусає нігті, уникаючи мого погляду, і щоки в неї шаріють яскравіше і яскравіше.

Я дивлюся на Таркіна — і він також відвертається.

Ні. Ні.

Це ж не може означати...

Ні.

Але...

Ні.

Це для мене занадто. В голові ніби коротке замикання.

— Кхм, Таркіне, — каже Сьюз верескливо. — Ти міг би вийти купити круасанів?

— Ой, гмм... гаразд, — відповідає Таркін трохи напружено. — Доброго ранку, Бекі.

— Доброго! — озиваюсь я. — Рада... тебе бачити. Дуже... гарний светр.

Він іде собі, і на кухні западає мертва тиша, аж поки ми чуємо, як грюкають двері квартири. А тоді дуже повільно я повертаюся до Сьюз.

— Сьюз...

Я навіть не уявляю, з чого почати.

— Сьюз... це був Таркін.

— Так, я помітила, — відповідає вона, уважно розглядаючи кухонний стіл.

— Сьюз... ви з Таркіном...

— Ні! — вигукує вона, мов ошпарена. — Ні, звісно, ні! Ми просто... просто...

Вона замовкає.

— Ви просто... — підказую я.

— Раз чи двічі...

Западає тривала мовчанка.

— З Таркіном? — перепитую я, просто щоб упевнитися.

— Так, — підтверджує вона.

— Авжеж, — кажу я і киваю, ніби це цілком нормально.

Але мої губи здригаються. Я відчуваю, як усередині зростає дивна напруга — напівшок, напівістеричний сміх. Отже... з Таркіном. З Таркіном!

Не стримавшись, я гигаю і затуляю губи рукою.

— Не смійся! — жалісно просить Сьюз. — Я знала, що ти сміятимешся!

— Я не сміюся! — заперечую я. — По-моєму, це круто! — я знову коротко гигаю, але намагаюся вдати, буцім кашляю. — Вибач! Вибач. То як це сталося?

— Усе почалося на тій вечірці в Шотландії! — мало не скімлить вона. — Це було просто збіговисько старезних тіточок. Таркін був єдиним, крім мене, молодшим за дев'яносто. І... мав зовсім інший вигляд! Був у цьому гарному светрі від Пола Сміта, з якоюсь крутою зачіскою... Яюсь так, ніби «це що, справді, Таркін?» І я чималенько випила, а ти ж знаєш, що зі мною тоді коїться. І він був поруч... — вона безпомічно хитає головою. — Не знаю. Він був просто... якийсь новий. Бог знає, як воно так сталося!

Западає тиша. Тепер уже я відчуваю, як паленіють мої щоки.

— Знаєш, Сьюз, — нарешті збентежено зізнаюся я. — Схоже, що це, можливо, трохи... через мене.

— Через тебе? — вона підводить голову й витріщається на мене. — Як це так?

— Я дала йому светра. Підказала, як зачесатися, — я аж сіпаюся, помітивши її вираз. — Але ж, розумієш, я й уявити не могла, що це призведе до... до такого! Я лише трохи його причепурила!

— Ну, ти багато за що маєш відповісти! — репетує Сьюз. — Я така пригнічена була. Все думала про те, що я, либонь, цілковита збоченка.

— Чому? — питаю я, відчуваючи, як заблищали в мене очі. — До чого він тебе змушує?

— Ні до чого, дурненька! Але ж він мій двоюрідний брат.

— О-о-о-о-о, — кривлюсь я, а тоді усвідомлюю, що це не надто тактовно. — Утім, законом начебто нічого такого не заборонено, правда ж?

— О Боже, Бекс! — скімлить Сьюз. — Ти мене просто заспокоюєш.

Вона бере наші чашки, несе їх до раковини і заходиться відкручувати кран.

— Повірити не можу, що в тебе стосунки з Таркіном, — кажу я.

— Нема в нас стосунків! — верещить Сьюз. — Це головне.

Минула ніч була останньою. Ми обоє з цим цілком згодні. Цього більше не буде. Ніколи. І тобі не слід про це базікати.

— Гарзд.

— Ні, я серйозно, Бекс. Нікому цього не треба розповідати.

Нікому-нікому!

— Гарзд! Обіцяю. Загалом, — мовлю я, раптом згадавши, — у мене є дещо для тебе.

Я поспішаю в передпокій, відкриваю одну зі своїх валіз і дістаю фірмову сумку «Кеті Папері». Висмикую зі стосу одну картку, нашкрябую на ній «Сьюз — із любов'ю від Бекс» і повертаюся на кухню, заклеюючи конверт.

— Це мені? — чудується Сьюз. — Що це?

— Глянь!

Вона розриває конверт, розглядає картинку (блискучі, застебнуті на змійку губи) і вголос читає надруковані слова:

«Сусідонько, зі мною твої секрети в безпеці».

— Ого! — захоплюється вона, широко розплющивши очі. — Так круто! Ти навмисно купила її? Себто... — вона хмуриється. — Звідки ти знала, що в мене будуть секрети?

— Гм... просто здогадалася, — пояснюю я. — Шосте чуття.

— Знаєш, Бекс, це мені дещо нагадало, — каже Сьюз, крутячи конверт у пальцях. — Тобі чимало листів прийшло, доки тебе не було.

— Ну звісно.

Вражена тим, що дізналася про Сьюз і Таркіна, я ніби призабула все інше. Але тепер ті бурхливі емоції, що поліпшували мені настрій, почали вщухати. Коли Сьюз приносить купу зловісних конвертів, у животі в мене щось бридко стискається і я шкодую, що взагалі повернулася додому. Принаймні, доки мене не було, мені не доводилося нічого такого навіть бачити.

— Он як, — я силкуюсь говорити безжурно, немов у мене все під контролем, гортаю листи, навіть не дивлячись на них, і відкладаю. — Погляну пізніше. Коли зможу приділити їм належну увагу.

— Бекс... — кривиться Сьюз. — Думаю, оцей краще розпечатати зараз же. — Вона витягає з купи коричневий конверт із великими літерами «ПОЗОВ».

Я розглядаю його, і мене обсипає то жаром, то снігом. Позов. Отже, це правда. На мене подали до суду. Я беру в Сьюз конверт, не годна зирнути їй в очі, і тремтливими пальцями розриваю його. Переглядаю листа, не кажучи ані слова, і відчуваю, як мороз іде мені поза спину. Не можу повірити, що хтось справді позивається на мене до суду. Адже суд — для злочинців. Для наркаторгівців і вбивць. А не для тих, хто просто не оплатив кілька рахунків.

Я запихаю листа назад у конверт і кладу на стіл, важко дихаючи.

— Бекс... що тепер робитимеш? — питає Сьюз, кусаючи губи. — На це не можна просто начхати.

— Я й не чхатиму. Я їм заплачу.

— А в тебе є чим платити?

— Доведеться знайти.

Западає тиша. Лише холодна вода крапає з крана в раковину. Підвівши очі, я бачу напружене й стривожене обличчя Сьюз.

— Бекс, давай я дам тобі грошей. Або Таркі. Він може. Запросто.

— Ні! — відповідаю я різкіше, ніж треба. — Ні, не хочу ніякої допомоги. Я просто... — тру руками обличчя, — піду поговорю з тим

банкіром. Сьогодні ж. Зараз-таки.

Охоплена шаленою рішучістю, я згрібаю купу листів і прямую до своєї кімнати. Це все мене не зламає. Я вмиюся, нафарбуюсь і наведу лад у своєму житті.

— І що ти йому скажеш? — питає Сьюз, рушаючи по коридору слідом.

— Чесно поясню ситуацію, попрошу дати мені ще грошей у кредит... а далі воно покаже. Я буду незалежною й сильною, твердо стоятиму на ногах.

— Молодчина, Бекс! — захоплюється Сьюз. — Це просто фантастично. Незалежною й сильною. Круто!

Вона дивиться, як я намагаюсь неслухняними пальцями відкрити валізу. Коли я втретє хапаюся за застібку, Сьюз підходить і бере мене за руку.

— Бекс, хочеш, я піду з тобою?

— Так, будь ласка, — спроквола мовлю я.

Сьюз нікуди мене не пускає, доки я не сяду й не хильну кілька чарчин бренді — щоб мені море по коліна здалося. Потім переповідає прочитану днями статтю про те, що головна зброя на перемовинах — зовнішність, отож одяг для зустрічі з Джоном Гейвіном слід обирати якнайретельніше. Ми перекопуємо весь мій гардероб і, зрештою, спиняємося на звичайній чорній спідниці з сірим кардиганом, — вони, як на мене, просто волають: «Скромність, стриманість, упевненість». Потім вона вирішує, що й собі вдягти такого, щоб промовляло: «Розуміння, підтримка, дружба». І спиняється на темно-синіх брюках та білій сорочці. Ми майже готові вирушати, аж тут Сьюз спадає на думку, що, коли нічого не спрацює, нам доведеться відчайдушно з ним фліртувати, тож ми обидві вдягаємо ще й спокусливу білизну. Потім я розглядаю себе в дзеркало, і раптом мені здається, що я якась пуста. Я

швидко перевдягаюся в світло-рожевий кардиган, і губи теж доводиться перефарбовувати.

Нарешті ми таки вирушаємо з дому й простуємо до Фулгемського відділення «Ендвіч-Банку». Заходимо, коли стара помічниця Дерека Сміта, Еріка Парнелл, саме проводить якусь літню пару. Скажу під секретом: нам з нею ніколи не вдалося знайти спільної мови. Як на мене, вона взагалі не людина: щоразу я бачу її в тих самих темно-синіх туфлях.

— О, добридень, — кидає вона, неприязно зиркнувши на мене. — Чого вам треба?

— Я хотіла б зустрітися з Джоном Гейвіном, коли ласка, — намагаюсь я говорити коротко і ясно. — Це можливо?

— Навряд, — холодно каже вона. — Адже це не узгоджено заздалегідь.

— Ну... А ви могли б усе ж перепитати?

Еріка Парнелл заковчує очі.

— Ну, почекайте, — мовить вона і зникає за дверима з написом «Стороннім вхід заборонено».

— Боже, які тут жахливі люди! — каже Сьюз, спираючись на скляну перегородку. — Коли я ходжу на зустрічі до свого банківського менеджера, він мені наливає хересу й розпитує про всю мою родину. Знаєш, Бекс, я впевнена, що тобі варто перейти до «Куттс».

— Так, ну... — тягну я. — Може, й так.

Стримуючи паніку, я гортаю стос брошур про страхування. Пригадую, як Дерек Сміт казав, що Джон Гейвін суворий і непоступливий. О Боже, як мені тужливо без старого Сміті.

Боже, як тужливо без Люка.

Це почуття б'є мене, мов мішком по голові. Після повернення з Нью-Йорка я намагалася взагалі не думати про нього. Але тут і тепер єдине, чого я хочу, — поговорити з ним. Побачити той погляд, яким він

зазвичай дивився на мене, доки все не пішло шкереберть. З жартівливою усмішкою на обличчі, міцно мене обіймаючи.

Цікаво, що він зараз робить. Цікаво, як там його зустрічі.

— Ходіть сюди, — лунає голос Еріки Парнелл, і я сіпаю головою.

Крізь нудоту йду за нею по коридору, застеленому блакитним килимом, у прохолодну маленьку кімнатку зі столом і пластиковими стільцями. Двері за нею зачиняються, і ми зі Сьюз перезираємося.

— Коли що, тікаймо, — кажу я напівжартома.

— Все буде добре, — мовить Сьюз. — Він, мабуть, виявиться дуже люб'язним! Знаєш, у моїх батьків колись працював такий садівник — здавався справжнім злюкою, а потім з'ясувалося, що в нього є свійський кролик! І він ніби відразу став зовсім іншою...

Вона замовкає, щойно відчиняються двері й до кімнати заходить чоловік років тридцяти. В нього ріденьке темне волосся, вельми бридкий костюм, а в руці — пластанка кави.

Боже, здається, в ньому немає ані краплини люб'язності. За мить я вже шкодую, що ми сюди прийшли.

— Так, — сумриться він. — Я не можу весь день на вас витратити. Хто з вас Ребекка Блумвуд?

Тон такий, ніби він питає, хто з нас убивця.

— Кхм... я, — нервово мовлю я.

— А це хто?

— Сьюз, вона...

— З нею, — впевнено каже Сьюз. — Я з нею, — вона озирас кімнату. — У вас є херес?

— Ні, — відповідає Джон Гейвін, дивлячись на неї, ніби вона несповна розуму. — Хересу в мене немає. То чого ви прийшли?

— Так, насамперед, — нервово пояснюю я, — я вам дещо принесла. — Лізу в сумку і простягаю йому ще один конверт від «Кеті Папері».

Мені спало на думку принести йому якусь дрібничку, щоб розтопити між нами лід. Зрештою, це просто ввічливість. А в Японії усі справи лише так і вирішуються.

— Це чек? — питає Джон Гейвін.

— Гм... ні, — зізнаюся я, трохи червоніючи. — Це... це листівка, ручної роботи.

Джон Гейвін зиркає на мене, потім розриває конверт і витягає картку зі срібним написом, оздоблену приклеєними в кутках рожевими пір'їнками.

Тепер, дивлячись на неї, я розумію, що, може, варто було б вибрати щось не таке дівчаче.

Або взагалі нічого не приносити. А втім, вона, здається, просто створена саме на цей випадок.

— «Друже, я розумію, що наробила помилок, але чи можемо ми почати все наново?» — не вірячи своїм очам, читає Джон Гейвін і перевертає листівку, ніби підозрюючи, що це жарт. — Ви це що, купили?

— Гарненька, правда ж? — питає Сьюз. — Це такі в Нью-Йорку продають.

— Зрозуміло. Знатиму, — він кладе листівку на стіл, і ми всі дивимося на неї. — Міс Блумвуд, чому, власне, ви прийшли?

— Так! — кажу я. — Ну... як зазначено в моїй листівці, я усвідомлюю, що я... — я ковтаю, — можливо, була не найкращим... не ідеальним клієнтом. Однак упевнена, що ми зможемо співпрацювати як єдина команда й досягти порозуміння.

Поки що все добре. Цю частину я вивчила напам'ять.

— Тобто? — перепитує Джон Гейвін.

Я відкашлююся.

— Гм... через обставини, які не підлягають моєму контролю, в мене нещодавно з'явилися незначні фінансові... ускладнення. Тож я

хотіла спитати, чи не могли б ви бодай тимчасово...

— Коли ваша ласка... — додає Сьюз.

— Коли ваша ласка... трохи підвищити мій кредитний ліміт...

тимчасово...

— Будьте ласкаві, — ввертає Сьюз.

— Будьте ласкаві... тимчасово... ненадовго. Звісно ж, я все поверну при першій же нагоді.

Я замовкаю і віддихуюся.

— Ви все сказали? — питає Джон Гейвін, згорнувши руки на грудях.

— Гм... так, — я запитливо зиркаю на Сьюз. — Так, усе.

Западає тиша, тільки Джон Гейвін стукає ручкою по столу. Потім підводить очі і каже:

— Ні.

— Ні? — я спантеличено дивлюся на нього. — Отак от просто... ні?

— Отак от просто ні, — він відсуває свій стілець. — Тож якщо дозволите...

— Ну, як це ні? — втручається Сьюз. — Ви не можете просто сказати «ні»! Ви маєте зважити всі «за» і «проти»

— Я зважив усі «за» і «проти», — відповідає Джон Гейвін. — Не знайшов жодного «за».

— Та це ж один з найповажніших ваших клієнтів! — голосно й розпачливо говорить Сьюз. — Це ж телезірка Бекі Блумвуд, на яку чекає карколомна, блискуча кар'єра!

— Це Бекі Блумвуд, чий кредитний ліміт збільшився вшестеро за останній рік... — каже Джон Гейвін. — Бекі Блумвуд, що ніколи не могла втриматися в межах цього ліміту... Бекі Блумвуд, яка постійно брехала, весь час уникала зустрічей, ставилася до працівників банку майже або й зовсім без поваги і, схоже, вважає, що ми потрібні тільки

для того, щоб задовольняти її пристрасть до взуття. Я переглядав вашу справу, міс Блумвуд. Я знаю всю картину.

Западає гнітюча мовчанка. Я відчуваю, як щоки в мене червоніють усе яскравіше, і з жахом розумію, що готова заплакати.

— От не слід би вам бути таким зверхнім! — вибухає Сьюз. — Бекі останнім часом просто жахливо живеться. Ви б хотіли, щоб про вас писали в таблоїдах? Щоб вас переслідували?

— А-а, зрозуміло, — голос у нього аж просякнутий сарказмом. — Ви сподіваєтеся, що я з жалю вам допоможу!

— Так! — кажу я. — Ні. Не те щоб... Але я вважаю, що ви мали б дати мені шанс.

— Ви вважаєте, що я мав би дати вам ще один шанс. А що ви зробили, щоб заслужити на цей ще один шанс?

Він хитає головою, і западає тиша.

— Я просто... я думала, що коли я вам усе поясню... — жалюгідно замовкаю і кидаю на Сьюз безнадійний погляд, у якому читається: «Тут ловити нема чого».

— Ой, тут так спекотно, — мовить Сьюз несподівано хрипким голосом, знімає жакет, відкидає назад волосся і проводить рукою по щоці. — Мені так... жарко. А вам жарко, Джоне?

Джон Гейвін роздратовано зиркає на неї.

— Що саме ви хотіли мені пояснити, міс Блумвуд?

— Ну, лише те, що я справді хочу все владнати, — кажу я тремтливим голосом. — Розумієте, хочу все змінити. Твердо стати на ноги і...

— Твердо стати на ноги? — уїдливо перепиняє Джон Гейвін. — Ви вважаєте, що канючити в банку, щоб вам грошенят підкинули, означає «твердо стояти на ногах»? Якби ви справді твердо стояли на ногах, у вас не було б боргів. Вам уже слід мати деякі заощадження!

Здавалося б, ви найменше з усіх людей потребуєте, щоб вам це пояснювали.

— Я... я розумію... — ледь чутно белькочу я. — Але вийшло так, що в мене все ж є борги. Тож я просто думала...

— Що ви думали? Що ви особлива? Що вам потуратимуть, бо вас по телевізору показують? Що звичайні правила на вас не поширюються? Що це банк винен вам гроші?

Його слова наче впиваються в мій мозок, і я раптом відчуваю, що от-от вибухну.

— Ні! — верещу я. — Я так не думаю. І нічого такого не думала. Я розумію, що поводитися, мов йолопка, розумію, що наробила дурниць. Але мені здається, що кожен іноді помиляється, — я глибоко зітхаю. — Знаєте, якби ви переглянули справи, то б побачили, що я свого часу повернула всі кредити. І розрахувалася з усіма крамницями, сплатила борги на всіх картках. І... так, я знову заборгувала, проте намагаюся це владнати. Але єдине, що ви можете, — глузувати. Ну й чудово. Я все вирішу й без вашої допомоги. Ходімо, Сьюз.

Трохи тремтячи, я спинаюся на ноги. В очах мені пече, однак я не збираюся рюмсати перед ним. У мене всередині здійсмається рішучість, і, коли я повертаюся до нього, вона лише міцнішає.

— «“Ендвіч-Банк” — із турботою про Вас», — промовляю я.

Западає тривала напружена тиша. А потім, не сказавши більше ні слова, я відчиняю двері й виходжу.

Коли ми йдемо додому, я почуваюся мало не сп'янілою від рішучості. Я покажу йому. Покажу цьому Джонові Гейвіну. Всім покажу. Всьому світові.

Я сплачу всі борги. Не знаю як, але я неодмінно це зроблю. Може, почну підробляти офіціанткою. Або візьмуся до своєї книжки як слід і таки допишу її. Просто зароблю якомога більше грошей, і то

чимшвидше. А потім піду в банк із величезним чеком, жбурну його перед Джонові очі й сповненим гідності гучним голосом скажу...

— Бекс? — Сьюз хапає мене за руку, і я розумію, що йду просто повз наш будинок.

— У тебе все добре? — питає Сьюз, відчиняючи двері. — От покидьок, чесне слово.

— У мене все чудово, — відповідаю я, звівши підборіддя. — Я покажу йому. Я розрахуюся з боргами. От почекайте лишень трохи. Я всім покажу.

— Чудово! — мовить Сьюз і, нахилившись, піднімає з килимка лист. — Це тобі, — повідомляє вона. — З «Ранкової кави».

— О, справді!

Я розпечатую конверт, і в мені шалено спалахує надія. Може, мені пропонують нову роботу. З величезною платнею, якої вистачить, щоб відразу сплатити всі мої борги. Можливо, Емму звільнили, і тепер я замість неї буду головною ведучою! Або, може...

Боже мій! О Боже мій, тільки не це!

«РАНКОВА КАВА»
Телеканал «Схід-Захід»
Корнер-гаус
Лондон NW8 4DW

Міс Ребекка Блумвуд
Берні-роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Люба Бекі!

Передусім щиро співчуваємо через ті не надто позитивні матеріали у ЗМІ! Я дійсно співпереживаю тобі й можу те саме сказати від імені Рорі, Емми та всієї нашої команди.

Як тобі відомо, колектив «Ранкової кави» — згуртована, дружна родина, де кожен завжди підтримує іншого, і наша політика не дозволить несприятливій рекламі стати перешкодою для справжнього таланту. Одначе (цілком випадково) ми нещодавно обмірковували роботу всіх наших постійних учасників. Після обговорення ми вирішили на якийсь час закрити твою рубрику.

Я наголошую: це лише тимчасовий захід. Хоч ми будемо вдячні, якщо ти повернеш перепустку на телеканал «Схід-Захід» у наданому конверті, а також підпишеш документ про звільнення (додається).

Твій внесок у шоу був просто неоціненним (безсумнівно!). Ми впевнені, що твої здібності допомагатимуть тобі процвітати будь-де, і це не стане серйозною перепорою для такої енергійної людини, як ти!

З найкращими побажаннями

Зельда Вашингтон

Помічниця продюсера

ТОВ «Парадигма — книжки для розвитку» Сого-сквер, 695
Лондон W1 5AS

Міс Ребекка Блумвуд
Берні-роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна Бекі!

Дуже дякуємо за Ваш перший рукопис книжки «Упорядкуйте ваші гроші, як Блумвуд». Ми високо цінуємо те, як старанно Ви виконали цю роботу. Ви пишете легко, зрозуміло, і, безумовно, у Вас є цікаві думки.

З сумом повідомляємо, що 500 слів, хай які вони незрівнянні, замало для книжки порад. На жаль, Вашу пропозицію додати фотографій для достатнього обсягу практично неможливо втілити в життя.

Отож, хоч як це прикро, ми вважаємо цей проект безперспективним і, відповідно, вимагаємо, щоб ви негайно повернули отриманий авансовий платіж.

З усіма найкращими побажаннями
Піппа Брейді
Редактор

«ПАРАДИГМА: ДОПОМОЖЕМО ВАМ ДОПОМОГТИ СОБІ!

ГОТУЄТЬСЯ ДО ДРУКУ: «Як вижити у джунглях» — поради від генерала Роджера Флінтвуда (покійного)

П'ятнадцять

Наступні кілька днів я не виходжу з дому. Не відповідаю на дзвінки, ні з ким не розмовляю. Я вся наче оголений нерв, ніби людські погляди, запитання чи навіть сонячне світло можуть мені завдати болю. Мені треба побути в затінку, наодинці. Сьюз поїхала у Мілтон-Кінз, на велику конференцію з продажу та маркетингу, влаштовану «Гедлі», тож я у квартирі сама. Замовляю їжу додому, випиваю дві пляшки білого вина і взагалі не знімаю піжами.

Коли Сьюз повертається, я сиджу на підлозі, там, де вона мене й залишила, мовчки втупившись туманним поглядом у телевізор, і запихаю до рота «Кіткати».

— О Боже, — каже вона, кидаючи сумку на підлогу. — Бекс, із тобою все добре? Не слід мені було залишати тебе саму.

— Все гаразд! — відповідаю я, підводячи очі й розтягаючи в усмішку застигли губи. — Як твоя конференція?

— Узагалі, просто чудово, — Сьюз, здається, спантеличена. — Мене вітали й вітали з тим, як продаються мої рамки. Вони всі про мене знають! А ще була презентація моїх нових розробок, вона всім дуже сподобалася...

— Це справді круто, Сьюз, — кажу я і стискаю її руку. — Ти на це заслуговуєш.

— Ну, знаєш...

Вона закушує губу, тоді заходить до кімнати, підіймає порожню пляшку з підлоги і ставить на стіл.

— Ну, то... Люк телефонував? — нерішуче питає вона.

— Ні, — відповідаю я після тривалої мовчанки. — Ні, не телефонував.

Я зиркаю на Сьюз і знову відвертаюся.

— Що дивишся? — цікавиться вона, коли починається реклама дієтичної кока-коли.

— «Ранкову каву», — кажу я. — Зараз буде рубрика фінансових порад.

— Що? — обличчя Сьюз вражено кривиться. — Бекс, перемкнімо. — Вона тягнеться до пульта, але я його перехоплюю.

— Ні! — кажу, вперто втупившись в екран. — Я хочу це побачити.

Звідти долинає така знайома музична заставка «Ранкової кави», а потім з'являється логотип (картинка з чашкою), який змінюється зображенням студії.

— Вітаємо! — весело каже Емма в камеру. — З поверненням. І настав час відрекомендувати нашого нового фінансового експерта — Клер Едвордс!

— Хто така ця Клер Едвордс? — питає Сьюз, з огидою дивлячись на екран.

— Я працювала з нею у «Вдалих вкладеннях», — кажу, не повертаючи голови. — За сусідніми столами сиділи.

Камера від'їжджає, і на екрані з'являється Клер, що сидить на дивані навпроти Емми, похмуро дивлячись на нас.

— На вигляд не надто весела, — мовить Сьюз.

— Та вона й не весела.

— Отож, Клер, — весело теревенить Емма, — яка ваша загальна філософія щодо грошей?

— У вас є якийсь девіз? — радісно докидає Рорі.

— Я не вірю ні в які девізи, — каже Клер, осудливо зиркаючи на Рорі. — Особисті фінанси — це не дрібничка.

— Авжеж! — згоджується Рорі. — Звісно ж, ні. Кхм... то у вас будуть найзагальніші поради для вкладників, Клер?

— Я не вірю в даремні оманливі узагальнення, — відрубуює Клер. — Усі вкладники мають розподіляти інвестиції відповідно до своїх особистих потреб і податкового статусу.

— Звичайно! — каже Емма по паузі. — Слушно. Ну що ж, починаємо приймати дзвіночки, так? І на зв'язку Менді з Норвіча.

Щойно починається розмова з першим глядачем, у нас у вітальні дзвонить телефон.

— Алло! — каже Сьюз, знявши слухавку, і вимикає звук телевізора. — О, добридень, місіс Блумвуд. Хочете поговорити з Бекі?

Вона дивиться на мене, звівши брови, і я морщусь у відповідь. Після повернення я зовсім мало говорила з мамою й татом. Вони знають, що я вже не збираюся до Нью-Йорка, але це поки єдине, про що я їм розповідала. В мене просто язик не повернеться повідомити їх, як кепсько йдуть справи з усім іншим.

— Бекі, любонько, я тут саме дивлюся «Ранкову каву»! — мовить мама. — Звідки взялася та дівчина, що роздає фінансові поради?

— То... та все гаразд, мамо, не хвилюйся! — кажу я, відчуваючи, як мої нігті впиваються в долоню. — Це просто... її на заміну взяли, доки мене не було.

— Он як. Могли б когось кращого знайти! Вона ж просто жалюгідна якась, чи не так? — її голос віддаляється. — Що, Грегеме? Тато говорить, що принаймні завдяки їй стає ще зрозуміліше, яка чудова ти! Але, звісно ж, тепер, коли ти приїхала, вони можуть її відпустити?

— Це, мабуть, не так просто, — кажу я, помовчавши. — Контракти і... все таке.

— То коли ти повернешся? Адже Дженіс точно питатиме.

— Не знаю, мамо, — з відчаєм мовлю я. — Слухай, мені треба бігти, добре? До нас хтось прийшов. Незабаром ще поговоримо!

Я кидаю слухавку і затуляю обличчя руками.

— Що мені робити? — питаю зневірено. — Що мені робити, Сьюз? Я не можу їм розповісти, що мене звільнили. Просто не можу, — я з жахом відчуваю, як сльози течуть з кутиків моїх очей. — Вони так пишаються мною. А я, знай, лише розчаровую їх.

— Ти не розчаровуєш! — палко відповідає Сьюз. — Ти не винна, що ті дурні з «Ранкової кави» так серйозно все сприйняли. Я закластися готова, що вони вже шкодують про це. Адже поглянь лишень на неї!

Вона вмикає звук, і сухий голос Клер сповнює кімнату.

— Ті, кому клепки забракло подбати про власну пенсію, присмоктуються до всіх інших, мов п'явки.

— Дозвольте втрутитися, — говорить Рорі. — Чи не надто вже це суворо?

— Ну, ти просто послухай її, — наполягає Сьюз. — Вона ж мерзотна!

— Може, й так, — кажу я, помовчавши. — Але навіть якщо вони позбудуться її, мене однаково назад не покличуть. Це ж буде ніби визнання, що вони припустилися помилки.

— Вони якраз і припустилися помилки!

Знову дзвонить телефон, і вона дивиться на мене:

— Ти вдома чи ні?

— Ні. І ти не знаєш, коли повернуся.

— Добре... — Сьюз хапає слухавку. — Алло! Вибачте, Бекі зараз немає вдома.

— Менді, ви нарobili просто всіх можливих дурниць, — каже Клер Едвордс на екрані. — Ви ніколи не чули про депозитний рахунок? А перезакладати свій будинок, щоб купити човен...

— Ні, не знаю, коли повернеться, — мовить Сьюз. — Ви б хотіли, щоб я щось їй переказала? — вона хапає ручку і починає писати. — Добре... добре... так. Так, я скажу їй. Дякую.

— То що, — питаю я, коли вона кладе слухавку. — Хто це був?

Я розумію, що це дурниці, але просто вдіяти нічого не можу. Підводжу на неї очі, і мене наче обпікає надія. Може, це якийсь продюсер з іншого шоу. Може, хтось хоче запропонувати мені вести власну рубрику в газеті. Може, це Джон Гейвін потелефонував, щоб вибачитися й запропонувати мені необмежений кредитний ліміт. Може, все ще буде добре.

— Це Мел. Помічниця Люка.

— О, — я дивлюся на неї з побоюванням. — Що вона хотіла?

— До офісу надійшла якась посилка на твоє ім'я. Зі США. Від якихось «Барнса та Нобла».

Я спантеличено дивлюся на неї, а потім мене ніби пронизує спогад про ту поїздку до книжкової крамниці, нашу з Люком. Я накупила цілу купу красивезних книжок, і Люк запропонував мені надіслати їх у Лондон кур'єрською службою його компанії, щоб не тягатися з ними. Здається, відтоді минув мільйон років.

— А, так, розумію, що це, — вагаюсь я. — Вона... не згадувала Люка?

— Ні, — відповідає, немов вибачаючись, Сьюз. — Лише сказала, щоб ти заходила в будь-який час, коли схочеш. А ще говорила, що співчуває тобі через усе, що сталось і... Якщо бажаєш із нею побазікати, просто зателефонуй.

— Добре, — я опускаю плечі, обхоплюю коліна й додаю звуку в телевізорі. — Неодмінно.

Наступні кілька днів повторюю собі, що нікуди не ходитиму. Мені більше не потрібні ті книжки. Я навіть спокійно думати не можу, що

мені доведеться туди піти й під цікавими поглядами Люкових працівників високо тримати голову, вдаючи, ніби все гаразд.

Але згодом мені спадає на думку, що я хотіла б побачитися з Мел. Вона єдина, з ким я можу побалакати, серед усіх, хто насправді знає Люка. Було б непогано щиро обговорити все з нею. Можливо, вона чула щось про те, що робиться в Америці. Я розумію, що ми з Люком більше не разом, і мене це тепер анітрохи не обходить. Та я все одно не можу не турбуватися, чи вдалося йому укласти угоду.

Тож за чотири дні, годині о шостій вечора, я повільно підходжу до дверей «Брендон Коммюнікейшенз», і серце в мене калатає. На щастя, сьогодні чергує добрий охоронець. Він багато разів бачив, як я сюди заходила, тому просто вітається і впускає мене. Навколо моєї появи не здійсмається ніякого галасу.

Я виходжу з ліфта на п'ятому поверсі, і, на мій подив, на рецепції нікого немає. Чудасія. Чекаю кілька секунд, а тоді йду повз стійку в головний коридор. Моя хода помалу сповільнюється, а обличчя напружується. Щось не так. Щось змінилося.

Тут надто вже тихо. Здається, всі вимерли. Я оглядаю великий офіс — більшість крісел порожні. Телефони не дзвонять, люд не метушиться навкруги, не провадить мозкових штурмів.

Що тут коїться? Куди поділася вся галаслива ділова атмосфера «Брендон Коммюнікейшенз»? Що сталося з Люковою компанією?

Іду повз кавову машину. Біля неї стоять двоє хлопців, яких я невиразно впізнаю. Вони про щось говорять. Один з них чимось невдоволений, інший погоджується, але я не чую, про що саме вони розмовляють. Коли я наближаюся, вони різко замовкають. Зацікавлено дивляться на мене, презираються, ідуть звідти і, стихивши голоси, повертаються до розмови.

Я просто не впізнаю «Брендон Коммюнікейшенз». Це місце сприймається зовсім по-іншому. Схоже на якусь напівдохлу компанію,

де всім байдуже до роботи. Я прямую до столу Мел, але вона, як і всі інші, вже пішла. Мел, звична працювати щонайменше до сьомої, потім випивати келих вина і перевдягатися в туалеті, готуючись до запланованого чудового вечора, пішла!

Я копірсаюся за її кріслом, знаходжу посилку на своє ім'я і шкрябаю для неї записку на липкому папірці. Відтак підводжуся, обхопивши важкий пакунок, і кажу собі, що я забрала те, по що прийшла. Тепер мушу йти. Нічого мене тут не тримає.

Але я не можу ступити й кроку. Немов скам'яніла. Позираючи на двері зачиненого Люкового кабінету.

Люків кабінет... Там, мабуть, є факси. Повідомлення про те, як усе йде в Нью-Йорку. Може, навіть щось про мене. Дивлюсь на гладеньку деревину, і мене поймає непереборне бажання зайти і з'ясувати все, що зможу.

Проте... що саме мені там робити? Длубатися в його документах? Слухати його голосову пошту? Ану ж хтось мене спіймає на гарячому?

Я стою, мало не розриваючись навпіл. Розуміючи, що я точно не буду порпатись у його речах, і все ж не маючи сили просто піти. Аж раптом нажахано вклякаю. Ручка дверей його кабінету починає повертатися.

Ой, трясця. Трясця! Там хтось є! Хтось зараз вийде!

Охоплена цілковитою панікою, я ховаюся, присідаючи за крісло Мел. Зіщулююся у крихітну кульку. Мене огортає жах, мов дитину, що грається в хованки. Чую бурмотіння якихось голосів, потім двері відчиняються, і хтось виходить. Зі свого спостережного пункту я бачу лише, що це жінка, взута в ті нові черевички від Шанель, що коштують неймовірні гроші. За нею йдуть дві пари чоловічих ніг. Вони втрюх ступають коридором. Я, не годна стриматися, визираю з-за стільця і... Так я й знала! Це ногаста сучка Алісія з Беном Бріджесом і ще якимось

чоловіком, начебто знайомим, але достеменно пригадати його я не можу.

Ну що ж, мабуть, усе правильно. Вона виконує Люкові обов'язки, доки його немає. Але чи конче їй займати його кабінет? Тобто... вона що, не може обійтися конференц-залою?

— Вибачте, що нам довелося зустрітися тут, — чую я її слова. — Звісно, іншим разом це буде на Кінг-стрит, 17.

Вони говорять без упину, прямуючи до ліфтів, і я відчайдушно молюся, щоб вони всі разом сіли в один з них і забралися звідси. Та, коли двері ліфта відчиняються, туди заходить тільки той напівзнайомий чоловік. За мить Алісія з Беном повертаються назад.

— Я лише прихоплю папери, — каже Алісія й повертається до Люкового кабінету, залишаючи двері відчиненими.

Бен тим часом крутиться поблизу кулера з водою, клацаючи кнопками свого годинника і пильно дивлячись на крихітний екран.

О Господи, що за жахіття! Доки вони не вшиються звідси, я в пастці. Коліна мої починають боліти, і мене оповиває моторошне відчуття, що, як я хоч трохи поворухнуся, одне з них зламається. Ану ж Бен з Алісією зостануться тут на всю ніч? Ану ж вони підійдуть до столу Мел? А що робити, як вони захочуть полюбитися на столі Мел?

— Ну, — каже Алісія, з'являючись у дверях. — Здається, все. Думаю, зустріч пройшла вдало.

— Так, схоже на те, — Бен відриває очі від годинника. — Гадаєш, Френк має рацію? Він справді може подати позов до суду?

Френк! Точно. Той інший чоловік — Френк Гарпер. Відповідальний за рекламу в Лондонському банку. Я з ним перетиналася на прес-конференціях.

— Не позиватиметься він ні до якого суду, — спокійно говорить Алісія. — Надто вже боїться втратити престиж.

— Було б чого боятися, — Бен зводить брови. — Того престижу й так ніхто не пам'ятає, довгенько його вже не було.

— Оце точно, — згоджується Алісія і сміється у відповідь, — вона розглядає стос тек у руках. — Я все взяла? Здається, так. Добре, я вже йду, на мене чекає Ед. До завтра.

Вони знову простують коридором, і цього разу, дякувати Богові, сідають у ліфт. Переконавшись, що вони пішли, я вмощуюся зручніше, спершись на п'яти, і нахмурююсь. Що відбувається? Що це вони таке казали про суд? Суд над ким? І до чого тут Лондонський банк?

Лондонський банк збирається подати на Люка позов?

З хвилину я просто сиджу, силкуючись це все вкласти в голову, проте нічого не можу второпати. Аж раптом мені спадає на думку, що треба тікати, доки шлях відкрито. Я встаю і сіпаюсь, бо затерплі ноги зводить судомою. Розминаюся, відчуваючи, як до них повертається кров. Потім підхоплюю свій пакунок і щонайбезтурботніше йду коридором до ліфтів. І точнісінько тієї миті, коли я натискаю на кнопку, в моїй сумці дзвонить мобільний телефон. Я злякано підстрибую. Хай йому трясця! Слава Богу, що він мовчав, коли я ховалася за столом Мел!

— Алло! — відповідаю я, зайшовши до ліфта.

— Бекс! Це Сьюз.

— Сьюз, — гигаю я. — Ти просто не уявляєш, в яку халепу я через тебе мало не вскочила! Якби ти потелефонувала хвилин на п'ять хвилин раніше, ти б просто...

— Будь ласка, послухай мене, — нетерпляче говорить Сьюз. — Тобі щойно дзвонили.

— Справді? — я натискаю кнопку першого поверху. — Хто?

— Зельда з «Ранкової кави»! Вона хоче поговорити з тобою! Пропонує тобі завтра ненадовго зустрітися за сніданком.

Тієї ночі я, мабуть, і години не проспала. Просиділа зі Сьюз допізна, вирішуючи, що мені варто вдягти, а коли я таки вляглася, то валялася без сну, втупившись у стелю й відчуваючи, як у голові рояться думки. Може, мене зрештою покличуть назад на стару роботу? Чи запропонують іншу посаду? Може, мене підвищать! Може, дадуть мені моє власне шоу!

Але до світанку ці всі шалені фантазії розвіюються, залишивши просту істину. І ця істина в тому, що єдине, чого я насправді хочу, — повернутися на стару роботу. Хочу сказати мамі, щоб знову дивилася шоу... і нарешті розрахуватися з боргами... і, кінець кінцем, почати життя з чистої сторінки. Ще один шанс... це єдине, чого мені хочеться.

— От бачиш? — каже Сьюз наступного ранку, коли я збираюсь. — Бачиш? Я знала, що вони покличуть тебе назад. Та Клер Едвордс — просто відстій! Зовсім, абсолютно...

— Сьюз, — уриваю я. — Який у мене вигляд?

— Чудовий, — відповідає Сьюз, схвально оглядаючи мене з голови до п'ят.

Я вдягнена в чорні брюки «Банана Репаблік» і світлий приталений жакет поверх білої сорочки, а на шиї в мене темно-зелений шалик.

Я вдягла б той шалик від «Денні та Джордж» і, правду кажучи, вже взяла його з туалетного столика... але майже зразу поклала назад. Навіть не збагнувши чому.

— Просто незрівнянний, — додає Сьюз. — А де ви снідаєте?

— У «Лоренцо»?

— «У Сан-Лоренцо»? — очі в неї вражено розширюються.

— Ні. Просто... в «Лоренцо». Я там ще не бувала.

— Ну, обов'язково замов шампанське, — мовить Сьюз. — І розкажи їм, що тебе просто засипали пропозиціями, тож, як вони хочуть, щоб ти повернулася, хай платять великі гроші. Тільки так, а не хочете — то й не треба.

— Добре — погоджуюсь я, відкриваючи туш.

— Доведеться вже їм розщедритись, нікуди не подінешся, — пояснює далі Сьюз. — Якість дорого коштує. Угода має бути укладена на твоїх умовах, і оплату маєш призначити ти.

— Сьюз... — я завмираю, торкаючись щіточкою вії. — Звідки ти це все береш?

— Що беру?

— Це все... що скільки коштує і як укладати угоди.

— А, це! З конференції «Гедлі». Там проводив семінар один з найкрутіших торговців США. Це було неперевершено! Знаєш, успіх товару залежить тільки від продавця.

— Мабуть, тобі видніше, — я беру свою сумку й передивляюся, чи все взяла, потім підводжу очі й твердо кажу: — Все, я пішла.

— Хай щастить! — мовить Сьюз. — Хоч, ти знаєш, у бізнесі пощастити не може. Успіх дадуть лише драйв, натиск і ще більше драйву.

— Гарзд, — кажу невпевнено, — я на це зважу.

«Лоренцо», адресу якого мені дали, — на вулиці в Сого, але, опинившись там, я не бачу нічого схожого на ресторан. Кругом — звичайнісінькі офісні будівлі, онде — кілька газетних кіосків, непримітна кав'ярня і...

Стривайте-но. Я завмираю, витріщаючись на вивіску над входом до кав'ярні. «КАВА З БУТЕРБРОДОМ ВІД ЛОРЕНЦО».

Але ж це ніяк... не може бути місцем нашої зустрічі?

— Бекі! — я сахаюсь і помічаю Зельду, що йде вулицею до мене, в джинсах і куртці «Пуффа». — Без пригод знайшла?

— Так, — відповідаю я, намагаючись не виказувати розчарування. — Так, знайшла.

— Ти ж не проти хутенько згризти бутерброд, правда? — питає вона, затягаючи мене всередину. — Просто мені тут дуже зручно.

— Зовсім ні! Тобто... бутерброд — це просто чудово.

— Добре. Раджу взяти з куркою по-італійськи, — вона озирає мене з голови до п'ят. — Маєш чудовий вигляд. Збираєшся в якесь гарне місце?

Я дивлюсь на неї, відчуюючи, як мене охоплює досада. Не можу зізнатися, що так убралася заради зустрічі з нею.

— Гм... так, — я відкашлююся. — У... у мене потім призначена зустріч.

— Добре, я тебе не затримаю надовго. Просто маємо для тебе невеличку пропозицію, — по її обличчю пробігає усмішка. — Нам здалося, що краще це обговорити особисто.

Я не зовсім так собі уявляла наш діловий сніданок. Але, спостерігаючи, як кухар тонко нарізає курятину по-італійськи, викладає її на хліб, додає салату й ділить кожен бутерброд на чотири шматочки, я дещо звеселяюся. Гаразд, може, це й не якесь круте місце зі скатертинами та шампанським. Може, вони й вирішили не надто витратитись. Однак, либонь, це все на краще! Це означає, що вони й досі вважають мене за частину команди, правда ж? Вважають тим, з ким можна спокійно перехопити бутерброд, обговорюючи плани на наступний сезон.

Може, вони хочуть узяти мене до себе як консультанта. Або підучать і зроблять продюсером!

— Ми всі страшенно співчували тобі, Бекі, — каже Зельда, коли ми чимчикуємо до крихітного дерев'яного столика, тримаючи таці з бутербродами та напоями. — Як твої справи? Знайшла собі роботу в Нью-Йорку?

— Гм... ну не те щоб... — відповідаю я, роблячи ковток мінеральної води. — Це все ще... непевно, — я помічаю, як пильно вона дивиться на мене, і швидко додаю: — Але я розглядаю багато пропозицій. Ну, знаєш, різні проекти... ідеї розвитку...

— О, це добре! Я така рада. Ми всі дуже засмутилися, коли тобі довелося від нас піти. І я хочу, щоб ти знала: це було не моє рішення, — вона на мить кладе долоню мені на руку, але відразу ж забирає її, щоб відкусити бутерброд. — Гаразд, тепер — до справи.

Я відчуваю, як у мене всередині все тріпоче з хвилювання.

— Пам'ятаєш нашого продюсера, Баррі?

— Ну звісно, пам'ятаю! — кажу я, трохи спантеличена.

Вони що, думають, що я вже встигла забути ім'я продюсера?

— От, йому спала на думку одна цікава ідея, — Зельда всміхається мені, і я теж усміхаюся їй у відповідь. — Він вважає, що глядачам «Ранкової кави» було б дуже цікаво послухати про твої... невеличкі проблеми.

— Он як, — мовлю я, відчуваючи, як усмішка застигає на моєму обличчі. — Ну, це все... це не те щоб...

— На його думку, було б пречудово, якби ти взяла участь у дискусії і... або... відповіла на запитання глядачів, — Зельда відпиває смузі. — Як гадаєш?

Я спантеличено дивлюся на неї.

— Ти говориш про те, щоб я повернулася до моєї звичної рубрики?

— Та ні! Адже навряд чи після всього ти могла б давати фінансові поради, погодься, — вона коротко сміється. — Ні, це, скоріше, може бути тема для однієї передачі «Як шопінг зруйнував моє життя». Щось таке, — вона кусає бутерброд. — І найкраще було б зробити твій виступ... як би це сказати? Емоційним. Щоб ти трохи оголила душу. Розповіла про своїх батьків, як їхнє життя також полетіло шкереберть... проблеми з дитинства... складні взаємини... Це, звісно, поки лише кілька ідей! — вона підводить на мене очі. — І знаєш, якби ти змогла заплакати...

— Заплакати?... — перепитую я, не вірячи власним вухам.

— Це не обов'язково. Однак тут усі засоби добрі, — палко говорить Зельда, нахиляючись уперед. — Ми хочемо, щоб для тебе це теж був корисний досвід, Бекі. Хочемо допомогти. Клер Едвордс також буде в студії, і вона тобі щось порадить...

— Клер Едвордс?

— Так! Ви ж із нею працювали разом, правда? Саме тому ми й надумали звернутися до неї. І, знаєш, вона справді крута! Безжально сварить тих, хто нам телефонує. Тож ми вирішили назвати її Загрозлива Клер і дати їй батога, щоб вона ним ляскала!

Зельда всміхається мені, але я не можу вичавити усмішки у відповідь. Мені аж обличчя кривиться від шоку та приниження. Мене ще ніколи в житті так не зневажали.

— То як тобі? — питає вона, сьорбаючи смузі.

Я відкладаю бутерброд, не годна відкусити більше ані шматочка.

— Боюсь, я змушена відмовити.

— Ой! Звісно, ми тобі заплатимо! — додає Зельда. — Треба було зразу сказати.

— Однаково. Мені це не цікаво.

— Не треба зопалу так казати. Подумай про це! — Зельда радісно мені всміхається, потім зиркає на годинник. — На жаль, мені треба бігти. Проте я була страшенно рада з тобою побачитися, Бекі. І я така рада, що в тебе все добре.

Вона йде, а я ще якийсь час сиджу, попиваючи мінеральну воду. Зовні я спокійна, але всередині мене аж нуртують образа і гнів. Вони хочуть, щоб я прийшла й поплакала. Це єдине, що їх цікавить. Одна стаття у вошивому таблоїді — і раптом я вже не фінансовий експерт Бекі Блумвуд. Я невдаха й дурисвітка Бекі Блумвуд. Бекі Блумвуд — дивіться, вона плаче, поділіться носовичком.

Ну, вони можуть просто позапахати свої довбані носовички... Хай просто візьмуть свої дурнувати довбані... дурнувати... дурнувати... довбані...

— З вами все гаразд? — питає чоловік за сусіднім столиком, і, на свій жах, я усвідомлюю, що бурмочу це вголос.

— Так, усе добре, — відповідаю я. — Дякую.

Ставлю склянку й виходжу з «Лоренцо», високо задерши голову та зціпивши зуби.

Ступаю дорогою і звертаю за рiг, навіть не помічаючи, куди йду. Я не знаю цього району, і мені нікуди не треба, тож просто переставляю ноги, майже загіпнотизована ритмом власних кроків, сподіваючись нарешті опинитися біля якоїсь станції метро.

В очах мені починає пекти, і я кажу собі, що це від холоду. Від вітру. Засуваю руки в кишені, ще міцніше стискаю зуби і пришвидшую ходу, силкуючись ні про що не думати. Проте всередині мене клекоче справжній жах, спустошлива паніка, дедалі сильніша. Я так і не дістала назад своєї роботи. У мене навіть надії немає на роботу. Що я скажу Сьюз? А мамі?

І що робитиму зі своїм життям?

— Ой! Стережися! — кричить хтось позад мене, і, на свій страх, я розумію, що стала на тротуар просто перед велосипедом.

— Вибачте, — хрипко мовлю я.

Велосипедист показує мені два пальці — знак перемоги. О Боже, це ж просто смішно! Треба оговтатися. Для початку бодай з'ясувати, де я. Я повільніше йду тротуаром, розглядаю скляні двері офісів, намагаючись десь углядіти назву вулиці. Я вже збираюся спитати інспектора дорожнього руху, коли раптом бачу табличку «Кінг-стрит».

Якусь мить я нерухомо дивлюся на неї, силкуючись збагнути, чому ця назва так озивається в мені. А потім мало не підстрибую, згадавши. Кінг-стрит, 17. Алісія.

На найближчих до мене скляних дверях — номер 23. А це означає... Схоже, я щойно пройшла повз номер 17.

Тепер цікавість сповнює мене по вінця. Що, в біса, відбувається на Кінг-стрит, 17? Чому Алісія говорила про зустріч за цією адресою? Якийсь таємний культ або що? Боже, я б не здивувалась, якби виявилось, що вона на дозвіллі відьмує.

З цікавості по спині в мене ніби мурахи забігали. Я повертаюся назад і зупиняюся перед скромними двійчастими дверима з номером «17». Це, очевидно, будівля з багатьма маленькими компаніями всередині, але, коли я переглядаю перелік, жодна з них не видається мені знайомою.

— Добридень! — вітається до мене якийсь тип у джинсовій куртці з пластанкою кави в руці, підходить до дверей, натискає код і відчиняє їх. — У вас розгублений вигляд. Хто вам потрібен?

— Чесно кажучи, достеменно не знаю, — невпевнено кажу я. — Здається, тут моя знайома працювала, але я не можу згадати назву її компанії.

— А її як звати?

— Її... Алісія, — кажу я, — і відразу ж про це шкодую. Що, як цей хлопець знайомий з Алісією? Що, як вона десь тут, і він зараз піде її покличе?

Але він сумриться.

— Не знаю жодної Алісії. Втім, тут зараз чимало новеньких з'явилося... А чим вона взагалі займається?

— Піаром, — кажу я, помовчавши.

— Піаром? Тут усі переважно графічні дизайнери... Раптом його обличчя яснішає. — О, а може, вона з тієї нової компанії. «Бі та Бі»? Чи «Бі-Бі-Бі»? Щось таке. Вони ще не відкрилися, тож ми з ними не бачилися.

Хлопчина відпиває капучино, і я дивлюся на нього. Мій мозок поволі жвавішає.

— Нова піар-компанія? Розташована тут?

— Так, скільки мені відомо. Вони винайняли велике приміщення на другому поверсі.

Думки спалахують у голові, мов феєрверк.

«Бі та Бі». Бріджес та Біллінгтон. Біллінгтон та Бріджес.

— А ви... — я намагаюся говорити якомога спокійніше, — ви знаєте, у якій галузі піар?

— О так, хоч це я знаю. У фінансовій. Очевидно, один з найбільших їхніх клієнтів — Лондонський банк. Уже зараз чи в найближчому майбутньому. Тому, либонь, зароблять непогано. Але, як я вже казав, ми з ними ще не зустрічалися, тож... — він дивиться на мене й міниться на обличчі. — Гей! З вами все гаразд?

— Так, гаразд, — видушую я з себе. — Здається. Мені просто треба... треба зателефонувати.

Я тричі набираю номер «Чотирьох сезонів» і щоразу відбиваю, не годна попросити з'єднати мене з Люком Бренденом. Нарешті глибоко зітхаю, ще раз набираю номер і кажу, що хочу поговорити з Майклом Еллісом.

— Майкле, це Бекі Блумвуд, — кажу я, коли нас з'єднують.

— Бекі! — мовить він, щиро, здається, радий мене чути. — Як справи?

Я заплющую очі, силкуючись заспокоїтися. Його голос миттю переносить мене до «Чотирьох сезонів». До того огорненого напівмором розкішного вестибюля. До нью-йоркських мрій.

— У мене... — я глибоко зітхаю, — у мене все гаразд. Ну, розумієте... повернулася до звичного життя. До своїх справ!

Я не хочу розповідати, що втратила роботу. Не хочу, щоб усі мені співчували.

— Я саме на шляху до студії, — кажу я, схрестивши пальці. — Але хочу з вами швиденько переговорити. Схоже, я знаю, звідки беруться чутки, ніби Люк от-от втратить Лондонський банк.

Я дослівно переказую йому, що підслухала в офісі, як їздила на Кінг-стрит і що з'ясувала.

— Зрозуміло, — похмуро відповідає Майкл, помовчавши. — Зрозуміло. Ви знаєте, що за контрактом працівникам заборонено таке робити? Якщо вони переманять клієнта, Люк може подати на них позов до суду.

— Вони про це згадували. Схоже, думають, що він цього не зробить, бо боїться втратити престиж.

Западає мовчанка. Мені майже чути в слухавку, як Майкл думає.

— У чомусь вони мають рацію, — каже нарешті він. — Бекі, я мушу поговорити з Люком. Ви чудово попрацювали, все з'ясувавши.

— Це ще не все, — додаю я. — Майкле, хтось йому має сказати. Я ходила до офісу «Брендон Коммюнікейшенз», і він неначе вимер. Ніяких зусиль, усі рано розбігаються... все зовсім не так, як було. Це недобре, — я кусаю губу. — Йому треба повернутися додому.

— Чому ви самі йому цього не скажете? — м'яко питає Майкл. — Я певен, що він хотів би почути це від вас.

Він говорить так лагідно й турботливо, що мені знов поколює в очах.

— Я не можу. Якщо я зателефоную йому, він просто вирішить... вирішить, що я намагаюся щось довести чи знову збираю дурні плітки... — я замовкаю, голосно ковтаючи. — Щиро кажучи, Майкле, я б хотіла, щоб ви взагалі мене не згадували. Скажіть, що говорили з кимось іншим. Але хтось має його попередити.

— Ми з ним зустрічаємося за півгодини, — відповідає Майкл. —
Тоді й поговоримо. І Бекі... ви молодчина.

Шістнадцять

За тиждень я втрачаю надію дістати звістку від Майкла. Хай що він сказав Люкові, я про це ніколи не дізнаюсь. Я відчуваю: ця частина мого життя закінчилася. Люк, Америка, телебачення — це край. Час розпочинати все наново.

Намагаюся мислити позитивно, повторюючи собі, що переді мною відкрито багато доріг. Але яким може стати подальший щабель кар'єрної драбини для колишнього фінансового телеексперта? Я телефонувала до телеагентки і теж розчарувалася: вона говорила достоту так, як оті всі американські телевізійники. Мовляв, вона страшенно рада, що я до неї звернулася, і без проблем знайде мені роботу (може, навіть власне шоу), і сьогодні ж передзвонить мені з купою захопливих пропозицій. І відтоді від неї нічогосінько не чути.

Тож, зрештою, я докотилася до перегляду в «Медіа Гардіан» оголошень про роботу, куди в мене є хоч якісь шанси влаштуватися. Я вже встигла потелефонувати щодо посад штатного кореспондента «Інвестиційного тижневика», помічника редактора «Інвесторського вісника» та редактора «Ануїтетів сьогодні». Я не вельми добре знаюся на ануїтетах, але завжди можна щось вигадати.

— Як ти? — питає Сьюз, заходячи до кімнати з мискою пластівців «Хрусткий горішок».

— Нівроку, — відповідаю я, силувано всміхаючись. — Скоро буду. Сьюз напихає повний рот пластівців і пильно дивиться на мене.

— Щось плануєш на сьогодні?

— Нічого особливого, — похмуро відповідаю я. — Так, знаєш — просто спробувати влаштуватись на роботу. Владнати своє життя.

Всяке таке.

— Он як, — співчутливо дивиться на мене Сьюз. — То як, знайшлося вже щось цікаве?

Я тицяю пальцем в оголошення, куди вже телефонувала.

— Думаю про місце редактора «Ануїтетів сьогодні». Гідного кандидата можуть також розглянути і для редагування щорічної вкладки, присвяченої поверненню податків!

— Що? — вона мимоволі кривиться, а потім спішно додає: — Тобто... це схоже, щось непогане! Справді цікаво!

— Повернення податків? Сьюз, я тебе благаю.

— Ну, розумієш... Більш-менш.

Я опускаю голову на коліна і розглядаю килим у вітальні. Звук телевізора вимкнено, у кімнаті тихо. Тільки Сьюз хрумкає своїми пластівцями.

— Сьюз... Що, коли я взагалі не знайду роботи? — хапливо кажу я.

— Та знайдеш ти роботу! Не мели дурниць! Ти ж телезірка!

— Я була телезіркою. Аж поки все втратила і моє життя пішло шкереберть.

Я заплющую очі і сповзаю все нижче на підлогу, відчуваючи нарешті канапу під головою. Я ладна так пролежати все життя.

— Бекс, я за тебе турбуюся, — мовить Сьюз. — Ти вже багато днів з хати не виходила. Що ще ти сьогодні збираєшся робити?

Я на мить розплющую очі й бачу, як вона стурбовано дивиться на мене.

— Не знаю. Подивлюся «Ранкову каву».

— Ніякої «Ранкової кави»! — суворо каже Сьюз. — Ходімо, — вона згортає «Медіа Гардіан». — У мене чудова ідея.

— Що? — підозріливо питаю я, коли Сьюз тягне мене до моєї кімнати.

Вона відчиняє двері, заводить мене всередину й розставляє руки, показуючи на безлад довкола.

— Гадаю, тобі слід добряче розмотлошитися сьогодні вранці.

— Що? — дивлюсь я на неї з жахом. — Я не хочу позбавлятися мотлоху.

— Та це потрібно! Чесне слово, ти почуватимешся просто чудово, як я. Це було щось незрівнянне! Мені від того аж світ піднявся вгору.

— Так, і ти залишилась без одягу! Ти три тижні трусики в мене позичала.

— Ну гаразд, — погоджується вона. — Може, я й далекувато зайшла. Але головне, що це кардинально змінить твоє життя.

— Нічого воно не змінить.

— Змінить! Це ж феншуй. Треба щось відпустити з життя, щоб на його місце прийшло щось нове й хороше.

— Так, звичайно.

— Це правда! Щойно я розмотлошилася, мені потелефонували з «Гедлі» з тією пропозицією. Давай, Бекс. Викинь хоч трохи лахів — і тобі неодмінно пощастить.

Вона відчиняє мою шафу й починає переглядати одяг.

— Ну, сама поглянь на оце, — мовить вона, витягнувши блакитну замшеву спідницю з торочками. — Коли ти її востаннє вдягала?

— Зовсім недавно, — відповідаю я, схрестивши пальці за спиною.

Я купила цю спідницю з прилавка на ринку Портобелло-роуд, не приміряючи її, а вдома виявила, що вона затісна. Але ж цілком може статися, що колись я таки схудну.

— І це... і це... — С'юз хмуриться, ніби не вірить власним очам. — Матінко рідна, Бекс, скільки в тебе чорних штанів?

— Та лише одні! Ну, може двоє.

— Чотири... п'ять... шість...

Вона соває вішаки, прискіпливо зриваючи з них усі штани.

— Це для тих днів, коли мені здається, що я розтовстіла, — захищаю я зручні кльоші «Бенеттон». — А це джинси! — вигукую, коли вона доходить до дна шафи. — Джинси не можна вважати за штани!

— Хто сказав?

— Та всі! Це кожному відомо.

— Десять... одинадцять...

— Так... а це лижні штани! Це ж зовсім інше. Це спортивний одяг.

Сьюз повертається й дивиться на мене.

— Бекс, ти ж ніколи не каталася на лижах.

— Ну так, — згоджуюсь я, трохи помовчавши. — Але... ти ж розумієш. Ану ж хтось коли-небудь покличе? І на них була знижка.

— А оце що? — вона з острахом бере маску для фехтування. — Це можна просто зразу викинути у смітник.

— Я вирішила вправлятись у фехтуванні, — кажу обурено. — Щоб стати дублером Кетрін Зети-Джонс.

— Я навіть не уявляю, як ти примудрилася це все сюди запхати. Ти взагалі хоч іноді щось викидаєш? — Сьюз бере туфлі, оздоблені мушлями. — Оце, наприклад. Хочеш сказати, що ти їх досі взуваєш?

— Ну... ні, — відказую я, стежачи за її виразом. — Але не в тому річ. Якщо я їх викину, а мушлі знову наступного дня стануть трендом, мені доведеться купувати нову пару. Тож це ніби... страхування.

— Мушлі ніколи вже не будуть трендом.

— Ану ж будуть! Це ж як погода. Передбачити просто неможливо.

Сьюз хитає головою і пробирається до дверей крізь купи всякої всячини на підлозі.

— Даю тобі дві години, і коли повернусь, я хочу побачити зовсім іншу кімнату. Нова кімната — нове життя. Починай зараз же!

Вона зникає, а я сідаю на ліжко, понуро роззираючись кругом.

Ну добре, може, в чомусь вона й має рацію. Може, мені й варто трохи прибратися. Проте я навіть не уявляю, з чого почати. Бо, якщо я почну викидати речі просто тому, що я їх не ношу, коли ж мені зупинятися? В мене так нічого не залишиться.

І це все дуже важко. Потребує страшених зусиль.

Я хапаю перший-ліпший светр, із хвилину розглядаю його і кладу назад. Сама думка про те, щоб спробувати вирішити, чи залишити його, чи ні, геть знесилює мене.

— Ну як ти там? — долинає з-за дверей голос Сьюз.

— Добре! — радісно відповідаю я. — Навіть чудово!

Так, треба щось робити. Гаразд, може, варто почати з одного куточка і потроху звідти просуватися. Я дістаюся кутка, де величезна купа речей заледве тримається на туалетному столику, і намагаюся розібратися, що там є. Офісне обладнання, замовлене в Інтернеті... дерев'яна чаша, яку я купила бозна-коли, бо про неї писали в «Ель Декорейшн» (а потім побачила точнісінько таку самісіньку у «Вулворс»)... набір для фарбування одягу... морська сіль, щоб готувати скраби для тіла... Що це взагалі таке? Що тут за коробка, якої я навіть не відкривала?

Розгортаю той пакунок і витріщаюся на 50-метровий рулон фольги для запікання. Фольга для запікання? На біса я таке купувала? Невже я колись намірялася запекти індичку? Геть спантеличена, беру листа, що лежить зверху, і бачу слова: «Вітаємо в “Сільському житті”. Ми дуже раді, що Ваша добра подруга місіс Джейн Блумвуд рекомендувала Вам наш каталог...»

Боже, точно. Це ті всі штуки, які мама замовила, щоб отримати подарунок. Форма для печені та фольга... Целофанові пакети, куди вона розпихала подушки для веранди... якась чудернацька штука, щоб...

Стривайте-но.

Стривайте лишень хвилинку. Я кидаю ту химерію і знову повільно беру поліетиленові пакети. Витончено підстрижена білявка з гордістю зорить на мене поверх щільно стиснутої ковдри, а біля її рота написано: «Тепер речі стали на 75 відсотків меншими, і в мене в шафі з'явилося стільки вільного місця!»

Я тихенько відчиняю двері й навшпиньки чимчикую до комірчини. Проходячи повз вітальню, зазираю туди. На мій подив, Сьюз із Таркіном сидять на дивані і про щось серйозно балакають.

— Таркіне! — вигукую я, і вони обоє, здригнувшись, винувато дивляться на мене. — Я й не чула, як ти прийшов.

— Привіт, Бекі, — вітається він, уникаючи мого погляду.

— Нам просто треба було... дещо обговорити, — пояснює Сьюз, сором'язливо зиркаючи на мене. — Ти закінчила?

— Майже, — кажу я. — Хочу ще пропилососити свою кімнату, щоб там було справді чисто!

Зачиняю за собою двері й витягаю пакети з обгортки. Так. Це буде легко і просто. Напхати в них ганчір'я і висмоктати повітря. Написано, що один пакет розрахований на десять светрів, але, чесне слово, хто б їх рахував?

Я починаю складати одяг у перший пакет, утрамбовую його якнайщільніше. Насилу застібаю пластикову змійку і прилаштовую шланг пилососа до спеціального отвору. Просто повірити не можу. Працює. Працює! Мій одяг стискається мало не до мікроскопічного розміру!

О, це фантастика. Це цілком змінить моє життя! На біса викидати мотлох, коли його можна просто стиснути?

Разом у мене вісім пакетів. Наповнивши всі, я складаю їх до своєї шафи й зачиняю дверцята. Їм там, звісно ж, тіснувато, і я чую, як щось тихенько шипить, але головне, що вони там. Усі влізли.

І погляньте-но тепер на мою кімнату! Це неймовірно! Гарзд, вона не те щоб бездоганна, проте значно краща, ніж була. Я скоренько запишаю кілька поодиноких речей під ковдру, зверху прилаштовую подушки й відходжу. Роззираюся навколо, і мені так радісно. Я аж пишаюся собою. Зроду не бачила своєї кімнати такою красивою. І — Сьюз мала рацію — я справді почуваюсь якимось по-новому.

Знаєте, може, в тому феншуї дійсно щось є. Може, це переломний момент. Віднині моє життя буде інакшим.

Я востаннє захоплено озираюсь, а потім вигукую:

— Я закінчила!

Сьюз підходить до дверей, і я, вдоволена собою, сідаю на ліжку й усміхаюся, милуючись її враженим обличчям.

— Бекс, це фантастика! — вигукуює вона і, ніби не вірячи власним очам, роздивляється на чистоту навкруги. — І ти так швидко впоралася! Я свої речі цілу вічність перебирала!

— Ну, ти ж знаєш, — я легковажно стенаю плечима. — Коли вже я намірилася щось зробити, то зроблю це.

Вона ступає ще трохи вперед і вражено розглядає мій туалетний столик.

— Боже, я навіть не знала, що в нього мармурова поверхня!

— Еге ж, — погоджуюсь я з гордістю. — Краса, правда?

— Але де ж увесь мотлох? Де сміттєві пакети?

— Вони... Я вже їх повиносила.

— Ти, либонь, цілу купу всього викинула? — каже вона, підходячи до майже порожньої камінної полиці. — Схоже на те!

— Ну... чималенько, — викручуюсь я. — Знаєш, наприкінці я вже нічого не шкодувала.

— Я така вражена!

Сьюз зупиняється перед шафою, і я нервово зиркаю на неї.

«Не відчиняй, — мовчки благаю я. — Тільки не відчиняй її!».

— У тебе хоч щось залишилося? — питає вона з усмішкою і розчиняє дверцята шафи.

Раптом ми починаємо верещати.

У шафі немов бомба вибухає.

Тільки замість осколків нас засипає одягом.

Не знаю, як це вийшло. Навіть не уявляю, що я зробила не так. Але один з пакетів рветься, феєрверком розкидаючи светри і виштовхуючи з шафи інші пакети. Потім вибухає ще один, і ще. Нас просто накриває зливою одягу. Сьюз уся в стретчевих кофтинках. Оздоблена блискітками спідниця зависає на люстрі. Ліфчик летить через усю кімнату і вганяється у вікно. Сьюз чи то вищить, чи то сміється, а я безладно махаю руками і кричу: «Зупиніться! Зупиніться!» Наче король Канут.

І тут... о ні.

О ні. Будь ласка, не треба. Будь ласка!

Але вже пізно. Цілий водоспад фірмових сумочок з подарункових крамниць сиплеться зі своєї схованки на верхній полиці. Вони одна по одній вилітають на світ Божий, стукаються об голову Сьюз, валяться на підлогу, розкриваються, і з них усіх випадають сірі блискучі коробочки зі сріблястими літерами «С. К.-С.» на кришечках.

Штук із сорок.

— Що за... — Сьюз стягає з голови футболку і дивиться на них, роззявивши рота. — Де, в біса, ти?..

Вона порпається в одязі, яким устелена вся підлога, бере одну з коробок, відкриває її і мовчки туди зазирає. Там, у бірюзовому обгортковому папері, лежить фоторамка з темної шкіри.

О Боже. Боже, ну чому їм треба було падати?

Не кажучи й слова, Сьюз нахиляється й бере фірмову сумку «Даруй радість». Відкриває її, і на підлогу випадає чек. Вона мовчки

дістає з неї дві коробки і знаходить там дві однакові рамки з пурпурового твіду.

Я розтуляю рота, намагаючись щось сказати, але не можу видушити з себе ні звуку. Якусь мить ми просто дивимось одна на одну.

— Бекс... скільки ти їх нагребла? — питає нарешті Сьюз здавленим голосом.

— Гм... та небагато, — кажу я, відчуваючи, як пашать мої щоки.
— Лише... ну, розумієш... кілька.

— Та їх тут... десятків із п'ять!

— Та ні!

— Так! — Сьюз з розшарілими від хвилювання щоками озирається навкруги. — Бекс, це ж насправді дорого.

— Я їх не надто й багато купила! — силувано всміхаюсь я. — І не всі зразу.

— Тобі жодної не треба було купувати! Я ж казала, що для тебе й так зроблю.

— Я розумію, — мовлю, трохи ніяковіючи. — Розумію, що ти б зробила. Але я хотіла саме купити. Я просто хотіла... хотіла тебе підтримати.

У тиші Сьюз бере ще одну сумку з «Даруй радість» і бачить у ній ще дві коробки.

— Це ж через тебе, так? — каже вона раптом. — Завдяки тобі вони так добре продаються?

— Та ні! Ну правда, Сьюз.

— Ти витратила всі гроші на мої рамки, — голос у неї починає тремтіти. — Всі свої гроші. І тепер ти в боргах.

— Та ні ж!

— Якби не ти, мені не запропонували б тієї угоди.

— Запропонували б! — відчайдушно доводжу я. — Звісно ж, запропонували б. Сьюз, ти робиш найкращі рамки в світі. Адже... ну, поглянь лиш на оцю! — хапаю найближчу коробку і дістаю з неї рамку з потертої джинсової тканини. — Я б її купила, навіть якби тебе не знала. Я б їх усі купила!

— Ти не набирала б стільки, — схлипує вона. — Купила б, може... зо три.

— Я б їх усі взяла. Це ж чудовий подарунок або... прикраса для оселі...

— Ти це просто так говориш.

У її голосі бринять сльози.

— Ні, не просто так! — боронюсь я, відчуваючи, що сама от-от заплачу. — Сьюз, твої рамки всім подобаються. Я чула, як люди у крамницях говорили, що вони неперевершені.

— Неправда.

— Правда! Зовсім недавно одна жінка захоплювалася ними в «Даруй радість», і всі в крамниці з нею погоджувалися.

— Дійсно? — перепитує ледь чутно Сьюз.

— Так! Ти талановита й успішна... — я оглядаю свою кімнату, що скидається на вирву після вибуху, і мене охоплює розпач. — А я така нездара. Джон Гейвін правду казав: слід би мені мати якісь заощадження. Жити впорядковано. А я просто... нікчема.

— Та ні! — заперечує з жахом Сьюз. — Ніяка ти не нікчема.

— Нікчема! — я жалюгідно опускаюся на одяг, що мов килим устеляє всю підлогу. — Сьюз, поглянь на мене. Я безробітна, безперспективна, на мене подали позов до суду, в мене багато тисяч фунтів боргів, і я не уявляю, як мені бодай почати з ними всіма розраховуватися...

Від дверей долинає ніяковий кашель. Я підводжу очі — там стоїть Таркін із трьома чашками.

— Кому кави? — питає він, пробираючись у кімнату.

— Дякую, Таркіне, — кажу я, і, шморгнувши носом, беру в нього чашку. — Вибач за це все. В мене просто... не найкраща смуга в житті.

Він сідає на ліжко й презирається зі Сьюз.

— Грошеньт не вистачає? — питає він.

— Так, — схлиплюю я і втираю очі. — Так, не вистачає.

Таркін зі Сьюз знов обмінюються поглядами.

— Бекі, я був би дуже радий...

— Ні. Не треба, дякую, — всміхаюсь я йому. — Справді, не треба.

Западає тиша, і ми всі сьорбаємо каву. Промені зимового сонця світять крізь вікно, і я заплющую очі, відчуваючи на обличчі заспокійливе тепло.

— Таке з кожним може статися, — співчутливо мовить Таркін. — Наш божевільний дядько Монті весь час проциндрював усе, що мав. Скажи, Сьюз?

— Боже, точно! Без кінця! — підхоплює Сьюз. — Але щоразу повертався в норму, еге?

— Авжеж! — підтверджує Таркін. — Знов і знов.

— А що він робив? — зацікавлено дивлюсь я на них.

— Зазвичай продавав щось із Рембрандта, — відповідає Таркін. — Або зі Стаббса. Щось таке.

Ну круто. Що в цих мільйонерів коїться в голові? Тобто... навіть у Сьюз, хоч я її й люблю. Вони просто цього не розуміють. Не уявляють, як воно — зовсім не мати грошей.

— Он як, — кажу я, силкуючись усміхнутися. — Ну... на жаль, у мене ніде зайвого Рембрандта не завалялось. У мене тільки... штук зі сто чорних штанів. І кілька футболок.

— І форма для фехтування, — додає Сьюз.

За дверима починає дзеленчати телефон, але ніхто з нас не рухається.

— І дерев'яна чаша, яку я ненавиджу, — я чи то гигаю, чи то схлипую. — І чотири десятки фоторамок.

— І дизайнерський светр із двома комірами.

— І коктейльна сукня від Вери Вонг, — я з раптовим піднесенням оглядаю свою кімнату. — І новісінька сумка «Кейт Спейд»... і... і повна шафа речей, яких я жодного разу не вдягала... Сьюз... — я така схвильована, що ледь можу говорити. — Сьюз...

— Що?

— Тільки... тільки подумай про це. Неправда, що в мене нічого немає. У мене є заощадження! Тобто... вони, може, трохи й знецінилися...

— Про що це ти? — питає Сьюз, і її обличчя прояснюється. — Ой, у тебе є якийсь рахунок, про який ти забула?

— Та ні! Не рахунок!

— Нічого не можу збагнути! — тягне Сьюз. — Бекс, про що ти кажеш?

Я саме розтуляю рота, щоб пояснити їй, коли за дверима спрацьовує автовідповідач і лунає хрипкуватий голос з американською вимовою, від якого я вся напружуюсь і обертаюся.

— Добридень, Бекі. Це Майкл Елліс. Я щойно приїхав до Лондона і телефоную поцікавитися, чи могли б ми зустрітися й поговорити?

Так химерно бачити Майкла тут, у Лондоні. В моїй уяві він тісно пов'язаний з Нью-Йорком та «Чотирма сезонами». Але ось він тут, справжнісінький, в «Рівер-рум» у «Савої», всміхається на весь рот. Коли я підсідаю за його стіл, він махає офіціантові.

— Джин з тоніком для леді, будьте ласкаві, — він запитливо дивиться на мене. — Вгадав?

— Так, будь ласка.

Я вдячно всміхаюся йому. Хоч ми й багато спілкувалися в Нью-Йорку, я трохи ніяковію, побачивши його знову.

— Отож, — мовить він, коли офіціант приносить мені напій. — Чимало всього відбулося після нашої останньої розмови, — він піднімає келих. — Будьмо!

— Будьмо, — я роблю ковток. — Наприклад?

— Наприклад, Алісію Біллінгтон та ще чотирьох звільнено з компанії «Брендон Коммюнікейшенз».

— Ще чотирьох? — витріщаюся я на нього. — То вони всі разом це замислили?

— Мабуть. Виявляється, Алісія давненько вже над цим міркувала. Це не було якесь там «ану ж пощастить». Вона все добре продумала й організувала. І про фінансову підтримку подбала. Ви знали, що майбутній чоловік Алісії дуже заможний?

— Не знала, — відповідаю я, а потім згадую її черевички «Шанель». — Але схоже на те.

— Він опікувався фінансовими питаннями. Як ви й підозрювали, вони намірялися переманити собі Лондонський банк.

Я відпиваю джину з тоніком, чаруючись терпким смаком.

— То що ж трапилося?

— Люк увірвався, застукав їх усіх зненацька, зібрав у конференц-залі та обшукав їхні столи. І багатенько цікавого знайшов.

— Люк? — я відчуваю, як щось уривається в мене всередині. — Тобто Люк у Лондоні?

— Угу.

— І давно?

— Вже три дні, — Майкл швидко зиркає на мене. — То, я так розумію, він вам не телефонував.

— Ні, — відповідаю я, намагаючись приховати своє розчарування. — Не телефонував.

Я беру склянку і відпиваю великий ковток. Доки він був у Нью-Йорку, мені якось таланило думати, що не спілкуємося ми передусім тому, що надто далеко одне від одного. Але тепер він у Лондоні, і навіть не зателефонував, отож усе враз стало по-іншому. Ніби... це остаточний кінець.

— То... що він тепер робить?

— Старається мінімізувати втрати, — Майкл кривенько всміхається. — Підвищує командний дух. Виявляється, тільки-но він відбув до Нью-Йорка, Алісія взялася поширювати чутки про те, що він наміряється зовсім закрити відділ у Британії. Звідси й швидкий занепад. Клієнтів просто нехтували, всі працівники висіли на телефонах, шукаючи нової роботи... Щиро кажучи, вона добряче все спаскудила, — він хитає головою. — Та дівчина — просто лихо ходяче.

— Я знаю.

— А тепер питаю про те, що мене давно непокоїть. Звідки ви це знали? — він зацікавлено нахиляється вперед. — Ви розкусили цю Алісію, хоч ні Люк, ні я про таке й не здогадувались. У вас були для цього підстави?

— Не те щоб... — чесно відповідаю я. — Просто вона — несусвітня падлюка.

Майкл закидає голову назад і заходиться шаленим сміхом.

— Жіноча інтуїція. Навіщо шукати якихось інших причин?!

Ще з хвилину він регоче, а потім ставить склянку, все ще всміхаючись.

— До речі, про інтуїцію... Мені тут сорока на хвості принесла, що ви казали Люкові про його матір.

— Справді? — я з жахом дивлюся на нього. — Він вам розповів?

— Обговорював це зі мною і питав, чи чув я від вас щось таке.

— Ой! — я відчуваю, як спалахує моє обличчя. — Ну, то я просто... розгнівалася. Я насправді не хотіла казати, що вона... — я

відкашлююся. — Просто лягнула не подумавши.

— А втім, його це взяло за живе, — Майкл підводить брови. — Він передзвонив своїй матері, сказав, що не простить собі, коли поїде додому, не побачивши її, і призначив зустріч.

— Дійсно? — я зацікавлено дивлюся на нього. — І що ж далі сталося?

— Вона не прийшла. Залишила повідомлення, що їй довелося поїхати з міста. Люк страшенно засмутився, — Майкл хитає головою. — Між нами кажучи, гадаю, ви все правильно про неї сказали.

— Ой. Ну...

Я розгублено стенаю плечима й хапаю меню, щоб приховати власне збентеження. Повірити не можу: Люк розповів Майклові, що я говорила про його матір. Про що ще він з ним базікав? Про розмір моїх грудей?

На якусь мить я втуплююся в перелік страв, хоч насправді нічого перед собою не помічаю, а тоді підводжу очі й бачу, як Майкл серйозно дивиться на мене.

— Бекі, я не казав Люкові, що це ви мене навели на слід. Наплів про те, що отримав анонімне попередження й вирішив усе перевірити.

— Ну от і добре, — відповідаю я, вперши погляд у скатертину.

— Це ж саме завдяки вам вдалося врятувати його компанію, — м'яко мовить Майкл. — Він мав би на руках вас носити. Чи не здається вам, що йому б слід про це знати?

— Ні, — я втягаю голову в плечі. — Він просто вирішить... вирішить, що я...

Я не можу закінчити фрази.

Мені не віриться, що Люк уже три дні як повернувся, але так мені й не потелефонував. Ну, я розуміла, що всьому край. Звичайно ж, розуміла. Але потайки маленька частинка мене сподівалася...

Та грець із ним. Звісно ж, ні.

— То що він вирішить? — допитується Майкл.

— Не знаю, — бурмочу я. — Річ у тому, що між нами все скінчено. Мені просто краще... не втручатися.

— Ну, мабуть, я вас розумію, — Майкл лагідно дивиться на мене.
— То замовимо щось?

Ми їмо, балакаючи про всілякі дрібниці. Майкл розповідає про свою рекламну агенцію у Вашингтоні та смішить мене історіями про своїх знайомих політиків і про різні прикроці, на які вони наражались. Я їй собі розповідаю про свою родину, про Сьюз і про те, як дістала роботу в «Ранковій каві».

— Отож у мене все чудово, — запевняю я, беручись до шоколадного мусу. — В мене яскраві перспективи, продюсерам я дуже подобаюся... вони думають розширити мою рубрику.

— Бекі, — м'яко перепиняє мене Майкл. — Я все знаю. Я чув, що у вас із роботою.

Я втуплююся в нього, і моє обличчя паленіє з сорому.

— Я страшенно хвилювався через вас, — провадить далі Майкл.
— Так не має бути.

— А... а Люк знає? — мерщій перепитую я.

— Так. Гадаю, знає.

Я роблю великий ковток вина і не можу позбутися думки, що Люкові мене шкода.

— Ну, переді мною багато доріг відкрито, — відчайдушно мовлю я. — Тобто, можливо, й не на телебаченні... але я розіслала резюме в цілу низку фінансових видань...

— У «Файненшел Таймс»?

— У... ну... в «Інвестиційний щотижневик»... і в «Ануїтети сьогодні»...

— «Ануїтети сьогодні», — повторює Майкл, ніби не вірячи власним вухам. (Побачивши його вираз, я не стримую короткого

тремтливого смішка.) — Бекі, невже якась із цих робіт дійсно може вас захопити?

Я вже збираюся видати готову для таких випадків відповідь «Особисті фінанси — це насправді щось значно цікавіше, ніж ви думаєте», аж тут розумію, що в мене вже сили немає прикидатися.

Особисті фінанси — це насправді щось анітрохи не цікавіше, ніж ви думаєте. Це саме така нудьга, як ви собі й уявляєте. Навіть у «Ранковій каві» мені було цікаво лише тоді, коли глядачі говорили про свої стосунки та сімейне життя.

— А ви як думаєте? — питаю я і відпиваю ще вина.

Майкл відкидається у кріслі, витираючи губи серветкою.

— То навіщо воно вам треба?

— Я не уявляю собі, куди ще податися, — безпорадно стенаю я плечима. — Особисті фінанси — єдине, з чим мені випадало працювати. Я ніби... загрузла в них.

— Скільки вам років, Бекі? Якщо ви не проти відповісти?

— Двадцять шість.

— Загрузли в двадцять шість років, — Майкл хитає головою. — Та це неможливо, — він сьорбає каву і дивиться на мене, немовби оцінюючи. — А якби у вас з'явилася пропозиція в Америці, — питає, — ви б на неї пристали?

— Я на що завгодно пристала б, — зізнаюсь я. — Але хто мені тепер що запропонує в Америці?

Западає тиша. Дуже повільно Майкл бере м'ятну шоколадку, розгортає її і кладе на краєчок свого блюдця.

— Бекі, маю для вас пропозицію, — каже він, підводячи очі. — У нас в рекламній агенції відкрито вакансію керівника відділу корпоративних комунікацій.

Я витріщаюся на нього і завмираю з чашкою в руці, не встигнувши піднести її до губ. Не наважуючись сподіватися, що він

веде до того, про що я подумала.

— Нам потрібен хтось із редакторськими навичками — той, хто міг би керувати випуском щомісячного інформаційного бюлетеня. Ви просто бездоганна кандидатура. А ще потрібен той, хто добре знає людей. Хто зможе почути кожного, стежити, щоб усі були задоволені, вчасно помічати будь-які проблеми... — він знизує плечима. — Чесне слово, я навіть уявити не можу, кому б це вдалося краще.

— То ви... ви пропонуєте мені роботу? — перепитую я невпевнено, намагаючись угамувати спалахи надії й захоплення в грудях. — А як же... як же «Дейлі Ворлд»? І... шопінг?

— То й що? — Майкл знову стенає плечима. — Ви любляете пройтися крамницями. А я от люблю попоїсти. Безгрішних не буває. Доки вас не оголосили в міжнародний розшук...

— Ні-ні, — хутенько кажу я. — Я справді збираюся все владнати.

— А імміграція?

— В мене є адвокат, — я кусаю губу. — Але я, здається, не надто йому подобаюсь.

— У мене є зв'язки в імміграційній службі, — заспокійливо говорить Майкл. — Я впевнений, що нам пощастить усе владнати, — він відхиляється на спинку стільця, смакуючи каву. — Вашингтон — не Нью-Йорк. Але там теж весело. Захоплива політична арена. Передчуваю, що вам це припаде до душі. А платня... Ну звісно, не така, яку вам запропонували б на «Сі-Ен-Ен». Одначе десь близько...

Він шкрябає цифри на папірці й штовхає його через стіл.

Повірити не можу. Це приблизно вдвічі більше, ніж я одержувала б на якійсь марудній журналістській роботі.

Вашингтон. Рекламна агенція. Зовсім нова кар'єра.

В Америку. Без Люка. Самостійно.

Я просто не можу все до кінця збагнути.

— Чому ви мені це пропонуєте? — спромагаюсь нарешті спитати.

— Ви справили на мене враження, Бекі, — серйозно говорить Майкл. — Ви розумна. У вас чудова інтуїція. Ви вмієте досягати свого.

Я дивлюся на нього, відчуваючи, як у мене червоніють щоки.

— І ще, можливо, мені здалося, що ви заслуговуєте на відпочинок, — додає він ласкаво. — Не конче вирішувати відразу. Я тут буду ще кілька днів, отож, коли схочете, ми зможемо ще про це поговорити. Але Бекі...

— Так?

— Я кажу дуже серйозно. Хоч згодитесь ви на мою пропозицію, хоч ні, не заганяйте себе в глухий кут, — він хитає головою. — Не спиняйтесь на одному місці. Ви надто молода, щоб спинятися. Дослухайтесь до свого серця і йдіть туди, куди справді хочете.

Сімнадцять

Я не відразу ухвалюю рішення. Мені доводиться тижнів зо два тинятися квартирою, нескінченно пити каву, говорити з батьками, зі Сьюз, із Майклом, зі своїм колишнім босом Філіпом, з тією новою телеагенткою Кассандрою... словом, з усіма, кого лише можу згадати. Але нарешті я розумію. Я всім серцем відчуваю, куди справді хочу.

Люк так і не потелефонував і... Чесно кажучи, не варто й сподіватися, що ми ще коли-небудь узагалі поговоримо. Майкл каже, що він працює годин по сімнадцять на день, силкуючись водночас рятувати компанію «Брендон Коммюнікейшенз» і підтримувати цікавість до себе в Америці, а це все страшенно на нього тисне. Схоже, він досі не оговтався від шоку, з'ясувавши, що Алісія замислила такі підступи і що Лондонський банк розглядав можливість переходу до неї. Від шоку усвідомлення того, що він не такий уже й «невразливий до лайна», як поетично висловився Майкл.

— Це спільна проблема тих, у кого закоханий весь світ, — нещодавно сказав мені він. — Учора ти був на коні, а сьогодні прокидаєшся — а той кінь уже гарцює під твоїм найкращим другом. І ти собі не уявляєш, що робити. Тебе просто викинули.

— То Люка всім цим ніби просто викинули? — запитала я, туго переплітаючи пальці.

— Викинули? — вигукнув Майкл. — Та його пожбурили якнайдалі, ще й добряче потопталися зверху.

Кілька разів я хапалася за телефон, пройнята раптовою жагою поговорити з ним, але щоразу глибоко зітхала й відкладала слухавку.

Це тепер його життя. А я маю впорядкувати своє. Своє новісіньке життя.

Від дверей долинає якийсь шерех, і я озираюся. Там стоїть Сьюз, розглядаючи мою порожню кімнату.

— Ой, Бекс, — жалібно каже вона. — Мені це не подобається. Поверни все назад. Поверни весь розгардіяш.

— Принаймні тепер усе за феншуєм, — я намагаюсь усміхнутися. — Тобі, мабуть, невдовзі страшенно поталанить.

Вона заходить, ступає порожнім килимом до вікна, потім обертається.

— Кімната здається меншою, — повагом каже Сьюз. — Мала б видаватися більшою без твого безладу, правда ж? Проте... виходить... зовсім навпаки. Схоже на якусь бридку й дрібну порожню коробку.

На якусь мить западає тиша, і я розглядаю крихітного павучка, що дріботить по вікну вгору.

— Ти вже вирішила, що з нею робитимеш? — нарешті питаю я. — Впустиш іще когось сюди жити?

— Навряд, — мовить Сьюз. — Адже квапитись не треба, правда ж? Таркі запропонував обладнати тут мій тимчасовий офіс.

— Запропонував? — я обертаюсь, і, звівши брови, дивлюся на неї. — О, ти мені нагадала. Я, схоже, вночі знов тут чула Таркіна? І як він крався звідси вранці?

— Ні, — говорить Сьюз, ніяковіючи. — Тобто... так, — вона дивиться мені в очі й червоніє. — Але це вже точно був найостанніший раз. Най-най-найостанніший.

— Ви така чудова пара, — всміхаюсь я до неї.

— Не кажи такого! — з жахом вигукує вона. — Ми не пара.

— Ну добре, — погоджуюсь я. — Як хочеш, — я зиркаю на годинник. — Знаєш, треба йти.

— Так. Мабуть. Ой, Бекс...

Я дивлюся на Сьюз — очі в неї повні сліз.

— Розумію, — я міцно стискаю її руку, і якусь мить ми мовчимо, а тоді я беру пальто. — Ходімо.

Ми прямуємо до пабу «Король Георг» у кінці вулиці. Проходимо бар і дерев'яними сходами підіймаємося до великої зали для приватних заходів — із червоними оксамитовими фіранками, барною стійкою та безліччю дерев'яних столиків обабіч. Біля однієї стіни — тимчасова платформа, а в центрі — ряди пластикових стільців.

— Привіт! — Таркін помічає нас, щойно ми заходимо. — Ходіть випийте, — він підносить у руці склянку. — Червоне вино тут непогане.

— В барі все готове? — клопочеться Сьюз.

— Звісно, — мовить Таркін. — Усе як слід.

— Бекс, це нашим коштом, — Сьюз бере мене за руку, коли я дістаю гаманець. — Подарунок на прощання.

— Сьюз, ви не повинні...

— Але я хочу, — говорить вона твердо. — І Таркі теж.

— Дозвольте принести вам напої, — пропонує Таркін, а потім додає, стихивши голос: — А чимало люду зібралось, еге ж?

Коли він іде, ми зі Сьюз роззираємося по приміщенню. Люди вештаються біля столів, розставлених попід стінами, оглядаючи охайно складені купки одягу, взуття, компакт-дисків та різноманітних цяцянок.

На одному зі столів — стос видрукуваних і розмножених каталогів, і люди щось у них позначають, блукаючи залом.

Я чую, як дівчина в шкіряних джинсах каже:

— Погляньте лишень на це пальто! О-о-о, а це чобітки «Гоббс»!
На них я точно грошенят не пошкодую!

На другому боці зали двійко дівчат притуляють до себе штани,
доки хлопці, з якими вони прийшли, терпляче тримають їхні напої.

— Хто ці всі люди? — питаю я, не вірячи власним очам. — Це ви
їх усіх запросили?

— Ну, я погортала свій записник, — мовить Сьюз. — І записник
Таркіна. І Фенні...

— Он як, — сміюсь я. — Зрозуміло.

— Привіт, Бекі! — долинає з-за моєї спини радісний голос. (Я
обертаюся й бачу подружку Фенелли, Міллу, і ще двійко дівчат, яких
невиразно пригадую.) — Я торгуватимуся за твій пурпуровий
кардиган! Торі — за сукню з хутром, а Аннабель накинула оком на
кілька тисяч усяких штуківин і хоче їх придбати! Нам цікаво, чи є тут
відділ аксесуарів?

— Отам, — Сьюз показує в куток зали.

— Дякую! — мовить Мілла. — Ще побачимося!

Трійко дівчат губляться в натовпі, і я чую голос однієї з них:
«Мені страшенно потрібен гарний пояс...»

— Бекі! — каже Таркін, вигулькнувши позад мене. — Ось вино. І
дозволь познайомити тебе з Каспаром — моїм товаришем з
аукціонного дому «Крістіс».

— О, вітаю! — кажу я, повертаюся і бачу перед собою хлопця з
м'яким білявим волоссям, у блакитній сорочці, з величезним золотим
перснем із печаткою. — Дякую вам! Я справді дуже вдячна.

— Не варто, не варто, — каже Каспар. — Що ж, я погортав
каталог, і, здається, це буде нескладно. Маєте перелік мінімальних цін?

— Ні, — не замислюючись, відповідаю я. — Ніяких мінімальних
цін. Продати треба геть усе.

— Чудово, — усміхається він мені. — Ну що ж, піду підготуюся.

Коли він іде, я відпиваю вина. Сьюз подалась оглянути столики, тож я на якусь мить залишаюся наодинці й спостерігаю, як людей усе прибуває. У дверях з'являється Фенелла, я махаю їй, але її відразу ж поглинає натовп верескливих подружок.

— Привіт, Бекі, — долинає ззаду невпевнений голос.

Я обертаюся, шокована, і розумію, що дивлюся просто на Тома Вебстера.

— Томе! — вигукую я. — Що ти тут робиш? Як ти про це дізнався?

Він ковтає з келиха напій і злегка всміхається.

— Сьюз потелефонувала твоїй мамі, і вона мені все розповіла. Загалом, у мене є кілька замовлень, від неї і від моєї мамі, — він витягає з кишені список. — Твоя мати хоче спінювач молока. Якщо він продається.

— О так, продається, — відповідаю я. — Попрошу розпорядника простежити, щоб він дістався тобі.

— А моя просила взяти той капелюшок з пір'ям, у якому ти була на нашому весіллі.

— Добре. Без проблем.

Від згадки про його весілля мені стає жаркувато.

— То як тобі подружнє життя? — цікавлюсь я, розглядаючи свій ніготь.

— Ой... та гаразд, — каже Том, помовчавши.

— Таке райське, як ти й сподівався? — намагаюсь говорити я байдужим голосом.

— Ну, розумієш... — він зазирає у свій келих і має такий погляд, ніби його в глухий кут загнали. — Було б надто наївно сподіватися, що все складатиметься бездоганно. Правда ж?

— Ну, мабуть, так.

Западає ніякова тиша. Трохи здалеку долинає чийсь голос: «“Кейт Спейд”! Поглянь, новісінька!»

— Бекі, вибач, будь ласка, — хапливо говорить Том. — За те, як ми повелися з тобою на весіллі.

— Та все гаразд! — кажу я аж занадто радісно.

— Ні, не гаразд, — хитає він головою. — Твоя мати все тоді сказала — точніше й не скажеш. Ти одна з найдавніших моїх подруг. З того часу я дуже хвилююся.

— Ну справді, Томе. Я теж у цьому винна. Мені треба було просто зізнатися, що Люк не прийшов, — я сумно всміхаюсь. — Усе було б значно простіше.

— Але Люсі тебе діставала, тож я чудово розумію, чому тобі довелося просто... сказати... — він замовкає і відпиває з келиха. — Хай там як, а Люк, здається, чудовий хлопець. Він сьогодні прийде?

— Ні, — кажу я, помовчавши, і змушую себе всміхнутися тепліше. — Ні, не прийде.

За півгодини люди починають сідати на пластикові стільці. У кінці зали — п'ятеро чи шестеро Таркінових друзів з мобільними телефонами, і Каспар пояснює, що в них на лінії телефонні покупці:

— Це люди, які чули про аукціон, але з певних причин не змогли прийти. Ми дуже активно розповсюджували каталоги і багато кого зацікавили. Сама лише сукня від Вери Вонг привертає величезну увагу.

— Так, — кажу я, крізь яскравий спалах почуттів, — Звісно, привертає.

Я озираю приміщення, радісні, сповнені надій обличчя і людей, які досі щось розглядають на столах. Якась дівчина порпається в купі джинсів, ще хтось перевіряє застібку маленької вишуканої білої

валізки. Мені й досі не віриться, що від сьогодні ці всі речі будуть уже не моїми. Опиняться в чужих шафах. У чужих кімнатах.

— З вами все гаразд? — питає Каспар, помітивши мій погляд.

— Так! — весело відповідаю я. — Що зі мною може бути негаразд?

— Я багато таких розпродажів провів, — лагідно мовить він. — Тож знаю, що це таке. Люди завжди дуже прив'язуються до речей. Хоч до шифоньєрів вісімнадцятого століття, хоч до... — він зазирає до каталогу, — рожевих пальт із леопардовим принтом.

— Взагалі, мені це пальто ніколи не подобалося, — щиро всміхаюсь я. — Та й не в тому суть. Я хочу почати нове життя і думаю... Я впевнена, що це найкращий спосіб, — я знов усміхаюся йому. — Ну ж бо. Починаймо, так?

— Звісно, — Каспар стукає по столу перед собою і голосно говорить: — Леді та джентльмени! Насамперед я вас усіх вітаю тут сьогодні ввечері від імені Бекі Блумвуд. Нам чималенько треба встигнути, тож не буду вас затримувати. Нагадаю лише, що двадцять п'ять відсотків усіх зібраних коштів ми передамо добродійним організаціям. Як і решту, що залишиться після того, як Бекі розрахується з боргами й оплатить усі рахунки.

— Гадаю, вони не надто на це сподіваються, — долинає сухий голос із глибини зали, і всі сміються.

Я вдивляюсь у натовп, намагаючись розгледіти, хто то, і просто очам своїм не вірю. Це Дерек Сміт. Стоїть, тримаючи в одній руці пиво, а в другій — каталог. Він усміхається мені, і я сором'язливо махаю у відповідь.

— Звідки він про це дізнався? — шепочу я Сьюз, що підійшла до мене на платформу.

— Від мене, звісно ж, — відповідає вона. — Він сказав, що це, на його думку, чудова ідея. І що, коли ти дійсно думаєш головою, твоєї

винахідливості не перевершить ніхто.

— Справді?

Я знову зиркаю на Дерека Сміта, трохи зашарівшись.

— Отже, — каже Каспар, — представляю вам перший лот.

Клементинові сандалі, у чудовому стані, майже не ношені, — він ставить їх на стіл, і Сьюз співчутливо стискає мою руку. — Чи є у нас ставки?

— Я ставлю п'ятнадцять тисяч фунтів, — каже Таркін, відразу ж підіймаючи руку.

— П'ятнадцять тисяч, — трохи спантеличено повторює Каспар.

— Маємо ставку — п'ятнадцять тисяч фунтів.

— Ні, не маємо! — втручаюсь я. — Таркіне, ти не можеш поставити п'ятнадцять тисяч фунтів!

— Чому це?

— Ти маєш пропонувати реальну ціну, — я суворо зиркаю на нього. — Інших ставок ми не приймаємо.

— Добре... тисяча фунтів.

— Ні! Ти можеш поставити... десять фунтів, — твердо кажу я.

— Ну гаразд. Десять фунтів.

Він слухняно опускає руку.

— П'ятнадцять фунтів, — долинає голос із задніх рядів.

— Двадцять! — вигукує дівчина спереду.

— Двадцять п'ять, — говорить Таркін.

— Тридцять!

— Трид... — Таркін перехоплює мій погляд, червоніє й замовкає.

— Тридцять фунтів. Чи будуть ще ставки? Тридцять, — Каспар роззирається по залі якимось несподівано яструбиним поглядом. — Раз... два... три... Продано! Дівчині в зеленому оксамитовому пальті.

Він усміхається, шкрябає щось на папірці і простягає сандалі Фенеллі, якій доручено роздавати придбані речі.

— Твої перші 30 фунтів! — шепоче Сьюз мені на вухо.

— Лот другий! — оголошує Каспар. Три вишиті кардигани з «Джигсоу», невдягані, досі з цінниками. І перша ставка...

— Двадцять фунтів! — каже дівчина в рожевому.

— Двадцять п'ять! — кричить друга дівчина.

— Маю телефонну ставку — тридцять, — підіймає руку хлопець із заднього ряду.

— Тридцять фунтів від одного з телефонних покупців... Хтось хоче запропонувати більше? Пам'ятайте, леді та джентльмени, частина коштів піде на благодійність...

— Тридцять п'ять! — кричить дівчина в рожевому й повертається до свого сусіда: — У крамниці кожен з них коштував би дорожче, правда ж? А їх жодного разу не вдягали!

Господи, вона має рацію! Адже тридцять п'ять фунтів за три кардигани — це взагалі не гроші. Взагалі!

— Сорок! — чую я власний голос, не встигнувши прикусити язика. (Усі присутні обертаються й витріщаються на мене, а я відчуваю, як шалено палає моє обличчя.) — Тобто... сорок хтось запропонує?

Аукціон триває й триває, і я просто вражена тим, скільки грошей вдається виторгувати. Взуття в мене набирається принаймні на тисячу фунтів, набір прикрас від Дінні Голла йде за двісті фунтів, а Том Вебстер пропонує шість сотень за мій комп'ютер.

— Томе, — стривожено кажу я, коли він виходить уперед, щоб виписати чек. — Томе, не слід було б тобі стільки платити.

— За новісінький «Еппл Мак»? — перепитує Том. — Він їх вартий. До того ж Люсі давненько вже торочить про власний комп'ютер, — він ледь осміхається. — Мені вже нетерпеливиться їй розповісти, що я купив його з рук, у тебе.

— Лот сімдесят третій, — каже Каспар коло мене. — Скільки я знаю, багатьох він дуже цікавить. Коктейльна сукня від Вери Вонг.

Він повільно підіймає чорнильно-пурпурову сукню, і натовп захоплено зітхає.

Але, правду кажучи... я не маю сили дивитися, як її заберуть. Це надто боляче, надто свіжий спогад. Моя прекрасна, сяйлива сукня кінозірки. Від самого погляду на неї все оживає в мені, як уповільнені кадри фільму. Танці з Люком у Нью-Йорку, коктейлі, хмільне, безтурботне щастя. А потім усе минає, немов сон, і розсипається на друзки.

— Вибачте, — бурмочу я, спинаючись на ноги.

Тоді квапливо виходжу з зали і спускаюся сходами на свіже вечірне повітря. Прихиляюся до стіни пабу, чую сміх та базікання всередині й намагаюся осягнути причини та мотиви, через які це все чиню.

За мить поруч зі мною з'являється Сьюз.

— З тобою все гаразд? — питає вона, простягаючи мені келих вина. — Ось, випий.

— Спасибі, — дякую я і роблю великий ковток. — Усе гаразд, чесно. Просто... схоже, я все ніяк не можу повірити... що справді роблю це.

— Бекс... — вона замовкає й ніяково тре руками обличчя. — Бекс, ти ще можеш передумати. Можеш залишитися. Тобто... після цього вечора, хай там як, ти сплатиш усі борги. Зможеш знайти роботу й далі жити зі мною в квартирі...

З хвилину я мовчки дивлюся на неї, відчуваючи шалену, майже до фізичного болю, спокусу. Було б так просто згодитися. Повернутися з нею додому, випити чашечку чаю й далі жити своїм колишнім життям.

Та потім я хитаю головою.

— Ні. Не хочу більше звертати не туди, куди треба. Сьюз, я знайшла, до чого в мене справді лежить душа, і робитиму саме це.

— Ребекко, — нас уриває чийсь голос.

Ми вдвох обертаємось і бачимо, як Дерек Сміт виходить з дверей пабу, тримаючи дерев'яну чашу, одну з фоторамок Сьюз та великий атлас у твердій обкладинці — пам'ятаю, як купила його, коли вирішила, що час мені кидати осіле життя й збиратися в подорож.

— Вітаю! — киваю я на його трофеї. — Чудовий вибір.

— Пречудовий, — він підіймає чашу. — Оце справжня краса!

— Вона колись була в «Ель Декорейшн», — кажу я. — Це дуже круто.

— Невже? Розкажу доньці, — він трохи незграбно затискає посудину під пахвою. — То ви завтра в Америку?

— Так. Завтра по обіді. Спершу тільки зазирну до вашого друга Джона Гейвіна.

Кутики губ Дерек Сміта насмішкувато здіймаються.

— Не маю сумніву, що він радий буде вас бачити, — Дерек простягає долоню і потискає мені руку. — Ну, хай вам щастить, Бекі. Чекатиму звісток про те, як ви влаштувалися.

— Неодмінно, — кажу я, тепло всміхаючись. — І дякую вам за... Ну, ви розумієте. За все.

Він киває і йде від нас у ніч.

Ми зі Сьюз довгенько стирчимо надворі. Люди потроху розтікаються, несучи свої здобутки й розповідаючи одне одному, за скільки що купили. Якийсь хлопець виходить, притискаючи до себе міні-шредер для паперу і кілька горщиків лавандового меду, а ось дівчина тягне велетенський пакет для сміття, повний одягу, хтось ще тримає запрошення з блискучими шматочками піци... і коли я починаю вже мерзнути, нас гукає голос зі сходів.

— Гей, — кличе Таркін. — Останній лот. Хочете піти подивитися?

— Ходімо, — мовить Сьюз, виймаючи з рота цигарку. — Тобі треба поглянути, як заберуть останню річ. Що це?

— Хтозна, — відповідаю я, коли ми підіймаємося сходами. — Може, маска для фехтування?

Але, коли ми повертаємось до зали, я завмираю, шокована. Каспар тримає мій шалик «Денні та Джордж». Мій дорогоцінний шалик від «Денні та Джордж». Сяйливий, блакитний, шовковистий, з ясним блакитним візерунком, ще й оздоблений переливчастими намистинками.

Я стою, дивлячись на нього, і в мене все щільніше стискається горло. Крізь біль напрочуд яскраво згадую той день, коли його купила. Як шалено я його хотіла. Як Люк позичив мені двадцять фунтів, що їх мені не вистачало. Як я казала, що купую його для своєї тітки. Як Люк дивився на мене щоразу, коли я його вдягала.

В очах у мене все розпливається, і я часто кліпаю, намагаючись опанувати себе.

— Бекс... не треба продавати цей шалик, — каже Сьюз, стривожено дивлячись на нього. — Залиш собі хоч щось.

— Лот сто двадцять шостий, — оголошує Каспар. — Дуже привабливий шовково-оксамитовий шалик.

— Бекс, скажи, що ти передумала!

— Я не передумала, — відповідаю я, дивлячись в одну точку перед собою. — Не варто більше за нього чіплятися.

— Хто ж скільки запропонує за цей прекрасний дизайнерський аксесуар «Денні та Джордж»?

— «Денні та Джордж»! — дівчина в рожевому підводить очі. (Біля неї лежить найбільша купа одягу, і я навіть не уявляю, як вона це все дотягне додому.) — Я колекціоную «Денні та Джордж»! Тридцять фунтів!

— Маємо ставку тридцять фунтів стерлінгів, — каже Каспар, оглядає приміщення, але воно швидко порожніє.

Люди стають у чергу, щоб отримати придбане чи взяти напій у барі, а більшість тих, хто й досі сидить на стільцях, просто базікають між собою.

— Ще будуть ставки за шалик «Денні та Джордж»?

— Так! — долинає голос із заднього ряду, і я бачу, як дівчина в чорному підносить руку. — Маю телефонну ставку — тридцять п'ять фунтів.

— Сорок фунтів, — негайно говорить дівчина в рожевому.

— П'ятдесят, — відгукується та, що в чорному.

— П'ятдесят? — перепитує дівчина в рожевому, обернувшись на стільці. — Хто це пропонує? Міггі Слоун?

— Учасник бажає залишитися анонімним, — відповідає, помовчавши трохи, дівчина в чорному.

Вона дивиться мені в очі, і на мить моє серце завмирає.

— Ну точно Міггі, — каже дівчина в рожевому, повернувшись назад. — Ну, їй мене не переплюнути. Шістдесят фунтів.

— Шістдесят фунтів? — перепитує тип, що сидить поруч із нею, трохи стривожено поглядаючи на її купу речей. — За шалик?

— За шалик «Денні та Джордж», бовдуре! — каже дівчина в рожевому, відпиваючи вино. — В крамниці б за нього щонайменше дві сотні злупили. Сімдесят! Ой, дурепа. Це ж не моя черга була, так?

Дівчина в чорному щось тихо говорить у телефон. Потім дивиться на Каспара.

— Сто.

— Сто? — дівчина в рожевому знову повертається на стільці. — Серйозно?

— Остання ставка — сто, — спокійно мовить Каспар. — Мені пропонують сто фунтів стерлінгів за цей шалик «Денні та Джордж».

Будуть ще ставки?

— Сто двадцять, — каже дівчина в рожевому.

На якусь мить западає мовчанка, і дівчина в чорному знову тихо говорить у телефон. Потім підводить очі й каже:

— Сто п'ятдесят.

Усі в кімнаті зацікавлено перешіптуються, а ті, хто базікав у барі, знов повертаються до аукціону.

— Сто п'ятдесят фунтів, — каже Каспар. — Мені пропонують півтори сотні фунтів стерлінгів за сто двадцять шостий лот — шалик «Денні та Джордж».

— Це більше, ніж я за нього заплатила! — шепочу я Сьюз.

— Остання ставка від телефонного учасника. На сто п'ятдесят фунтів. Сто п'ятдесят фунтів стерлінгів, леді та джентльмени.

Залягає напружена тиша, аж раптом я усвідомлюю, що мої нігті вп'ялися в долоні.

— Двісті, — зухвало мовить дівчина в рожевому, і кімнатою розлітається вражене зітхання. — І перекажіть своєму так званому анонімному учасникові, тій міс Міггі Слоун, що я переб'ю будь-яку її ставку.

Всі обертаються, дивляться на дівчину в чорному, та щось тихо говорить у слухавку, потім киває головою.

— Мій учасник відмовляється, — підводить вона погляд.

Я відчуваю, як мене огортає незбагненне розчарування, і швидко приховую його за усмішкою.

— Двісті фунтів! — кажу я Сьюз. — Непогано!

— Один... два... три... Продано, — мовить Каспар, і стукає молоточком. — Леді в рожевому.

Лунають оплески, і Каспар радісно всміхається всім навколо. Він хапає шалик, щоб передати Фенеллі, але я його зупиню.

— Стривайте, — кажу я. — Хочу сама їй його віддати. Якщо можна.

Я беру шалик у Каспара і з хвилину нерухомо стою, тримаючи його й мацаючи таку знайому тканину, тоненьку, мов павутина. Від нього ще йде аромат моїх парфумів. Я відчуваю, як Люк пов'язує його мені на шию.

Дівчина в шалику «Денні та Джордж».

Потім я глибоко зітхаю, спускаюся з платформи до дівчини в рожевому і з усмішкою простягаю їй шалик.

— Носить із приємністю, — кажу я. — Він справді особливий.

— О, я знаю, — тихо відповідає вона. — Знаю, який він особливий.

Поки ми дивимося одна на одну, я відчуваю, що дівчина справді все розуміє. Потім вона обертається й переможно підіймає його, мовби трофей.

— Дулю тобі, Міггі!

Я повертаюся на платформу, де сидить Каспар, — він, здається, геть виснажений.

— Ви — супер, — кажу я, сідаючи поруч із ним. — І ще раз дякую. Ви пречудово попрацювали.

— Нема за що! — каже Каспар. — Загалом, мені ця робота дуже сподобалася. Хоч трохи відпочив від старовинної німецької порцеляни, — він киває на свої записи. — Схоже, ми чималенько вторгували.

— Ви були неперевершені! — каже Сьюз, що підходить посидіти з нами і простягає Каспарові пиво. — Тепер, Бекс, ти точно з усім впораєшся, — вона захоплено зітхає. — Знаєш, це просто доводить, що ти весь час мала рацію. Шопінг — це справді інвестування. От скільки ти, наприклад, убаришувала на шалику «Денні та Джордж»?

— Гмм... — я заплющую очі, намагаючись підрахувати. — Десь... відсотків шістдесят?

— Шістдесят відсотків набігло! Менш ніж за рік! Розумієш? Це краще за той старий убогий фондовий ринок! — вона виймає цигарку й закурює. — Знаєш, я, мабуть, теж могла б розпродати своє манаття.

— В тебе його немає, — нагадую я. — Ти ж розмотлошилася.

— Ой, точно. — обличчя Сьюз вкривається розчаруванням. — Боже, ну навіщо я це зробила?

Я спираюсь на лікті й заплющую очі. Раптом, хтозна-чому, почуваюся геть виснаженою.

— Тож завтра їдете, — каже Каспар, відпивши пива.

— Завтра, — повторюю я, розглядаючи стелю.

Завтра я залишаю Англію й вилітаю до Америки. Житиму там. Кину все позаду, почну наново. Здається, що це неправда.

— Не вдосвіта, сподіваюся? — питає він, зиркаючи на годинник.

— Ні, дякувати Богові. Аж близько п'ятої вечора.

— Це добре, — киває Каспар. — У вас іще вдосталь часу.

— О так, — я сідаю рівніше й поглядаю на Сьюз, а вона всміхається у відповідь. — Удосталь часу для кількох дрібничок, які мені залишилося зробити.

— Бекі! Ми страшенно раді, що ти таки надумала! — репетує Зельда, щойно побачивши мене.

Я підводжуся з дивана, що на ньому сиділа на рецепції, і коротко всміхаюсь їй.

— Усі такі захоплені, що ти з'явилась! А що тебе до цього підштовхнуло?

— Ой, навіть не знаю, — гречно відповідаю я. — Просто... так вийшло.

— Ну, давай я тебе зразу поведу фарбуватись... У нас страшенний хаос, як завжди, тож ми переставили твій виступ трохи вперед...

— Без проблем, — мовлю я. — Що швидше, то краще.

— Мушу сказати, в тебе чудовий вигляд, — зазначає Зельда, дещо розчаровано придивляючись до мене. — Ти що, схудла?

— Мабуть, трохи.

— Ах... стреси, — мудро зауважує вона. — Стрес — мовчазний убивця. Це в нас наступного тижня така тема буде. От! — вигукує вона, заводячи мене в гримувальню. — Це Бекі...

— Зельдо, ми знаємо, хто така Бекі, — каже Хлоя, що гримувала мене, відколи я вперше з'явилася в «Ранковій каві».

Вона в дзеркалі робить мені гримасу, і я придушую в собі сміх.

— Так, звісно, знаєте! Вибач, Бекі, я просто тебе як гостю сприймаю! Слухай, Хлоє. Не треба сьогодні зайвих зусиль над Бекі. Вона нам потрібна не надто радісною й сяйливою, правда ж? — Зельда стишує голос. — І візьми водостійку туш. Загалом, усе водостійке. Ну давайте!

Зельда виходить із гримувальні, і Хлоя проводить її осудливим поглядом.

— Так, — каже вона. — Зараз ти в мене будеш найрадісніша й найсяйливіша в світі. Суперрадісна і суперсяйлива.

— Дякую, Хлоє, — всміхаюсь я, сідаючи в крісло.

— Ой, тільки не кажи, що тобі справді знадобиться водостійка туш, — додає вона, пов'язуючи на мене накидку.

— Нізащо, — твердо мовлю я. — Тільки через мій труп.

— Коли так, вони, либонь, тебе пришиють, — кидає дівчина з протилежного боку кімнати, і ми всі нестримно сміємося.

— Сподіваюся, що тобі за це бодай добре заплатять, — каже Хлоя, починаючи розтирати основу по моїй шкірі.

— Так, — кажу я. — Заплатять добре. Але я не тому прийшла сюди.

За півгодини, коли я сиджу в фойє, з'являється Клер Едвордс. Вона вдягнена в темно-зелений костюм, який їй не дуже личить і... чи

то в мене уява розгулялася, чи то хтось справді занадто освітлив її обличчя. У променях прожекторів вона буде бліда, мов смерть.

«Хлоя», — розумію я, стримуючи легку усмішку.

— Ой, — розгублюється Клер, помітивши мене. — Привіт, Бекі.

— Привіт, Клер, — відповідаю я. — Давно не бачилися.

— Так. Ну... — вона міцно стискає руки. — Я дуже засмутилася, коли прочитала про твоє нещастя.

— Дякую, — весело кажу я. — А втім, лихо не без добра, еге ж, Клер?

Клер відразу ж яскраво спалахує, відвертається, і мені стає трохи соромно за себе. Це ж не через неї мене звідси викинули.

— Чесно, я дуже рада, що ти отримала цю роботу, — додаю я вже ласкавіше. — І, як на мене, чудово її виконуєш.

— Так! — до нас забігає Зельда. — Зараз ваш вихід. Послухай, Бекі, — вона бере мене за руку, коли ми йдемо. — Я розумію, що для тебе це буде справжня травма. Ми розраховували час, щоб ти могла повести спочатку... і, знов-таки, якщо геть зіб'єшся, заплачеш чи щось таке... не турбуйся.

— Дякую, Зельдо, — кажу я і серйозно киваю. — Матиму це на увазі.

Ми дістаємося знімального майданчика, де на диванах сидять Рорі й Емма. Я мимохідь зиркаю на монітор і бачу, що вони збільшили те моє жахливе нью-йоркське фото, відтінили його червоним і підписали «Драматичні таємниці Бекі».

— Привіт, Бекі, — каже Емма, коли я сідаю, і співчутливо гладить мою руку. — З тобою все добре? Дати тобі носовичка?

— Гмм... ні, дякую, — я стишую голос. — Хоч... ти ж розумієш... Може, згодом знадобиться.

— Це неймовірно сміливий учинок — прийти сюди і розповісти про все, — каже Рорі, скося зиркаючи у свої нотатки. — Твої батьки

справді тебе зреклися?

— Готовість за п'ять... — гукає збоку Зельда, — чотири... три...

— Вітаємо, з поверненням, — похмуро говорить Емма в камеру.

— Сьогодні до нас прийшла дуже особлива гостя. Тисячі з вас стежили за історією Бекі Блумвуд — нашої колишньої фінансової експертки. Як відомо, «Дейлі Ворлд» виявив, що Бекі сама не вбезпечена фінансово.

На моніторі з'являється моє фото перед крамницями, потім миготить низка таблоїдних заголовків, і це все — під пісеньку про марнотратство.

— Отож, Бекі, — мовить Емма, коли музика стихає. — Дозвольте мені насамперед сказати, як надзвичайно ми вам співчуваємо й шкодуємо, що таке сталося. За хвилину питаємо нашого нового фінансового експерта Клер Едвордс, як ви мали б поводитися, щоб запобігти цій катастрофі. А зараз, щоб наші глядачі розуміли, про що йдеться... ви могли б назвати точну суму ваших боргів?

— Я радо зроблю це, Еммо, — відповідаю я і глибоко вдихаю. — Наразі мої борги становлять... — я примовкаю, відчуваючи, як усі в студії лаштуються до справжнього шоку. — Нуль фунтів нуль пенсів.

— Нуль? — Емма зиркає на Рорі, ніби воліючи пересвідчитися, чи правильно вона все почула. — Нуль?

— Мій банківський менеджер Джон Гейвін радо підтвердить, що сьогодні о 9.30 я виплатила весь свій кредит. І повернула всі борги, що в мене були.

Я дозволяю собі ледь-ледь усміхнутися, згадуючи обличчя Джона Гейвіна, коли віддавала й віддавала йому нескінченні пачки готівки. Я так хотіла, щоб він звивався, кривився й лютував. Але слід віддати йому належне: після перших кількох тисяч він почав усміхатись і припрошував людей навкруг поглянути на це. А насамкінець дуже палко потис мені руку і сказав, ніби тепер розуміє, що мав на увазі Дерек Сміт, коли говорив про мене.

Цікаво, що міг йому розповідати старий добрий Сміті?

— Тож, як бачите, я зовсім не в скруті, — додаю я. — Насправді в мене ще ніколи не було все так чудово.

— Так, — каже Емма. — Бачу.

Очі в неї стають неуважними, і я розумію, що Баррі, либонь, кричить їй щось у навушник.

— Але, хоч із грошима у вас все тимчасово й уладналося, ваше життя, мабуть, зруйновано, — вона знову співчутливо нахиляється вперед. — Ви безробітна... від вас відвернулись усі друзі...

— Навпаки, я зовсім не безробітна. Сьогодні я відлітаю до США, де на мене чекає нова кар'єра. Звісно, це трохи ризиковано... і легко точно не буде. Утім, я впевнена, що стану там щасливою. А мої друзі... — мій голос трохи починає тремтіти, і я глибоко зітхаю, — саме мої друзі допомогли мені з усім впоратися. Саме вони були поруч зі мною.

О Господи! Повірити не можу. Зрештою, мені на очі таки навертаються ті довбані сльози. Я щосили кліпаю, стримуючи їх, і радісно всміхаюся до Емми.

— Тож насправді моя історія зовсім не про падіння. Так, я була в боргах... так, мене звільнили. Але я з цим дала собі раду, — я повертаюся до камери. — І хочу сказати всім, хто втрапив у скруту, так само, як я... Ви також зможете це подолати. Дійте. Розпродавайте свій одяг. Відсилайте резюме на нову роботу. Ви зможете почати все наново, як збираюся почати я.

У студії западає тиша. А тоді раптом з-за однієї з камер долинають оплески. Я вражено дивлюся туди і бачу, як Дейв, оператор, усміхається мені й губами промовляє: «Молодчина». Оплески підхоплює студійний помічник продюсера, Гарет... і ще хтось... і враз уся студія сповнюється оваціями, лише Емма з Рорі сидять, геть розгублені, а Зельда щось відчайдушно кричить у мікрофон.

— Отож! — мовить Емма, перекрикуючи гамір. — Гмм... Ми зараз підемо на невеличку перерву, але приєднуйтеся до нас за кілька хвилин, щоб почути більше про нашу сьогоднішню головну історію — історію Бекі та її... трагічних... кхम्म... — вона мовчить, дослухаючись до навушника, — чи, скоріше, гм... її переможних... кхम्म...

З гучномовця долинає музична заставка, і вона розлючено зиркає на кабінку продюсера:

— Та чого ж він, у біса, ніяк не визначиться!

— Ну, до побачення, — кажу я, підводячись. — Мені час іти.

— Іти? — перепитує Емма. — Ти не можеш зараз піти!

— Можу, — я тягнуся до свого мікрофона, й Едді, відповідальний за звук, підбігає, щоб відчепити його.

— Молодчина, — ледь чутно мовить він, знімаючи мікрофон з мого жакета. — Отак їх усіх, — він усміхається мені. — Баррі там просто казиться.

— Гей, Бекі! — Зельда нажахано підстрибує. — Куди ти йдеш?

— Я сказала все, що хотіла. А тепер мені треба встигнути на літак.

— Ти не можеш зараз піти! Ми не закінчили!

— Я закінчила, — відповідаю я, підхоплюючи сумку.

— Але всі телефони розриваються! — Зельда поспішає до мене.

— Система перевантажена! І всі, хто дзвонить, кажуть... — вона витріщається на мене, ніби вперше помітивши. — Адже ми й гадки не мали. Хто б міг подумати...

— Мені треба йти, Зельдо.

— Почекай! Бекі! — гукає Зельда, коли я ступаю до дверей студії.

— Ми... ми з Баррі зараз перекинулися кількома словами. І хотіли спитати, чи...

— Зельдо, — м'яко перепиняю я її. — Вже надто пізно. Я йду.

До аеропорту «Гітроу» я добуваюся майже о третій. У мене досі не вщухли почуття після прощального обіду в пабі зі Сьюз, Таркіном та моїми батьками. Чесно кажучи, якась крихітна частинка мене хоче, вмиваючись сльозами, бігти назад, до них усіх. Але водночас я ще ніколи в житті не почувалася такою впевненою. Ніколи не була переконаною, що роблю все правильно.

Посеред терміналу стоїть стелаж, із якого можна взяти безплатні газети. Проходячи повз нього, я прихоплюю «Файненшел Таймс». Просто за давньою звичкою. До того ж із «Файненшел Таймс» у руках мене, найімовірніше, переведуть до бізнес-класу. Я саме згортаю газету, щоб охайненько її засунути під пахву, коли помічаю заголовок, від якого просто вклякаю.

«Брендон силкується врятувати свою компанію. Сторінка 27».

Трохи тремтючими пальцями розгортаю газету, знаходжу потрібну сторінку й читаю статтю.

«Підприємець Люк Брендон, який спеціалізується на піарі фінансових компаній, бореться за збереження підтримки своїх інвесторів після серйозного підриву довіри внаслідок недавніх обурюючих кількох працівників на керівних посадах. Відомо, що дух працівників його піар-агенції відчутно впав через погослови про невизначене майбутнє компанії, які відбили в працівників охоту працювати. У ході кризової наради, наміченої на сьогодні, Брендон намагатиметься переконати спонсорів схвалити його план радикальної реструктуризації, що, як відомо, торкнеться...»

Дочитавши матеріал до кінця, я з хвилину вдивляюся у фото Люка. Вигляд у нього впевнений, як і раніше, але я пригадую слова Майкла про те, що його пожбурили якнайдалі. Його світ зруйновано,

як і мій. І навряд чи мати зателефонує йому сказати, щоб він не хвилювався.

На мить моє серце стискається від жалю до Люка. Я майже хочу йому подзвонити й сказати, що все владнається. Проте в цьому немає ніякої рації. Він заходжується коло свого життя, а я — коло свого. Тож я знов згортаю газету й рішуче прямую до стійки реєстрації.

— Здасте щось на перевірку? — питає дівчина за стійкою, всміхаючись мені.

— Ні, — відповідаю я. — Я не набираю речей. Лише одну сумку, — я ніби мимохідь підіймаю газету, щоб її було краще видно. — А в бізнес-клас пересісти ніяк не вдасться?

— Сьогодні, на жаль, ні, — вона співчутливо дивиться на мене. — Однак я можу вас розмістити біля аварійного виходу. Там повно місця для ніг. Можна зважити вашу сумку, будь ласка?

— Звісно.

І саме коли я нахиляюся, щоб поставити свою маленьку валізку на стрічку, знайомий голос позаду мене вигукує:

— Чекай!

Усередині в мене все перевертається, немов я падаю з височини. Я обертаюсь, не вірячи в те, що відбувається... Це таки він.

Люк... Він стоїть у залі, далеченько від стійки реєстрації. Одягнений так само бездоганно, як і раніше, але обличчя в нього бліде й знесилене. З темних кіл під очима я розумію, що останнім часом його життя — саме недосипання впереміж із кавою.

— Куди ти, в біса, зібралася? — питає він, наближаючись. — Переїжджаєш до Вашингтона?

— Що ти тут робиш? — відповідаю я, і мій голос тремтить. — Чому ти не на якійсь там кризовій нараді з інвесторами?

— Був на нараді. Доки Мел не принесла нам чай і не сказала, що сьогодні вранці бачила тебе по телевізору.

— Ти що, кинув свою зустріч? — витріщаюсь я на нього. — Просто посеред перемовин?

— Вона сказала, що ти їдеш із країни, — він вдивляється в моє обличчя темними очима. — Це правда?

— Звісно, — відповідаю я, міцніше вчепившись у свою валізку. — Звісно, їду.

— Отак просто? Навіть нічого мені не сказавши?

— Авжеж, отак просто, — я ставлю валізку на стрічку. — Точнісінько так само, як ти повернувся до Британії, навіть нічого не пояснивши мені.

У моєму голосі бринить така напруга, що Люк відступає назад.

— Бекі...

— Місце коло вікна чи біля проходу? — втручається реєстраторка.

— Коло вікна, будь ласка.

— Бекі...

Його мобільний телефон пронизливо дзвонить, і він роздратовано вимикає його.

— Бекі... Я хочу поговорити.

— Тепер ти хочеш поговорити? — перепитую я, не вірячи власним вухам. — Чудово. Саме вчасно. Саме коли я проходжу реєстрацію, — я ляпаю рукою «Файненшел Таймс». — А як же твоя кризова нарада?

— Вона може почекати.

— Майбутнє твоєї компанії може почекати? — я піднімаю брови. — Хіба це не надто... безвідповідально, Люку?

— У моєї компанії взагалі не було б ніякого довбаного майбутнього, якби не ти! — вигукує він майже сердито, і я, хай як намагаюсь опанувати себе, відчуваю трепет по всьому тілу. — Майкл розповів мені, що ти зробила. Як ти розкусила Алісію. Як попередила

його, як з'ясувала все, — Люк хитає головою. — Я й гадки не мав...
Господи, якби не ти, Бекі!..

— Він не повинен був тобі нічого говорити, — розлючено бурмочу я. — Я просила не розповідати. Він обіцяв.

— Але він таки мені розповів! І тепер... — Люк замовкає. — І тепер я не уявляю, що й сказати, — мовить він уже спокійніше. — «Дякую» — це зовсім не те.

З хвилину ми мовчки дивимось одне на одного.

— Та не треба нічого говорити, — нарешті озиваюсь я і відвертаюся. — Я це все зробила лише тому, що ненавиджу Алісію, а не з якихось інших причин.

— Отож... даю вам місце у тридцять другому ряду, — радісно повідомляє дівчина з реєстрації. — Посадка о шістнадцятій тридцять, — вона ще раз зиркає на мій паспорт, і обличчя в неї змінюється. — Гей! А ви з «Ранкової кави». Це ж ви?

— Була, раніше, — відповідаю я з чемною усмішкою.

— Ой, так, — каже вона дещо спантеличено.

Коли вона простягає мені паспорт і талон для посадки, її очі опускаються на «Файненшел Таймс» і зупиняються на світлині Люка. Вона зиркає на Люка, а потім знову на те фото.

— Стривайте. А ви... він?.. — питає вона, тицяючи пальцем у газету.

— Був, раніше, — відповідає, помовчавши, Люк. — Ходімо, Бекі. Дозволь хоч напоєм тебе пригостити.

Ми сидимо за маленьким столиком зі склянками «Перно». Я бачу, як телефон Люка блимає кожні п'ять секунд, сповіщаючи, що хтось намагається до нього додзвонитися. Але він навіть не помічає того.

— Я хотів тобі зателефонувати, — мовить він, вдивляючись у свою склянку. — Кожного-кожнісінького дня хотів потелефонувати.

Але знав, що ти подумаєш, коли я зателефоную й скажу, ніби на розмову в мене лише десять хвилин. Мене до живого допекли твої слова про те, що я не маю часу на серйозні взаємини, — він робить великий ковток. — Повір, у мене останніми тижнями справді не було більше, ніж десять хвилин. Ти просто собі не уявляєш, як мені велося.

— Майкл дещо розповідав, — зізнаюсь я.

— Я чекав, доки все трохи вляжеться.

— І, зрештою, обрав сьогодні, — я не можу стримати легесенького напівусміху. — День, коли всі інвестори збіглися, щоб зустрітися з тобою.

— Не найкращий час. Що є, то є, — здається, що Люк от-от засміється. — Але звідки мені було знати, що ти наміришся вшитися з країни? Майкл, зараза, нічого не розповідав, — він хмуриється. — І я не міг просто так залишитися там, відпустити тебе, — він туди-сюди ганяє по столу склянку, ніби добираючи слова, а я насторожено поглядаю на нього. — Ти мала рацію, — мовить раптом Люк. — Я був схибнутий на тому, щоб підкорити Нью-Йорк. Це було ніби... божевілля. Я нічого більше не помічав. Господи, я ж геть усе занапастив! Тебе... наші стосунки... бізнес...

— Ну-ну, Люку, — ніяково відказую я. — Ти не можеш брати на себе відповідальність за все. Я теж наламала дров.

Я замовкаю, бо Люк хитає головою. Він допиває свій напій і невідривно дивиться на мене.

— Тобі слід дещо знати. Бекі, як гадаєш, звідки в «Дейлі Ворлд» узялися такі подробиці про твої фінанси?

Я здивовано зиркаю на нього.

— Від... від якоїсь дівчини з податкової. Вона прийшла в нашу квартиру, нишпорила там, доки Сьюз...

Я ще раз замовкаю, бо Люк знову хитає головою.

— Від Алісії.

На мить я аж голос втрачаю, збита з пантелику.

— Від Алісії? — видушую нарешті з себе. — Звідки ти?.. Навіщо їй?..

— Обшукуючи її, ми знайшли в її столі твої банківські виписки. І ще кілька листів. Самому Богові відомо, звідки вона їх дістала, — він тяжко зітхає. — Сьогодні вранці я нарешті вирвав у хлопця з «Дейлі Ворлд» зізнання, що це вона була джерелом інформації. Вони просто підсумували все, про що дізналися від неї.

Я дивлюся на нього, і мене охоплює крижаний холод. Я згадую той день, коли приходила до нього на роботу. Сумочку «Конран» з усіма моїми листами. Алісію, що стояла біля столу Мел, дивлячись на мене, як кішка на мишу.

Я ж знала, що забула там щось. Господи, як я могла бути такою дурепою?!

— Не ти була її справжньою метою, — провадить далі Люк. — Вона зробила це, щоб дискредитувати мене, компанію і щоб відвернути мою увагу від її задуму. Цього ніхто не підтверджує, але я впевнений, що вона була й тим «внутрішнім джерелом», що давало про мене оті всі коментарі, — на мить він змовкає, а тоді додає: — Головне ось що, Бекі, — я все хибно розумів. Не моя угода зірвалася через тебе, — він дивиться мені просто в очі. — А твої позривалися через мене.

З хвилину я сиджу нерухомо, не годна вимовити й слова. Ніби важкий тягар потроху падає в мене з плечей. Я не знаю, що мені думати й відчувати.

— Вибач мені, будь ласка, — мовить Люк. — За все, крізь що тобі довелося пройти...

— Ні, — я глибоко зітхаю. — Люку, це була не твоя провина. І навіть не Алісії. Може, вона й злила їм подробиці, одначе, якби я спершу не втрапила в борги, а потім мені не знесло дах у Нью-Йорку,

їм не було б чого писати про мене, правда ж? — я тру руками обличчя. — Це жахливо і принизливо. Утім, хай як дивно, та стаття пішла мені на користь. Вона принаймні допомогла мені зрозуміти дещо про себе.

Я беру склянку, помічаю, що вона порожня, і ставлю її назад.

— Хочеш іще? — пропонує Люк.

— Ні. Ні, дякую.

Ми сидимо в тиші. Десь далеко голос із гучномовця ласкаво припрошує пасажирів рейсу ВА 2340 до Сан-Франциско пройти до виходу 29.

— Я знаю, що Майкл запропонував тобі роботу, — говорить Люк, киваючи на мою валізу. — І так розумію, що ти погодилася, — він затинається, а я мовчки з легким трепетом дивлюся на нього. — Бекі... не їдь у Вашингтон. Приходь працювати на мене.

— Працювати на тебе? — вражено перепитую я.

— Приходь на роботу в «Брендон Коммюнікейшенз».

— Ти збожеволів?

Він відкидає волосся з обличчя і відразу ж здається зовсім юним та беззахисним. Помітно, що йому треба відпочити.

— Та не збожеволів я. Мій колектив розпався. Мені на керівну посаду потрібен хтось схожий на тебе. Ти розумієшся на фінансах. Ти журналістка. Легко сходишся з людьми, вже знаєш мою компанію...

— Люку, ти запросто знайдеш когось подібного до мене, — звертаю я. — Навіть кращого знайдеш! Когось із досвідом у піарі, хто працював у...

— Гарзд, я брешу, — уриває мене Люк. — Брешу. Мені потрібен не просто хтось схожий на тебе. Мені потрібна саме ти.

Він дивиться мені просто в очі, і я аж сіпаюсь, усвідомлюючи, що він каже не лише про «Брендон Коммюнікейшенз».

— Ти потрібна мені, Бекі. Я звик покладатися на тебе. Я цього не тямив, доки ти не зникла з мого життя. Відколи ти пішла, твої слова

раз по раз лунають у моїй голові. Про мої амбіції. Про наші взаємини. І навіть про мою матір.

— Про твою матір? — я насторожено дивлюся на нього. — Я чула, ти намагався таки здибатися з нею...

— Вона ні в чому не винна, — Люк відпиває «Перно». — Щось трапилось, отож вона не змогла прийти. Але ти маєш рацію, мені дійсно слід проводити з нею більше часу. Краще пізнати її, поліпшити наші стосунки, зблизитися з нею — так само, як ти зі своєю матір'ю, — він підводить очі й сумриться, помітивши моє отетеріле обличчя. — Ти про це говорила, правда ж?

— Так! — хутко згоджуюсь я. — Так, саме про це. Звісно.

— От і я про це. Ти єдина, хто говорить мені те, що мені треба почути, навіть коли я цього чути не хочу. Я просто від самого початку мав би довіритися тобі. Я був... не знаю. Зарозумілим. Дурним.

Він такий похмурий і суворий до себе, що мене аж тіпає з жалю.

— Люку...

— Бекі, я розумію, що ти робиш власну кар'єру. Я це дуже поважаю. Я б навіть не пропонував тобі цього, якби не думав, що для тебе це також може стати чудовим кроком. Але... будь ласка, — він тягнеться через стіл і кладе теплу долоню на мою руку. — Повернися. Почнімо все наново.

Я безпорадно дивлюся на нього, і почуття роздувається в мене всередині, як повітряна куля.

— Люку, я не можу піти працювати на тебе, — ковтаю я, намагаючись говорити рівним голосом. — Я маю їхати до Америки. Треба ловити цей момент.

— Розумію... Тобі здається, що на тебе чекають чудові можливості. Але там, куди я тебе кличу, також знайдуться чудові можливості.

— Це однаково буде не те, — кажу я, міцно стискаючи рукою склянку.

— А може, якраз те? Я запропоную тобі все, що запропонував Майкл, — він нахиляється вперед. — Запропоную ще більше. Я...

— Люку, — уриваю я його. — Люку, я не пристала на Майклову пропозицію.

Обличчя Люка вражено сіпається.

— Не пристала? А що ж тоді...

Він переводить погляд з валізи на моє обличчя, і я дивлюся на нього впевнено й мовчки.

— Розумію, — нарешті говорить він. — Це не моя справа.

Він здається таким розбитим, що я відчуваю, як щемить мені в грудях. Я хочу все пояснити йому, але просто не можу. Не можу так ризикувати: говорити про це, слухати власні аргументи й роздуми, міркувати, чи слушно я все вирішила. Не слід так ризикувати, бо можу й передумати.

— Люку, я маю йти, — кажу я, і горло в мене стискається. — І... і тобі треба повертатися на свою зустріч.

— Так, — озивається Люк після тривалої мовчанки. — Авжеж. Ти маєш рацію. Я піду. Піду зараз же, — він підводиться й занурює руку до кишені. — Лише одне... останнє. Не треба про нього забувати.

Він дуже повільно витягає довгий блакитний шовково-оксамитовий шалик, оздоблений різнобарвними намистинками.

Мій шалик. Мій шалик «Денні та Джордж».

Я відчуваю, як кров відпливає від мого обличчя.

— Звідки в тебе?.. — ковтаю я. — То телефоном торгувався ти? Але... але ж ти відмовився. Інший учасник купив...

Я замовкаю і спантеличено дивлюся на нього.

— Обидва ті учасники — то був я.

Він ніжно пов'язує шалик мені на шию, з хвилину розглядає мене, цілує в лоб, а тоді повертається і зникає в натовпі аеропорту.

Вісімнадцять

Два місяці по тому

— Добре. Отож маємо дві презентації — для «Саатчис» і для «Глобал-Банку», а ще церемонію нагородження з обідом із «Мак-Кінзіс» і вечерю з «Меррілл Лінч».

— Саме так. Це багато, я розумію.

— Все буде добре, — запевняю я. — Все буде добре.

Я щось черкаю в своєму записнику й дивлюся на сторінку, глибоко замислившись. Найдужче люблю отакі моменти своєї нової роботи. Це немов виклик. Ось завдання — я маю знайти розв'язок. Якусь мить я сиджу мовчки, малюю нескінченні дрібненькі п'ятикутні зірочки, поки думки вкладаються в голові, а Лалла тим часом стривожено позирає на мене.

— Добре, — нарешті кажу я. — Є. Брючний костюм «Гельмут Ланг» для зустрічей, сукня «Жиль Сандер» на обід, а на вечерю підберемо вам щось нове, — я поглядаю на неї. — Може, щось густо-зеленого кольору.

— Я не можу вдягти зелене, — каже Лалла.

— Звісно ж, можете, — твердо кажу я. — Зелений колір дуже вам личить.

— Бекі, — голова Ерін просувається в мої двері. — Вибач, що турбую, але тут місіс Фарлоу телефонує. Вона в захваті від жакета, що його ти надіслала їй, але чи може вона сьогодні ввечері вдягти щось легше?

— Гарзд, — відповідаю я. — Я їй передзвоню, — і знов дивлюся на Лаллу. — Отже, доберімо вам вечірню сукню.

— А що мені вдягти з брючним костюмом?

— Сорочку, — відказую я. — Або кашміровий топ з короткими рукавами, сірий.

— Сірий, — вдумливо повторює Лалла, ніби я говорю арабською.

— Ви його три тижні тому купили. «Армані». Пригадуєте?

— А, так! Так. Здається.

— Або синій топ «Шелл».

— Добре, — каже Лалла, невпинно киваючи. — Добре.

Лалла працює на провідній посаді в якійсь солідній фірмі, що дає консультації з обчислювальної техніки і має філіали по всьому світу. У неї два докторські ступені, коефіцієнт інтелекту мало не мільярд, і вона твердить, що, коли мова заходить про одяг, її охоплює слабоумство найвищої міри. Попервах я думала, що вона жартує.

— Запишіть це, — просить вона, тицяючи мені свій нотатник у шкіряній обкладинці. — Запишіть усі комбінації.

— Ну добре... але, Лалло, мені здавалося, ми вирішили, що ви самі спробуєте скласти кілька можливих варіантів убрання?

— Пам'ятаю. Я спробую. Колись неодмінно спробую, я обіцяю. Тільки... не цього тижня. Я не витримаю такого додаткового навантаження.

— Гарзд, — кажу я, приховуючи усмішку, і беруся все занотовувати в її записнику.

Кривлюся, силкуючись пригадати весь одяг, який у неї є. В мене небагато часу, адже треба ще обрати їй на сьогодні вечірню сукню, потелефонувати місіс Фарлоу і знайти щось плетене для Джейні ван Гассальт, як я обіцяла.

День у день тут коїться цілковите божевілля, всі завжди кудись поспішають. Але якось воно так виходить: що більше я зайнята, що більше стоїть переді мною завдань — то більше мені тут подобається.

— До речі, — каже Лалла. — Моя сестра — ви ще їй порадили вдягатись у червоне з жовтавим відтінком...

— А, так! Дуже мила.

— Вона розповідала, що бачила вас по телевізору. В Англії! Ви там щось пояснювали про одяг!

— А, так, — відповідаю я, відчуваючи, як у мене злегка рожевіють щоки. — Я вела невеличку рубрику в денному шоу порад. «Бекі з “Барніз”». Про... нью-йоркську моду...

— Ви молодчина! — шанобливо мовить Лалла. — Рубрика на телебаченні! Це, либонь, щось справді захопливе!

Я завмираю, тримаючи в руці оздоблений бісером жакет, і міркую. Кілька місяців тому на американському мережевому телебаченні я мала вести власне шоу. А тепер у мене невеличка рубрика в денному шоу з аудиторією, вдвічі меншою, ніж у «Ранкової кави». Але головне, що зараз я йду туди, де хочу бути.

— Так, — усміхаюсь я у відповідь. — Справді захопливе.

Я швиденько впоралася з Лаллою та її вечірнім убранням. Коли вона виходить, міцно стискаючи перелік можливого взуття, з'являється усміхнена Крістіна — голова нашого відділу.

— Як справи?

— Добре, — відповідаю я. — просто чудово.

І це правда. Та навіть якби й ні, навіть якби я мала найгірший день у житті, то нізащо б не сказала Крістіні нічого поганого. Я така вдячна їй за те, що вона не забула, хто я така. За те, що дала мені шанс.

Я досі не можу повірити, що вона виявила до мене безмежну доброту, коли я нерішуче потелефонувала їй, упавши мов сніг на голову. Я нагадала, як ми познайомились, і поцікавилася, чи є в мене хоч якась можливість улаштуватися на роботу в «Барніз», а вона сказала, що чудово пам'ятає мене, і запитала, як моя сукня від Вери

Вонг. Отож, зрештою, я розповіла їй усю свою історію: і те, що мені довелося продати сукню, і що моя кар'єра на телебаченні розвалилася на друзки, і що я страшенно хотіла б приїхати і працювати з нею... Вона зовсім трохи помовчала, а потім сказала, що, на її думку, я стану для «Барніз» цінною знахідкою. Цінною знахідкою! Ідея з рубрикою в телешоу теж належить саме їй.

— Приховала сьогодні щось із одягу? — питає вона з хитрим блиском в очах, і я відчуваю, як червонію.

Мені ніколи не змити цієї плями, еге ж?

Під час тієї нашої першої телефонної розмови Крістіна також цікавилася, чи є в мене досвід роботи в торгівлі. І я, мов заплішена бовдурка, докладно розповіла їй, як улаштувалася працювати в «Аллі Сміт», звідки мене турнули за те, що я сховала від покупчині джинси з зебровим принтом, бо сама страшенно їх хотіла. Коли я закінчила цю розповідь, у слухавці повисла напружена тиша. Я вже була вирішила, що сама себе позбавила всіх шансів. А потім розлігся регіт — такий гучний, що я мало слухавки з переляку не впустила. Минулого тижня Крістіна розповіла, що саме тоді й постановила взяти мене на роботу.

А ще вона розп'якала про той випадок усім нашим постійним клієнтам, і якось мені від цього мулько.

— Тож, — Крістіна довго, немов оцінюючи, дивиться на мене. — Готова приймати клієнта о десятій?

— Так, — трохи шаріюсь я під її поглядом. — Так, здається.

— Не хочеш зачесатися?

— Ой, — я підіймаю руку до шиї. — А що, я розпатлалася?

— Та не те щоб... — у її очах якийсь загадковий блиск (не розумію, до чого б це). — Але ж перед клієнтом варто мати якнайкращий вигляд, хіба ні?

Вона виходить з кімнати, і я швидко витягаю гребінця. Господи, все забуваю, якою охайною треба бути на Мангеттені. От, наприклад,

манікюр я роблю двічі на тиждень у салоні за рогом вулиці, на якій живу. Та іноді мені здається, що варто це робити частіше — бодай через день. Адже коштує це лише 9 доларів.

А в справжніх грошах це... Ну, власне, 9 доларів.

Я помалу звикаю мислити доларами. Я помалу багато до чого звикаю. Моя квартира-студія зовсім крихітна і якась пошарпана. Перші кілька ночей я не могла заснути від шуму машин. Але головне, що я тут. Я тут, у Нью-Йорку, твердо стою на ногах і працюю на роботі, про яку можу щиро сказати: я її обожаю.

Майкл пропонував мені справді чудову роботу у Вашингтоні. З багатьох причин було б значно розумніше піти працювати на нього. Знаю, що мама з татом на це сподівалися. Однак Майклові слова на нашому обіді — про те, щоб я не грузла там, де не треба, щоб ішла туди, куди справді хочу, — змусили мене замислитися. Про свою кар'єру, про своє життя і про те, чим я насправді хочу заробляти.

І слід віддати належне мамі: тільки-но я їй пояснила, що саме робитиму тут, у «Барніз», вона пильно глянула на мене й запитала:

— Любонько моя, ну як же тобі це раніше на думку не спало?

— Гей, Бекі, — я трішечки здригаюся, підводжу очі і бачу в дверях Ерін. (Ми з Ерін чудово товаришуємо, відколи вона запросила мене на гостину, щоб показати свою колекцію помад. Зрештою ми всю ніч дивилися фільми про Джеймса Бонда.) — Я привела твого клієнта, записаного на десяту.

— Та хто в мене записаний на десяту? — питаю я, беручи сукню від Річарда Тайлера. — Я нікого в записах не знайшла.

— Ну... гм... — обличчя в неї чомусь аж сяє від захвату. — Кхм... ось він.

— Дуже дякую, — лунає глибокий чоловічий голос.

Глибокий чоловічий голос із британським акцентом.

Боже мій!

Я завмираю, мов кролик, тримаючи досі ту сукню від Річарда Тайлера, коли в кімнату заходить Люк.

— Добридень, — каже він з легкою усмішкою. — Міс Блумвуд, я чув, що ви найкраще в цьому місті знаєтеся на шопінгу.

Я розтуляю рота — і знов стуляю його. Думки феєрверком вибухають у голові. Я намагаюся здивуватись, відчуті той шок, який — я це розумію — зараз мала б відчувати. Два місяці цілковитої тиші — і ось він тут. Я мала б бути геть ошелешена.

Але чомусь навіть не дивуюся. Підсвідомо я завжди знала, що Люк прийде.

І я розумію, що підсвідомо чекала на нього.

— Що ти тут робиш? — питаю я якомога спокійніше.

— Як я вже сказав, до мене дійшли чутки, що ви найкраще в цьому місті знаєтеся на шопінгу, — Люк зиркає на мене з усміхом в очах. — І я подумав, що, можливо, ви допомогли б мені придбати новий костюм. Цей, як на мене, помітно зносився.

Він показує свій бездоганний костюм із «Джермін-стрит», придбаний, скільки мені відомо, лише три місяці тому, і я ледь стримую усмішку.

— Вам потрібен костюм?

— Мені потрібен костюм.

— Гарзд.

Я зволікаю, надягаю сукню назад на вішак, відвертаюся й чіпляю його на стійку. Люк тут.

Він тут. Я хочу сміятися, чи танцювати, чи плакати, чи ще щось таке. А натомість беру свій записник і небавом обертаюся.

— Зазвичай я прошу своїх клієнтів трохи розповісти про себе, — мій голос злегка затремтів, і я на мить примовкаю. — Чи будете ви люб'язні... це зробити?

— Звісно. Це, здається, слухна думка, — Люк трохи замислюється. — Я бізнесмен з Великої Британії. Маю свою компанію в Лондоні, — він дивиться мені в очі. — Але нещодавно я відкрив відділ у Нью-Йорку. Тож проводитиму тут досить багато часу.

— Справді? — в мені нуртує подив, який я намагаюся приховати. — Ви відкрили відділ у Нью-Йорку? Це... це дуже цікаво. Бо в мене склалося враження, що британським бізнесменам надто складно співпрацювати з нью-йоркськими інвесторами. Просто... таке я щось чула.

— Авжеж, — киває Люк. — Це справді надто складно. Було. А потім британські бізнесмени вгамували свою жадобу. І вирішили відкрити відділ значно меншого масштабу.

— Меншого масштабу? — я витріщаюся на нього. — І вони не проти такого?

— Можливо, — відповідає Люк, помовчавши, — вони зрозуміли, що перша їхня спроба була аж надто амбітна. Можливо, вони втямили, що схибнули і втратили все інше в своєму житті. Можливо, второпали, що час запхати якнайдалі свою гордість, відкласти грандіозні плани і трохи сповільнитися.

— Це... це справді слушно, — погоджуюсь я.

— Тож вони підготували нову пропозицію, знайшли інвестора, що зголосився їх підтримати, і цього разу їм нічого не завадило. Вони вже на плаву, відкрилися й працюють.

Його обличчя аж сяє від стримуваної радості, і я усвідомлюю, що широко всміхаюся у відповідь.

— Це супер! — вигукую я. — Тобто... — я відкашлююся. — Так. Я зрозуміла, — дряпаю в записнику якісь кривулі. — То скільки саме часу ви збираєтеся проводити у Нью-Йорку? — додаю я діловим голосом. — Ви ж розумієте, мені треба це занотувати.

— Звісно, — відповідає Люк під лад мені. — Ну, я не хочу надовго відлучатися з Британії, тож буду тут зо два тижні на місяць. Принаймні поки так видається. Цей термін може й збільшитися чи зменшитися, — западає тривала мовчанка, і його темні очі зазирають у мої. — Залежно від обставин.

— Від яких? — питаю я, ледве дихаючи.

— Від... різних.

І знову глибока тиша.

— Ти, здається, саме на своєму місці, Бекі, — спокійно каже Люк.
— Ти така врівноважена.

— Так, мені тут подобається.

— Ти ніби розцвіла, — він озирається з легким усміхом. — Ти в своїй тарілці. Втім, не можу сказати, що мене це дивує.

— Думаєш, я сюди влаштувалася лише тому, що мені подобається шопінг? — здіймаю я брови. — Думаєш, що це все тільки... взуття та гарний одяг? Бо, якщо справді так вважаєш, боюся, ти страшенно помиляєшся.

— Я так не...

— Це щось значно більше. Значно більше, — я широко й виразно розводжу руки. — Це допомога людям. Це творчість. Це...

Мене перериває стукіт у двері, і Ерін просуває до нас голову.

— Вибачте, що турбую, Бекі. Я просто хотіла сказати, що відклала ті шльопанці «Донна Каран», які ти хотіла. Сіро-коричневі з чорним, правильно?

— Гм... так, — хутко відповідаю я. — Так, добре.

— А ще з бухгалтерії телефонували сказати, що ти використала всі знижки на цей місяць.

— Гаразд, — відповідаю я, уникаючи Люкового глузливого погляду. — Добре. Дякую. Я... я згодом це все з'ясую.

Я чекаю, щоб Ерін забралася нарешті, але вона з неприхованою цікавістю розглядає Люка.

— То як у вас справи? — радісно допитується вона. — Встигли вже оглянути крамницю?

— Мені не треба нічого оглядати, — незворушно відповідає Люк. — Я знаю, по що саме прийшов.

У мене всередині все перевертається, і я опускаю погляд у свій записник, удаючи, ніби роблю ще якісь нотатки, хоч сама просто черкаю всякі нісенітниці.

— Он як! — мовить Ерін. — І по що ж?

Залягає тривала тиша. Зрештою, я не витримую і підводжу очі. Люкове обличчя має такий вираз, що серце мені починає шалено калатати.

— Я читав вашу літературу, — каже він, виймаючи з кишені брошурку з назвою «Відділ клієнтоорієнтованої допомоги у виборі одягу. Для зайнятих людей, що потребують допомоги і не мають права помилятися».

Він замовкає. Я міцніше стискаю ручку.

— Я вже помилявся, — каже він, трохи хмурячись. — Хочу виправити ці помилки й не припуститися нових. Хочу дослухатися до когось, хто мене добре знає.

— То навіщо ж приходити в «Барніз»? — питаю я тремтливим голосом.

— Є лише одна людина, на чії поради я можу покластися, — Люк дивиться мені в очі, і я відчуваю легкий трепет. — І якщо вона відмовиться мені їх давати, то я й не уявляю, що мені тоді робити.

— У нас у чоловічому відділі є Френк Уолш, — втручається Ерін. — Я впевнена, що він...

— Замовкни, Ерін, — кажу я, не повертаючи голови.

— Як гадаєш, Бекі? — питає Люк, наближаючись до мене. — Тебе це цікавить?

З хвилину я мовчу, намагаючись уперше за останні два місяці впорядкувати свої думки. Дібрати правильні слова, сказати саме те, що хочу.

— Я вважаю... — нарешті мовлю я, — я вважаю, що стосунки між консультантом і клієнтом дуже тісні.

— Саме на це я й сподіваюся, — озивається Люк.

— У них має бути повага, — ковтаю я. — Не вільно скасовувати вмовлені зустрічі. І ніякі несподівані ділові наради не можуть бути пріоритетом.

— Розумію, — каже Люк. — Якщо згодишся на мою пропозицію, запевняю тебе, ти завжди будеш на першому місці.

— Клієнт мусить усвідомлювати, що часом консультант знає щось краще за нього. Тож клієнтові нізащо не можна просто відкидати поради. Навіть коли здається, що це звичайнісінькі плітки або... або безтямні теревені.

Я помічаю спантеличене обличчя Ерін, і раптом мене пробиває на сміх.

— Клієнт уже це зрозумів, — запевняє Люк. — Клієнт готовий покірно дослухатися й ставати на шлях виправлення. У більшості питань.

— В усіх питаннях, — відразу ж заперечую я.

— Не нахабній аж надто, — каже Люк, очі в нього весело зблискують, і я, сама того не бажаючи, відчуваю, як мої губи розтягаються в широку усмішку.

— Ну... — якусь мить я задумливо щось черкаю в записнику. — Узявши до уваги всі обставини, я вважаю формулювання «в більшості» прийнятним.

— То... — його ласкаві очі зазирають у мої, — твоя відповідь — «так», Бекі? Ти будеш моєю... особистою консультанткою?

Люк ступає крок уперед, і ми майже торкаємось одне одного. Я відчуваю його запах, такий знайомий. Боже, як я за ним сумувала!

— Так, — радісно відповідаю я. — Так, буду.

Пн, 28 січня 2002 р. 8:30

Від кого: Гільденштейн, Лалла <L. Gildenstein@anagram.com

Кому: Блумвуд, Бекі <B. Bloomwood@barneys.com

Тема: ДОПОМОЖІТЬ! ТЕРМІНОВО!

Бекі!

Допоможіть! Допоможіть! Я загубила Ваш список. У мене сьогодні ввечері велика офіційна вечеря з новими японськими клієнтами. «Армані» саме в хімчистці. Що мені вдягти? Будь ласка, відпишіть якнайшвидше.

Дякую, ви справжній янгол.

Лалла.

P. S. Чула Ваші новини — вітаю Вас!

КІНЕЦЬ